

ДАНИЕЛ СТИЙЛ

НАД ЧЕТЕНАТА АМЕРИКАНСКА ПИСАТЕЛКА ДНЕС

ГОРЧИВА ОРИШ

ХЕМОС

ДАНИЕЛ СТИЙЛ ГОРЧИВА ОРИС

Превод: Боряна Семкова-Вулова

chitanka.info

Сякаш зла орисница е обрeкла обаятелната Грейс на горчиви изпитания, сипещи се кое от кое по-безмилостни до... мига, в който на пътя ѝ застава човекът, предопределен да заличи спомена за кошмарите на миналото, да върне нейното дълго мамено доверие в хората и да ѝ разкрие истинската красота на живота.

1

Звуците на органа се издигаха нагоре към синьото небе над Уеджууд. Птичките чуруликаха весело, в ленивата лятна утрин отнякъде се чу дете да подвиква на приятелчето си. Гласовете в черквата се извисяваха постепенно в мощна хармония и Грейс се бе заслушала в познатите химни, които от малка пееше заедно със семейството си. Ала тази сутрин гласът ѝ бе секнал. Нямаше сили дори да помръдне, стоеше с втрещен в ковчег на майка си поглед.

Всички познаваха покойната Елен Адамс като добра майка и съпруга, уважавана съгражданка. Преди да роди Грейс, Елен преподаваше в училището, много ѝ се искаше да има още деца, но не можа. Здравето ѝ бе крехко, а на трийсет и осем години заболя от рак. Туморът бе открит първо в матката и след като я оперираха я подложиха на химиотерапия и лъчелечение. Ала метастазите обхванаха белите ѝ дробове, лимфните възли и накрая костите ѝ. Битката с болестта продължи четири години. Спомина се на четирийсет и две.

Издъхна вкъщи. Грейс се грижеше за нея сама, но два месеца преди смъртта на Елен баща ѝ най-сетне реши да наеме две медицински сестри да ѝ помагат. Когато се върнеше от училище, Грейс с часове прекарваше до леглото на майка си. Нощем Грейс беше тази, която отиваше при нея, когато Елен викаше от болка, обръщаше я, носеше я до банята, даваше ѝ лекарствата. Сестрите работеха само през деня. Баща ѝ не ги оставяше за през нощта, хората разбираха, че му е трудно да приеме смъртоносната болест на жена си. Сега той стоеше пред пейката редом с Грейс и плачеше като малко дете.

Джон Адамс беше хубав мъж. Четирийсет и шест годишен, един от най-добрите адвокати в Уотсика и несъмнено най-уважаваният. Изкара военната си служба по време на Втората световна война, завърши университета в Илинойс и после се върна вкъщи, в Уотсика, на малко повече от сто и петдесет километра южно от Чикаго. Градчето бе малко и добре поддържано, а жителите му се славеха като

твърде добродетелни. Адамс бе поел изцяло правните услуги на съгражданите си и с внимание изслушваше всичките им проблеми. Беше до тях, когато се развеждаха, когато се бореха за собственост, помиряваше скарани родственици. Оправяше се с делата за лична обида и с исковете към щата, пишеше завещания, помагаше при осиновяване. Не знаеха по-почтен човек от него и всички го обичаха заради това. Той беше най-популярната личност в града и наред с лекаря, който му беше приятел, Джон Адамс бе един от най-обичаните и уважавани мъже на Уотсика.

На младини градът го почиташе като футболна звезда, продължи да играе и в колежа. Още като малко момче беше обект на хорското обожание. Родителите му загинаха в автомобилна катастрофа, когато беше на шестнайсет, бабите и дядовците му се бяха поминали години преди това и няколко семейства в буквалния смисъл на думата се скараха при кого да отиде да живее Джон, докато завърши гимназия. Беше много мило и услужливо момче. В крайна сметка живя в две семейства, които го боготворяха.

Знаеше всеки от града по име и откакто Елен боледуваше тежко през последните години, нямаше разведена жена или млада вдовица, която да не бе му хвърлила око. Ала той никога не им даваше повод, държеше се просто приятелски или ги разпитваше за децата им. Нямаше навик да се заглежда по хубави жени — друга негова благодетел, която правеше добро впечатление на хората.

— А Бог ми е свидетел, че има основание — често казваше един от по-възрастните мъже, който го познаваше добре. — Елен е толкова болна и изобщо, човек би си помислил, че ще започне да се заглежда... но не и Джон... той е най-милият съпруг.

Джон Адамс бе скромен и вежлив, почтен и преуспяващ. Водеше незначителни дела, но имаше огромен брой клиенти. Дори неговият партньор в кантората — Франк Уилс, понякога го закачаше, питаше го защо всички търсят първо Джон, а едва после се сецат да попитат за Франк. Просто беше всеобщият любимец.

— С какво ги омайваш, да не би да им предлагаш стока без пари? — подкачаше го Франк. Той, разбира се, не беше толкова способен адвокат като Джон, но бе силен в разследването, лесно установяваше контакти и обръщаше внимание и на най-малките подробности. Франк бе човекът, който изпипваше всички договори. Но славата жънеше

Джон, когото търсеха и който бе известен на много километри от техния град. Франк беше незабележителен дребен мъж, нямаше нито чара, нито външния вид на Джон, но се познаваха от колежа и двамата работеха добре заедно. Днес в черквата Франк седеше няколко реда по-назад, беше му мъчно за Джон и за дъщеря му.

Джон ще се оправи, Франк бе сигурен, ще стъпи на краката си, както винаги и макар да твърдеше, че жените не го интересуват, той можеше да се обзаложи, че до година партньорът му щеше да се ожени отново. Грейс обаче изглеждаше напълно обезумяла и съсипана, втрещена право пред себе си в цветята на олтара. Беше красиво момиче или по-точно би могла да бъде, ако си дадеше труд. Седемнайсетгодишна, крехка и висока, с изящни рамене и дълги слаби ръце, красиви източени крака, тънка талия и добре оформен бюст. Ала тя винаги криеше фигурата си в безформени дрехи, в дълги широки пуловери, които купуваше от Армията на спасението. Несъмнено Джон Адамс беше богат човек и имаше възможност да ѝ купува по-хубави дрехи от тези, стига тя да пожелаеше. Но за разлика от другите момичета на нейната възраст, Грейс не проявяваше интерес към облеклото си, към момчетата и по-скоро скриваше качествата си, отколкото да ги подчертава. Никога не слагаше грим и носеше дългата си медено кестенява коса пусната свободно на гърба, дълъг бретон криеше големите ѝ сини като метличини очи. Никога не поглеждаше хората в очите и нямаше желание да влиза в разговор с тях. Ако някой се вгледаше в нея, щеше с изненада да установи колко е красива, но ако не я погледнеше втори път, никога не би я забелязал. Дори днес тя бе облякла една стара черна безформена рокля на майка си, която висеше на нея като чувал. Бе опънала косата си назад на стегнат кок, лицето ѝ беше смъртно бледо и ако не я познаваше, човек не би се поколебал да каже, че е около трийсетгодишна.

— Бедното дете — прошепна секретарката на Франк, когато Грейс се запъти бавно навън по пътеката между пейките заедно с баща си, следвайки ковчега на майка си. Бедният Джон... бедната Елен... бедните хора. Бяха преживели такъв кошмар.

Хората коментираха, че Грейс е твърде срамежлива и необщителна. Преди няколко години се говореше, че тя е бавно развиваща се, но съучениците ѝ си даваха сметка, че това не е вярно. Беше по-умна от повечето от тях, просто не говореше много. Бе

самотна душа, много рядко я виждаха да говори с някого в училище или да се смее в коридора, но в следващия миг тя се отдалечаваше бързо все едно се страхуваше да излезе и да бъде със съучениците си. Те знаеха, че не е луда, но не бе и приветлива. Като се има предвид колко общителни бяха родителите ѝ, държанието ѝ изглеждаше още по-странно. Грейс винаги странеше от хората. Дори като малко дете винаги предпочиташе да е настрана и изглеждаше някак си самотна. Неведнъж в детските си години се прибираще от училище вкъщи със силен пристъп на астма.

Джон и Грейс постояха известно време под обедното слънце, ръкуваха се с приятели, благодаряха им, че са дошли, прегръщаха ги. Докато приемаше съболезнованията, Грейс изглеждаше повече от всякога вдървена и отнесена. Сякаш тялото беше там, но умът и душата ѝ се рееха надалеч. Никога не бе имала толкова покъртителен вид както в тази безформена и твърде голяма за нея рокля.

По пътя към гробището баща ѝ я смъмри как е могла да се облече така. Дори обувките ѝ имаха износен вид. Обула бе, черни обувки с висок ток също на майка ѝ, но те бяха демоде и явно Елен ги бе носила доста преди да се разболее. Изглежда по този начин Грейс искаше да е по-близо до нея — сякаш с дрехите на майка си се бе маскирала или имаше защитна окраска, но за момиче на нейната възраст това не бе редно и баща ѝ не пропусна да ѝ го каже. Много приличаше на майка си, всъщност хората винаги го отбелязваха, само че майка ѝ бе по-енергична, преди да се разболее, а роклята беше поне три номера по-голяма, отколкото бе нужно за гъвкавата и крехка фигура на Грейс.

— Не можа ли да облечеш нещо по-сносно? — попита я баща ѝ с раздражение по пътя към гробището „Сейнт Мери“ в покрайнините на града, за, където ги следваха още над трийсет коли. Той бе уважаван човек и имаше репутация, която трябваше да поддържа. Най-малкото би било странно мъж като него с едно-единствено дете да го облича като сираче.

— Мама никога не ми позволяваше да се обличам в черно. И аз реших... реших, че трябва... — погледна го, заела отбранителна позиция, сгушила се бе окаяна в ъгъла на старата лимузина, която погребалното бюро бе осигурило за случая.

Беше „Кадилак“ и някои от съучениците ѝ я бяха наели за абитуриентския бал преди два месеца, на който Грейс не поиска да отиде, а и никой не я покани. Майка ѝ беше толкова зле, че тя дори насила прие да присъства на тържествената церемония при завършването на гимназията. Отиде, разбира се, и щом се прибра вкъщи, побърза да покаже на майка си дипломата. Приеха я в университета в Илинойс, но тя отложи с една година записването в първи курс, за да може да се грижи за майка си. Баща ѝ също настоя за това, усещаше, че Елен предпочита изпълненото с обич докосване на Грейс пред услугите на медицинските сестри. Джон обстоятелствено обясни на дъщеря си, че очаква от нея да остане и да не заминава за университета през септември. Тя не се възпротиви. Знаеше, че е безсмислено. Никога нямаше смисъл да се спори с него. Той винаги постигаше каквото пожелаеше. И беше свикнал с това положение. От край време изглеждаше чудесно и имаше вид на преуспяващ мъж, а това работеше в негова полза и той не можеше да си представи живота си по друг начин. В никакъв случай. Особено когато ставаше дума за семейството му. Грейс разбираше всичко това. Както и Елен.

— Вкъщи всичко ли е готово? — той я погледна и тя кимна утвърдително.

При цялата си срамежливост и резервираност от тринайсетгодишна тя водеше домакинството безупречно. През последните четири години бе правила всичко за майка си.

— Да — отвърна тя тихо.

Беше подредила всичко необходимо на масата за закуски още преди да тръгнат за черквата. Останалото бе в хладилника, покрито и подредено в големи плати. Хората бяха донесли храна за дни напред. Грейс приготви пуйката и печеното месо предишната вечер. Госпожа Джонсън им донесе шунка, имаше салати, ястия с месо, колбаси, две плата с хапки, много пресни зеленчуци и всички сладкиши и пасти, които човек можеше да си представи. Кухнята им заприлича на кулинарен щанд на щатски панаир, имаше по много от всичко. Грейс знаеше, че ще трябва да посрещнат над сто души, може би дори два пъти повече, които щяха да дойдат от уважение към Джон и заради онова, което беше той за хората от Уотсика.

Хорската любезност беше изумителна. Само цветята, които пристигнаха, надхвърлиха всички представи на служителите от

погребалното бюро.

— Сякаш е кралско погребение — каза им възрастният господин Пибоди, когато им подаде книгата за съболезнованията до баща ѝ.

— Тя бе изключителна жена — тихо отвърна Джон и сега, като помисли за нея, погледна дъщеря си.

Беше толкова красива и така твърдо решена да не показва хубостта си. Тя си беше такава, той я бе приел и беше по-лесно да не спори с нея по въпроса. Много неща ѝ се отдаваха и дъщеря му бе за него дар от Бога през всичките години, докато жена му боледуваше. Несъмнено след смъртта на съпругата му щяха да се чувстват особено, но в известен смисъл, не можеше да не признае, че вече ще им е по-лесно. Елен боледува прекалено дълго и изтърпя нечовешки болки.

Загледа се за миг през прозореца и после пак се обърна към дъщеря си:

— Мисля си колко ли ще ни се струва странно да живеем без майка ти... но може би... — Той не знаеше как да се изрази, така че да не я разстрои повече. — Може би ще ни е по-лесно. Бедната, твърде дълго страда. — Джон въздъхна, а Грейс не отговори.

Тя познаваше страданията на майка си по-добре от всеки друг, дори и от него.

Церемонията на гробището беше кратка, свещеникът каза няколко думи за Елен и семейството ѝ и прочете на гроба откъси от Соломоновите притчи и от псалмите, после всички се върнаха в дома на семейство Адамс. В малката къща се струпяха сто и петдесет приятели. Домът бе боядисан в бяло, имаше тъмнозелени капаци на прозорците и дървена ограда. В градината отпред цъфтяха храсти с красиви бели цветове и рози, които майка ѝ обичаше и бе посадила под прозорците на кухнята.

Бъбренето на приятелите им напомняше повече на коктейл, Франк Уилс се грижеше за гостите в дневната, а Джон стоеше при другите отвън под жаркото юлско слънце. Грейс сервира лимонада и чай с лед, баща ѝ изнесе вино и въпреки броя на присъстващите храната бе толкова много, че изглеждаше почти недокосната. Най-сетне към четири часа следобед си тръгнаха и последните посетители, Грейс обикаляше къщата с табла и прибираще чиниите.

— Имаме добри приятели — отбеляза баща ѝ с топла усмивка. Гордееше се с хората, които се бяха погрижили за тях. В продължение на години той им бе правил много услуги, а сега те се отзоваха в мига, в който той и дъщеря му се нуждаеха от подкрепа. Наблюдаваше как Грейс се движи безмълвно из дневната и си даде сметка колко са самотни вече. Елен я нямаше, медицинският персонал си бе тръгнал, оставаха само те двамата. Ала той не бе човек, който се отдава на страданията си.

— Ще видя дали отвън не са останали някакви чаши — предложи да ѝ помогне той и се върна след половин час с табла пълна с плата и чаши, праметнал сако през ръката си и разхлабил вратовръзка.

Ако имаше око за тези неща, Грейс би забелязала, че баща ѝ изглежда по-привлекателен от всякога. На другите им бе направило впечатление. През последните няколко седмици бе поотслабнал, съвсем разбираемо, и бе строен като младеж, а на слънчевата светлина бе трудно да се установи дали е побелял или косата му е пясъчно руса. Всъщност и едното, и другото беше вярно, а очите му бяха сини, като на дъщеря му.

— Сигурно се умори — обърна се Джон към нея, а тя само сви рамене и започна да пълни съдомиялната машина с чашите и платата.

В гърлото ѝ бе заседнала буца, с мъка се удържаше да не заплаче. Този ден за нея бе кошмар... след кошмарна година... кошмарни четири години... Понякога ѝ се искаше да се стопи и да изчезне като снежинка. Ала знаеше, че не може. Чакаше я поредният ден, година и задължения, които да изпълнява. Искрено желаше вместо майка ѝ да бяха погребали нея. Загледана злощастно в мръсните чинии, които поставяше механично в кошовете на машината, тя почувства, че баща ѝ стои зад нея.

— Искаш ли да ти помогна?

— Добре съм — отговори тя спокойно. — Искаш ли да вечеряш, татко?

— Струва ми се, че не мога да сложа и зальк в устата си. Престани да мислиш за това. Денят бе твърде дълъг. Защо не си починеш малко?

Тя кимна и се зае да сложи останалите чинии за миене.

Той се запъти към задната част на къщата, където беше спалнята му, след половин час и тя свърши работата си. Храната бе прибрана и кухнята бе напълно изчистена и подредена. Чиниите бяха в машината, а дневната беше оправена, без следа от присъствието на многобройните опечалени. Грейс бе пъргава и организирана, бързо шеташе из къщата и подреждаше мебели и снимки. Така успяваше да се абстрахира от случилото се.

Когато се прибра в стаята си, видя, че вратата на бащината ѝ спалня е затворена, стори ѝ се, че го чу да говори по телефона. Запита се дали не възнамерява да излиза, затвори вратата и се изтегна облечена на леглото. Беше изцапала черната рокля с храна и я бе изпръскала цялата с вода и сапун, докато зареждаше чиниите за миене. Имаше чувството, че косата ѝ е изпъната тетива, устата — суха като памук, сърцето — натежало като къс олово. Затвори очи, през живота си не бе се чувствала така нещастна, две малки поточета сълзи се стичаха от ъгълчетата на очите ѝ към ушите.

— Мамо, защо? Защо... защо ме остави? — Приемаше го като подло предателство, изоставяне завинаги. Какво щеше да прави сега? Кой щеше да ѝ помогне? Единствената светлинка и надежда беше, че през септември ѝ предстоеше да замине за колежа. Може би. Ако все още са склонни да я приемат. И ако баща ѝ я пусне. Вече нямаше причина да остава вкъщи. Имаше всички основания да замине и тя го желаше от все сърце.

Чу баща си да отваря вратата и да излиза в коридора. Извика я по име, но тя не му отговори. Беше твърде уморена, за да говори с когото и да било, дори с него, лежеше на леглото и плачеше за майка си. После вратата на спалнята му отново се затвори, мина много време преди тя да стане и да отиде в банята. Това бе единственият лукс, на който се радваше — собствена баня. Майка ѝ беше ѝ позволила да я боядиса в розово — в къщата с трите спални, с която Елен толкова много се гордееше. Третата стая бе предназначена за сина, който искаха да имат, но който никога не се появи и откакто Грейс се помнеше майка ѝ я използваше за шивалня.

Напълни ваната с гореща вода почти до ръба, после отиде да заключи вратата на спалнята, преди да свали износената черна рокля на майка си, остави я да се свлече на пода около краката ѝ, след което свали обувките.

Бавно влезе във ваната, отпусна се и затвори очи. Нямаше ни най-малка представа колко е красива, колко дълги и стройни са краката ѝ, колко изящни са бедрата ѝ, колко привлекателен е бюстът ѝ. Ала тя не съзнаваше нищо и не би се заинтересувала. Лежеше просто така със затворени очи и се остави мислите ѝ да я носят безцелно. Сякаш главата ѝ бе пълна с пясък. Нямаше образи, нито хора, които би искала да извика в съзнанието си, не желаше да прави нищо, нямаше дори охота да съществува. Единственото ѝ желание бе да се рее в пространството и да не мисли за нищо.

Разбра, че е седяла доста във ваната, когато водата изстина, чу баща си да чука на вратата на нейната спалня.

— Какво правиш там, Грейси? Добре ли си?

— Добре съм — провикна се тя от ваната, излязла от приличното на транс състояние, в което бе изпаднала. Навън се стъмваше, но тя не си направи труда да светне лампите.

— Излез оттам. Не искам да се чувстваш самотна.

— Добре съм. — Гласът ѝ бе монотонен, невиждащият ѝ поглед, отпъждаше всички от мястото, където всъщност живееше — собствената ѝ душа, там, където никой не можеше да я открие, нито да я нарани.

Разбираше, че той стои пред вратата, че настоява тя да излезе от стаята си и да разговаря с него, отговори му, че ще е навън след няколко минути. Избърса се, обу дънки и фланелка. Отгоре навлече размъкнатия си пуловер въпреки жегата. След като бе напълно облечена, отключи вратата и отиде да извади измитите съдове от машината. Баща ѝ стоеше загледан през прозореца на кухнята в любимите рози на майка ѝ, когато Грейс влезе, той се обърна и ѝ се усмихна.

— Искаш ли да излезем да поседим отвън? Вечерта е чудесна. Можеш да довършиш това после.

— Не, предпочитам да свърша. — Той вдигна рамене, взе си бира и излезе отвън, седна на стъпалата пред кухнята и се загледа в светулките. Тя знаеше, че навън е много приятно, но дори не искаше да подава глава, не искаше да си спомня тази вечер, нищо, свързано с тази дата. Също така не искаше да си спомня деня, в който майка ѝ почина, нито как ѝ се молеше да бъде добра с баща си. Това бе най-голямата ѝ

грижа... той... единственото, което имаше значение в живота ѝ, бе да го прави щастлив.

Когато прибра чиниите, Грейс отново се върна в спалнята си, легна на тъмно на леглото. Още не можеше да привикне с тишината. Очакваше да чуе гласа на майка си, през последните два дни не преставаше да се ослушва тревожно, все едно майка ѝ бе заспала, но всеки момент можеше да се събуди от болка. Ала Елен Адамс вече не страдаше, никога повече нямаше да изпита болка. Най-сетне почваше в мир. На тях им остана само тишината.

Към десет часа Грейс облече нощницата си и остави на купчина на пода дънките, фланелката и пуловера си. Заклучи вратата и си легна. Нямаше какво друго да прави. Не ѝ се четеше, не ѝ се гледаше телевизия, домакинската работа бе свършена, нямаше за кого да се грижи. Искаше да заспи и да забрави случилото се... погребението... казаното от присъстващите... аромата на цветята... думите на свещеника край гроба. Никой не познаваше истински нито майка ѝ, нито другите членове на семейството, не познаваха и нея самата, а и всъщност не ги интересуваше. Всички бяха заети със собствените си илюзии.

— Грейси... — Чу баща ѝ тихо да потропва по вратата. — Грейси... мила, будна ли си? — Тя го чуваше, но не отговаряше. Какво можеха да си говорят? Колко им липсва Елен? Колко много е означавала за тях? Защо трябваше да го правят? Все едно нищо не можеше да я върне на този свят. Нищо. Грейси лежеше на тъмно, облечена в старата си розова найлонова нощница.

Чу го, че натиска дръжката на бравата, но не помръдна. Беше заключила. Това ѝ беше навик. В училище другите момичета ѝ се подиграваха, че е толкова срамежлива. Винаги заключваше вратите след себе си. Така можеше да е сигурна, че ще е сама и никой няма да я безпокои.

— Грейси? — Той все още беше там, твърдо решен да не ѝ позволява да скърби в уединение, гласът му бе нежен и топъл, тя обърна поглед към вратата, но не отговори. — Хайде, мила... пусни ме, нека поговорим... и двамата ни боли... хайде, скъпа... нека ти помогна. — Тя продължи да лежи неподвижно, но този път той раздвижи енергично дръжката. — Скъпа, не ме карай да отварям със сила, знаеш, че мога. Хайде, пусни ме.

— Не мога. Зле ми е — излъга тя. На лунната светлина лицето ѝ бе омайващо красиво и бледо, сякаш бе мраморно, както и ръцете ѝ, но тя не можеше да го види.

— Не ти е зле. — Той я познаваше твърде добре. Докато я убеждаваше, започна да разкопчава ризата си. И той бе твърде уморен, но не искаше тя да стои заключена в стаята си, сама с мъката си. Нали затова той бе тук. — Грейси! — Тонът му ставаше все по-настоятелен, тя седна в леглото и се вторачи във вратата, сякаш бе в състояние да го види през нея, вече имаше уплашен вид.

— Не влизай, татко. — Гласът ѝ трепереше, не откъсваше поглед от вратата. Сякаш съзнаваше, че той е всемоушен и това я караше да се страхува. — Татко, недей. — Чу го как насилва бравата и пусна крака на пода, сгуши се в края на леглото, в очакване баща ѝ да избие вратата с трясък. Но в следващия миг разбра, че той се отдалечава и остана трепереща там, където беше. Познаваше го твърде добре. Той никога не се отказваше лесно след първия неуспех и тя бе сигурна, че и този път ще е така.

След миг баща ѝ се върна и Грейс чу, че пъха шперц в ключалката, не мина и секунда и той се изправи на прага, гол до кръста и бос, само по панталони, на лицето му бе изписано раздражение.

— Не беше необходимо да правиш така. Вече сме само двамата. Знаеш, че няма да ти причиня нищо лошо.

— Знам... аз... това е извън мен... съжалявам, татко...

— Така е по-добре. — Той се приближи към нея и я погледна строго. — Няма нужда да седиш тук потопена в мъка. Защо не дойдеш в моята стая да си поговорим. — Гледаше я бащински, разочарован от постоянната ѝ резервираност.

Тя го погледна и той видя, че дъщеря му трепери.

— Не мога... аз... боли ме главата.

— Хайде. — Наведе се и я сграбчи за ръката, изтегли я силно от мястото ѝ. — Ще говорим в моята стая.

— Не искам... аз... не! — изкрещя тя и успя да се отскубне. — Не мога! — викаше тя, а баща ѝ я гледаше разгневен. Нямахше намерение повече да си играе с нея на любезност. Не и сега. Не и тази вечер. Нямахше нито смисъл, нито необходимост. Тя много добре

помнеше какво ѝ каза майка ѝ. Очите му я изпепеляваха, сграбчи я по-здраво.

— Можеш, разбира се, по дяволите! Казах ти да дойдеш в стаята ми.

— Татко, моля те... — Гласът ѝ съвсем се изгуби, той я повлече от леглото и тя го последва неохотно в спалнята му. — Моля те, мамо... — Имаше чувството, че обръч стяга гърдите ѝ, чуваше как дробовете ѝ хрипят, докато му се молеше.

— Нали чу какво каза майка ти на смъртното си легло — изстрелваше ядно думите в лицето ѝ. — Помниш какво ти каза...

— Не ме интересува. — За пръв път в живота си тя си позволи да му противоречи. Преди хленчеше и плачеше, но никога не се бе борила с него както сега, беше се молила, но никога не спореше. Това поведение бе ново за нея и на него то определено не му хареса. — Мама вече я няма — продължи тя, трепереше от главата до петите, гледаше го и се опитваше да измъкне от дъното на душата си нещо, което никога преди не бе имала — куража да се бори с баща си.

— Да, няма я, нали? — Той се усмихна. — Точно за това става дума, Грейс. Не е необходимо повече да се крием, ти и аз. Можем да правим каквото си поискаме. Сега е моментът да живеем... нашето време... но никой не трябва да знае... — Пристъпи към нея с блеснал поглед, а тя направи крачка назад, той я хвана за двете ръце и след миг само с един замах разкъса розовата найлонова нощница наполовина и тя се свлече по раменете ѝ. — Така... така е по-добре... нали... нямаме нужда от това повече... нямаме нужда от нищо... единственото, от което се нуждая, си ти, малка моя Грейси... имам нужда само от моето бебче, което ме обича толкова много и аз него... — С една ръка свали панталона заедно със слиповете си и ги прекрачи, застана пред нея гол, в ерекция.

— Татко... моля те... — От устните ѝ се откъсна дълбока въздишка на мъка и срам, отпусна глава и отвърна поглед от него, да не вижда онази гледка, която ѝ бе твърде позната. — Татко, не мога... — Сълзите се стичаха по бузите ѝ.

Той не разбираше.

Правеше го заради нея, заради майка си, която я бе помолила, защото тя не можеше. Правеше го от години, от тринайсетгодишна... веднага след като майка ѝ се поболя и я оперираха за пръв път. Преди

това баща ѝ биеше майка ѝ и Грейс чуваше всичко, ноц след ноц ридаеше в стаята си, слушаше ги, а на сутринта майка ѝ се опитваше да обясни синините ту с падане, ту с това, че се ударила като влизала в банята или че се подхлъзнала, но Грейс знаеше всичко. Всички те знаеха. Нямаше техен познат, който би повярвал, че Джон Адамс е способен на това, но то беше факт, а той стигаше и още по-далеч. Не би се поколебал да бие и Грейс, но Елен никога не му позволи да го направи. Вместо това тя всеки път подлагаше себе си на ударите му и караше Грейс да се заключи в стаята си.

На два пъти Елен пометна заради побоищата, втория път беше бременна в шестия месец, след това повече не можа да има деца. Ударите на Джон бяха груби и ужасяващи, но достатъчно премислени, така че синините можеха да се скрият или обяснят, ако Елен пожелаеше и тя всеки път постъпваше така. Беше влюбена в него още от гимназията, той бе най-хубавото момче в града и изпитваше щастие, че го има. Родителите ѝ бяха бедни и тя дори не успя да завърши средното си образование. Беше красиво момиче, но съзнаваше, че без Джон няма шанс в живота. Той ѝ го беше внушил и тя му вярваше безрезервно. Баща ѝ също я биеше и когато Джон ѝ посегна за пръв път не ѝ се стори нито необичайно, нито ужасно. Ала с годините нещата се влошаваха, понякога той я заплашваше, че ще я напусне, защото не струвала и пет пари. Принуждаваше я да прави какво ли не и тя се подчиняваше само и само той да не я изостави. А когато Грейс порасна и с всеки изминал ден започна да става все по-хубава, не беше никак трудно да се разбере какво иска той, какво щеше да поиска от нея, ако наистина желаше да го задържи. Когато Елен се поболя, лъчелечението и химиотерапията я съсипаха и съпругеският контакт вече не бе възможен. Той ѝ каза открито, че ако иска да продължава да бъде омъжена за него, трябва нещо да се направи, за него. Очевидно тя вече не можеше да го дари с щастие, не можеше да му дава каквото искаше той. Но Грейс можеше. Беше на тринайсет, изключително красива.

Майка ѝ ѝ обясни за какво става дума и че не трябва да се плаши. Каза ѝ, че това е нещо, което може да направи за тях, все едно да им даде подарък, да ощастливи баща си, да помогне на майка си, все едно връзката ѝ с тях се задълбочаваше, а баща ѝ щял да обича майка ѝ повече от преди. Отначало Грейс не разбираше, после заплака... какво

ще си помислят приятелите ѝ, ако разберат? Как ще прави онова нещо с баща си? Ала майка ѝ продължаваше да ѝ говори, че трябва да им помогне, защото им дължи много, че тя, Елен, ще умре, ако някой не ѝ помогне и може би той ще ги изостави и после те с Грейс ще останат сами и никой няма да се грижи за тях. Тя ѝ обрисова ужасяваща картина и сложи на раменете ѝ оловната мантия на отговорността. Момичето се огъваше под тежестта ѝ и се ужасяваше от онова, което се очакваше от нея. Но никой не изчака да чуе отговора ѝ. Същата нощ те влязоха в стаята ѝ и майка ѝ му помогна. Държеше я и тихичко ѝ припяваше, говореше ѝ колко добро момиче е и колко много я обичат те. След това, когато се върнаха в стаята си, Джон хвана Елен за ръцете и ѝ благодари.

След това Грейс заживя самотно. Той не идваше при нея всяка нощ, но все пак твърде често. Понякога ѝ се струваше, че ще умре от срам, а понякога той наистина ѝ причиняваше болка. Не си позволи да сподели с никого, в крайна сметка майка ѝ спря да идва в стаята с него. Грейс знаеше какво се очаква от нея и че няма избор. А когато се опитваше да спори с него, той я удряше силно и най-сетне тя разбра, че няма изход, няма друга възможност. Правеше го заради майка си, не заради баща си. Подчиняваше се, за да не бие той повече майка ѝ или да не ги изостави. Но всеки път, когато Грейс не му угаждаше или не правеше каквото се искаше от нея, той се връщаше в спалнята и биеше майка ѝ, независимо че тя бе много болна и изпитваше нечовешки болки. Грейс винаги разбираше намека му и изхвърчаше крещейки от стаята си и се заклеваше, че ще направи всичко, което той поиска. Той я караше непрекъснато да го доказва. В продължение на четири години той бе правил с нея всичко, за което можеше да си помечтае, тя беше негова лична робиня в любовта и негова дъщеря. Единственото, което майка ѝ направи, за да я защити, бе да ѝ даде противозачатъчни таблетки, за да не забременее.

Когато Джон Адамс започна да спи с нея, тя нямаше приятелки. От малка отбягваше да се сприятелява, защото непрекъснато се страхуваше някой да не разбере, че баща ѝ бие майка ѝ, а Грейс знаеше, че трябва да пази името им. Но откакто спеше с него, беше невъзможно да говори с когото и да било от децата в училище, още по-малко с учителите. Имаше чувството, че ще разберат, че ще го узнаят от лицето или тялото ѝ, че има белег, нещо злокачествено, което, за

разлика от майка си, носи отгоре. Злокачественото беше у него, но той никога не го осъзна. До този миг. Сега Грейс беше сигурна, че след като майка ѝ си отиде, не трябва повече да го прави. Това трябваше да свърши. Повече не бе в състояние да го обслужва. Дори и заради майка си. Беше прекалено много... особено в неговата стая. Той винаги бе идвал при нея и я принуждаваше да го пуска в стаята си. Никога не посмя да я заведе в неговата спалня. Сега сякаш очакваше от нея да се превъплъти в образа на майка си и дори да бъде нещо повече от нея. Все едно искаше тя да му бъде булка. Дори ѝ говореше по различен начин. Всички карти бяха свалени. Очакваше да му бъде съпруга.

Джон не виждаше нищо друго, освен матовото проблясване на тялото ѝ пред себе си, настойчивите ѝ молби и аргументите ѝ само го разпалваха още повече. Изглеждаше неумолим и страшен изправен пред нея, заклешил я в здрава хватка. С едно-единствено движение успя да я тръшне на леглото, точно там, където до преди два дни лежеше болната му съпруга, както и през всичките лишени от съдържание години на техния брак.

Този път обаче Грейс се бореше с него, беше твърдо решена повече да не се подчинява и докато се опитваше да се отскубне си даде сметка, че трябва да не е с всичкия си ако си мисли, че може да остане под един покрив с него и този кошмар да не продължи. Единственият изход бе да избяга, но това после — сега трябваше да окаже съпротива, за да оцелее. Даваше си сметка, че повече не можеше да му позволи да го прави... не можеше. Дори майка ѝ да искаше да е добра с него, тя вече бе изчерпала търпението си — беше се държала с него прекалено покорно, твърде дълго време. Не беше в състояние да го прави повече... никога повече... никога... ала докато тя размахваше безпомощно ръце, той успя да я прикове към леглото с мощните си длани и под тежестта на тялото си. Бързо се намести между краката ѝ и когато проникна в нея, това ѝ причини толкова силна болка, каквато никога не бе изпитвала, нито си бе представяла. За миг ѝ се стори, че може да я убие. Преди никога не бе ставало така, никога не ѝ бе причинявал толкова болка, както сега. Сякаш я биеше отвътре с юмрук и с това искаше да ѝ докаже, че я притежава и може да направи каквото си поиска. Тя премина отвъд прага на поносимостта и за момент ѝ се стори, че ще изгуби съзнание. Стаята се завъртя шеметно,

а тласъците на греховната му страст я оставяха без дъх, той мачкаше безмилостно гърдите ѝ, хапеше настървено устните ѝ, навлизаше в нея отново и отново, Грейс беше пред припадък и желяеше от цялото си сърце най-сетне баща ѝ да я убие от милост.

Джон я изнасилваше, а тя си мислеше, че не може да му позволи това да се случи отново. Нямаше да му даде да ѝ причинява повече това, защото тя не беше в състояние да го преживее — заради него или заради когото и да било друг. Разбираше, че е на сантиметър от опасна стъпка и изведнъж започна яростно да се бори и да го дера с нокти. Подсъзнателно разбираше, че води битка за оцеляването си. В следващия миг, дори без да съзнава как се е сетила, си даде сметка, че той я е изтласкал към нощното шкафче на майка ѝ. От години там стояха подредени хапчета, чаша и кана с вода. Би могла да го полее или да го удари с каната, но тя бе изчезнала. Вече нямаше нито хапчета, нито вода, нито чаша, нямаше и кой да ги използва. Ала без да помисли, Грейс заопипва шкафчето, а той продължаваше да я налага, крещеше и сумтеше похотливо. Зашлеви я няколко пъти по лицето, обзет изцяло от желанието да я накаже със силата на мъжествеността, а не с ръцете си. Мачкаше гърдите ѝ и я притискаше към леглото. Почти ѝ бе изкарал въздуха и когато я удари тя все още виждаше замъглено, но успя да напипа отвореното чекмедже на нощното шкафче и пхна ръката си в него. Почувства с облекчение хладната стомана на пистолета, който майка ѝ бе скрила там за защита от престъпници. Тя никога не би дръзнала да го използва срещу съпруга си, дори само да го заплаши. Без значение какво бе причинил на нея или на Грейс, Елен го обичаше всеотдайно.

Грейс прокара пръсти по гладката повърхност на оръжието и успя да го извади, размаха го над него, първоначално с намерението да го удари, само за да го спре. Той почти я бе обладал, но тя нямаше намерение да му позволи да го направи отново. Трябваше да го спре, независимо как, разбираше, че трябва да го спре, преди да е стигнал по-далеч. Нямаше сила да преживее това отново. Същата вечер ѝ бе дал ясно да разбере, че това ще е съдбата ѝ. Нямаше начин да я пусне да отиде, където и да било, нямаше да ѝ позволи да замине или да учи в колеж. Животът ѝ щеше да бъде подчинен на обслужването му и тя разбра, че трябва да го спре, каквото и да ѝ струва. Държеше пистолета в треперещата си отмаляла ръка, докато той се облекчи със силен

разтърсващ вик, който ѝ причини болезнена тръпка, изпита мъка и погнуса. Усети силен прилив на омраза към него. Насочи оръжието срещу него, той я погледна и го видя.

— Малка кучка! — изкрещя, тялото му все още се разтърсваше от силата на оргазма.

Никой не бе го възбуждал по-силно от Грейс. Изпитваше желание да я обладае, да извади вътрешностите ѝ навън, да я разкъса на парчета и да я поглъща лакомо. Нямаше по-възбуждащо нещо от собствената му плът, която бе толкова непорочна. Вбеси се, че тя продължава да опитва да се съпротивлява. Опита се да ѝ вземе пистолета, тя разбра намерението му. Щеше да продължи да я бие, а това винаги го възбуждаше.

Не можеше да му позволи, не можеше да допусне да я обладае отново. Трябваше да се спаси от него. Той все още беше вътре в нея и се опитваше да ѝ отнеме оръжието. В обзелата я паника тя натисна спусъка. За миг при изстрела, чийто звук я ужаси, той сякаш застина, очите му изхвъркнаха от орбитите, после се стовари с цялата си смазваща тежест върху нея. Беше го улучила в гърлото и той кървеше обилно, но не помръдваше. Опита се да се измъкне изпод него и да се освободи, но не успя. Беше ужасно тежък, тя се задушаваше, а по клепачите и в устата ѝ имаше кръв. Опитваше да си поеме въздух, събра всичките си сили и го отхвърли. Той се претърколи по гръб върху леглото и взе да издава смразяващо хриптене, очите му я гледаха, но не помръдваше, беше се изцъклил.

— О, Боже... о, Боже — промълви тя, все още не можеше да си поеме въздух с пълни гърди, държеше се за гърлото и го гледаше втренчено. Продължаваше да усеща вкуса на кръвта му по езика си, не искаше да го докосне. По нея и по леглото имаше кръв, в главата ѝ отекваха думите на майка ѝ. „Бъди добра с баща си, Грейс... бъди добра с него... погрижи се за него... винаги се грижи за баща си...“ И тя изпълни заръката. Застреля го. Очите му огледаха стаята, но той сякаш беше парализиран, тялото му не помръдваше, гледаше я с ужас. Тя отстъпи в ъгъла, не откъсваше очи от него, тялото ѝ потръпна силно и тя повърна на килима. Когато се успокои, се насили да се обади по телефона.

— Имам нужда... от линейка... линейка... баща ми бе застрелян... застрелях баща си... — Тя говореше накъсано, не ѝ

достигаше дъх, даде им адреса и остана втрещена в него.

Той не беше помръднал, откакто бе паднал по гръб на леглото, членът му беше вече отпуснат. Инструментът на ужасяващите мъчения сега изглеждаше малък и безобиден, като самия него. Видът му бе отвратителен и покъртителен, кръвта бълбукаше от гърлото му, от време на време простенваше. Съзнаваше, че е извършила ужасно нещо, но не можеше да го промени. Пистолетът все още бе в ръката ѝ и когато полицията дойде, тя продължаваше да стои в ъгъла трепереща и гола. Астмата я задушаваше.

— Боже мой... — промълви първият офицер, който влезе в стаята, после я видя, измъкна оръжието от ръцете ѝ; след него вървяха останалите полицаи. Най-младият от тях си помисли дали да не я загърне с одеяло, но видя белезите по тялото ѝ, всичко бе в кръв, стресна го погледът ѝ. Тя изглеждаше луда. Беше хвърлена в ада и сега бе на половината път обратно.

Когато дойде линейката със санитарите, баща ѝ още дишаше, но животът едва мъждукаше у него. Куршумът бе прекъснала гръбначния му мозък и санитарите предположиха, че е заседнал в белите дробове. Джон Адамс беше напълно парализиран и не можеше да изрече и дума. Когато го изнасяха не видя Грейс. Очите му бяха затворени, подаваха му кислород. Едва дишаше.

— Ще оцелее ли? — попита старшият полицай санитарите, докато го качваха в линейката и пуснаха сирената.

— Трудно е да се каже — отвърнаха те, а след това единият прошепна: — Най-вероятно — не. — После тръгнаха, а по-възрастният офицер поклати глава. Познаваше Джон Адамс още като гимназист. Джон бе адвокатствал при развода му. Беше страхотен мъж, но защо, за Бога, детето бе стреляло по него? Видя обстановката, когато пристигнаха и забеляза, че и двамата бяха голи, но това не означаваше нищо. Очевидно бе станало, след като си бяха легнали по стаите, а Джон Адамс вероятно спеше без пижама. Друг бе въпросът защо момичето бе голо. То очевидно бе излязло от равновесие и може би смъртта на майка му беше непоносима за него. Може би е обвинила баща си за загубата на майка си. Каквото и да е, ще го разберат по време на следствието.

— Как е тя? — попита той младшите офицери. Бяха дошли десетина полицаи. Това бе най-голямото събитие в Уотсика откакто

преди десет години синът на свещеника се пристрасти към ЛСД и се самоуби. Случаят с наркотика бе трагедия, а сега щеше да има скандал. Истинско престъпление и загуба за целия град бе, че човек като Джон Адамс бе застрелян от собственото си дете. Никой не би повярвал. — Дрогирана ли е? — попита той, докато фотографът снимаше стаята. Оръжието вече бе прибрано в найлонов плик в полицейската кола.

— Няма такъв вид — обади се младият полицаи. — Поне на пръв поглед не личи. Струва ми се чиста, по-скоро е уплашена. Има астма, дишането ѝ е затруднено.

— Съжалявам да го чуя — саркастично отбеляза старшият офицер и огледа уютната дневна. Само преди часове беше тук, след погребението. Трудно му бе да повярва, че се е върнал. Може би момичето просто бе лудо. — Баща ѝ страда от нещо повече от астма.

— Какво казаха? — Младшият офицер погледна загрижено. — Ще оживее ли?

— Май няма много шансове. Изглежда малката е довършила баща си. Гръбначният стълб е прекъснат, може би е засегнат бял дроб, само Бог знае какво още или защо.

— Мислиш ли, че я е насилил? — попита по-младият мъж, заинтригуван от ситуацията, а възрастният се ядоса на предположението му.

— Джон Адамс? Шегуваш ли се? Знаеш ли кой е той? Най-добрият адвокат в града. Най-милият човек, когото познавам. Да не си въобразяваш, че човек като него ще причини това на собственото си дете? Щом можеш да направиш такъв извод, или си луд като нея, или не струваш като ченге.

— Не знам... така ми се стори, и двамата бяха голи... а тя ми се видя много уплашена... на ръката ѝ имаше белег... и... — Той изглеждаше разколебан от реакцията на по-възрастния си колега, но не можеше да не обърне внимание на доказателствата, независимо кой беше човекът. Доказателството си е доказателство. — На чаршафите имаше сперма, изглеждаше сякаш... — Всичко беше в кръв, но се виждаха и други петна. Младият полицаи ги видя.

— Не давам пет пари какво ти се е сторило, О'Бърн. Има различни начини спермата да се появи по спалното бельо на мъжа. Съпругата му току-що е починала, може би е бил самотен, може би е онанирал, когато тя е влязла с оръжие в ръка, може би тя не е разбрала

какво прави той и това я е уплашило. Не можеш да ме убедиш, че Джон Адамс е причинил това на детето си. Забрави теорията си.

— Съжалявам, сър. — Другите офицери вече прибираха чаршафите като доказателство и ги слагаха в найлонови пликове, а един полицай разговаряше с Грейс в стаята ѝ.

Тя седеше на леглото, все още завита в одеялото, което ѝ бяха дали, след като пристигнаха. Беше използвала инхалатора си и вече дишаше по-леко, но изглеждаше смъртно бледа, а офицерът, който я разпитваше, се чудеше доколко тя осъзнава случилото се. Струваше му се толкова замаяна, че се съмняваше дали го разбира. Каза му, че не си спомня как е намерила оръжието, то се озовало в ръката ѝ изведнъж и не знае как е гръмнало. Спомняше си звука от изстрела и как баща ѝ кървеше отпуснат върху нея. Нищо повече.

— Как така кървеше върху вас? Къде се намирахте вие? — От видяното той беше придобил същото впечатление като О'Бърн, макар да му бе трудно да свърже подобно предположение с личността на Джон Адамс.

— Не помня — отвърна тя откровено. Звучеше като автомат, все още говореше накъсано, изглежда бе отпаднала от лекарството.

— Значи не си спомняте къде сте били, когато застреляхте баща си?

— Не знам. — Тя погледна, сякаш не го помнеше на леглото до себе си. — На прага — излъга тя. Знаеше какво трябва да направи. Заради майка си беше длъжна да го защити.

— Застреляла сте го от прага? — Това бе невъзможно, не стигаха доникъде. — Мислите ли, че някой друг е застрелял баща ви? — Той се чудеше дали тя не го насочва към такава следа. Натрапник. Това бе още по-невероятно от историята за стрелбата от прага.

— Не. Аз го застрелях. От прага.

Офицерът не се съмняваше, че баща ѝ е бил застрелян отблизо, може би от не повече от няколко сантиметра, стрелецът е бил пред него, очевидно това е била дъщеря му. Но къде са били?

— В леглото ли бяхте? — попита той многозначително, а тя не отговори. Гледаше право пред себе си, все едно него го нямаше, въздъхна леко. — В леглото ли бяхте? — попита той и тя се колеба дълго време, преди да отговори.

— Не съм сигурна. Според мен, не.

— Как върви? — попита старшият офицер, който надникна през вратата. Вече беше три след полунощ, бяха направили всичко необходимо при повикване за извършено престъпление.

Офицерът, който разпитваше Грейс, вдигна рамене в безизходица. Не вървеше никак добре. Тя не беше съвсем с ума си, трепереше и от време на време изглеждаше толкова замаяна, че той се чудеше дали съзнава какво се е случило. — Ще те приберем, Грейс. Няколко дни ще прекараш в ареста. Ще трябва да поговорим още за случилото се. — Тя кимна и не отговори нищо. Просто седеше, цялата в кървави петна, завита в одеялото. — Най-добре се поизмий и се облечи. — Той кимна на офицера, който я разпитваше, но Грейс не помръдна, седеше като вкаменена. — Прибираме те, Грейс. За разпит — обясни отново той, питаше се дали не е полудяла. Джон никога не бе споменавал, но това не бе нещо, което човек би споделил с клиентите си.

— Ще те задържим седемдесет и два часа, докато разследваме какво е станало. — Предумишлено ли бе стреляла? Нарочно ли? Нещастен случай ли беше? Какво ставаше тук? Питаше се взима ли наркотици, искаше да ѝ направят изследване.

Не попита дали ще я арестуват. Не попита нищо. Дори не се облече. Изглеждаше напълно дезориентирана и това затвърди у дежурния офицер впечатлението, че е луда. После те повикаха жена полицаи да им помогне и тя облече Грейс като малко дете, но и на нея ѝ направиха впечатление белезите по тялото ѝ. Каза ѝ да отмие кръвта и Грейс неочаквано ѝ се подчини. Правеше всичко, което жената ѝ казваше, но не даде никаква информация.

— Бори ли се с баща си? — попита полицайката, докато Грейс нахлузваше старите си джинси и фланелка.

Все още трепереше сякаш я бяха изпратили гола на Северния полюс. Но Грейс не отговаряше.

— Ядосана ли му беше? — Нищо. Тишина. Не бе настроена враждебно. Просто не изпитваше чувства. Приличаше на изпаднала в транс, докато минаваха през дневната, изобщо не се поинтересува за баща си. Не искаше да знае къде е отишъл, къде са го отвели, какво се е случило после. Спря се за миг в стаята, колкото да погледне снимката на майка си. Беше в сребърна рамка, до нея се виждаше Грейс. Беше на две или три годинки и двете бяха засмени. Грейс се загледа, спомни си

как изглеждаше майка ѝ, колко красива беше и колко много очакваше от дъщеря си. Прекалено много. Искаше да ѝ каже колко много съжالياва сега. Не можеше да продължи да го прави. Беше подвела майка си. Не се бе погрижила за баща си. Не беше вече в състояние. А сега него го нямаше. Не можеше да си спомни къде е отишъл. Но го нямаше. И тя вече нямаше да се грижи за него.

— Тя наистина не си спомня — прошепна полицайката, докато Грейс гледаше снимката на майка си. Искаше да я запомни. Имаше чувството, че няма да я види повече, но не беше сигурна по каква причина. Знаеше, само че си отиват оттук. — Ще се обадиш ли на психиатър? — попита тя.

— Да, може би — отвърна старшият офицер. Повече от всякога той си мислеше, че не е с ума си. Или не беше така. Може би това бе представление. Може би имаше нещо повече от видяното на пръв поглед. Трудно бе да се каже. Един Господ знае какво е преживяла.

Когато Грейс излезе на чист въздух, поляната пред къщата гъмжеше от полицаи. Навън бяха паркирани седем полицейски коли, повечето от тях бяха дошли просто за да видят какво е станало, другите трябваше да извършат разследване на мястото на престъплението. Цялото пространство бе силно осветено, навсякъде се виждаха мъже в униформи, а младият полицай О'Бърн ѝ помогна да се качи отзад в колата. Полицайката седна до нея. Грейс не ѝ беше много симпатична. И преди бе виждала момичета като нея, наркоманки или измамници, които твърдяха, че не са направили нищо, за да не бъдат обвинени. Беше попадала на петнайсетгодишно момиче, което бе убило цялото си семейство, а после твърдеше, че гласове от телевизора я накарали да го направи. Опитът ѝ подсказваше, че Грейс е умна малка кучка, която се преструва на луда. Ала нещо у нея говореше на полицайката, че момичето може и да не е добре, може би не беше лудо, но във всеки случай нещо не беше наред с нея. Грейс продължаваше да диша затруднено, сякаш дъхът ѝ секваше. У това момиче имаше нещо твърде странно. Все едно обаче тя бе стреляла и почти бе убила баща си, а за повечето хора това бе достатъчно, за да ги извади от равновесие. Във всеки случай не беше тяхна работа да определят дали момичето е нормално. Там думата имаха психиатрите.

Пътуваха кратко до участъка в центъра на града, защото в този час на денонощието нямаше движение, но когато пристигнаха, Грейс

изглеждаше по-зле отколкото при тръгването. Светлината бе флуоресцентна и ярка и лицето ѝ изглеждаше направо зеленикаво, заведоха я в една от килиите, където тя седя, докато не дойде един едър офицер.

— Вие ли сте Грейс Адамс? — попита той грубо, тя само кимна. Имаше чувството, че ще припадне или пак ще повърне. Може би ще умре. Всъщност това беше единственото, което искаше. Смъртта би била прекрасна. Животът ѝ беше кошмар. — Да или не? — изкрещя ѝ той.

— Да, аз съм.

— Баща ви току-що почина в болницата. Арестуваме ви за убийство. — Прочете ѝ правата, пъкна някакви документи в ръцете на полицайката, която бе влязла и стоеше зад него. После, без да каже дума, той напусна помещението, металната врата щракна силно и ги затвори в килията, където тя чакаше. За момент настъпи тишина и тогава полицайката ѝ нареди да съблече дрехите си. За Грейс всичко приличаше на лош филм.

— Защо? — попита тя дрезгаво.

— Ще те претърся — обясни полицайката и Грейс бавно започна да се съблича, ръцете ѝ трепереха. Цялата процедура бе твърде унижителна. След това взеха отпечатащи от пръстите ѝ и я фотографираха.

— Тежко обвинение — хладно отбеляза другата полицайка и подаде на Грейс салфетка да избърше мастилото от ръката си. — На колко години си? — попита тя безучастно, Грейс я погледна. Все още се опитваше да осъзнае всичко, което ѝ бяха казали. Беше го убила. Той бе мъртъв. Всичко бе свършило.

— На седемнайсет.

— Лош късмет. В Илинойс щом си над тринайсет години те съдят като пълнолетен. Ако те намерят за виновна, ще те осъдят най-малко на четиринайсет-петнайсет години. Не изключвам и смъртно наказание. Сега си от висока класа, бебче. — Всичко се струваше нереално на Грейс, когато сложиха на ръцете ѝ белезници и я изведоха от стаята. След пет минути се озова в килия с още четири жени, с открита тоалетна чиния, от която вонеше на урина и изпражнения. Беше шумно и мръсно, всички жени в килията лежах на голи матраци, завити с одеяла. Две от тях бяха будни, но не говореха. Никой не каза

дума, когато ѝ свалиха белезниците, дадоха ѝ одеяло и тя отиде да седне на единствения незает матрак в малката килия.

Огледа се с невярващи очи. Докъде бе стигнала! Но друг изход нямаше. Не можеше да издържа повече. Трябваше да го направи... искаше всъщност... не възнамеряваше... но сега, след като бе стреляла, тя дори не съжаляваше. Ставаше дума за нейния или неговия живот. Просто се бе случило без намерение или предварителен план. Нямаше избор. Затова го беше убила.

2

Грейс прекара цялата нощ на тънкия матрак, едва усещаше острите метални пружини под себе си. Не чувстваше нищо. Вече не трепереше. Просто лежеше. Мислеше. Вече нямаше семейство. Нямаше никого. Нямаше родители. Нямаше приятели. Чудеше се какво ли би се случило, ако я признаят за виновна за убийство? Ще получи ли смъртно наказание? Не можеше да забрави какво ѝ бе казала полицайката, която регистрираше арестуваните. Беше обвинена като пълнолетна и то в убийство. Може би смъртното наказание бе цената, която трябваше да плати. Ако е така, ще си плати. Поне той вече никога нямаше да я докосне, не можеше вече да я нарани. Четирите години ад в ръцете на баща ѝ бяха свършили.

— Грейс Адамс? — един глас извика името ѝ малко след седем сутринта.

От три часа бе в килията, не беше мигнала цялата нощ, но не се чувстваше толкова зле, колкото предишната вечер. Знаеше какво се е случило. Спомняше си, че е застреляла баща си. Знаеше, че той е умрял и защо. Знаеше го по-добре от всеки друг. И не съжеляваше.

Придружиха я до малка опушена стая с тежки заключени врати в двата ѝ края. Вкараха я там без обяснение. Имаше маса, четири стола и на тавана светеше ярка крушка. Остана там и пет минути по-късно вратата в другия край на стаята се отвори. Влезе висока руса жена. Огледа Грейс със студено изражение. Не се усмихна, не каза нищо, просто я измерваше с поглед от горе до долу. Грейс също не продумваше, стоеше в другия край на стаята, приличаше на млада кошута, която, ако можеше, би побягнала от стаята. Беше в клетка. Бе притихнала, но уплашена. Дори в джинсите и фланелката излъчваше достойнство. Несъмнено бе от висока класа, сякаш бе страдала и стигнала далеч, платила огромна цена за свободата си с убеждението, че си е струвало. У нея не се усещаше гняв, само търпеливо дълго страдание. За толкова младо момиче бе видяла твърде много, живот и смърт, предателство — това личеше по очите ѝ. Моли Йорк го съзря в

мига, в който я погледна, и бе развълнувана от силната болка, която долови в нея.

— Аз съм Моли Йорк — представи се тя спокойно. — Психиатър съм. Знаеш ли защо съм тук?

Грейс поклати глава, но не мръдна и сантиметър и двете жени останаха в двата противоположни края на стаята.

— Спомняш ли си какво се случи снощи?

Грейс кимна бавно.

— Защо не седнеш? — тя посочи столовете и те се настаниха от двете страни на масата.

Грейс не беше сигурна дали жената ѝ съчувства, или не, но съвсем ясно бе, че тя не ѝ е приятелка и очевидно участваше в полицейското разследване, което означаваше, че потенциално е човек, способен да я нарани. Нямахше намерение да я лъже. Щеше да отговаря честно на всеки неин въпрос, ако разбира се, не я разпитва прекалено за баща ѝ. Миналото не интересуваше никого. Беше длъжна да не го излага, дължеше го и на майка си, не биваше да им причинява затруднения, макар и тя и баща ѝ да бяха в отвъдното. Всъщност какво значение имаше това сега? Той бе мъртъв. Изобщо не ѝ бе минало през ума да поиска адвокат или да се опита да се защити. Това просто нямаше значение.

— Какво си спомняш от миналата нощ? — попита внимателно психиатърката, която следеше всяко нейно движение или изражение.

— Застрелях баща си.

— Спомняш ли си защо?

Грейс се поколеба, преди да отговори, после замълча.

— Ядосана ли му беше? Не ти ли е минавало през ум и преди да го застреляш?

Грейс бързо поклати глава.

— Никога не съм имала намерение да го застрелям. Просто се озовах с оръжието в ръце. Дори не знам как се е оказало там. Майка ми го криеше в нощното си шкафче. Дълго време боледува и се страхуваше винаги, когато излизахме, затова го държеше. Но никога не го е използвала.

Изглеждаше толкова млада и невинна докато обясняваше на психиатърката, на пръв поглед нямаше вид на душевно болна, нито на бавно развиваща се, както бяха предположили полицаите, които я

арестуваха. Нямаше вид и на опасна. Изглеждаше много вежлива и добре възпитана, а също доста хладнокръвна за човек преживял такъв шок, който изобщо не бе спал и беше в голяма беда.

— Баща ти ли държеше оръжието? Бори ли се за него? Опита ли се да му го вземеш?

— Не. Аз го бях насочила срещу него. Спомням си, че го усетих в ръката си. И... — Не искаше да й казва, че той я беше ударил. — После го застрелях. — Погледна ръцете си.

— Знаеш ли защо? Ядосана ли му беше? Направи ли той нещо, което да те ядоса? Борихте ли се?

— Не... е, нещо... такава... — Беше борба... борба за оцеляване... — Аз... това не е важно.

— Сигурно е било важно — многозначително отбеляза психиатърката. — Достатъчно важно, за да го застреляш, Грейс. Достатъчно важно, за да го убиеш. Бъди откровена. Някога преди стреляла ли си?

Тя поклати глава, изглеждаше тъжна и уморена. Може би трябваше да го направи още преди години, но тогава майка й щеше да бъде съсипана. Тя обичаше баща й посвоему, тъжно.

— Не, никога преди не съм стреляла.

— А снощи какво бе по-различно?

— Майка ми почина преди два дни... преди три дни всъщност. Погребението беше вчера.

Тя очевидно бе като изопнатата струна. Но защо се бяха борили? Моли Йорк бе заинтригувана от Грейс. Тя криеше нещо, не беше сигурна какво. Не беше сигурна дали това бе нещо, което би навредило на нея или на баща й. Психиатърката нямаше задължението да задава въпроси, които да установят дали е виновна, или невинна. Нейната задача бе да установи дали момичето е нормално, или не, и Моли Йорк си знаеше работата. Но какво бе извършило момичето? И какво бе направил той, така че тя да се е принудила да го застреля?

— Заради майка си ли се бори? Оставила ли му е тя някакви пари или нещо, което ти си искала за себе си?

Грейс се усмихна при този въпрос, изглеждаше твърде зряла за годините си и изобщо не беше бавноразвиваща се.

— Не мисля, че е имала какво да остави на когото и да било. Тя никога не е работила и нямаше нищо. Баща ми печелеше всичките

пари. Той е адвокат... или... беше... — отвърна тя спокойно.

— Той щеше ли да ти остави нещо?

— Не знам... може би... така предполагам... — Все още нямаше представа, че извършителят на убийство е лишен от правото да наследява имуществото на жертвата. Ако я признаеха за виновна, нямаше да наследи нищо от баща си. Но не това бе мотивът.

— И защо тогава се борихте? — Моли бе настоятелна, а Грейс не ѝ се доверяваше. Беше твърде напориста. Въпросите ѝ бяха неумолими, от очите ѝ лъхаше интелигентност, която притесняваше Грейс. Тази жена виждаше и разбираше твърде много. Но тя нямаше право да знае. На никого не му влизаше в работата онова, което баща ѝ беше правил с нея през всичките тези години, тя не искаше никой да узнае. Дори да ѝ кажеха, че истината ще я спаси. Не искаше целият град да разбере какво ѝ е причинил. Какво щяха да си помислят за тях, за нея, за майка ѝ? Тази мисъл бе непоносима.

— Не сме се борили.

— Борили сте се — тихо се противопостави Моли. — Така трябва да е било. Съмнявам се, че просто си влязла в стаята и си го застреляла... или постъпи точно така? — Грейс поклати глава. — Застреляла си го от няколко сантиметра. Какво си мислеше, когато натискаше спусъка?

— Не знам. Не мислех за нищо. Само се опитвах да... аз... няма значение.

— Има. — Моли Йорк се наведе към нея със сериозно изражение. — Грейс, ти си обвинена в убийство. Ако той ти е направил нещо, ако те е наранил по някакъв начин, това е било самоотбрана, а не убийство. Без значение колко голямо според теб би било предателството, длъжна си да ми кажеш.

— Защо? Защо изобщо трябва да ви казвам нещо? Защо съм длъжна? — Докато говореше, приличаше на дете. Но това дете бе убило баща си.

— Защото, ако не кажеш на някого, Грейс, ще прекараш в затвора много години и това ще бъде неправилно, ако истината е, че си се опитвала да се защитиш. Какво ти е направил той, Грейс, че те принуди да го застреляш?

— Не знам. Може би съм била разстроена заради майка си. — Тя се въртеше на стола и се загледа настрани, когато отговори.

— Изнасили ли те? — Грейс разтвори широко очи и я погледна при този въпрос. Дъхът не ѝ достигаше, когато отговори:

— Не. Никога.

— И той никога не се съвкупявал с теб? Съвкуплявала ли си се някога с баща си? — Грейс погледна ужасено. Психиатърката беше твърде близо до истината, твърде близо. Изпита омраза към тази жена. Какво се опитваше да направи? Да влоши още повече положението? Да ѝ причини още неприятности? Да опозори всички тях? На никого не му влизаше в работата.

— Не. Разбира се, че не! — Тя почти изкрещя, но изглеждаше много нервна и разколебана.

— Сигурна ли си? — Очите на двете жени се срещнаха за дълго и накрая Грейс поклати глава.

— Не. Никога.

— Имаше ли съвкупление с него снощи, когато го застреля? — Тя погледна Грейс многозначително, а Грейс отново поклати глава, но изглеждаше развълнувана и Моли го забеляза.

— Защо ми задавате тези въпроси? — попита тя унило и в стаята се чу хриптенето на дробове ѝ, защото астмата ѝ се обади.

— Защото искам да знам истината. Искам да знам дали те е наранил и дали си имала причина да го застреляш. — Грейс само поклати глава отново. — Бяхте ли любовници с баща си, Грейс? Харесваше ли ти да спиш с него? — Този път, когато вдигна поглед отново към Моли, отговорът ѝ беше съвсем искрен.

— Не. — Ненавиждах това, продължи тя на ум отговора си. Но не можеше да изрече тези думи пред Моли.

— Имаше ли приятел? — Грейс отново поклати глава. — Някога имала ли си полово сношение с момче?

Грейс въздъхна, никога не бе го правила. Как би могла?

— Не.

— Девствена ли си?

Настъпи тишина.

— Попитах те дали си девствена.

Тя отново я притискаше и това не харесваше на Грейс.

— Не знам. Предполагам.

— Какво означава това? Флиртувала си, това ли имаш предвид под „предполагам“?

— Може би. — Пак заприлича на Моли на дете и тя се усмихна. Момичетата не губеха девствеността си от безобидните любовни игри.

— Някога имала ли си приятел? Какво питам, сигурно си имала, та ти си на седемнайсет. — Тя отново се усмихна, но Грейс поклати глава в знак на отрицание.

— Имаш ли да ми кажеш нещо за снощи, Грейс? Спомняш ли си как се чувстваше, преди да го застреляш? Какво те накара да го застреляш?

Грейс поклати безмълвно глава.

— Не знам.

Моли разбираше, че Грейс не е откровена с нея. Сигурно е била не на себе си след изстрела, но сега в никакъв случай не бе замаяна. Беше съвсем бодра и твърдо решена да не казва на Моли какво се е случило. Високата привлекателна блондинка се загледа продължително в момичето, после бавно затвори бележника си и отпусна краката си.

— Искам да бъдеш откровена с мен. Мога да ти помогна, Грейс. Откровена. — Ако беше убедена, че Грейс защитава себе си или че е имало смекчаващи вината обстоятелства, би й било по-лесно. Но Грейс не й даваше нищо, за което да се закачи. Странното беше, че въпреки станалото и факта, че тя не и съдействаше, Моли Йорк я харесваше. Грейс бе красиво момиче, имаше големи, честни, открити очи. Моли виждаше толкова тъга и болка в тях, но не знаеше как да й помогне. Щеше да направи всичко възможно, за да разбере. Но за момента Грейс беше твърде заета да се крие от всички и да не допусне, когото и да било до себе си.

— Казах ви всичко, което си спомням.

— Не, не си — възрази тихо Моли. — Може би ще го направиш по-късно. — Тя даде на момичето визитната си картичка. — Ако поискаш да ме видиш, обади ми се. И да не ме потърсиш, аз отново ще дойда да се срещнем. Ние с теб ще прекараме известно време заедно, за да напиша заключенията си.

— За какво? — Грейс изглеждаше обезпокоена. Д-р Йорк я плашеше. Беше твърде умна и задаваше прекалено много въпроси.

— За душевното ти състояние. За обстоятелствата довели до изстрела, така, както аз ги разбирам. За момента не ми даваш много материал за работа.

— Това е всичко. Озовах се с оръжието в ръка и го застрелях.

— Просто така — тя не вярваше на нито една нейна дума.

— Просто така. — Изглеждаше сякаш се опитва да убеди себе си, но не можеше да заблуди Моли.

— Не ти вярвам, Грейс. — Тя я погледна право в очите.

— Е, точно това се случи, независимо дали ми вярвате, или не.

— А сега? Как се чувстваш, след като загуби баща си?

За три дни тя бе изгубила и двамата си родители и бе останала сирак, това би бил тежък удар за всеки, особено, ако бе убила единия от тях.

— ... Мъчно ми е за баща ми... и за мама. Но мама беше толкова болна и изпитваше силни болки, може би сега е по-добре за нея.

А Грейс? Колко болка бе понесла тя? Това бе въпросът, който измъчваше Моли. Тя не беше някое лошо дете, което просто бе застреляло баща си. Тя бе интелигентно момиче, с остър ум и твърдеше, че няма представа защо го е застреляла. Беше толкова дразнещо да чува това отново, че на Моли ѝ се прииска да удари по масата.

— А баща ти? За него по-добре ли е така?

— Баща ми? — Грейс се изненада от въпроса. — Не... той... не страдаше... за него надали е по-добре — отвърна Грейс, без да погледне Моли.

Тя криеше нещо и Моли бе наясно.

— А ти? За теб по-добре ли е така? Предпочиташ ли да си сама, без родители?

— Може би. — Отново за миг тя беше честна.

— Защо? Защо предпочиташ да си сама?

— Така е по-просто. — Тя я погледна и се почувства на хиляда години.

— Не мисля така, Грейс. Светът е сложен. За никого не е лесно да е сам. Особено за седемнайсетгодишно момиче. Изглежда вкъщи ти е било много трудно щом предпочиташ самотата. Какъв бе домът ти?

— Чудесен. — Беше се затворила напълно вътре в себе си.

— Родителите ти разбираха ли се? Имам предвид преди майка ти да се разболе.

— Напълно.

Моли отново не ѝ повярва, но не го отбеляза.

— Щастливи ли бяха?

— Разбира се. — Ала пряко волята ѝ в очите ѝ бликнаха сълзи. Умната психиатърка ѝ задаваше твърде много болезнени въпроси. — Бях много щастлива. Обичах родителите си.

— Не е ли време да престанеш да лъжеш заради тях, да ги защитаваш? Не е ли време да ни кажеш защо застреля баща си?

— Нямам какво да кажа.

— Добре — Моли се отдръпна от нея и стана права. — Между другото, днес възнамерявам да те изпратя в болницата.

— За какво? — Изведнъж Грейс се ужаси и това се видя много интересно на Моли. — Защо ще го правите?

— Част от обичайната процедура. Да се уверим, че си здрава. Не е толкова важно.

— Не искам да отивам в болницата. — Грейс бе обзета от паника, а Моли я наблюдаваше.

— Защо?

— Защо трябва да го правя?

— Грейс, ти нямаш кой знае какъв избор. Ти си притисната от обстоятелствата. Контролът е в ръцете на властите. Уреди ли си вече адвокат?

Грейс остана безучастна към този въпрос. Някой ѝ беше споменал, че би могла, но тя нямаше на кого да се обади, освен на Франк Уилс, партньора на баща ѝ, но тя не беше сигурна, че иска. Какво щеше да му каже? Беше по-лесно да не го прави.

— Нямам адвокат.

— Баща ти нямаше ли съдружници?

— Да... но... някак си ми е неловко да му се обадя... на него, той имаше партньор.

— Мисля, че трябва да го потърсиш, Грейс — отвърна Моли твърдо. — Нуждаеш се от адвокат. Можеш да поискаш и обществен защитник. Но е по-добре да е някой, който те познава. — Това бе добър съвет.

— Сигурно е така — тя кимна, имаше вид на съкрушена. Толкова много неща се случваха. Всичко бе ужасно сложно. Защо просто не я застрелят или обесят или да направят каквото възнамеряват, без да я карат да говори или да я принуждават да отива в болницата. Тя бе ужасена от онова, което щяха да открият.

— Ще се видим по-късно днес или утре — каза ѝ мило Моли. Определено момичето ѝ бе харесало и тя му съчувстваше. Бе преживяла толкова много и постъпката ѝ сигурно бе правилна, но Моли бе убедена, че нещо зловещо я е тласнало към нея.

Възнамеряваше да направи всичко възможно и да открие какво всъщност се е случило.

Остави Грейс в стаята и отиде да разговаря със Стан Дули, офицера, който отговаряше за разследването. Той беше детектив с голям опит, много малко неща можеха да го изненадат, ала тази случка го учуди. Беше се срещал с Джон Адамс много пъти в продължение на дълги години и не можеше да си представи по-чудесен човек. Когато чу, че е бил застрелян от дъщеря си, наистина се изненада.

— Луда ли е, или е наркоманка? — попита детектив Дули, когато Моли се появи при него в осем сутринта. Беше прекарала един час с Грейс и според нея не беше стигнала доникъде. Грейс бе твърдо решена да не се открива пред нея. Но имаше някои неща, които трябваше да разбере, които следствието трябваше да научи независимо дали Грейс иска, или не.

— Нито едното от двете. Тя е уплашена, съсипана, но е съвсем нормална. Дори прекалено. Държа днес да я изпратиш на преглед в болницата. — Важно бе да не са минали много часове.

— За какво? За наркотици?

— Ако искаш и това. Не мисля обаче, че проблемът е в дрогата. Държа на гинекологичен преглед.

— Защо? — Той бе изненадан. — Какво имаш предвид? — Той познаваше д-р Йорк, тя винаги беше много здравомислеща, дори тогава, когато губеше търпение, ако изпитваше съчувствие към някой от пациентите си.

— Имам някои теории. Искам да знам дали се е защитавала. Седемнайсетгодишните момичета обикновено не стрелят по бащите си. Не и в дом като този.

— Това са глупости и ти го знаеш, Йорк — отвърна ядосано Дули. — Миналата година четиринайсетгодишно момиче застреля цялото си семейство, включително баба си и четирите си по-малки сестри. Според теб и това ли е било самоотбрана?

— Това е различно, Стан. Четох рапортите. Джон Адамс е бил гол, а и тя също, а по чаршафите е имало сперма. Не можеш да

отречеш, че е възможно да е имало сексуално насилие.

— Мога, щом става дума за този човек. Познавам го. Пряк човек, най-свестният мъж, когото съм познавал. Би ти допаднал. — Той я погледна, но тя не му обърна внимание. Обичаше да я дразни. Тя изглеждаше много добре, произхождаше от доста уважавано семейство от Чикаго. Правеше му удоволствие да я подиграва, че обикаля бедните квартали от лицемерно благотворителни подбуди. Ала тя никога не се шегуваше с работата си и той знаеше, че има сериозен приятел, който е лекар. Но какво пречеше да я вземе малко на подбив. Тя имаше чувство за хумор и с нея бе приятно да се работи. Беше умна и Дули я уважаваше заради това. — Нека ти кажа нещо, докторе, този мъж не би чукал детето си. Просто не би го направил. Повярвай ми. Може би е мастурбирал. Кой знае?

— Едва ли го е застреляла заради това — хладно отвърна Моли Йорк.

— Може би ѝ е отказал ключовете за колата. Моите собствени деца полудяват, когато им кажа, че няма да им ги дам. Може би той не е приемал приятеля ѝ. Повярвай ми, не е това, което мислиш. Откажи се от версията за самозащита. Тя го е убила.

— Ще видим, Стан. Ще видим. Направи ми услуга и я заведи до един час в болницата „Мърси Дженерал“. Ще напиша талон.

— Ти си страхотна. Ще я заведем там. Става ли? Доволна ли си?

— Развълнувана. И ти си страхотен — тя му се усмихна.

— Кажи го на шефа — ухили се той. Харесваше я, но не вярваше и дума на версията за самозащитата. Беше се хванала за първата възможна хипотеза. Просто Джон Адамс не беше такъв човек. Никой в Уотсика не би го повярвал, независимо какво си мислеше Моли Йорк или какво щяха да открият в болницата.

След половин час две полицайки дойдоха да вземат Грейс от килията ѝ, сложиха ѝ белезници и я откараха до „Мърси Дженерал“ в малък фургон с решетки на прозорците. Те дори не разговаряха с нея. Бъбреха си за затворниците, които бяха возили предния ден, и за филма, който щяха да гледат вечерта, както и за ваканцията в Колорадо, за която едната от тях пестеше. А Грейс беше доволна, така или иначе нямаше какво да им каже. Чудеше се какво ще правят с нея в болницата. Имаха затворническо отделение, в което я отведоха с асансьор направо от гаража, когато се качиха ѝ махнаха белезниците и

я оставиха заедно сама с лекар и санитарка. Те направо заявиха на Грейс, че ако не се държи както трябва, отново ще ѝ сложат белезниците и ще повикат стража да я пази.

— Разбра ли? — Попита я безцеремонно санитарката и Грейс кимна.

Не си дадох труда да ѝ обясняват нищо. Просто следвах списъка с изследвания, поръчани от д-р Йорк. Първо измериха температурата ѝ, после кръвното налягане, провериха очите, ушите и гърлото ѝ, преслушаха и сърцето ѝ.

Направиха изследване на урината и пълно изследване на кръвта, провериха я за различни заболявания, направиха ѝ тестове за наркотици, после ѝ наредиха да се съблече и да застане гола пред тях, след което внимателно разгледаха белезите ѝ. Цялото ѝ тяло бе осеяно с тях, но само някои предизвикаха интереса им — два на гърдите ѝ, няколко на ръцете и един на дупето, а след това, въпреки всичките ѝ усилия да го скрие, те откриха лош белег от вътрешната страна на бедрото, където баща ѝ я беше сграбчил и ощипал. Той беше високо горе и разкриваше още един, който ги изненада още повече. Фотографираха ги, без да се съобразяват с протестите ѝ, и написаха обширни бележки за тях. Тя вече плачеше и се противопоставяше на всяко тяхно действие.

— Защо правите това? Не бива. Признах, че съм го застреляла, защо трябва да ме снимате? — Направиха няколко скици на чатала ѝ, там се криеха два лоши белега и наранявания, и я предупредиха, че ако не им съдейства, ще я вържат и пак ще направят снимките. Несъмнено беше много унижително, но тя не можеше да им попречи.

После оставиха фотоапарата и лекарят ѝ нареди да се качи на гинекологичния стол. До този момент почти не ѝ беше продумал. Повечето указания ги даваше санитарката, която бе много неприветлива жена. И двамата изобщо не обръщаха внимание на Грейс и оглеждаха различните части от тялото ѝ, сякаш бяха парчета месо, а тя не бе човешко същество.

Лекарят си сложи гумени ръкавици и намаза пръстите си със стерилно желе. Посочи халките за краката и предложи на Грейс хартиена покривка, с която да се закрие. Тя я грабна с благодарност, но не се качи на стола.

— Какво ще правите? — попита тя с ужас в гласа.

— Никога ли сте били на гинекологичен преглед? — Той я погледна изненадан. Тя беше на седемнайсет, хубаво момиче, трудно му бе да повярва, че е девствена. Но дори да беше, той щеше да разбере след минута.

— Не, аз... — Майка ѝ беше ѝ купила противозачатъчни хапчета преди четири години и тя никога не бе ходила на лекар за преглед. Никой не знаеше със сигурност, че тя не е девствена и тя не разбираше какво значение има това сега. Баща ѝ беше мъртъв, тя бе признала, че го е застреляла. Защо я подлагаха на всичко това? Какво право имаха да го правят? Почувства се като животно в кланица и отново се разплака, стискаше хартиената покривка и ги гледаше обезумяла, а санитарката я заплаши, че ще я върже. Нямаше избор и затова се съгласи да изпълни изискванията им. Качи се на стола, краката ѝ трепереха, тя стисна колене, легна назад и пъхна краката си в халките. Ала като се има предвид какво бе преживяла, това не беше най-лошото нещо, което ѝ се бе случвало.

Лекарят направи доста бележки и пъхна пръстите си в нея поне четири или пет пъти, приближи лампата толкова близо до нея, че тя чувстваше топлината ѝ. После пъхна в нея инструмент и отново направи същите неща. Този път той взе намазка и я постави на стъклото, което внимателно положи на табла върху масата. Не сподели с Грейс нищо относно заключенията си.

— Добре — обърна се той безучастно към нея, — можете да се облечете.

— Благодаря ви — отвърна тя дрезгаво. Нямаше представа какво са видели, какво е написал той, лекарят не каза и дума по въпроса дали е девствена, а тя все още беше достатъчно наивна, за да не е напълно сигурно дали той е забелязал разликата.

Пет минути по-късно бе облечена и готова да си тръгне, на връщане до килията в централния участък я придружиха двама мъже, остана сама с жените от килията си малко след вечеря. Две от тях бяха пуснати под гаранция, бяха задържани за продажба на наркотици и проституция, а сутеньорът им дойде да ги освободи, едната от другите две беше задържана за автомобилна кражба, втората — за притежание на голямо количество кокаин. Грейс бе единствената обвинена в убийство и сякаш всички я отбягваха — като че ли знаеха, че не иска да бъде безпокоена. Едва бе хапнала от безвкусния, малък и препечен

хамбургер, поставен върху купчина варен спанак, и се опитваше да не забелязва, че килията вони на урина, когато пазачът отвори вратата и я посочи, а после я заведе в стаята, където сутринта се среща с Моли Йорк.

Младата лекарка се бе върнала, все още беше по джинси след прекарания дълъг ден в болницата, където работеше, а после и в кабинета си. Бяха минали дванайсет часа.

— Здравейте — предпазливо поздрави Грейс. Беше приятно да види познато лице, но все още имаше чувството, че младата психиатърка представлява опасност.

— Как мина денят? — Грейс вдигна рамене, едва забележимо се усмихна. Как би могъл да мине? — Обади ли се на партньора на баща си?

— Не още — промълви тя съвсем тихо. — Не знам какво да му кажа. Двамата с баща ми бяха наистина добри приятели.

— Мислиш ли, че ще поиска да ти помогне?

— Не знам. — Всъщност беше сигурна, че Франк Уилс няма да ѝ обърне внимание.

Моли я гледаше многозначително, когато зададе следващия си въпрос:

— Грейс, имаш ли някакви приятели? Някого, към когото можеш да се обърнеш? — Много преди Грейс да отговори, тя подозираше, че си няма никого. Ако имаше, може би това не би се случило. Без да я пита, Моли бе сигурна, че живее изолирано. В живота ѝ нямаше никой друг, освен родителите ѝ. А те бяха направили достатъчно да го разрушат, всъщност голямата заслуга беше на баща ѝ. Така предполагаше Моли. — Родителите ти имаха ли близки приятели?

— Не — отвърна Грейс замислено. Те наистина нямаха приятели, не искаха никой да бъде твърде близо до грозната им тайна. — Баща ми познаваше всички. А майка ми беше срамежлива... — Тя всъщност се страхуваше да се разбере, че съпругът ѝ я бие. — Всички обичаха баща ми, но той не беше близък с никого. — Този факт сам по себе си накара Моли да се замисли за него.

— А ти? Някакви близки приятели в училище? — Грейс само поклати глава в отговор. — Защо нямаше?

— Не знам. Сигурно не съм имала време. Трябваше да се прибирам вкъщи всеки ден и да се грижа за майка си — отвърна Грейс,

без да поглежда към нея.

— Наистина ли това е причината, Грейс? Или си имала тайна?

— Разбира се, че не.

Но Моли нямаше намерение да я остави на мира. Гласът ѝ отново достигна до слуха на Грейс и прикова вниманието ѝ.

— Той те е изнасилвал онази вечер, нали? — Очите на Грейс се отвориха широко и тя погледна Моли с надеждата младата лекарка да не забележи, че трепери.

— Не... разбира се, че не... — Ала дъхът ѝ секна и тя осъзна, че се моли да не получи астматичен пристъп. Тази жена и без това знаеше твърде много. — Как можа да ви хрумне подобно нещо? — Тя се опита да изглежда възмутена, но всъщност беше само ужасена. Ами ако Моли Йорк знаеше? Тогава какво? Всички ще научат грозната им тайна. Дори след смъртта на майка си и баща си тя все още се чувстваше длъжна да я крие. И тя бе виновна. Какво ще си помислят за нея хората, ако узнаят?

— Имаш белези и разкъсвания във вагината си — започна тихо Моли, — а това не се случва при нормален полов акт. Лекарят, който те прегледа, каза, че изглежда сякаш си била изнасилена от няколко мъже или от един, но много брутален мъж. Причинил ти е ужасни неща. Затова го застреля, нали? — Тя не отговори. — Това ли беше първият път, след погребението на майка ти? — Тя погледна изпитателно Грейс, сякаш очакваше отговор, а очите на момичето се напълниха със сълзи, които се търкулнаха по бузите ѝ въпреки усилията ѝ да ги спре.

— Аз не... не... не би извършил подобно нещо... всички обичаха баща ми...

Тя го бе убила и единственото, което можеше да направи сега, бе да пази паметта му чиста, така че никой да не може да разбере какъв е бил всъщност.

— Баща ти обичаше ли те, Грейс? Или просто те използваше?

— Разбира се, че ме обичаше — отвърна тя сковано, ядосана сама на себе си, че се разплака.

— Той те изнасили онази нощ, нали? — Този път Грейс не отговори. Дори не отрече. — Колко пъти го е правил преди? Трябва да ми кажеш. — Животът ѝ зависеше от това, но Моли не искаше да ѝ го каже.

— Не, няма. Няма да ви кажа нищо и вие не можете да го докажете — гневно отговори Грейс.

— Защо го защитаваш? — попита я Моли напълно объркана. — Не разбираш ли какво става? Ти си обвинена за убийството му, могат дори да ти предявят обвинение за убийство първа степен, ако мине, а според тях ти имаш мотив. Трябва да направиш всичко възможно да се спасиш. Не те подтиквам да лъжеш, а само да кажеш истината, Грейс. Ако той те е изнасилил, ако те е наранил, ако си била подложена на сексуален тормоз, тогава налице са смекчаващи вината обстоятелства. Така обвиненията могат да се сведат до непредумишлено убийство, дори до самоотбрана и това променя всичко. Наистина ли искаш да отидеш в затвора за следващите двайсет годни, само и само, за да запазиш репутацията на един мъж, който ти е причинил всичко това? Грейс, помисли, трябва да ме послушаш... трябва да ме чуеш. — Но Грейс съзнаваше, че майка ѝ никога не би ѝ простила, ако опетни паметта на баща си. Баща ѝ бе човекът, когото Елен обичаше сляпо и се нуждаеше отчаяно от него. Него тя бе искала да защитава винаги, дори това да означаваше да хвърли в ръцете му тринайсетгодишната си дъщеря. Тя искаше да го накара да я обича на всяка цена, дори с цената на жертвата на собственото си дете.

— Не мога да ви кажа нищо — вдървено отвърна Грейс.

— Защо? Той е мъртъв. Не можеш да го нараниш като кажеш истината. Можеш да нараниш единствено себе си като премълчаваш. Искам да помислиш върху това. Не можеш да бъдеш лоялна към мъртвец или към някой, който те е наранил така лошо. Грейс... — Тя се протегна и докосна ръката ѝ. Трябваше да я накара да разбере, трябваше да я измъкне от черупката, в която се бе сгушила. — Искам да помислиш върху това нощес. Ще дойда утре пак. Обещавам да не споделям с никого онова, което ще ми кажеш. Ще си помислиш ли? — Грейс дълго не помръдна, после кимна. Щеше да помисли, но не възнамеряваше да ѝ каже нищо.

Моли я остави с тежест в душата. Разбра точно какво става, но не виждаше как може да преодолее пропастта, която ги делеше с Грейс. Години беше работила с жени и деца, подложени на сексуален тормоз, и те винаги бяха лоялни към мъчителите си. Струваше ѝ много да разруши тази необяснима връзка между жертвата и насилника, но

обикновено успяваше. Ала засега Грейс не даваше надежда. Моли не беше стигнала доникъде.

Мина през кабинета на детектива, за да прочете отново заключенията от болницата и да разгледа снимките, повдигна ѝ се, когато ги погледна. Стан Дули влезе, докато четеше медицинския рапорт, изненада се, че тя още е на работа, четиринайсет часа, след като бе започнала.

— Нямах ли си друго занимание тази вечер? — попита я той дружелюбно. — Момиче като теб трябва да е на среща с някой мъж или да виси по баровете в търсене на бъдещето си.

— Да, да — тя се разсмя, а русата ѝ коса се разпиля съблазнително по рамото ѝ. — Като тебе ли, Стан? И ти беше тук по същото време тази сутрин.

— Длъжен съм. Но ти — не. Искам да се пенсионирам след десет години. А ти ще си психиатър, докато навършиш сто години.

— Благодаря за доверието. — Тя затвори досието и го постави с въздишка на бюрото. Не стигаше доникъде. — Видя ли медицинския рапорт за момичето на Адамс?

— Да. И какво? — Той изглеждаше безучастен.

— О, моля те, не ми казвай, че не се сецаш. — Тя се ядоса, когато той незаинтересовано вдигна рамене.

— Какво да се сецам? Ами спала е с мъже, никой не казва, че е изнасилена. И още по-малко, че го е направил баща ѝ?

— Глупости. Кой според теб е спал с нея? Шест горили от зоопарка? Видя ли белезите, прочете ли какво са открили вътрешно?

— Значи ѝ харесва. Виж какво, тя не се оплаква. Не казва, че е била изнасилена. Какво искаш от мен?

— Малко здрав разум, за Бога — Моли пламна от възмущение. — Та тя е дете на седемнайсет години, а той ѝ е бил баща. Тя го защитава, страда сигурно от някаква криворазбрана илюзия, че запазва репутацията му. Но мога да ти кажа едно, това момиче се е борило за живота си и ти го знаеш.

— „Защитава го“. Та тя уби нещастния човек. Каква защита е това? Мисля, че теорията ти наистина е чудесна, докторе, но няма да издържи. Всичко, което знаем, е, че тя е предпочитала грубия секс. Нищо не доказва, че го е правила с баща си, или че той е бил груб с нея. И дори да е така, Бог да ми е на помощ, тя се е чукала с баща си и

това не може да е причина да го убие. Това все още не е самоотбрана и ти си наясно. Нищо не доказва, че баща ѝ я е наранил. Тя дори не го казва. Твърдиш го ти.

— Откъде, по дяволите, знаеш какво е правил той? — изкрещя му тя, но той не се развълнува. Не вярваше на нито една нейна дума. — Тя ли ти каза, или ти просто допускаш? Аз търся доказателство, става дума за седемнайсетгодишно момиче, което е съвсем изолирано и разстроено, тя е практически на друга планета.

— Нека споделя с теб една малка тайна, д-р Йорк. Тя не е марсианка. Тя е убийца. Ето това е. А ти искаш да знаеш какво мисля аз за всичките ти проучвания и фантастични теории? Според мен тя вероятно е излязла онази вечер след погребението на майка си и е отишла да се чука, а според баща ѝ това е било кощунство. Затова когато се е прибрала вкъщи той ѝ се скарал, на нея това не ѝ е харесало, разсърдила се е и го е убила. А фактът, че той е мастурбирал в леглото е пълно съвпадение. Не можеш да се захванеш с един човек, който е познат на цялото общество като свестен, и да убедиш, когото и да било, че е изнасилил дъщеря си, а тя го е застреляла при самоотбрана. Всъщност днес разговарях с партньора му и той е почти на същото мнение като мен. Не споделих с него доказателствата, но го попитах какво според него се е случило. Идеята, че Джон Адамс може да е направил нещо лошо на детето си, и то без да съм му казал дума какво мислиш ти, го ужаси. Според него колегата му е обожавал жена си и детето си. Той смята, че Адамс е посветил живота си на тях, че всяка вечер си е бил у дома и е отдал всичките си сили на жена си до деня на трагичната си смърт. Уилс намира детето за малко странно, много недружелюбно и необщително, не е имало кой знае колко приятели. И не е обичала много баща си.

— Така твоята теория, че е излязла с момче, изобщо не върви.

— Не е необходимо да има сериозен приятел, за да излезе и да се махне за половин час, така ли?

— Ти просто не желаете да видиш истината, нали? — отвърна Моли ядосано. Как е възможно да е толкова заслепен и упорит? Той приемаше стопроцентова репутацията на Адамс и дори не желаете да се замисли дали зад нея не се крие нещо друго.

— Какво по-точно трябва да видя, Моли? Арестувано е седемнайсетгодишно момиче, което е застреляло и убило баща си.

Може би е странна, може би е луда. Може би тя се е страхувала от него, откъде, по дяволите мога да знам? Но е факт, че тя го е застреляла. Тя не е казвала, че той я е изнасилил, не е казвала нищо. Всичко това са твои твърдения.

— Тя е твърде уплашена, твърде много се страхува, че някой ще открие тайната им. — Беше го виждала стотици пъти. Знаеше го.

— Някога минавало ли ти е на ум, че може би тя няма тайна? Може би тя е твоя измислица, защото я съжаляваш и искаш да я измъкнеш, знам ли?

— Не знаеш, ако съдя по думите ти — отбеляза саркастично Моли. — Не аз съм измислила медицинския рапорт, нито снимките на белезите по бедрата и по дупето ѝ.

— Може би е паднала по стълбите. Всичко, което знам, е, че ти единствена говориш за изнасилване, а това не е достатъчно, особено когато се отнася за човек като Джон Адамс. Няма да можеш да го пробуташ.

— А какво ще кажеш за партньора на баща ѝ? Ще я защитава ли?

— Съмнявам се. Попита ме за гаранцията, но тя не се прилага в случай на убийство, освен ако не го сведат до непредумишлено, но се съмнявам. Той ми каза, че така може би е по-добре, защото тя и без това нямало къде да отиде. Няма никакви роднини. А той не иска да поеме отговорност за нея. Ерген е и няма желание да я прибере при себе си. Каза, че не чувства желание да я защитава. Не бил в състояние, препоръча да ѝ намерим обществен защитник. Не мога да го обвинявам. Очевидно е много разстроен, че е загубил партньора си.

— Не можем ли да използваме парите на баща ѝ да ѝ намерим добър адвокат? — Чутото не ѝ хареса, но Грейс беше познала, че Франк Уилс няма да ѝ помогне. Беше права за съжаление. На Моли ѝ се искаше той да помогне на момичето и Грейс да получи първокласен адвокат.

— Той не предложи да ѝ намери — отвърна Стан Дули. — Уилс каза, че Джон Адамс е бил най-добрият му приятел, но очевидно му е дължал доста пари. Продължителното заболяване на жена му изглежда е погълнало голяма част от сумата. Единственото, което е имал, е делът му в адвокатската практика и къщата, но тя е ипотеккирана цялата до дръжката на външната врата. Уилс смята, че от недвижимото имущество на Адамс не е останало кой знае какво и сигурно не иска да

плати таксите за адвокат от собствения си джоб. Утре сутринта ще се обади в кантората на обществените защитници.

Моли кимна, отново бе шокирана от факта колко самотна е Грейс. Не беше необичайно за млад човек, обвинен в убийство, но с момиче като нея би трябвало да е по-различно. Произхождаше от добро семейство от средната класа, баща ѝ бе уважаван гражданин, имаха хубав дом и бяха познати в целия град. На младата лекарка ѝ се струваше странно, че Грейс може да се окаже напълно изоставена. И макар да бе необичайно, тя реши да се обади на Франк Уилс същата вечер и затова записа номера му.

— С какво се занимава твоят доктор тези дни? — подразни я Дули, когато тя се приготви да си тръгва, имайки предвид приятеля ѝ.

— Спасява живота на хората. Работи много повече от мен. — Тя се усмихна на Дули, въпреки че изобщо нямаше желание. Понякога я дразнеше много, но иначе беше добродушен и тя го харесваше.

— Много лошо, би ти спестил много неприятности, ако понякога имаше малко свободно време.

— Да, знам — Моли пак се усмихна и го остави, тръгна си праметнала сакото си от туид през рамо. Беше хубаво момиче, но по-важното бе, че бе много добра професионалистка. Дори ченгетата, които тя познаваше, признаваха, че умна, много добър психиатър, независимо от някои нейни крайни теории.

Когато Моли се обади на Франк Уилс от къщи същата вечер, тя бе поразено от неговата коравосърдечност. Що се отнасяло до него, Грейс Адамс заслужавала да бъде обесена за това че е убила баща си.

— Джон беше най-прекрасният човек на света — отбеляза Уилс доста развълнувано, Моли не беше много сигурна защо, но не му повярва. — Попитайте, когато искате. Няма жител на този град, който да не го обича... освен нея... още не мога да повярвам, че го е застреляла. — Уилс сподели, че бил прекарал сутринта в уреждане на възпоменание за него. Целият град несъмнено щял да се стече, освен Грейс. Но този път нямало да има събиране в къщата, Джон вече нямал семейство. Единственото, което имал, били жена му и дъщеря му. Гласът на Уилс заглъхна, след като каза толкова много неща на Моли.

— Според вас, господин Уилс, имало ли е причина тя да го застреля? — попита го Моли вежливо, когато той дойде на себе си. Не

искаше да го разстройва повече, но може би той имаше някакво предположение.

— Пари, вероятно. Сигурно си е помислила, че ще ѝ остави всичко, а дори да не е имал завещание тя е единствената му наследница. Онова, което не е преценила, естествено, е, че, след като го е убила, не може да наследи нищо от него. Предполагам, че не го е знаела.

— Останало ли е нещо в наследство? — попита най-невинно Моли, все едно не е чула нищо от детектив Дули. — Предполагам, че делът му в адвокатската практика е доста стойностен. Вие двамата сте толкова уважавани адвокати. — Знаеше, че тези думи ще му доставят удоволствие, и се оказа права, защото Уилс стана по-отзивчив и ѝ каза повече, отколкото би трябвало. — Наследството не е малко. Но той ми беше доста задължен. Винаги ми казваше, че ще остави дела си от практиката на мен, когато умре, но не е предполагал, че ще трябва да се оттегли толкова рано, нещастният.

— Оставил ли е писмено завещание?

— Не знам. Но това беше споразумение помежду ни и от време на време му давах на заем пари, за да покрива разноските си около Елен.

— А къщата?

— Ипотекира я, тя е чудесна — но не достатъчно, за да бъде застрелян заради нея.

— Наистина ли смятате, че момиче на нейната възраст би застреляло баща си заради къщата, господин Уилс? Това звучи малко пресилено, нали?

— Може би не. Може би според нея това е достатъчно, за да плати за обучението си в някой скъп източен колеж.

— Това ли е искала да прави? — Моли бе изненадана. Грейс не ѝ изглеждаше толкова амбициозна, струваше ѝ се доста привързана към дома, дори прекалено.

— Не знам какво е искала да прави, докторе. Знаем само, че е убила баща си и трябва да си плати за това. Със сигурност тя няма да се облагодетелства, законът е точен в дадения случай. Няма да получи и цент от парите му, нито дял от практиката, нито къщата, нищо. — Моли бе озадачена от неговата злъч и се зачуди дали мотивите му са

съвсем чисти, или всъщност той има собствени причини да бъде доволен, че Грейс вече не е пречка по пътя му.

— А кой ще получи наследството, ако тя не може? Има ли други роднини? Има ли той друго семейство някъде?

— Не, само момичето. Но той ми дължи много. Казах ви, помагах му, когато можех, ние практикувахме заедно двайсет години. Не мога да пренебрегна този факт просто ей така.

— Разбира се, че не. Напълно ви разбирам — отвърна тя утешително. Разбираше много повече, отколкото той допускаше или му се искаше тя да разбере, а на нея чутото не ѝ хареса. Благодарил му, че е отделил от времето си и цяла вечер не престана да мисли за Грейс, после приятелят ѝ се прибра от болницата и тя му разказа всичко. Той бе изтощен след двайсет и четири часа работа в спешното отделение, където имаше непрекъсната върволица от ранени с огнестрелно оръжие и пострадали в автомобилни злополуки, но той все пак я изслуша. Моли бе изцяло обсебена от случая.

Двамата с Ричард Хаверсън живееха заедно от две години и от време на време продумваха за женитба, но неизвестно защо още не бяха сключили брак. Разбираха се добре и взаимно познаваха отлично работата си. За двамата тази ситуация бе идеалната. Той бе висок и дългност, рус и хубав, каквато бе и тя.

— От това, което ми разказа, ми се струва, че момичето е било насилвано, няма си никой, който да я защити, а партньорът на баща ѝ иска да я отстрани от пътя си и да вземе каквото е останало от парите. Както ми изглежда, положението не е розово. А ако тя не признае, че баща ѝ я е изнасилвал, тогава какво можеш да направиш ти? — попита я той, имаше уморен вид, тя му сипа кафе и го загледа с объркан израз.

— Още не съм сигурна. Но се опитвам да измисля нещо. Би ми се искало да я накарам да ми разкаже какво наистина се е случило. Искам да кажа, по дяволите, не е възможно тя да се е събудила посред нощ, да се е озовала с оръжието в ръка и да е решила да го застреля. Намерили са нощницата ѝ разкъсана на пода, но тя няма да иска да обясни и това. За Бога, налице са всички доказателства. Тя просто не иска да ни помогне да ги използваме.

— Най-накрая ще успееш да я склониш — отбеляза той уверено, но този път Моли изглеждаше притеснена. Никога не беше изпитвала такава трудност да стигне до някого. Момичето беше се затворило в

себе си и бе на прага на самоунищожението. Родителите бяха я съсипали, а тя все още не искаше да ги предаде. Това бе учудващо. — Не ми е известно досега да не си се справила с някого. — Той ѝ се усмихна и докосна дългата ѝ руса коса, като се запъти към кухнята за бира. И двамата работеха като луди, но връзката им бе успешна и те бяха щастливи заедно.

В шест часа сутринта, когато станаха, тя отново мислеше само за Грейс. На път за работата Моли погледна часовника си и си помисли, че трябва да отиде да я види. Ала първо искаше да свърши нещо друго. Отби се в кабинета си и направи някои бележки за досието, а в осем и половина се запъти към кантората на обществените защитници.

— Дейвид Глас тук ли е? — попита тя на информацията. Той беше младши адвокат в екипа, но напоследък Моли работеше с него и го смяташе за страхотен. Той беше неортодоксален, безпощаден и умен. Беше улично дете от Ню Йорк, проправило пътя си от гетата на Южен Бронкс и не възнамеряваше да отстъпва пред никого. В същото време имаше златно сърце и се бореше лъвски за клиентите си. Той бе човекът, от когото имаше нужда Грейс Адамс.

— Мисля, че е някъде отзад — отвърна служителката. Тя познаваше Моли от други дела, в които бе участвала, и ѝ посочи вътрешния кабинет.

Моли се лута няколко минути да го търси по коридорите, после го намери в библиотеката на кантората, седнал до купчина книги с чаша кафе. Вдигна глава, когато тя се приближи до него и ѝ се усмихна щом я видя.

— Здравсти, докторе. Как вървят делата?

— Обичайно. А при теб?

— Още работя върху спасяването на убийците с брадви, едно и също.

— Искаш ли нов случай?

— Ти ли ги раздаваш? — Изглеждаше изненадан. Беше по-нисък от нея, с тъмно кафяви очи и къдрава черна коса, имаше собствен чар. Най-силна бе индивидуалността му, която надвиваше всеки недостатък, който би могъл да му се припише, ако от него се очакваше да прилича на Кларк Гейбъл. Беше също сексуално привлекателен. Личеше си, че харесва Моли по това как играеха очите му, когато разговаряше с нея. — Откога ти разрешиха да възлагаш случаи?

— Стига, стига. Само искам да знам, дали ще се заемеш с един конкретен. Работя по него и днес предстои да бъде назначен обществен защитник. Бих искала да работя по него с теб.

— Поласкан съм. Много ли е лошо положението?

— Доста. Може би убийство от първа степен. Възможно е смъртно наказание. Седемнайсетгодишно момиче е застреляло баща си.

— Чудно. Обичам такива случаи. Какво точно е направила? Отнесла му е главата с пушка, или е накарала приятеля си да го направи вместо нея? — В Ню Йорк се бе нагледал на достатъчно грозни неща, тук всичко бе много по-кротко.

— Не е така живописно — тя го погледна, намръщено и с безпокойство, с мисъл за Грейс. — Много е сложно. Можем ли да поговорим някъде?

— Разбира се. — Той изглеждаше заинтригуван. — Ако си склонна да стъпиш върху раменете ми, можем да поговорим в моя „обширен“ кабинет. — Стаята му бе малко по-голяма от бюрото му, но поне имаше врата, която осигуряваше известно уединение, затова тя го последва, докато той едва балансираше натоварен с книгите и кафето си.

— Е, каква е историята? — попита Дейвид, а тя се настани на единствения допълнителен стол в кабинета и въздъхна. Наистина ѝ се искаше той да поеме случая. За момента Грейс не правеше нищо, за да си помогне. Тя наистина се нуждаеше от някой добър адвокат като Дейвид.

— Застреляла го е от няколко сантиметра с пистолет, за който твърди, че се „озовал в ръцете ѝ“, а после оръжието гръмнало и той паднал покосен. Според нея нямало причина. Те били щастливо семейство, като се изключи фактът, че същия ден са погребали майка ѝ. Иначе, никакви проблеми.

— Нормална ли е? — Той изглежда се заинтригува, но слабо. Най-много му допадаха предизвикателствата. Особено обичаше децата. Това беше основната причина, поради която Моли искаше той да поеме случая. Той бе единственият шанс за Грейс. Без него тя бе загубена, ако изобщо това я интересуваше. Но Моли бе загрижена, много загрижена, не бе сигурна защо, но това беше факт. Може би защото Грейс изглеждаше толкова съсипана и безпомощна. Вече се бе

отказала от всичко, у нея нямаше капка надежда, дори собственият ѝ живот ѝ изглеждаше без значение. Моли искаше да промени това.

— Нормална е — потвърди Моли, — със силна депресия, невроза в известна степен, но мисля, че не е случайно. Струва ми се, че той е упражнявал сексуален тормоз върху нея и я е измъчвал. — Описа му вътрешните разкъсвания и белезите, които бяха открили при болничния преглед, и състоянието на ума ѝ, когато Моли я видя за пръв път. — Кълне се, че той никога не я докосвал. Не ѝ вярвам. Мисля, че онази вечер я е изнасилвал и изглежда го е правил и преди, може би от дълго време, вероятно без майка си тя е загубила единствената си защита и се е паникьосала. Направил го е отново и този път тя не е издържала и го е застреляла. Изглежда е бил върху нея, за да го застреля от такова разстояние. Представи си ситуацията — той е бил върху нея, изнасилвал я е, тя е открила оръжието и е стреляла почти в упор.

— Има ли още някой, който да мисли като теб? — Той вече бе заинтригуван. — Какво смятат ченгетата?

— Това е проблемът. Не искат и да чуят. Баща ѝ е бил господин Идеал, обичан от всички адвокат. Никой не вярва, че може да е спал със собствената си дъщеря и още по-лошо, да я е насилвал. Може би е насочил оръжието срещу нея и тя е успяла да му го отнеме. Нещо се е случило в живота на това момиче, а тя не иска да ми каже. Няма приятели, никакъв живот извън училището. Като че ли никой не знае нищо за нея. Отивала е на училище, после се е връщала вкъщи и се е грижила за умиращата си майка. Майката е умряла преди няколко дни, а сега и баща ѝ, това е всичко. Никакви роднини, никакви приятели, само един цял град, който се кълне, че баща ѝ е най-чудесния човек, когото са познавали и не е бил способен да нарани дъщеря си.

— А ти не им вярваш? Защо? — След като бе работил по два случая с нея, бе се научил да вярва на инстинктите ѝ.

— Защото тя не иска да ми каже нищо, а знам, че ме лъже. Тя се страхува. Продължава да го защитава, сякаш той ще възкръсне и отново ще я сграбчи в мръсните си лапи.

— Нищо ли не иска да каже?

— Нищо съществено. Тя е застинала от болка, изписано е на лицето ѝ. Нещо ужасяващо се е случило на това момиче и тя не иска да го разкрие.

— Още не — той ѝ се усмихна, — но ще го направи. Знам го по-добре от теб. Още е рано.

— Благодаря ти за доверието, но нямаме много време. Обвинението ще се произнесе днес и тази сутрин ще назначат обществен защитник.

— Няма ли семеен адвокат или партньор на баща ѝ, който да се погрижи за нея? Мислех си, че някой ще се отзове. — Той беше изненадан, че младата лекарка поклати глава.

— Неговият партньор от кантората твърди, че е бил твърде близък на баща ѝ, за да я защитава, след като тя го е убила. Освен това казва, че не са останали никакви пари заради болестта на майка ѝ. Само къщата и адвокатската практика. А сега, след като тя няма право, той може да наследи всичко, а и твърди, че баща ѝ му е дължал много пари. Той не предлага и десет цента, за да помогне за защитата ѝ, затова дойдох при теб. Този човек не ми харесва, не му вярвам. Обрисува покойния като светец и казва, че никога няма да прости на дъщеря му за стореното. Смята, че тя трябва да получи смъртно наказание.

— На седемнайсет години? Чудесен човек. — Той я погледна сериозно заинтригуван. — А какво казва момичето по този повод? Знае ли, че този човек няма да ѝ помогне и може дори да вземе всичко, което е имал баща ѝ срещу предполагаемите му дългове?

— Не. Но тя изглежда готова да влезе в огъня и ще мълчи докрай. Мисля, че тя се самозаблуждава, че има дълг към родителите си.

— Изглежда има нужда от психиатър точно толкова, колкото и от адвокат.

Той се усмихна на Моли. Хареса му идеята да си сътрудничат по още един случай. С нея бе страховтно да се работи, а от време на време хранеше слаба надежда, че между тях може да се зароди любовен роман, но мечтата му не се сбъдваше и част от него съзнаваше, че никога няма да стане. Ала понякога беше забавно да си го представя. Неговите надежди просто никога не се реализираха по време на общата им работа.

— Какво мислиш? — попита го Моли с безпокойство.

— Мисля, че е в голяма беда. В какво точно я обвиняват?

— Още не знам. Говореха за убийство от първа степен, но мисля, че ще им е трудно да го докажат. На практика няма реално „наследство“ заради което да докажат, че има мотив за преднамереност, само къща с голяма ипотека върху нея и адвокатска практика, която партньорът на покойния твърди, че поначало му е била обещана на него.

— Да, но не е задължително тя да е знаела това. Не е задължително също да е знаела, че не може да наследи баща си, ако го убие. Те ще опитат да я обвинят в убийство от първа степен, ако наистина са решили.

— Ако тя отрече, че е възнамерявала да го убие, могат да ѝ дадат възможност и да я обвинят в убийство от втора степен — отбеляза Моли с надежда. — Това се наказва със затвор от петнайсет години или до живот. Когато отново бъде свободна, може да е на четирийсет или дори по-възрастна. Ала поне няма да е смъртно наказание. Вече заявиха, че ще я съдят като пълнолетна и говорят за смъртно наказание. Ако тя все пак каже какво се е случило, ти ще можеш да пледираш за непредумишлено убийство.

— По дяволите. Настина ме уреди, а?

— Можеш ли да се ангажираш със случая?

— Може би. Вероятно те ще решат, че все едно ще го загубя, след като баща ѝ е такава изтъкната личност в града, тя никога няма да бъде съдена честно тук. Не е зле да поискам промяна на съдебния окръг, в който ще се гледа делото. Поне ще опитам.

— Искаш ли първо да се срещнеш с нея?

— Шегуваш ли се? — той се разсмя. — Видяла ли си какво защитавам тук? Нямам нужда от представяне. Само искам да знам, че имам някакъв шанс. Ще бъде чудесно, ако тя реши да говори пред нас и да ни каже какво в действителност се е случило. Ако не го направи, може да получи доживотна присъда или още по-лошо. Трябва да ни каже какво е станало — сериозно рече той и Моли кимна.

— Може би ще го направи, ако ти повярва — изрази надежда Моли. Този следобед имам намерение да отида пак да се видя с нея. Трябва да завърша доклада си за полицията, дали умственото и душевното ѝ състояние ѝ позволяват да е подсъдима. Действително по това нямам съмнение. Бавех нещата, защото исках да се срещам с нея

още. Струва ми се, че тя се нуждае от истински човешки контакт — Моли изглеждаше искрено загрижена за момичето.

— Ще дойда днес с теб, ако ми дадат случая. Нека първо видя какво мога да направя. Обади ми се по обяд. — Той си записа името на Грейс и номера на делото, а Моли му благодари и си тръгна. Изпитваше огромно облекчение, че той може би ще защитава Грейс. Това изглежда беше най-доброто, което можеше да й се случи. Ако имаше някакъв шанс Грейс да бъде спасена, Дейвид Глас щеше да намери пътя към него.

Моли успя да го потърси едва след два часа, но той бе излязъл. Към четири следобед опита отново, беше разтревожена от един случай. Денят й бе натоварен — прави обиколки, доклади за съда, работи с петнайсетгодишно момче, което се бе опитало да се самоубие и не бе успяло, но бе останало парализирано от врата надолу. Беше скочило от мост върху бетон и в този случай издръжливостта на младостта го бе изиграла. Дори тя се чудеше дали не беше по-добре момчето да бе умряло, вместо да прекара следващите шейсет години, способно да движи само носа и ушите си. Дори речта му бе засегната. Обади се отново на Дейвид в края на деня и се извини за закъснението.

— Аз самият току-що се върнах — обясни Дейвид.

— Какво казаха?

— Имахме късмет. За тях случаят е лесно разрешим. Тя е искала парите му, малкото, което е имал, според тях, но не е знаела доколко болестта на майка й е изчерпала спестяванията, нито, че не може да го наследи, след като го убие. Поддържат версията за предумисъл или най-малкото, че са се били, тя се е вбесила, внезапно е избухнала и го е убила. Според тях е много просто. В най-лошия случай убийство от първа степен. В най-добрия — от втора. Във всички случаи от двайсет години до живот или смъртно наказание, ако наистина ги обземе лудостта.

— Та тя е дете... тя е момиче... — в очите на Моли се появиха сълзи, когато си помисли за това, а после се упрекна, че го взима толкова навътре, но не можеше да се съпротивлява. Виждаше нещо много нередно. — А защитата?

— Не знам. Няма доказателство, че той я е нападнал или застрашил живота й, като изключим твоята теория за изнасилването, ако се окаже вярна. Дай ми шанс, дете. Само преди два часа ми

възложиха случая, дори не съм се срещнал с нея още. Отложиха обвинението докато се срещна с нея. Ще бъде произнесено в девет часа утре сутринта. Мисля да отида при нея към пет следобед, ако успея да изляза по това време. Искаш ли да дойдеш? Възможно е да ускорим признанието ѝ и да разчупим леда, понеже те познава.

— Не съм убедена, че ме харесва. Все я притисках за баща ѝ, а това не ѝ допаднаше.

— Смъртното наказание ще ѝ хареса още по-малко. Предлагам ти да се срещнем там в пет и половина. Ще успееш ли?

— Ще бъда там. А, Дейвид!

— Да?

— Благодаря, че пое случая.

— Ще направим всичко възможно. В пет и половина пред централния.

Когато затвори Моли бе сигурна, че не само ще направят всичко възможно, но можеха да се надяват и на чудо, щом бяха решили да ѝ помогнат.

3

Моли Йорк и Дейвид Глас се срещнаха пред ареста точно в пет и половина и се качиха горе да видят Грейс. Дейвид вече беше взел всички доклади на полицията, а Моли донесе своите бележки и медицинския рапорт от болницата, за да му ги покаже. Той им хвърли едно око докато се качваха по стълбите и учудено вдигна вежди, когато видя снимките.

— Сякаш някой я е бил с бейзболна бухалка — отбеляза Дейвид и погледна Моли.

— А тя твърди, че нищо не се било случило. — Моли поклати глава с надеждата, че Грейс ще отвори сърцето си пред Дейвид. Животът и зависеше от това в буквалния смисъл, а тя не бе сигурна, че Грейс го разбира.

Заведоха ги в стаята на адвокатите с двете врати, масата и четирите стола. Именно там Моли вече бе разговаряла с Грейс, поне обстановката щеше да ѝ е позната.

Седнаха и зачакаха. Дейвид запали цигара и предложи една на Моли, но тя отказа. Минаха пет минути и едва тогава пазачът се появи на прозорчето на вратата, която водеше към ареста, отключи и на прага се появи Грейс, която ги гледаше нерешително. Носеше същите джинси и фланелка. Нямаше кой да ѝ донесе дрехи, а тя не бе взела нищо друго със себе си. Единственото, което имаше тук, бе каквото бе носила в нощта, след като уби баща си и я арестуваха.

Дейвид я наблюдаваше внимателно, когато тя влезе в стаята, беше висока и слабичка, стройна, имаше вид на много млада и срамежлива, но когато се обърна и го погледна, той видя, че погледът ѝ е сякаш е десет годни по-възрастна. В него имаше толкова тъга и отчаяние, движеше се като кошута, която се готви да избяга в гората. Стоеше и ги гледаше, не знаеше какво ще излезе от тяхното посещение. Същия ден полицаите я бяха разпитвали четири часа и тя бе крайно изтощена. Бяха ѝ казали, че има право на разпита да

присъства адвокат, но тя вече бе признала, че е застреляла баща си и не смяташе, че отговорите на въпросите им могат да ѝ навредят.

Беше получила съобщение, че Дейвид Глас ще е неин защитник и че по-късно ще дойде да я види. Нямаше вест от Франк Уилс и не беше го търсила. Нямаше на кого да се обади, нито към кого да се обърне. Беше чела вестници същия ден, първите страници и няколко статии бяха посветени на убийството, на възхитителния живот на баща ѝ, адвокатската му практика и колко много е означавал той за хората. За нея пишеше относително малко, само че е на седемнайсет, че е учила в гимназията „Джеферсън“ и че го е убила. Предлагаха се няколко теории относно случилото се, но нито една не се доближаваше до реалността.

— Грейс, това е Дейвид Глас — Моли наруши тишината, когато ги представи един на друг. — Той е от кантората на обществените защитници и ще те представлява.

— Здравей, Грейс — поздрави я той тихо. Наблюдаваше лицето ѝ, не беше свалил от нея очи откак тя влезе в стаята и не беше трудно да забележи, че е уплашена до смърт. Ала въпреки това тя се държеше вежливо и мило, подаде му ръка. Щом докосна пръстите ѝ, той усети, че ръката ѝ трепери в неговата. Когато тя заговори, Дейвид установи, че не ѝ достига дъх и си спомни думите на Моли за астмата ѝ. — Трябва да свършим малко работа. — Тя само кимна в отговор. — Следобед прочетох досието ти. Нещата не изглеждат розови за момента. Имам нужда преди всичко от информацията, която ти ще ми дадеш. Какво се случи и защо, каквото си спомняш. След това ще доведем следовател, който да провери нещата. Ще направим всичко, което се изисква от нас. — Опита се да звучи насърчаващо и се надяваше тя да не е твърде уплашена, за да го слуша.

— Няма какво да се проверява — отвърна тя тихо, седнала като истукан на един от четирите стола. — Аз убих баща си. — Когато го изрече, гледаше го право в очите.

— Знаем, че е така — изглежда признанието ѝ не му направи кой знае какво впечатление, наблюдаваше я съсредоточено. Разбра какво е видяла у нея Моли. Изглеждаше чудесно момиче, но сякаш някой бе пресушил живота в нея. Изглеждаше толкова малка и слаба, че човек би се зачудил дали е възможно да бъде докосната. Приличаше по-скоро на привидение, отколкото на човек от плът и кръв. У нея нямаше нищо

обикновено. Нищо, което да подсказва, че тя е седемнайсетгодишно момиче, девойка, нищо, което да показва жизнерадост или ентусиазъм, характерни за тази възраст. — Помниш ли какво стана? — попита я той спокойно.

— До голяма степен — призна тя. Все още някои моменти ѝ бяха неясни, като например кога точно е извадила пистолета от нощното шкафче на майка си. Ала тя помнеше как го почувства в ръката си и как натисна спусъка. — Застрелях го.

— Откъде взе оръжието? — Въпросите му изглеждаха много обикновени и тя изпита странното чувство, че нищо не я заплашва. Той се държеше непринудено и Моли отново благодари за късмета, че той пое случая. Надяваше се да ѝ помогне.

— Беше в нощното шкафче на мама.

— А как го извади? Протегна ли се, за да го вземеш?

— Нещо такова. Просто го извадих.

— Баща ти изненада ли се, когато го взе? — Дейвид направи така, че въпросът да прозвучи най-шаблонно и тя кимна.

— Отначало той не го видя, изненада се, когато го забеляза... после се опита да го сграбчи и пистолетът гръмна. — Спомни си, че очите му се изцъклиха, после тя ги затвори.

— Сигурно си била много близо до него, а? Така ли? — Той ѝ показва около метър разстояние. Знаеше, че са били по-наблизо, но искаше да чуе отговора ѝ.

— Не... ъ-ъ... май... по-близо... — Той кимна сякаш отговорът ѝ бе най-обикновен, а Моли се опита да симулира липса на интерес, но бе очарована колко бързо Грейс започна да разговаря с Дейвид Глас и колко му вярва. Сякаш усещаше, че може да му се довери. Не беше така предпазлива както с Моли.

— Според теб колко близо? Около трийсет сантиметра? Или по-близо?

— Много по-близо... по-близо... — отвърна тя спокойно, а после отклони погледа си от него при мисълта какво би могъл да си помисли. Моли сигурно е споделила подозренията си. — Много близо.

— Как стана така? Какво правехте?

— Разговаряхме — отговори тя с дрезгав глас, отново сякаш дъхът ѝ секваше и той разбра, че тя лъжа.

— За какво разговаряхте?

Непринуденият му въпрос я хвана неподготвена и тя запелтечи:

— Аз... ъ-ъ... предполагам, за мама. — Той кимна сякаш това е най-естествено и се облегна замислен на стола си, загледан в тавана. После отново ѝ заговори, без да я поглежда, усещаше пулса на сърцето си да отеква в ушите му, когато се обърна към Грейс.

— Майка ти знаеше ли какво прави той с теб, Грейс? — Изрече го толкова внимателно, че Моли се просълзи, после бавно погледна Грейс и видя влага и в нейните очи. — Кажи ми, Грейс. Никой няма да разбере, освен нас, но аз трябва да знам истината, за да ти помогна. Знаеше ли тя?

Грейс се втренчи в него, искаше отново да отрече, искаше да се скрие от тях, но повече не беше в състояние, просто не можеше. Кимна и сълзите ѝ се търкулнаха от очите ѝ и пропълзяха надолу по бузите ѝ. Той я наблюдаваше, взе ръката ѝ и я стисна.

— Няма нищо, Грейс. Няма нищо. Не си могла да го предотвратиш.

Тогава тя отново кимна и от нея се откъсна мъчително ридание. Би искала да има смелостта да не им казва нищо, но всички те я преследваха, лекарката, полицаите, а сега и той, и ѝ задаваха толкова много въпроси. Освен това по някаква необяснима причина тя повярва на Дейвид. Харесваше също и Моли, но Дейвид беше този, към когото можеше да се обърне.

— Знаеше. — Това беше най-тъжната дума, която той някога бе чувал и без да познава Джон Адамс, му се прииска да го убие.

— Ядосана ли му беше заради това? Ядосана ли бе на теб?

Грейс ги вцепени, когато отново поклати глава.

— Тя го поиска от мен... каза, че съм длъжна... — задуши се, докато говореше, трябваше да се бори с астмата си — ... че трябва да се грижа за него, да бъде добра към него... и... тя настояваше — повтори Грейс, очите ѝ бяха пълни със сълзи и с молба да ѝ повярват. И двамата ѝ вярваха, а сърцата им се свиваха от болка като я гледаха.

— Колко дълго продължи това? — попита той внимателно.

— Дълго време. — Когато го погледна, имаше вид на изчерпана докрай. Изглеждаше толкова уморена и крехка, той направо се зачуди дали ще може да оцелее. — Преди четири години... тя ме накара да го направя за пръв път.

— Какво бе по-различното онази вечер?

— Не знам... просто не можех повече... тя бе мъртва. Нямах за какво да го правя повече... искаше да отидем в нейното легло... никога преди не съм го правила... и... той ме удари... и други неща. — Не искаше да им казва какво ѝ е направил, но те все едно се досещаха от изследванията и снимките. — Спомних си за оръжието... просто исках той да спре... да се махне от мен... нямах намерение да го застрелвам... не знам. Просто исках да го спра. — И тя бе успяла. Завинаги. — Не знаех, че съм го убила. — Най-сетне тя им бе казала какво се е случило. В известен смисъл почувства облекчение. Беше изтощена. Беше много по-различно от това да каже на полицията. Знаеше, че Моли и Дейвид няма да кажат на никого и че ѝ вярваха. В същото време разбираше, че полицията не би ѝ повярвала. Смятаха баща ѝ за съвършен. Познаваха го професионално, някои играеха голф с него в клуба му. Като че ли всички в града го познаваха и обичаха.

— Ти си смело момиче — тихо отбеляза Дейвид — и се радвам, че ми каза. — Всичко беше както Моли бе предположила, и дори още по-зле, майка ѝ я бе принудила. Била е на тринайсет, когато е започнала. Само при мисълта му се повдигна. Онзи тип наистина беше извратено копеле, заслужаваше да бъде застрелян. Сега големият въпрос бе дали той ще успее да убеди съдебните заседатели, че Грейс се е защитавала след четири години ад в ръцете на баща си. Моли не бе успяла да убеди полицията, те твърде много бяха прехласнати по обществената репутация на Джон Адамс. Чудеше се дали съдебните заседатели също ще страдат от подобни заблуждения.

— Би ли казала пред полицията същото, което сподели с мен? — попита я спокойно Дейвид, но тя бързо поклати глава.

— Защо?

— Те все едно няма да ми повярват и... не мога да причиня това на родителите си.

— Родителите ти са мъртви, Грейс — възрази той твърдо. Тя щеше да има същата съдба, ако не си помогнеше сама и не кажеше истината. Самоотбраната бе единственият ѝ шанс. Те трябваше да докажат, че тя е почувствала застрашен живота си. Дори да не ѝ повярваха, най-лошото обвинение щеше да е непредумишлено убийство, а не убийство от първа степен. — Трябва да поговорим за това. Ще трябва да кажеш на някого, на някой друг, освен на нас с лекарката, какво наистина се е случило.

— Не мога. Какво ще си помислят за мен? Ужасно е. — Тя отново започна да плаче, а Моли стана и я прегърна.

— Те изглеждат ужасно, а не ти, Грейс. Това те показва такава, каквата си — жертва. Не можеш да плащаш за греховете им с мълчанието си. Трябва да говориш, Дейвид е прав. — Продължиха да обсъждат още дълго и Грейс обеща, че ще помисли, но не изглеждаше убедена, че най-доброто решение е да каже цялата истина. Най-сетне те я оставиха в ареста, Моли още бе учудена, че Дейвид толкова бързо я бе убедил да му се довери.

— Може би с теб трябва да си разменим професиите, лошото е, че никак ме няма в твоята — отбеляза начумерено Моли. Тя приемаше като личен провал неуспеха си да накара Грейс да ѝ повярва.

— Недей да бъдеш толкова строга към себе си. Единствената причина тя да говори с мен бе, че преди това ти си я размекнала. Тя имаше нужда да се освободи. Тайната я е тровила в продължение на четири години. Сигурно сега изпитва облекчение. — Моли кимна в знак на съгласие, а после Дейвид поклати глава унило. — Разбира се, че да го убие е било облекчение. Ако не се е срамувала, би го направила много по-рано. Какъв мръсен кучи син е бил той, докато целият град го е смятал за светец, съвършен съпруг и баща. Не ти ли се повдига от него? Цяло чудо е, че тя още е нормална.

В душата ѝ имаше дълбоки рани, но Грейс си беше с ума и не бе изгубила самообладание. Дейвид дори не искаше да си представи, че тя може да остане двайсет години в затвора. На следващата сутрин, когато я видя преди предявяването на обвинението, Грейс отново му отказа да разкаже за случилото се на полицията. Единственото, което успя да я убеди да направи, бе да твърди, че е невинна. Обвиненията бяха в преднамерено убийство, което предполагаше максимална присъда, дори смъртно наказание, ако съдебните заседатели вземеха такова решение.

Съдията отказа да определи гаранция, но тя така или иначе бе безполезна, тъй като нямаше кой да плати. А Дейвид бе определен за обществен защитник.

През следващите няколко дни Дейвид направи всичко възможно да я убеди да каже на полицията, че баща ѝ я е изнасилил и го е правил от години. Но тя не желаше. След две невероятно трудни седмици той бе готов да се признае за победен. Моли продължаваше да я посещава,

но ходеше сама. Докладът ѝ за съда вече бе готов. В него се казваше, че Грейс е нормална и напълно способна да отговаря на процеса като подсъдима.

Дейвид бе до нея по време на предварителните слушания, нае детектив, който разговаря с всички в града с надеждата, че някой е подозирал какво прави Джон Адамс с дъщеря си. Реакцията на хората варираше от умерена изненада до пълно възмущение от предположението. Абсолютно никой не смяташе, че той е способен на това. Хората намираха теорията за изнасилването за налудничава, измислена от защитата за оправдаване на Грейс за хладнокръвното убийство на баща ѝ, както повечето го характеризираха.

Самият Дейвид се зае да разговаря с учителите ѝ, за да разбере дали те са подозирали нещо, но и те не бяха забелязали. Описаха Грейс като непохватна и срамежлива, много необщителна, дори като помалко дете, дотам, че я смятаха за антисоциален тип, всъщност тя нямаше никакви приятели. Откакто баща ѝ бе започнал да прави секс с нея, тя се страхуваше, че някой може да узнае, затова отбягваше всички. Беше очевидно, че учителите я смятаха за малко странна, но тя бе вежлива и добра ученичка. Повечето от тях знаеха колко болна е майка ѝ и мислеха, че това ѝ се е отразило, което бе вярно, но то не ѝ бе повлияло толкова, колкото непрекъснатите сексуални издевателства на баща ѝ. Неколцина от тях споменаха за острата форма на астма, която се проявила малко, след като майка ѝ се разболяла.

Странно, но никой не бе изненадан, че тя е извършила нещо толкова скандално. Според тях тя бе чудата и очевидно „непредвидима“, както я определиха след смъртта на майка ѝ.

Не беше трудно да се следва тази логика, да се приеме версията на полицията, че тя е очаквала наследство или че е изпаднала в някаква форма на гневно избухване или че се е борила с него. Нямаше човек, който да повярва, че Джон Адамс е живял перверзно в буквалния смисъл на думата в продължение на четири години, измъчвайки жена си и дъщеря си. Още по-невероятно бе за всички да повярват, че той е биел съпругата си години, преди тя да се разболее. Независимо, че нямаше много доказателства, Дейвид и за миг не се бе усъмнил в думите ѝ. В историята ѝ имаше ядро истина и той работи с нея през цялото лято, опитвайки се да намери доказателство и да изгради защитата. Най-сетне тя се съгласи да разкаже всичко на полицията, но

там изобщо не ѝ повярваха. Според тях това бе хитър начин за защита, посочен от адвокатата ѝ, и опитите му да пледира за споразумение с обвинението не го доведоха доникъде. Подобно на полицията и обвинението не повярва. В момент на отчаяние Дейвид стигна до районния прокурор, защото се страхуваше да не ѝ дадат доживотна присъда или смъртно наказание, но районният прокурор не си помръдна пръста. Той също не повярва на историята, разказана от Грейс. Не оставаше нищо друго, освен със същата история да се явят пред съда. Процесът бе насрочен за първата седмица на септември.

Тя бе изкарала осемнайсет седмици в ареста.

Вече беше в единична килия, вестниците я преследваха цяло лято. Репортери ходеха в ареста и непрекъснато настояваха да я интервюират. Понякога пазачите ги пускаха, за да я снимат. Фотографите им побутваха някоя друга нагъната банкнота и в следващия момент те заставаха пред килията ѝ и светкавиците им я заслепяваха. Веднъж дори я снимаха в тоалетната. Всичко, което тя разказа на полицията, отдавна бе публикувано в печата. Именно от това се опасяваше тя. Имаше чувството, че е излъгала себе си и родителите си, но Дейвид я убеди, че това е единствената ѝ надежда да се отърве от затвора и дори от, не дай Боже, смъртното наказание. Ала дори това не свърши работа. Грейс вече се бе примирила с доживотната присъда, а понякога се питаше дали в края на краищата няма да ѝ наложат смъртно наказание. Дори Дейвид признаваше, че е възможно, макар и да не му се искаше. Всичко зависеше от съдебните заседатели. Той бе сигурен, че ще може да убеди съдебните заседатели, че тя е убила баща си, само за да престане той да я изнасилва или за да не я убие. Тя бе млада, хубава, уязвима, говореше истината, което несъмнено би им направило силно впечатление. Дейвид и Моли не се съмняваха ни най-малко в нейната история.

Ала първият истински удар им бе нанесен, когато им отказаха промяна на съдебния окръг. Дейвид бе обжалвал с аргумента, че за нея процесът няма да бъде справедлив в Уотсика, хората бяха изпълнени с предубеждения заради баща ѝ. Вестниците я разпъваха от месеци, разкрояваха историята ѝ както им харесваше, преувеличаваха всяка нова подробност, която откриваха. През септември тя вече бе придобила образа на обезумяла за секс тийнейджърка — звяр, който от месеци замисляше смъртта на баща си, за да прибере парите му.

Фактът, че Джон Адамс изглежда бе останал почти без средства, убягваше от вниманието на всички. Описвах я също като сменяща безразборно партньорите си и допускаха, че е имала сексуално влечение към баща си и го е убила от ревност. Историята бе разказана в хиляди варианти, но никой от тях не се доближаваше до истината и във всички случаи вредеше на Грейс. Дейвид изобщо не можеше да си представи, че могат да се надяват на справедливо отношения от страна на съдебните заседатели, особено в този град, а може би и в друг.

Изборът на съдебните заседатели отне цяла седмица, а поради сериозността на процеса и пламенното настояване от страна на Дейвид, съдията се съгласи да изолира заседателите. Съдията беше свадлив възрастен човек, крещеше на всички от мястото си и бе играл често голф с баща ѝ. Ала той отказа да се самоотстрани заради това, че са били близки приятели с Джон Адамс, защото чувствал, че може да е безпристрастен. Единственото, което насърчи Дейвид, беше, че ако процесът не е справедлив или присъдата не е благоприятна, той може да претендира за неправилното му водене. Или да обжалва. Той вече гледаше в перспектива и бе сериозно разтревожен.

Обвинението представи своите доказателства и те бяха силно изопачени. Според тях тя е планирала да убие баща си вечерта след погребението на майка си, да наследи малкото, което им е останало, преди той да го е изхарчил или да се е оженил за друга. Нямала е представа, че ако го убие, не може да наследи нищо от него. Имаше снимки като доказателство колко привлекателен мъж е бил баща ѝ и обвинението намекваше, че тя е била влюбена в него, в собствения си баща. Ето защо, след като майка ѝ починала тя не само се опитала да го съблазни онази вечер, като разкъсала нощницата си и му се предложила, но и стигнала още по-далеч — да го обвини в изнасилване, след като го е убила. Имаше доказателство, че тя е имала полов акт същата вечер, обясняваха те, но нищо не подкрепяше теорията, че е била с баща си. Предполагаха, че се е измъкнала на среща с някой друг вечерта, а когато баща ѝ я е смъмрил, тя се опитала да го съблазни. След като той я отхвърлил, Грейс го е убила.

Обвинението настояваше за присъда за предумишлено убийство, което означаваше неопределен срок затвор или дори смъртно наказание. Нейното престъпление е отвратително, заяви прокурорът пред съдебните заседатели и присъстващите в залата, сред които бяха

цяла армия репортери от цялата страна, и тя трябва да си плати за него в най-голяма степен. Не бивало да има милост за момиче, което неоправдано е убило баща си, а след това петни репутацията му, опитвайки се да се спаси от затвора.

Беше мъчително да слуша какво говорят за нея, сякаш думите им се отнасяха за някой друг, върволица от хора премина през свидетелската скамейка и всички възхваляваха баща ѝ. Повечето от тях я характеризираха като срамежлива или странна. А най-неблагоприятните показания даде партньорът на баща ѝ. Той заяви, че в деня на погребението тя на два пъти го е попитала за финансовото състояние на баща си и какво е останало след продължителното заболяване на майка ѝ.

— Не исках да я плаша като ѝ кажа колко много е изхарчил за лекарства или колко много дължи на мен. Затова ѝ отговорих, че баща ѝ има много пари. — После той се обърна с мрачно изражение към съдебните заседатели. — Сигурно изобщо не е трябвало да казвам това. Може би, ако бях премълчал, той щеше да е жив и днес — отбеляза Франк Уилс и погледна с очевиден за цялата зала укор, а тя се бе втренчила в него с изумление.

— Никога не съм го питала подобно нещо — прошепна тя на Дейвид. Не можеше да повярва, че Франк каза подобно нещо. Никога не бе се интересувала за баща си или за парите му.

— Сигурен съм, че не си — унило отвърна Дейвид. Моли бе права. Този човек бе като змия, той се опитваше да се отърве от Грейс. Дейвид вече знаеше, че Джон Адамс се бе разпоредил всичко да остане на Франк, ако Грейс умре или бъде лишена от права по някакъв начин — къщата, практиката и всичките му пари до стотинка. Не бе останало много, но Дейвид подозираше, че има повече, отколкото Франк би допуснал да се знае. Единственото, което искаше сега, бе да си гарантира, че Грейс няма да бъде наследница. Ако бъде освободена, тя би могла впоследствие да претендира и може би да наследи част от състоянието. Франк Уилс държеше да е сигурен, че това няма да се случи. — Вярвам ти — отново я увери Дейвид, но проблемът бе, че той бе единственият. И защо да ѝ вярват. Бе признала, че е убила баща си, а Франк Уилс беше убедителен свидетел.

Най-сетне обвинението приключи със свидетелите и дойде ред на Дейвид да представи своите, които да свидетелстват за характера и

поведението ѝ. Ала толкова малко хора я познаваха, няколко учители, някои стари приятели. Повечето заявиха, че е срамежлива и необщителна, а Дейвид обясни защо е било така, тя е криела грозната тайна за дома си и е живеела в постоянен ужас. После той призова лекаря, който я бе прегледал в „Мърси Дженерал“. Той обясни с подробности всички увреждания, които бе наблюдавал при нея.

— Можете ли да потвърдите със сигурност, че госпожица Адамс е била изнасилена? — попита прокурорът по време на кръстосания разпит.

— Никой не би могъл да го каже с абсолютна сигурност. До известна степен трябва да се позове на показанията на жертвата. Ала всеки определено би могъл да твърди, че продължително време тя е била обект на брутален секс. Установих стари белези от разкъсвания и увреждания, разбира се, а също и големи нови белези.

— Възможно ли е подобна „бруталност“ да се прояви при нормален секс или при прекомерно енергичен секс или дори при някакъв тип дегенерираща личност? С други думи, ако госпожица Адамс е имала някакви мазохистични наклонности или е обичала да бъде „наказвана“ от някои от предполагаемите ѝ безбройни приятели, би ли довело това до същите резултати? — попита той многозначително с очевидно пренебрежение към факта, че всички, които я познаваха, заявиха, че тя никога не е излизала с никого и не е имала приятел.

— Да, предполагам, ако го е предпочитала по-грубо би могло да се стигне до подобни увреждания, трябва да е било много грубо — заключи лекарят и прокурорът се усмихна злобно на съдебните заседатели.

— Само мога да предполагам как го предпочитат някои хора.

Дейвид непрекъснато отправяше възражения и извърши огромна по обем работа, но беше изключително трудно да се бори с тяхното твърдение за преднамереност. Той призова за свидетел Моли, а най-накрая самата Грейс и тя беше направо трогателна. В друг град тя би убедила дори хората с най-твърди души, но не и в този. Хората от Уотсика обичаха Джон Адамс и не искаха да ѝ повярват. Говореха за това навсякъде. В магазините, в ресторантите. Темата не слизаше от страниците на печата. Местната телевизия дори предаваше репортажи

от деня в новините, снимки на Грейс се виждаха на екрана при всяка възможност. Нямахме край.

Съдебните заседатели обсъждаха случая три дни, а Дейвид, Грейс и Моли останаха да чакат в съдебната зала. Когато се уморяваха да седят там, в продължение на часове се разхождаха в коридорите, зад тях тихо пристъпваше пазач. Грейс дотолкова бе свикнала с белезниците, че почти не забелязваше, когато ѝ ги слагаха, освен когато нарочно не ги затягаха твърде много. Това обикновено правеха служителите, които познаваха и обичаха баща ѝ. Беше ѝ много странно дори да си представи, че ако съдебните заседатели я обявят за невинна, тя изведнъж може да се окаже на свобода. Ще се раздели с всичко това, все едно никога не е било. Ала с всеки изминал ден ѝ се виждаше все по-малко вероятно, че ще може да спечели свободата си. Самият Дейвид се измъчваше от обстоятелствата, които бе неспособен да преодолее. Моли седеше и държеше ръката на Грейс. През последните два месеца тримата се бяха сблизили доста. Те бяха единствените приятели, които Грейс някога бе имала и постепенно тя не само започна да им вярва, но и ги заобича.

Съдията бе обяснил на съдебните заседатели, че имат четири възможности за решение. Предумишлено убийство, което означаваше, че може да ѝ бъде наложено смъртно наказание, ако те бяха на мнение, че тя е замислила предварително да премахне баща си и е съзнавала, че действията ѝ ще причинят смъртта му. Непредумишлено убийство, ако наистина е искала да го убие, ала не го е планирала предварително и е била заблудена, че е справедливо да го убие, защото е смятала, че ѝ е причинил вреда в този момент. Непредумишленото убийство изискваше затвор до двацет години. Неволно убийство, ако той ѝ е причинил вреда по някакъв начин и тя е възнамерявала да го нарани, или да му се възпротиви, или да му нанесе голяма телесна повреда, но не да го убие, ала „необмисленото“ ѝ поведение е причинило смъртта му. Неволното убийство се наказваше с една до десет години затвор. И оправдана употреба на сила, ако вярвах на историята за изнасилването онази вечер и през предишните четири години и че се е защитавала срещу неговата потенциално доживотна заплаха срещу личността ѝ. Дейвид се обърна към тях с въздействаща заключителна реч и поиска справедливост под формата на решение за „защита с използване на оправдана употреба на сила“ за това невинно младо

момиче, което е страдало толкова много и е живяло мъчително в ръцете на родителите си. Той я накара да каже всичко пред съдебните заседатели. Това бе единствената им надежда сега.

Беше късен септемврийски следобед, когато съдебните заседатели най-сетне дойдоха. Като чу решението им, Грейс почти припадна.

Председателят на съдебните заседатели се изправи със сериозно изражение и съобщи, че са взели решение. Обявиха я за виновна в непредумишлено убийство. Според тях Джон Адамс ѝ беше причинил нещо, макар ѝ да не знаеха какво, но не вярваха той да я е изнасилил, нито онази вечер, нито някога преди това. Ала вероятно той я беше наранил, а две от жените заседателки настояваха, че дори добрите мъже понякога крият отвратителни тайни. Те изпитваха достатъчно много съмнения и затова отхвърлиха възможността за убийство първа степен и смъртно наказание. Но следващото стъпало бе непредумишленото убийство и именно в това я обвиниха. Според тях, както ги бе инструктирал и съдията, Грейс е била заблудена, и в това бе същността, че има основание да убие баща си. Поради блестящата му репутация в обществото те не можеха да приемат, че баща ѝ наистина я е обидил, но бяха на мнение, че именно това е била подбудата за Грейс, макар и неоснователно. Присъдата за непредумишлено убийство бе до двайсет години затвор по преценка на съдията.

Накрая заради факта, че бе много млада и че самата Грейс го приемаше като престъпление в изблик на гняв и на оправдана отбрана, съдията ѝ даде две години затвор и две години условно. Като се имаха предвид останалите възможности, тази присъда бе нещо като дар, но за Грейс тя прозвуча като доживотна, когато чу думите и се опита да вникне в тях. В известен смисъл тя мислеше, че смъртта може да ѝ донесе облекчение. Съдията се съгласи да подпише характеристиката ѝ, заради възрастта ѝ и с надеждата, че тя няма повече да проваля живота си, след като излезе от затвора.

Грейс не можеше да престане да мисли какво ще стане с нея сега. Какво ще ѝ направят в затвора? В ареста тя се бе страхувала понякога от други жени, които я заплашваха, или ѝ взимаха списанията или пастата за зъби. Моли ѝ носеше различни неща, а Франк Уилс с неохота се съгласи да ѝ даде няколкостотин долара от парите на баща ѝ, когато Дейвид го помоли.

Ала в ареста жените идваха и си отиваха след няколко дни и тя никога не се почувства истински застрашена. Там тя престоя най-дълго и нейният случай бе най-тежък. В затвора обаче щеше да бъде пълно с жени, които наистина са извършили убийство. Погледна съдията с пресушени и изпълнени с тъга очи. Животът ѝ отдавна бе пропилян и тя го знаеше. От самото начало не бе имала шанс. За Грейс всичко вече бе свършило. Моли също видя погледа ѝ и стисна окуражително ръката ѝ. Този път Грейс напусна залата с белезници и вериги на краката. Тя вече не беше просто подсъдима, тя бе осъдената углавна престъпница.

Същата вечер Моли отиде да я види в ареста, преди да я прехвърлят в Изправителния център „Дуайт“ на следващата сутрин. Почти нямаше какво да ѝ каже, ала не искаше Грейс да губи надежда. Някой ден щеше да започне живота си отначало. Само да можеше да се крепи, докато излезе. Дейвид също отиде да я навести, не беше на себе си заради присъдата. Обвиняваше се, че заради него се е провалила, но Грейс не беше съгласна. Просто животът ѝ протичаше така. Дейвид ѝ обеща да обжалва, вече се бе обадил на Франк Уилс и бе постигнал с него необичайно споразумение. До голяма степен под влиянието на Дейвид Уилс се съгласи да ѝ остави петдесет хиляди долара от парите на баща ѝ, срещу което тя поемаше задължението да не се връща никога повече в Уотсика, да не му пречи по никакъв начин, да не предявява претенции към нищо, което той е наследил от баща ѝ. Той вече правеше планове как през следващите седмици ще се премести в дома им и каза на Дейвид, че не желае тя да узнае за това. Нищо свързано с него не ѝ влизаше в работата. Не желаше неприятности от нея, той възнамеряваше да запази цялата им собственост, всички мебели в къщата, всяка вещ. Вече бе изхвърлил повечето от нещата на Грейс и ѝ даваше петдесет хиляди долара, за да не се върне никога повече. Не желаше впоследствие да има разправии с нея. Дейвид се съгласи от нейно име, защото знаеше, че един ден, когато тя отново бъде на свобода, ще има нужда от пари. Това бе единственото, което ѝ бе останало.

Вечерта, когато я видя, Моли отчаяно се опитваше да я насърчи.

— Не бива да се предаваш, Грейс, не бива. Досега си успявала. Остава ти да извървиш останалата част от пътя. Две години не са вечност. Когато излезеш, ще си на двацет. Имаш достатъчно време да започнеш нов живот и да загърбиш всичко.

Дейвид ѝ каза същото. Да има търпение и да се пази възможно най-добре в затвора. Ала всички знаеха, че няма да е лесно.

Тя трябваше да бъде силна. Нямаше вече избор. Ала тя бе силна толкова дълго време, че понякога имаше желанието да не бе оцелявала. Много по-лесно щеше да е умряла, колкото да преживее целия процес и да влезе в затвора. Тази вечер тя каза на Моли, че би искала да е застреляла себе си, а не баща си. Щеше да е много по-просто.

— Какво, по дяволите, означава това? — Младата психиатърка се ядоса много. Крачеше нервно из стаята, очите ѝ блестяха от гняв. — Да не би да възнамеряваш да се предадеш? Е, добре, получи две години. Но това не е доживотна присъда. Можеше да е много по-лошо. Сега крайт му се вижда. Знаеш точно колко ще продължи и кога ще свърши. А с баща ти нямаше да е така.

— Какво ли ще е там?

Погледът на Грейс бе пълен с ужас, сълзите напълниха очите ѝ и се стичаха по бузите ѝ като две самотни поточета. Моли би дала всичко на света, само и само да промени нещата за нея, ала нямаше повече какво да направи. Единственото, на което бе способна, бе да ѝ предложи, обичта, подкрепата и приятелството си. Двамата с Дейвид се бяха привързали силно към Грейс. Понякога с часове разговаряха за нея, за несправедливостта, която бе преживяла. А сега я чакаше ново изпитание. Тя трябваше да бъде много силна. Моли държеше Грейс в ръцете си, докато тя плачеше, и се молеше отнякъде да ѝ дойде сила да преживее каквото я очакваше. Дори само мисълта за това караше Моли да потръпне.

— Ще ме посетиш ли? — попита Грейс с приглушен глас.

Моли седеше до нея и я бе прегърнала през раменете. След раздялата тя непрестанно щеше да говори за нея. Дори Ричард се бе отегчил да слуша за Грейс, същото важеше за приятелите и колегите на Моли. Подобно на Дейвид тя бе завладяна от нея, а изглежда само той разбираше чувствата ѝ към Грейс. Дейвид и Моли не преставаха да се тревожат за неправдата, която бе изстрадала, за болката, а сега и за опасността, която щеше да я дебне ден и нощ в затвора. Те се чувстваха като нейни родители.

Когато си тръгна, Моли се разплака, и обеща в края на седмицата да отиде до „Дуайт“. Дейвид вече планираше да си вземе почивен ден и да я посети, да обсъдят обжалването и да се увери, че се чувства

възможно най-добре в дадените условия. Според това, което бе чувал, мястото не бе от най-приятните и подобно на Моли бе направил всичко възможно, за да промени обстоятелствата. Ала усилията им се бяха оказали недостатъчни — независимо колко усърдно бяха работили и колко се грижеха за нея. Независимо от това, което бяха направили, а те бяха използвали всички достъпни им възможности, то не бе достатъчно, за да я спаси, да ѝ гарантира оправдаване. За да бъде справедлива към Дейвид, би трябвало да каже, че всичко бе срещу нея.

— Благодаря ти — промълви тя тихо на Дейвид на следващата сутрин, когато той дойде да се сбогува с нея в седем часа. — Ти направи всичко, което зависеше от теб. Благодаря ти — прошепна Грейс, целуна го по бузата, а той я прегърна, пожела ѝ да се справи, да се пази колкото е възможно по-добре през следващите две години в затвора. Той знаеше, че ако тя реши, може. У нея имаше голяма вътрешна сила. Тя я бе опазила физически и душевно през кошмарните години с родителите ѝ.

— Щеше ми се да се бяхме справили по-успешно — тъжно отбеляза Дейвид. Ала поне не бяха я осъдили за убийство от първа степен. Не би могъл да понесе, ако ѝ бяха дали смъртна присъда. Когато я погледна, той осъзна нещо, което никога не бе му минавало на ум — ако бе по-голяма, а не осемнайсетгодишна, той щеше да се влюби в нея. Беше негов тип, у нея се криеше нещо толкова красиво и силно, че го притегляше като магнит. Ала като знаеше какво бе преживяла и колко млада бе, той не можеше да даде воля на чувствата си и трябваше да се насили да мисли за нея като за по-малката си сестра.

— Не се притеснявай, Дейвид. Всичко ще се оправи — успокои го тя с усмивка, искаше да го накара да се почувства по-добре.

Знаеше, че част от нея отдавна е умряла, а каквото бе останало от тялото и душата ѝ просто щеше търпеливо да чака кога по-висшата сила ще реши, че животът ѝ е свършил. За нея нямаше по-голямо облекчение от смъртта, нямаше какво да губи, нямаше за какво да живее. Само някъде дълбоко в себе си тя чувстваше, че е длъжна да оцелее заради него и заради Моли. Те бяха направили толкова много за нея, бяха първите хора в живота ѝ, които истински се интересуваха от нея. Нямаше право сега да ги подведе. Дори само заради тях нямаше право да се откаже от живота.

Преди да я отведат, тя нежно докосна ръката му и за миг, когато я погледна, му се стори като светица. Бе приела ориста си, понасяше съдбата си. Държеше се много по-достојно, отколкото се предполагаше за годните ѝ и бе особено красива, когато я отведоха в белезниците. Извърна се веднъж, за да му махне, а неговият поглед се бе замъглил от сълзите, които се стичаха по бузите му.

4

В осем часа я качиха на автобуса за „Дуайт“ с вериги на краката и белезници. Бе нещо обичайно да превозват затворници по този път и Грейс не правеше никакво изключение. Странно, но тя установи, че след като цялата я оковаха във вериги, пазачите повече не разговаряха с нея. За тях тя бе престанала да е личност. Нямахте кой да ѝ каже довиждане, да ѝ пожелае всичко добро. Моли бе идвала предишната вечер, Дейвид — на сутринта, а пазачите я гледаха как тръгва, без да кажат нито дума. Не бе им създавала никакви неприятности, но за тях тя бе поредната осъдена, лице, което скоро щяха да забравят, част от всекидневните срещи с углавни престъпници.

Що се отнася до пазачите единственото, с което щяха да я запомнят, бе, че за нейния случай писаха много във вестниците. Ала всъщност това не беше кой знае колко чудно. Бе убила баща си, не беше нито първата, нито последната. Не се бе отървала безнаказано. Според тях тя бе късметлийка, че я осъдиха за непредумишлено убийство, а не за убийство първа степен. Ала Грейс бе имала твърде малко късмет в живота си.

Пътуването от Уотсика до „Дуайт“ продължи час и половина, автобусът се носеше по пътя, а веригите ѝ дрънчаха, глезените и китките я боляха. Беше неудобно пътуване до злоещо местоназначение. През по-голямата част от пътя Грейс седя сама, после един час преди „Дуайт“ взеха още четири жени от един местен арест и една от тях закопчаха на седалката до нея. Беше момиче с около пет години по-голямо от нея, ала с вид на престъпница. Щом се настани огледа Грейс с неприкрит интерес.

— Била ли си преди в „Дуайт“?

Грейс поклати глава, нямаше никакво желание да подхваща разговор. Вече бе стигнала до извода, че колкото по-малко откровена бе, толкова по-добре щеше да е в затвора.

— Защо си тук? — Момичето мина направо на въпроса, измери Грейс с поглед. В мига, в който я видя, разбра, че е наивница. Беше ѝ

съвсем ясно, че Грейс никога преди не е била в затвор и надали щеше да оцелее там. — На колко години си, хлапе?

— На деветнайсет — излъга Грейс, добави едва година към възрастта си, за да убеди мъчителката си, че е голяма. За нея деветнайсет години бяха наистина сериозна възраст.

— Играла си с големите момичета, а? Какво си направила? Откраднала си някоя паста ли?

Грейс само вдигна рамене и известно време пътуваха в мълчание. Нито можеше да види нещо, нито имаше какво да прави. Прозорците на автобуса бяха закрити, за да не гледат навън и никой да не ги зърне и това ѝ действаше потискащо.

— Чете ли за големите арести заради наркотици в Канкаки? — попита момичето след малко и пак я огледа.

Ала у Грейс нямаше нищо загадъчно. Беше такава, каквато изглеждаше, много младо момиче, което не се вписваше в обстановката. Онова, което спътницата ѝ не долови, е колко много страдеше, че се е озовала тук. Лицето на Грейс бе безизразно, когато я погледна, последната частица от душата ѝ се беше затворила при раздялата с Дейвид и Моли. Вече никой не можеше да надникне вътре в нея. Възнамеряваше да се държи така и ако имаше малко късмет, щяха да я оставят на мира, когато стигнеше в затвора.

Докато бе в ареста беше чувала отвратителни истории за изнасилвания и нападения с нож, но сега се насилваше да не мисли за това. След като бе оцеляла последните четири години, трябваше да успее и през следващите две. Нещичко в думите на Моли и Дейвид я бе обнадежило и въпреки всички нещастия в живота ѝ дори само заради тях тя бе твърдо решена да успее. Вече бе различно. Някой се грижеше за нея. Имаше двама приятели, за пръв път в живота си. Те ѝ бяха съюзници.

— Не съм чела — отвърна Грейс тихо и другото момиче с раздражение сви рамене. Беше с изрусена коса, която сякаш бе отсечена до раменете ѝ и никога не бе виждала гребен. Очите ѝ бяха студени и жестоки и когато погледна ръцете ѝ, Грейс забеляза, че има силни мускули.

— Опитаха се да ме накарат да свидетелствам срещу големите момчета, ама аз да не съм доносница. Аз съм почтена, знаеш ли? Освен това нямам никакво намерение да се насадя и да ме намерят в

„Дуайт“ да ми видят сметката. Разбираш какво казвам, нали? Включваш ли?

Акцентът ѝ подсказваше, че е от Ню Йорк и тя напълно отговаряше на представата на Грейс за обитателките на затвора. Имаше вид на люта и безпощадна, на човек, който можеше да се грижи за себе си. Имаше нужда да говори, започна да разказва на Грейс за гимнастическия салон, който помагала да се построи, и за работата в пералнята последния път, когато била в затвора. Докато била там, имало две бягства, но за един ден хванали всички избягали жени.

— Не си струва, дават ти още пет години щом го направиш. Ти колко ще лежиш? Аз съм за десет години този път, ще изляза след пет. — Пет години... десет... на Грейс ѝ изглеждаха цяла вечност. — А ти?

— Две години — отвърна Грейс, без да споделя повече подробности. И без това ѝ се виждаше достатъчно дълго, макар че сигурно бе по-добре отколкото ако ѝ бяха дали десет години или най-страшната присъда.

— Това е нищо, хлапе, ще мине като миг. Така — тя се ухили и Грейс забеляза, че зъбите ѝ от двете страни липсваха. — Девствена си, а? — Грейс я погледна нервно при този въпрос. — Имам предвид, че ти е за пръв път, нали? — Наистина бе наивница и това забавляваше по-голямото момиче. Тя отиваше за трети път в „Дуайт“, а беше само на двайсет и три. Бе живяла бързо.

— Да — отвърна Грейс лаконично.

— Какво си направила? Обир, кражба на коли, търговия с наркотици? Това е по моята част. Друсам се с кокаин от деветгодишна. Започнах да го продавам в Ню Йорк на единайсет. Известно време прекарах във възпитателно училище, ама да знаеш само какво шибано място беше. Вкарваха ме там четири пъти. После дойдох тук. — Бе прекарала живота си в изправителни заведения. — В „Дуайт“ не е лошо. — Говореше като за хотел, в който от време на време се отбиваше. — Там има и добри момичета, и банди като ония фъшкии от „Арийско общество“. Трябва да внимаваш и да се пазиш от някои побеснели чернилки, които мразят белите от „Арийско общество“. Стой далеч от тях и няма да имаш проблеми.

— А ти? — Грейс я огледа предпазливо, но с интерес. Беше цяло чудо, защото преди три месеца Грейс дори не бе си представяла подобна ситуация. — Какво правиш ти, когато си в затвора?

Пет години бяха цяла вечност за затвор. Сигурно има какво да се прави там. Грейс искаше да ходи на училище. Вече бе разучила, че има курсове, които би могла да посещава, не ставаше дума за козметични курсове, нито за изработване на метли или на табелки, от които нямаше кой знае каква полза. Ако изобщо имаше някаква възможност, Грейс искаше да учи задочно в местния колеж.

— Не знам какво ще правя — отговори другото момиче. — Сигурно ще чакам. Нищо друго не ми остава. Една моя приятелка е там от юни. Бяхме много близки, преди да ме арестуват.

— Значи си добре. — Не беше лошо човек да има приятел там.

— Да, вярно е. — Разсмя се другото момиче и най-сетне се представи, казвала се Анджела Фонтино. В затвора рядко се представяха. — Времето минава по-бързо, когато знаеш, че в килията някое хубаво малко задниче те чака да се върнеш от работа от пералнята.

Точно такива истории бе чувала Грейс и от това се ужасяваше. Кимна на другото момиче и не продължи разговора, но Анджела буквално се развличаше със срамежливостта на Грейс. Обичаше да дразни малките глупави бебчета. От години бе живяла в толкова изправителни заведения, че бе опитала всякакъв вид секс. Дори в определени случаи предпочиташе жените.

— Грубо ли ти прозвуча, хлапе? — Анджела се ухили, показа в цялата ѝ прелест щърбата си уста. — Свикнала си другояче. Почакай само, в края на двете години може дори да решиш, че повече харесваш момичетата. — Грейс нямаше какво да ѝ каже, не искаше да я насърчава, нито да я обижда. После Анджела се изсмя силно и се опита да разтърка китките си, в които белезниците се бяха врязали дълбоко. — О, Боже, ти май наистина си девствена, а, бебче? Имала ли си някога приятел? Ако не си, може би изобщо не трябва да се отдаваш на никой, можеш да си останеш така завинаги. В края на краищата не е толкова лошо. — Тя се усмихна и Грейс усети, че стомахът ѝ се обръща.

Това ѝ напомни за следобедите, когато се прибираще вкъщи и знаеше какво я очаква вечерта. Би дала всичко да не се прибере, но си даваше сметка, че трябва да се грижи за майка си и беше наясно какво ще последва. Беше неизбежно като залязващото слънце. Нямаше начин да се спаси. Сега се чувстваше по същия начин. Дали ще я изнасилят?

Или просто ще я използват, както правеше баща ѝ? Как ще им се противопостави? Ако бяха десет или дванайсет или дори две, какъв шанс би имала? Сърцето ѝ се сви, когато си помисли за бъдещето и за обещанията, които даде на Моли и Дейвид, че ще бъде силна и ще оцелее. Ще направи всичко възможно, но какво ще стане, ако е непоносимо... ами ако... тя се загледа безнадеждно в пода, когато от шосето се отбиха към Изправителния център „Дуайт“. Другите ѝ спътнички дюдюкаха, подвикваха и тропаха с крака, Грейс седеше неподвижно, вперила поглед пред себе си, опитвайки се да не мисли за онова, което Анджела ѝ бе казала.

— Е, бебче, у дома сме си — ухили се Анджела. — Не знам къде ще те сложат, но известно време ще се грижа за теб. Ще те запозная с някои от момичетата. Те ще те харесат. — Намигна на Грейс и тя усети студени тръпки.

След две минути свалиха всички от автобуса, Грейс се бе схванала, стегнати във вериги, краката ѝ бяха като вдървени от седенето.

Когато слезе от автобуса видя пред себе си неприветлива сграда, наблюдателница и сякаш безкрайна ограда от бодлива тел, зад която се люшкеше море от безлики жени в нещо като сини работни костюми. Грейс разбра, че това може би е униформа, но нямаше време да се оглежда повече, защото веднага ги прибраха вътре и ги поведоха по дълъг коридор, отключваха решетка след решетка, за да минат, вървяха покрай безкрайна редица от стаи, дрънчаха с вериги и се спъваха в железата, китките им пламтяха от белезниците.

— Добре дошли отново в Рая — иронично отбеляза една от жените, докато три едри чернокожи пазачки им подвикваха, насочвайки ги към следващата решетка. — Благодаря ви, развълнувана съм, че съм отново тук, радвам се да ви видя... — продължи тя, а няколко от затворничките се изкикотиха.

— Винаги е така, когато дойдеш тук — прошепна една чернокожа на Грейс. — Отнасят се с теб като към нищожество през първите няколко дни, но после те оставят на мира през повечето време. Държат само да знаеш кой е шефът.

— Да. Аз например — обади се високо чернокожо момиче, — ако само посмеят да пипнат големия ми черен задник, ще се обадя на Националната асоциация за развитие на чернокожите, Националната

гвардия и на президента. Знам си правата. Не давам и пет пари дали съм осъдена, или не, не могат да ме пипнат с пръст. — Беше над един и осемдесет, сигурно беше около сто килограма и Грейс не можеше да си представи някой да я закачи, но все пак се усмихна заради изражението на лицето ѝ докато говореше.

— Не ѝ обръщай внимание, момиче — рече другата чернокожа.

Грейс бе изненадана, че много от тях изглеждат дружелюбно настроени. Ала не можеше да се освободи от чувството, че заплахата я дебне. Пазачките бяха въоръжени, навсякъде се виждаха предупреждения за наказания и бой за бягство, нападение на пазачи или нарушаване на правилата. А затворничките, които пристигнаха с Грейс, изглеждаха хулиганска група, особено ако се съдеше от онова, което бе останало от цивилните им дрехи. Грейс бе облечена в чисти джинси и бледосин пуловер, подарък от Моли. Надяваше се да ѝ позволят да го запази.

— Добре, момичета — чу се пронизително изсвирване и шест въоръжени пазачки в униформи се подредиха пред стаята все едно бяха треньорки на женски отбор по борба. — Съблечете се. Поставете дрехите си пред краката си на пода. Съвсем голи, ако обичате. — Отново надуха свирката, за да прекратят разговорите и жената със свирката се представи като сержант Фрийман. Половината от пазачките бяха чернокожи, другите бели, каквото всъщност бе и съотношението на обитателките на затвора.

Грейс свали пуловера си и го сгъна на пода пред краката си. Една от надзирателките им махна белезниците и започна да ги обхожда една по една и да сваля стоманените халки около талиите им, за които бяха захванати веригите на краката им, за да могат да събуят джинсите си. Беше голямо облекчение да свали веригите. Грейс изу обувките си. Сепна се, когато чу отново свирката, наредиха им да свалят всичко от косите си, ластици или фиби. Косите им трябваше да са свободно разпуснати и затова тя махна ластика от дългата конска опашка, тъмнокестенявата ѝ коса се хлъзна като копринен чаршаф по раменете ѝ.

— Хубава коса — промърмори някаква жена зад нея, но Грейс не се обърна да я погледне.

Чувстваше се неудобно да свали останалата част от дрехите си като знаеше, че жената я наблюдава. След няколко минути всичките им

дрехи бяха на малки купчинки на пода, заедно с бижутата им, очилата и аксесоарите за коса. Бяха чисто голи, а шестте пазачки се разхождаха между тях, изучаваха ги, наредиха им да застанат разкочени с вдигнати ръце и отворени уста. Нечии ръце преровиха косата ѝ, за да видят дали там няма нещо скрито, грубо дръпнаха Грейс за дългата коса и извиха главата ѝ. Пъхнаха някаква пръчка в устата ѝ и започнаха да бърникат с нея, задавиха я и тя се разкашля, а те я накараха да скача, за да видят дали нещо няма да изпадне оттам. После една по една започнаха да се изреждат за преглед на гинекологичен стол. Използваха стерилни инструменти и силна ослепяваща светлина, за да проверят дали не са скрили нещо във вагините си. Грейс стоеше на опашката и не можеше да си представи, че това ще се случи и на нея. Ала никой не бе в състояние да спори с тях, изобщо не подлежеше на обсъждане какво ще правят с тях и какво — не. Някакво уплашено момиче се опита да откаже, но те я предупредиха, че ако не се подчини, ще я вържат, защото на тях им е все едно, а после ще я хвърлят в дупката за трийсет дни, в тъмното, гола-голеничка.

— Добре дошли в Царството на феите — обади се една от редовните посетителки. — Хубаво е тук, а?

— Престани да роптаеш, Валънтайн, ще дойде и твоят ред.

— Пъхни го, Хартман. — Двете бяха стари приятелки.

— С удоволствие. Искаш ли да погледаш, когато ми дойде редът?

Сърцето на Грейс щеше да изхвъркне, когато се приближи към стола, но прегледът бе медицински и не бе по-лошо от преживяното, просто беше унижително да се покаже пред публика, а поне пет-шест жени я зяпаха с неприкрит интерес.

— Хубава пътка... ей, малка рибке, плувай към мама... хайде да си играем на чичо доктор... може ли и аз да погледна? — Тя сякаш не ги чуваше, присъедини се към следващата опашка в другия край на стаята и застана там в очакване на по-нататъшни инструкции.

После ги заведоха в банята и буквално ги поляха с почти вряла вода с маркуч. Използваха инсектициди за почти всяка окосмена част от тялото, напръскаха ги с гаден шампоан и после отново ги обляха с маркучите. Накрая воняха на химикали, а Грейс имаше чувството, че са я сварили в дезинфектанти.

Вещите им бяха прибрани в найлонови торби с етикети с имената им, всичко забранено щеше да бъде изпратено обратно за

тяхна сметка, ако имаше къде, или да бъде продадено, като джинсите на Грейс, но тя бе доволна, че ѝ разрешиха да си остави пуловера. После им раздадоха униформи, комплект груби чаршафи, на повечето от тях имаше петна от кръв и урина, получиха листче с техния затворнически номер и номерата на килиите им, а след това ги поведоха на кратка инструкция за правилата и им съобщиха, че на следващата сутрин всички ще бъдат натоварени с някакви трудови задължения. В зависимост от работата, която вършеха, щяха да получават между два и четири долара месечно, неявяването на работа се наказваше с незабавно изпращане в дупката за една седмица. За неподчинение вкарваха в изолатора за шест месеца без право на занимание и забрана за разговор с когото и да било.

— Облекчетe живота си, момичета — посъветва ги без заобикалки пазачката, която отговаряше за трудовото им разпределение, — играйте по нашите правила. Това е единственият начин да се справите в „Дуайт“.

— Да, мамка му — прошепна някакъв глас вдясно от Грейс, но беше невъзможно да се каже чий. Бе просто безплътен шепот.

В известен смисъл затворническите власти опростяха нещата. Единственото изискване бе да следват тяхната игра, да работят, да се хранят, да не създават неприятности, да се прибират в килията навреме, така времето щеше да минава лесно и щяха да бъдат освободени в срок. В случай на сбиване, присъединяване към банда, заплахи към надзирател или нарушаване на правилата, се оставаше за вечни времена в „Дуайт“. Опит за бягство и си „мъртво месо на оградата“ или поне така се изразиха. Надзирателките изложиха съвсем ясно изискванията си, но освен да се угоди на тях, трябваше също да се живее в мир с останалите затворнички, а те изглеждаха жестоки като пазачките или дори по-лоши и времето извън трудовите задължения принадлежеше на тях.

— А училището? — попита едно от момичетата от задния ред и останалите се развеселиха.

— На колко години си? — попита я подигравателно жената до нея.

— На петнайсет — тя бе другата малолетна като Грейс, която бе съдена като пълнолетна, но тук те бяха рядкост. „Дуайт“ беше затвор за пълнолетни. И то за пълнолетни престъпници. Подобно на Грейс и

другото момиче бе осъдено за убийство, но и за него бе произнесено решение за непредумишлено убийство и това го отърва от смъртното наказание. Беше убила брат си, след като я изнасилил. Ала сега искаше да ходи на училище и да се махне от гетото.

— Достатъчно си учила — рече ѝ жената до нея. — За какво ти е това училище?

— Можеш да подадеш молба, след като си прекарала деветдесет дни тук — обясни ѝ пазачката, а после продължи да ги запознава какво ще стане с тях, ако направят грешката да участват в бунт.

Само мисълта за това смрази кръвта на Грейс, а пазачката обясняваше, че в последния бунт са били убити четирийсет и две затворнички. Но какво щеше да стане, ако просто я принудеха да бъде с тях? Ами ако я вземат за заложница? А ако я убие някоя друга затворничка или пазачка, макар и да си гледа работата? Как щеше да оцелее тук?

Когато най-сетне я поведоха към килията ѝ, ѝ се виеше свят. Вървяха в редица по една, пет-шест пазачки ги следяха, а затворничките, които стояха зад решетките дюдюкаха и подвикваха, пищяха и се смееха:

— Ей, я виж малките рибки... Хъм-м-м. — Изпращаха им въздушни целувки, крещяха, момичето, което вървеше пред Грейс дори бе замерено с тампон и на Грейс направо започна да ѝ се повдига, когато видя всичко това. Тя дори не си бе представяла подобно място. Това беше като най-лошия кошмар на живота ѝ. Пътуване към ада, от който Грейс не можеше да си представи, че ще се върне. Лицето и косата ѝ воняха на инсектицидите, а когато спряха пред определената за нея килия, тя почувства, че астмата започва да я задушават.

— Адамс, Грейс. Б-214.

Пазачката отвори вратата и ѝ даде знак да влезе вътре. Щом прекрачи прага, вратата се затръшна и ключът се превъртя. Озова се на място от около три квадратни метра, видя легло на два етажа, стените бяха покрити със снимки на голи жени. Бяха изрязани от „Плейбой“ и „Хъслър“, както и от други списания, които Грейс не можеше да си представи, че е възможно да бъдат четени от жени, но за място като това изглежда беше нещо обичайно. Най-малкото — за нейната съквартирантка. Долното легло бе оправено и с треперещи ръце тя се зае да подрежда горното, постави четката си за зъби на малката

поличка заедно с хартиената чаша, която ѝ бяха дали. Казаха ѝ, че сама трябва да си купува цигари и паста за зъби. Ала тя все едно не пушеше, не можеше заради астмата.

Когато оправи леглото си, покатери се и седна на него, остана задълго така, с очи вперени във вратата. Чудеше се какво ще последва, какви неприятности я очакват от срещата ѝ със съквартирантката. От снимките на стените ставаше ясно какви са предпочитанията ѝ и Грейс се подготви за най-лошото, ала се изненада, когато два часа по-късно в килията влезе съсипана жена над четирийсет и пет години. Погледна Грейс и не каза дума. Дълго мълча, оглежда я, без съмнение Грейс беше красива, но съквартирантката ѝ сякаш не беше впечатлена, едва след час и половина тя я поздрави и се представи като Сали.

— Не искам никакви боклуци тук — категорично заяви тя на Грейс — никакви веселби, никакви посетителки от бандите, никакво порно, никакви наркотици. Тук съм от седем години. Имам приятели и се държа настрана от всичко. Прави същото и ще си добре, но ако ми създаваш неприятности ще те изрита в блок Д. Разбра ли всичко точно?

— Да — кимна Грейс, останала без дъх. От сутринта сякаш някакъв обръч стягаше гърдите все по-силно и по-силно и към обяд вече едва дишаше. Дробовете ѝ хриптяха, но не можеше да си помогне, защото ѝ бяха прибрали инхалатора още при пристигането.

— Ако имаш нужда от помощ, повикай пазачката — казаха ѝ, ала тя не искаше да го прави, освен ако не бе принудена. По-скоро би умряла, отколкото да привлече вниманието към себе си, но когато се чу свирката за храна и Грейс слезе от леглото, Сали видя, че тя е в беда.

— О, Боже... май се обзаведох с бебе. Слушай, мразя децата. Никога не съм имала. Никога не съм искала. И сега не искам. Трябва да се грижиш сама за себе си. — Когато Грейс погледна Сали, докато си обличаше чиста риза, забеляза, че гърбът, гърдният ѝ кош и ръцете ѝ бяха покрити с татуировки, но до известна степен изпита облекчение. Тя наистина имаше намерение да си гледа работата.

— Добре съм... наистина... — гърдите ѝ хриптяха, едва дишаше, Сали забеляза, че не ѝ достига въздух. Имаше крайна нужда от инхалатора си, но той бе заключен кой знае къде.

— Разбира се, че си добре. Само седни. Ще се погрижа... този път... — Изглеждаше много раздразнена докато разкопчаваше блузата

й, поглеждаше крадешком Грейс, когато пазачът отвори вратата, за да ги пусне да отидат на вечеря, тя вече бе станала смъртно бледа. Сали му даде знак и посочи небрежно Грейс, която се бе изправила в ъгъла. — Моята рибка има малък проблем — обясни му тихо тя, — изглежда астма или нещо друго, мога ли да я отведа до болничното отделение.

— Разбира се, Сали, ако искаш. Мислиш ли, че шмекерува? — Ала когато я погледнаха отново, Грейс бе станала повече сива, отколкото бледа и бе съвсем очевидно, че страданието ѝ е истинско. Дори устните ѝ бяха бледо сини. — Много мило, че се правиш на медицинска сестра, Сал — пошегува се пазачът. Сали бе известна като една от най-коравосърдечните жени в затвора. Не търпеше ничии номера и имаше две присъди за убийство. Беше убила приятелката си и жената, с която тя ѝ бе изневерила.

— Нека хората да знаят какво мисля — обясняваше тя на жените, с които имаше връзка. Имаше любовница в блок Б през последните три години. Всички в затвора знаеха, че те са като женени и никой не смееше да пресече пътя на Сали.

— Хайде — подкани тя Грейс през рамо и я измъкна от килията с отворена неприязън. — Ще те заведа при сестрата, но повече не ме занимавай. Щом като имаш проблем, оправяй се сама. Няма да ти изтривам дупето, хлапе, само защото си в килията ми.

— Съжалявам — отвърна Грейс, очите ѝ бяха пълни със сълзи. Началото не бе никак добро, а тази жена очевидно бе отвратена от нея. Поне така си мислеше Грейс. Нямахте представа, че Сали всъщност ѝ съчувстваше. Дори за нея бе ясно, че на Грейс не ѝ е тук мястото.

Пет минути по-късно тя остави Грейс при сестрата, на момичето все още не му достигаше въздух. Сестрата ѝ даде кислород и накрая се смили и ѝ разреши да държи при себе си инхалатора. Не си струваше безпокойството, което щеше да ѝ причинява, ако не ѝ го върнеше. Този път се налагаше да ѝ дадат също и някои лекарства, тъй като през последния половин час пристъпът бе изпуснат от контрол. Грейс отлично знаеше, че без лекарствата си може да умре от задушаване. В този миг обаче не бе убедена, че това не би било истинска благодат. Отиде да вечеря след час и половина, разтреперана и бледа, по-голямата част от годната за ядене храна вече бе изчезнала, останалото бяха песъчинки, мазнина и кокали и боклуци, които никой не искаше да яде. Изобщо не беше гладна, от астматичния пристъп ѝ се

повдигаше, а от лекарството винаги се разтреперваше. И без това бе твърде разстроена, за да яде. Искаше да благодари на Сали, че я е завела при сестрата, но не посмя да ѝ каже и дума, когато я видя с група по-възрастни грубиянки, покрити с татуировки, а и Сали не даде да се разбере, че я познава.

— Какво да бъде? Филе миньон или печена патица? — попита чернокожото момиче зад шубера и се усмихна на Грейс. — Всъщност останаха ми две парчета пица. Искаш ли?

— Да, благодаря — Грейс се усмихна, изглеждаше изтощена. — Много благодаря. — Младата негърка ѝ подаде храната и проследи с поглед Грейс, която се запъти да седне някъде.

Намери празно място при три момичета, никоя не я поздрави, нито ѝ обърна внимание. В другия край на помещението зърна Анджела от автобуса, седеше с група жени, ангажирани в оживен разговор. Изглежда тази група не искаше да има нищо общо с нея, тя бе благодарна, че е оставена на мира и се зае да си изяде пицата. Все още дишаше трудно.

— Мале, мале, каква хубава малка рибка имате на масата си днес — чу тя глас зад себе си, докато отпиваше от кафето си. Грейс не помръдна при тези думи, но усети, че някой я побутва отзад. Опита да се престори, че не разбира какво става и се загледа право пред себе си, но видя, че другите млади жени на масата се споглеждат нервно. — Абе, никоя от вас ли не може да говори? Господи, каква компания от невъзпитани кучки.

— Съжалявам — промърмори една от тях, а после побърза да се отдалечи и изведнъж Грейс почувства едно топло тяло да се притиска към тила ѝ. Нямахте как да се освободи, наведе се напред, обърна се и се озова пред огромната фигура на висока блондинка със забележително тяло. Приличаше на холивудска актриса, от тези дето играят лошите момичета. Носеше тежък грим и прилепнала мъжка фланелка, под която личеше всичко. Приличаше на жените, чиито снимки Сали бе окачила в килията. Нещо като карикатура на съблазнителна затворничка.

— Какво хубаво момиче — отбеляза високата блондинка и я погледна. — Самотна ли си, бебче? — Гласът ѝ бе като чувствено мъркане, притискаше таза си към Грейс и тя видя съвсем ясно, че фланелката ѝ е влажна, като така излагаше на показ гърдите и зърната

си. Все едно бе гола. — Защо не наминеш край мен някой път? Казвам се Бренда. Всички знаят къде живея — усмихната обясни тя.

— Благодаря — отвърна Грейс задъхано заради астматичния пристъп и блондинката се засмя.

— Как ти е името? Мерилин Монро? — пошегува се тя с начина, по който говореше Грейс.

— Съжалявам... астма...

— О, бедното бебче... взимаш ли нещо за нея? — Прозвуча загрижена и Грейс не искаше да бъде невъзпитана и да я ядоса. Високата блондинка имаше вид на безмилостна и сигурна в себе си, имаше вид на около трийсетгодишна.

— Да... имам инхалатор. — Извади го от джоба си и ѝ го показва.

— Пази го добре — Бренда отново се изсмя и пощипна Грейс по гърдите, после бавно се запъти към приятелките си.

Когато се отдалечи, Грейс се разтрепери и се загледа в кафето си, мислеше за всички тях. Тук наистина бе като в джунгла.

— Пази се от нея — прошепна ѝ едно от момичетата на масата и след това си тръгна.

С Бренда шега не биваше.

Грейс си отиде право в килията. Същата вечер прожектираха филм, но тя не проявяваше интерес. Искаше само да се прибере в килията и да остане там до сутринта. Лежеше на леглото, въздишаше тежко с облекчение. Тази вечер ѝ се наложи да използва още два пъти инхалатора си, преди да се отпусне и да започне отново да диша нормално. Когато Сали се прибра от кино към десет часа, Грейс още бе будна.

Сали не ѝ каза и дума, но Грейс се обърна в леглото и ѝ благодари, че я е завела при сестрата заради астмата.

— Тя ми върна инхалатора.

— Не го показвай на никого — посъветва я Сали. — Те се подиграват на такива като теб. Прибери го и го използвай, без да те видят.

Това невинаги бе възможно, но Грейс проумя, че ѝ е дала добър съвет и кимна. После, когато угасиха лампите и Сали си легна, тя реши да поговори на Грейс.

— Видях, че в стола Бренда Евънс се занасяше с тебе. Внимавай с нея. Тя е опасна. Тук ще си принудена бързо да се научиш да плуваш,

малка рибке. И си пази гърба. Тук не е като на игрището.

— Благодаря ти — прошепна Грейс в тъмното.

Не заспа още дълго, плачеше безмълвно и сълзите ѝ мокреха матрака. Имаше чувството, че остана будна дълги часове, откън се чуваше дрънчене и чукане, викове, от време на време и крясъци и през всичко това тя долавяше спокойното похъркване на Сали.

5

Две седмици по-късно Грейс се справяше съвсем добре в „Дуайт“, дадоха ѝ работа в домакинството, раздаваше хавлиени кърпи и гребени и отброяваше четките за зъби за новодошлите. Всъщност работата ѝ издейства Сали, макар да се преструваше, че не иска да ѝ помага. Ала истината бе, че я следеше отдалече.

Моли вече бе идвала да я види, беше съсипана от чутото и видяното в затвора. Грейс обаче настояваше, че е добре. За нейна голяма изненада никой не я безпокоеше. Когато им паднеше ѝ казваха „риба“, един или два пъти по време на храна Бренда се спря да разговаря с нея, но никога не предприе нищо повече. Дори не си позволи повече да ошципе гърдите на Грейс. Засега тя се чувстваше съвсем доволна. Беше в безопасност и имаше прилична работа. Съкилийничката ѝ бе необщителна, но все пак любезна. Никой не я заплашваше, нито я канеше да се присъедини към някоя от бандите. Сякаш живееше „на почивка“, както се изразяваха тук. По този начин би оцеляла две години. Когато Дейвид я видя, тя бе в много добро състояние на духа и това му даде надежда. Измъчваше го мисълта, че тя е в затвора и той повече от всякога чувстваше, че не ѝ е мястото тук, но поне нищо лошо не ѝ се бе случило, а и тя твърдеше, че е в безопасност. Поне това звучеше ободряващо. През цялото време, докато бяха заедно, разговаряха за нейното бъдеще.

Грейс вече бе решила, че след като излезе от „Дуайт“, ще замине за Чикаго. Трябваше да остане в щата, докато изтекат двете години условна присъда и Чикаго беше много подходящо място. А петдесетте хиляди долара от баща ѝ, които ѝ даде Франк Уилс, бяха бели пари за черни дни. Искаше да си намери работа, когато излезе, но преди това трябваше да се научи да пише на машина и да завърши колежа, щом това стане възможно.

Дейвид ѝ разказа за обжалването, звучеше окуражаващо, но беше трудно да се предвиди какво ще стане.

— Не се притеснявай за това. Всичко е наред тук — успокои го тя.

Той я проследи с поглед, когато напускаше стаята за посещения и отново се възхити на притаеното достойнство, което излъчваше осанката ѝ. Ходеше изправена и бе станала още по-стройна и слаба. Изглеждаше толкова красива, спретната и чиста, че като я погледнеше човек бе трудно да повярва, че е затворничка. Приличаше на колежанка или на ръководителка на мажоретки. Изглеждаше по-скоро като благоразумната хубава малка сестра. Беше невъзможно човек да разгадае историята ѝ по външния ѝ вид, само очите ѝ подсказваха преживяното. Стаената в тях мъка говореше за някаква трагедия. И заради всичко, което Дейвид знаеше, изпитваше силна болка за нея. Изобщо не можеше да я забрави.

Махна ѝ тъжно, когато потегли с колата, а тя стоеше отвън и не откъсна поглед, докато той не се изгуби в далечината. Живееше с чувството, че е заточена в джунглата.

— Кой беше този? — дочу глас зад гърба си и когато Грейс се обърна да погледне, видя Бренда. — Твоят приятел?

— Не — отвърна Грейс с притаено достойнство, — адвокатът ми.

Бренда се изсмя.

— Не си губи времето. Всички те са гадове. Разправят ти какво щели да направят и как ще ти спасят задника, а не правят нищо, освен да те чукат — в буквалния смисъл на думата, ако им позволиш, а и без да си им позволил. Не съм срещнала някой, който да струва пет пари. — Всъщност — изсмя се тя отново, — не съм срещала мъж, който да си струва. А ти? — Тя погледна многозначително Грейс. Пак се бе издокарала в една от влажните си фланелки и Грейс забеляза, че има татуировка на ръката, голяма червена роза и змия под нея, а под очите си имаше татуирани сълзи. — Имаш ли гадже? — Грейс съзнаваше, че този въпрос е опасен, какъвто и отговор да даде, тъй като бе уязвима. Затова неангажиращо сви рамене. Постепенно се научаваше. Запъти се бавно навътре. — Бързаш ли някъде?

— Не, аз... мислех да напиша някои писма.

— О, колко миличко — подигра се Бренда — като на лагер. Имаш ли си мама и тати да им пишеш? Още не си ми отговорила за гаджетото.

— Просто приятел. — Искаше да пише на Моли и да ѝ разкаже за посещението на Дейвид.

— Навъртай се тук. Понякога е много забавно. Ако искаш да бъде. Или да стане купон с мадами. От теб зависи, бебче.

— Аз съм добре — отвърна Грейс и се огледа откъде да се измъкне, без да ядоса Бренда. Но Бренда не се даваше лесно.

— Твоята съкилийничка е истинска мръсница, а също и приятелката ѝ. Запозна ли се с нея? — Грейс поклати глава. Сали беше много дискретна в личния си живот. Никога не бе споменавала каквото и да било пред Грейс, нито бе търсила жената, когато бяха извън килията. Гледаше си работата. — Голяма черна кучка. Те са наистина обратни. А ти? Искаш ли да се забавляваш? Малко вълшебен прах, малко марихуана? — Очите на Бренда блеснаха при тази мисъл, а Грейс се опита да изглежда безразлична и поклати глава.

— Не. Имам много лоша астма. — И не проявяваше никакъв интерес към наркотиците. Но реши да не споменава за това. Последното, което искаше, бе да се противопостави на Бренда. Вече бе разбрала от другите, че тази жена носи само неприятности. Беше свързана с една от бандите и според слуховете не само употребяваше дрога, но я продаваше и някой ден щеше да има големи неприятности.

— Какво общо има астмата? Имах съквартирантка от Чикаго, която беше само с един бял дроб, но тя свободно употребяваше.

— Не знам... — неясно отвърна Грейс — Не съм опитвала.

— Бас държа, че не си опитвала още много неща, бебче. — Бренда отново се изсмя, а Грейс се отдалечи, след като ѝ помахаше приятелски, а после забърза към килията, имаше чувството, че дъхът ѝ спира. Докосна инхалатора в джоба си и се почувства по-сигурна, когато го усети в ръката си. Понякога само като знаеше, че е при нея, дишането ѝ се улесняваше.

Същата вечер отново даваха филми и Сали пак излезе. Изглежда другата ѝ слабост в живота, освен снимките по стените бяха филмите. Колкото повече насилие, толкова по-добре. Ала Грейс не беше ходила на нито един и беше благодарна, че остава сама в килията след вечеря. Стаята бе малка и без всякакъв простор, но от време на време тя беше толкова доволна да бъде там, далече от всички, че дори ѝ се струваше уютна.

След вечеря оставяха килиите им незаклучени, освен ако някой специално не помолеше да го заключат. Така затворничките имаха възможност да се отбиват в други килии, да се срещат или да се занимават с различни игри. Играеха много карти, неколцина предпочитаха шах или друго. Подразбираше се, че от шест до девет килиите ще са отворени и затворничките можеха да се разхождат свободно, където им бе разрешено.

След вечеря Грейс лежеше на леглото и пишеше на Моли, чу, че вратата се отваря, но дори не си направи труда да погледне. Предположи, че Сали се връща от кино, а и тя не продумваше никога, когато се прибираше. В много редки случаи казваше нещо, затова Грейс не се учуди на тишината, докато не почувства нечие присъствие до себе си, погледна и се озова лице в лице с Бренда. Беше оголила едната си гърда и я бе подпряла на леглото на Грейс, а зад нея стоеше друга жена.

— Здравсти, сладкишче — измърка тя с усмивка, като демонстративно масажираше зърното си. Грейс се изправи и седна. Другото момиче не беше високо колкото Бренда, но имаше много позаплашителен вид от нея. — Това е Джейн. Искаше да дойде да се запознае с теб. — Джейн не каза дума. Само оглеждаше Грейс, а Бренда се протегна и започна да гали гърдите ѝ. Тя опита да се отмести, но Бренда я хвана за ръката и я стисна здраво. За миг ѝ напомни за баща ѝ и тя усети, че обръч стяга гърдния ѝ кош. — Искаш ли да дойдеш да се позабавяваме? — Това не беше покана, а команда, с пицната си руса коса Бренда приличаше на амазонка.

— Не, наистина, аз... уморена съм. — Грейс не знаеше какво да ѝ каже, не беше нито достатъчно голяма, нито достатъчно силна или наясно с нравите в затвора, за да знае как да се предпази от Бренда.

— Защо не дойдеш за малко да си починеш при мен? Има още един час, докато заключат.

— Не — отказа нервно Грейс, обръчът около гърдния ѝ кош се стягаше още повече. — По-скоро не.

— Колко любезно — Бренда се разсмя гръмогласно и стисна гърдите на Грейс още по-силно, а после оципа зърното ѝ. — Искаш ли да ти кажа нещо, любима? Не давам и пет пари какво искаш. Ти просто идваш с нас.

— Аз... не мисля така... аз... моля те... — Нямаше намерение да хленчи, но прозвуча точно така особено в собствените ѝ уши, а когато погледна към Бренда изведнъж чу прищракване и Джейн се приближи. За миг Грейс зърна, че крие в дланта си джобно ножче на пружинка и Джейн го размаха пред лицето ѝ със заплашително изражение.

— Не е ли хубаво? — Бренда се усмихна. — Гравирана покана от Джейн. Всъщност тя е свършила доста работа. Има някои много хубави гравюри. — Този път и двете се разсмяха, а Бренда разтвори ризата на Грейс и започна да лиже зърното ѝ. — Хубаво ли е? Знаеш ли, не искам Джейн да се възбуди и да започне да прави гравюрите си тук... знаеш ли... понякога тя прави малки грешки и може да стане фал. Разбра ли? Защо не слезеш от леглото и не дойдеш с нас? Наистина мисля, че ще ти хареса.

Ето, точно от това се страхуваше Грейс. От това. Изнасилване от банда с използване на кой знае какво и може би нарязване на лицето ѝ с нож. Нищо в живота не бе я подготвило за това, дори баща ѝ.

Нямаше дъх, когато скочи долу от леглото, все още стискаше писалката и писмото в ръката си. След това съвсем предпазливо се обърна все едно да остави хартията на леглото на Сали и успя да напише само една дума: „Бренда“. Може би беше твърде късно. Може би Сали нямаше да може да ѝ помогне или нямаше да поиска, дори да можеше. Но това бе единственото, което можеше да направи, след което напусна килията, вървейки между Бренда и Джейн. Беше висока почти колкото тях, но изглеждаше като дете и в много отношения беше така. Не знаеше нищо за жените като тях.

Изненада се, когато те не я заведоха в килията си, а минаха покрай гимнастическия салон и излязоха отвън, все едно отиваха да глътнат малко свеж въздух. Пазачите ги наблюдаваха, но не виждаха нищо лошо три жени да излязат на разходка, преди да ги заключат за нощта. Много от тях го правеха, за да постоят на чист въздух, да пушат или просто да си починат преди лягане. А Бренда дори се пошегува с пазачите, когато минаха покрай тях. Джейн вървеше неотстъпно до Грейс. Ножът в ръката ѝ не се виждаше, но беше съвсем близо до шията на Грейс, тъй като тя нарочно я беше прегърнала през раменете. Имаха вид на приятелки и като че ли никой не забелязваше ужаса, който излъчваше Грейс.

Бренда ги поведе към малка барака, която Грейс никога преди не бе забелязвала. Пазачите на кулата не ги гледаха. Не виждаха опасност от тази посока, това бе барака без прозорци, която използваша като склад за ремонтни съоръжения. Бренда имаше ключ за нея и в мига, след като отключи, трите хлътнаха за секунда вътре. Там ги чакаха още четири жени, облеgnати на струпаните машини, пушеха цигари и държаха само едно фенерче. Това бе идеалното място за всичко, което искаха да правят с нея, дори да я убият.

— Добре дошла в нашия малък клуб — каза Бренда засмяна. — Тя наистина с желание дойде да се забавлява — обясни на останалите. — Нали, Грейси... о, хубаво момиче... хубаво, хубаво момиче... — мъркаше тя и внимателно разкопчаваше ризата на Грейс, а тя се опитваше да я спре. Ако изобщо бе възможно, те не искаха да оставят никакви следи, например разкъсана дреха, освен, разбира се, ако не се наложеше. Ако обаче ги принудеше, те бяха в състояние да направят много поразии, а ако беше умна щеше да се страхува твърде много, за да каже кой го е направил.

Грейс почувства как ножът на Джейн се опря в плътта ѝ, ризата ѝ бе разкопчана, а Бренда свали сутиена ѝ.

— Хубаво прясно месо, а, момичета? — Всички се разсмяха, а една от другите, които ги чакаха, ги подсети да побързат. Заклучваха след по-малко от час. Нямаха цяла нощ, за Бога.

— Мразя да бързам, когато ям — рече Бренда и всички в бараката се разсмяха. Тогава Грейс видя две от тях да се приближават, носеха въже и парцал. Очевидно възнамеряваха да я вържат и да ѝ запушат устата. — Хайде, хлапе. Да започваме шоуто — подкани я една от по-възрастните жени. Сграбчи едната ѝ ръка, втората жена я хвана за другата, повлякоха Грейс назад и я тръшнаха на земята толкова силно, че тя изгуби дъх. После започнаха да действат едновременно на групи. Същите две привързаха ръцете ѝ към тежките машини, после смъкнаха панталона и бельото ѝ и ги хвърлиха настрана, а друга двойка върза краката ѝ, последните две жени седнаха върху тях, Джейн се настани върху единия ѝ крак така, че да опре ножа в корема ѝ. Нямаше начин нито да се съпротивлява, нито да вика и тя го разбираше. Щяха да я убият. Ала тя едва дишаше и поглеждаше тревожно към инхалатора в джоба на захвърлената риза, Бренда проследи погледа ѝ и се сети. Потърси го и го намери, подаде го с

насмешка на Грейс, но ръцете ѝ бяха вързани и го пусна на земята до нея, в следващия миг един от големите ботуши на Джейн го размаза на парченца.

— Съжалявам, хлапе — подигравателно се усмихна Бренда. — Е? Знаеш ли правилата на играта? — попита тя и отхвърли русата си коса през рамо, а после започна да сваля панталона си. — Първо ние го правим на теб, а после — ти на нас... една по една... ще ти кажем как... къде и кога и как ни харесва. А след това — изръмжа срещу нея Бренда, захапа здраво зърното на едната ѝ гърда и потърка чатала ѝ — ти ни принадлежиш. Разбра ли? Ще идваш тук, когато поискаме и колкото често поискаме, с когото поискаме и ще правиш точно каквото ти кажем. Разбра ли? А ако ни издадеш, малка кучко, ще ти отрежем езика и циците. Схвана ли? Разбираш ли, ще ти направим нещо като мастектомия. — Всички се засмяха на остроумието ѝ, освен Грейс, която трепереше и хриптеше, легнала на студения под, изплашена от предстоящото.

— Защо? Защо трябва да правите това?... Нямате нужда от мен... моля ви... — Тя се молеше, а те го намираха за забавно. Беше съвсем нова, свежа, млада и знаеха, че ако не я вземат те, ще го направят други. Това ѝ беше първия път, първото идване в затвора.

— Ти ще си нашата любима, нали, Грейс? — Бренда се приведе бавно към мястото, където се събираха краката ѝ, и коленичи на пода пред нея. Грейс вече бе гола и Бренда започна да я ближе, без да бърза. Обичаше тази роля, да бъде с момиче, с което никой още не е бил, да пречупва невинните души, да ги възбужда, да ги плаши, да ги използва, да им показва колко безпомощни са, да ги кара да правят всичко, което поиска. Спря за миг и извади малка туба от джоба на якето си. Отвори я и бързо вдиша от белия прах, а после полепи малко по венците си, с един пръст сложи малко и на Грейс и го излиза страстно. — Хубаво... — Бренда стенеше от удоволствие, усещаше Грейс с пръсти, а останалите я подканваха да побърза. Тогава тя напъха цялата си ръка и Грейс простена от болка. Другите започнаха да недоволстват. Искаха всяка да мине по реда си. Нямаха цяла нощ. Това да не било меденият месец на Бренда. — Може и да е, путко — озъби се тя на едно от момичетата, които ѝ подвикваха, — може би ще я запазя за себе си, ако си струва. — А Грейс се гърчеше и се опитваше да се отскубне от нея и от безмилостно пронизващия я юмрук, макар

че нямаше накъде да мърда със завързани крака. Искаше да вика, но не смееше, защото се страхуваше от ножа на Джейн. Не бяха запушили устата ѝ, защото имаха нужда да им доставя удоволствие, когато всички щяха да минат през нея.

Грейс затвори очи, опита се да се преструва, че не е там и това не се случва с нея, а после изведнъж чу шум и тропане, като от затръшваща се врата. Долови въздишката на Бренда, усети как изважда юмрука си от нея и отскача настрана, а когато Грейс отвори очи, видя чернокожо, грациозно момиче, застанало на прага. Тя дори не знаеше дали момичето не е една от тях, но очевидно другите не се радваха да я видят.

— Хайде, глупачки, развържете я. — Момичето бе много високо, съвсем невъзмутимо и по странен начин хубаво. А бялото на очите ѝ изглеждаше огромно на светлината на фенерчето. — Имате пет секунди да се изметете оттук или Сали отива при управата. Ако до три минути не съм излязла оттук с момичето, тя отива. И си мисля, че вие, бебчета, ще си поживеете в дупката до Коледа.

— Глупости, Люана. Изнасяй черния си задник оттук, преди да сме те убили — обърна се към нея Джейн и размаха под носа ѝ ножчето. Бренда изглеждаше бясна от яд, но в известен смисъл бе смутена. Кокаинът вече ѝ действаше и тя искаше да продължи с Грейс, без някой, по дяволите, да я безпокои.

— Защо вие, путки, не отидете да се биете някъде другаде? — Предложи Бренда и тихо изпъшка, защото се отдели от Грейс за миг.

— Останаха ви две минути — смразяващо им припомни Люана. — Казах да я развържете.

Люана имаше страховит вид с вперения в тях поглед на светлината на фенерчето. Мускулите ѝ бяха яки като на мъж, беше с дълги жилави крака като на олимпийска състезателка. Тя беше шампион по карате и бокс на затвора и никой не смееше да излиза насреща ѝ. Джейн винаги се кълнеше, че не я е страх от нея и неведнъж бе казвала, че умира от желание да нареже лицето ѝ. Ала останалите знаеха, че това са повече думи, отколкото истина. Люана имаше влиятелни връзки.

Последва дълъг момент на колебание, а после една от другите жени развърза китките и ръцете на Грейс, а друга се зае да освободи краката ѝ, докато Бренда скимтеше от незадоволена страст.

— Кучка. Искаш я за себе си, нали?

— Аз имам каквото искам. Откога си падаш по бебета?

Ала Люана знаеше добре, както и те, че Грейс е красавица. Просната и с разтворени крака тя направо ги караше да пускат лига в очакване на удоволствието.

— Достатъчно голяма е — изсъска Бренда срещу чернокожото момиче, обзета от силна ярост. — Какво си ти, Самотния рейнджър? Майната ти, Люана.

— Благодаря.

Грейс се бе изправила и се опитваше да се облече, а миг по-късно закопчаваше блузата си с треперещи ръце. Дори не смееше да ги погледне, защото се страхуваше, че ще я убият.

— Забавата свърши, момичета — обяви Люана с усмивка. — Ако я докоснете отново, ще ви убия.

— Какво, мамка му, означава това? — попита Бренда с тон, който издаваше крайно раздражение.

— Тя е моя. Чу ли ме?

— Твоя? — Изведнъж Бренда застина. Никой не си бе позволявал да ѝ говори така. Това може би правеше нещата малко по-различни.

— А Сали? — попита подозрително Бренда.

— Не ти дължим обяснения — невъзмутимо отвърна Люана и побутна Грейс към вратата.

Тя хриптеше и се тресеше, а Люана я бутна толкова силно, че щеше да падне. Това не беше жена, с която човек можеше да се закача. Никоя от тях. А Грейс не беше дори от тяхната класа и сега ясно осъзна, че е била луда да си мисли, че може да е в безопасност тук. Всички истории, които бе чула, бяха верни. Те само бяха изчаквали.

— Боже, вие сега ставате тройка? — предвзето отбеляза Бренда.

— Чу ме. Тя е моя. Стой далеч от нея или ще имаш неприятности. Схвана ли?

Никой не ѝ отговори, но посланието бе ясно, а Люана бе с твърде важна политическа позиция, за да си позволят да я дразнят. Само една нейна дума бе достатъчна и всеки бунт свършваше. Двама от братята ѝ бяха най-влиятелните чернокожи мюсюлмани в щата, а другите двама бяха организирали най-големите бунтове в историята на „Атика“ и „Сан Куентин“.

След като ги предупреди да стоят далеч от Грейс, Люана бързо отвори вратата и изтласка Грейс навън. Сграбчи я за ръката и ѝ изръмжа да върви до нея, говореше ѝ все едно нищо не се е случило. Пет минути по-късно бяха в гимнастическия салон, Грейс бе смъртно бледа, хриптеше — вече нямаше инхалатор. Сали ги чакаше там със загрижен вид, когато видя Грейс, се ядоса.

— Какво, по дяволите, правеше с Бренда? — попита я с гневен, но приглушен глас, а Люана ги наблюдаваше.

— Дойде в нашата килия. Първо си помислих, че си ти и дори не погледнах, докато тя не си натика нос в лицето ми, а Джейн размахваше нож точно пред мен.

— Имаш още много какво да учиш. — Беше силно впечатлена, че Грейс бе достатъчно умна да ѝ остави бележка на леглото с една-единствена дума на нея — „Бренда“. — Добре ли си? — Питаше се колко далече са стигнали и погледна Люана за отговор.

— Добре е. Глупава е, но е добре. Не бяха стигнали твърде далеч. Бренда бе прекалено заета да се надрусва, за да може да ѝ причини голяма вреда.

През годините, прекарани в затвора, бяха видели изнасилени момичета, чийто живот бе съсипан с бухалки за бейзбол и дръжки на метли. Ала Люана още бе ядосана, че това хлапе почти бе въвлякло Сали. Именно Люана бе настояла да иде сама и да остави Сали да съобщи на пазачите, ако се наложи. Люана се грижеше много за нея. Бяха заедно от години и никой не смееше да се закача с тях заради братята на Люана, които идваха да я видят, когато могат. Двама живееха в Илинойс, един в Ню Йорк и друг в Калифорния. И четиримата бяха пуснати на свобода от затвора с условието, че няма да избягат, но всички знаеха кои са и какво могат да направят, ако се ядосат. Дори Бренда и приятелките ѝ не биха дръзнали да се забъркват с тях или с Люана и Сали. Сега Грейс минаваше под тяхна защита.

— Какво им каза? — обърна се Сали към Люана, когато се връщаха към килията им с Грейс.

— Че сега е наша — тихо отвърна Люана и пак погледна ядосано Грейс.

Беше предупредила Сали да я наблюдава. Хлапето бе толкова наивно, че тя бе длъжна да сложи нещата в ред. Когато се върнаха в килията и Грейс започна да плаче, Люана изобщо не се церемони с нея.

Грейс знаеше, че не може да поиска инхалатор до следващия ден и хриптеше силно.

— Не давам и пет пари колко уплашена и болна си — започна Люана с убийствен вид. — Ако отново изложиш Сали на опасност, ще те убия. Не ѝ оставяй никакви бележки, не ѝ съобщавай кой те е отвякъл. Не ѝ хленчи нито за лекарствата си, нито, защото някой те е оципал на опашката за храна. Ако имаш проблем, ела при мен. Не знам какво, по дяволите, си направила, за да те изпратят тук и не искам да знам. Но ще ти кажа едно нещо, не са те изпратили тук да размишляваш и ако бързо не схванеш за какво става дума, ще умреш, просто ей така. Затова бързо трябва да поумнееш. Чу ли ме? Междувременно слушай Сали за всяко проклето нещо, което ти каже. Ако ти нареди да изближеш пода или да изчистиш кенефа ѝ с вежди, ще го направиш. Схвана ли, хлапе?

— Да, да, разбрах... и ти благодаря... — Знаеше, че с тях ще е в безопасност. Сали вече ѝ бе доказала. А отсега нататък, ако им беше предана, те щяха да я пазят. Не искаха от нея нищо, нито секс, нито пари, съжаляваха я и двете, разбираха че Грейс не е момиче за това място.

От този момент насетне нещата се промениха. Всички стояха настрана от Грейс или се отнасяха към нея с уважение. Никой не я закачаше, никой не ѝ подсвиркваше или подвикваше. Все едно тя не съществуваше. Водеше някакъв омагьосан живот, пробиваше си сама път през джунглата, сред лъвове, змии и алигатори. Единствените ѝ приятелки бяха Сали и Люана.

Започна да става религиозна, а астмата ѝ я безпокоеше по-малко, отколкото преди. Записа се за задочно обучение в местния колеж. Можеше да го завърши за две години и да ходи вечер на училище, за да получи бакалавърска степен щом излезе. Караше също и секретарски курсове, които щяха да ѝ помогнат да си намери работа, когато замине за Чикаго.

С течение на времето дори Дейвид забеляза промяна у нея. Когато я посещаваше я намираще уверена и странно примирена. Това ѝ помогна, когато разбра, че са загубили обжалването и че ще трябва да излежи цялата двегодишна присъда да приеме новината

философски. Беше минала точно година от произнасянето на присъдата и Дейвид направо не можеше да повярва, че те отново са загубили, но тя прие вестта много спокойно. Грейс бе тази, която го утешаваше, когато той ѝ говореше колко зле се чувства задето отново се е провалил, и му припомняше, че вината не е негова. Той бе направил всичко възможно. От нея се искаше само да оцелее още една година в затвора. Не беше лесно, но ѝ оставаше единствено да гледа напред. Докато я слушаше, той се развълнува повече от всеки друг път, но в същото време го болеше. Даде си сметка, че идва да я вижда все по-рядко, защото срещите с нея му напомняха за несвършеното по процеса ѝ. Все още беше обсебен от мисълта за нея. Тя беше толкова красива, млада, невинна, а бе имала много лош късмет през краткия си живот, ала въпреки всичко, което чувстваше към нея, не беше способен да направи нищо, за да промени нещата. Усещаше се безпомощен, нервен и неспособен. Понякога се чудеше дали ако беше спечелил обжалването, щеше да е по-различно? Тогава може би щеше да има смелостта да ѝ признае, че я обича. Ала така, както стояха нещата, той не събра кураж да ѝ каже, а Грейс изобщо не подозираше.

От известно време Моли бе разбрала за чувствата на Дейвид, но не коментираше. Напоследък младият адвокат бе казал твърде много неща. Тя отдавна усещаше до каква степен той е завладян от Грейс. Непрекъснато говореше за нея. Новата му приятелка няколко пъти му обръщаше внимание и му казваше, че това не е нормално. Според нея той страдаше от „комплекс на герой“ и се опитваше да спаси Грейс. Не му спестяваше много неща, някои от които бяха болезнени. Но в неговото съзнание се бе загнездил един обикновен факт — той бе се провалил с Грейс. Затова всеки път, когато я виждаше, той се чувстваше все по-зле. През втората ѝ година в „Дуайт“ Дейвид съвсем разреши посещенията. Нямахме и основателна причина за среща. Не можеше да обжалва повече. Нямахме какво повече да направи за нея, освен да ѝ бъде опора. А приятелката му не преставаше да му повтаря, че трябва да живее собствения си живот.

На Грейс срещите с него ѝ липсваха. Тя разбираше, че той не е в състояние да направи нищо повече, освен това знаеше, че има някой, който означава много за него. При последните няколко посещения ѝ бе споменал и Грейс имаше усещането, че той се чувства виновен задето идва да я вижда. Питаше се дали приятелката му не ревнува.

Моли все още идваше, не толкова често, колкото би желала, но колкото ѝ позволяваше професионалната заетост, винаги ободряваше Грейс при срещите им. Освен това Грейс се чувстваше добре с единствените си други две приятелки — Люана и Сали. Прекара втората си Коледа в „Дуайт“ с тях, в тяхната килия, заедно изядоха шоколадите и сладките, които Моли ѝ изпрати.

— Била ли си някога във Франция? — попита Люана, а Грейс поклати глава и се усмихна. Понякога я питаха странни неща, като например дали не е от друга планета. В известна степен бяха прави. Люана бе от гетата на Детройт, а Сали — от Арканзас. Люана обичаше да я дразни и я наричаше „Оки“, което означаваше земеделски работник, преселник от Оклахома.

— Не, никога не съм била във Франция — Грейс им се усмихна. Бяха странно трио, но в същото време ги свързваше добро приятелство. Сякаш те бяха като родителите ѝ, от които Грейс бе лишена. Защиатаваха я, наблюдаваха я, мърмеха я и я учеха на всичко необходимо, за да оцелее в затвора. Странно, но те я обичаха. За тях бе просто дете, но за нея имаше надежда. Някой ден тя щеше да живее нормално. Гордееха се с нея, когато получаваше добри бележки. А Люана непрекъснато ѝ повтаряше, че някой ден тя ще стане важна личност.

— Не мисля така — смееше се Грейс.

— Какво ще правиш, когато излезеш оттук? — все я питаше Люана и тя всеки път отговаряше едно и също.

— Ще замина за Чикаго и ще си потърся работа.

— Какво ще правиш? — Люана обичаше отново и отново да слуша за това, тя беше с доживотна присъда, а на Сали ѝ оставаха още три години. Грейс излизаше след година, а после ѝ предстоеше нов живот и бъдеще. — Трябва да станеш един от онези модели, като по телевизията. Или в някоя телевизионна игра?

Грейс винаги се заливаше от смях от идеите им, искаше да се занимава с други неща. Обичаше психологията и понякога си мислеше, че ще помага на момичета, които са преживели същото като нея, или на жени като майка ѝ. Трудно беше да се гадае. Беше едва деветнайсетгодишна и ѝ предстоеше още една година в затвора.

После точно, след като първата година изтече я посети Дейвид Глас. Не бе идвал от три месеца и се извини, че не ѝ е изпратил нищо

за Коледа. Сякаш се чувстваше неудобно в нейно присъствие, това бе поредното посещение, при което от самото начало се усещаше неловко. Отначало тя се питаше дали нещо не е наред, дали няма неприятна промяна във връзка с датата на освобождаването ѝ. Ала когато го попита, той побърза да отрече.

— Няма да има промяна — спокойно ѝ отвърна той, — освен ако не вдигнеш бунт или не удариш пазач. А това е малко вероятно. Не, няма нищо такова. — Ала той съзнаваше, че трябва да ѝ каже за какво всъщност бе дошъл. Дълго се колеба, отново помечта, после я погледна и разбра, че годеницата му е имала право. Маниакалната му идея за Грейс бе лудост. Тя беше просто дете, негова клиентка, затворничка. — Ще се женя — обясни ѝ той сякаш трябваше да ѝ се извини, а после се почувства глупаво заради непризнатите чувства.

Грейс изглежда се радваше за него. Предполагаше, въз основа на малкото нещо, които бе чула, че той се отнася сериозно към сегашната си приятелка.

— Кога?

— Не по-рано от юни. — Имаше и още нещо и когато го погледна, тя разбра. — Баща ѝ ни покани да работим в неговата адвокатска кантора в Калифорния. Заминавам следващия месец. Искам да се установя в Лос Анжелос. Трябва да взема адвокатския изпит в Калифорния, искаме да си купим къща, имам да свърша много неща, преди да се оженим.

— О — тя успя само да възкликне, даде си сметка, че вероятно няма да го види никога повече или най-малкото задълго. Не можеше да си представи, че ще отиде в Калифорния дори, след като изтекат двете години условна присъда и тя отново получи възможността да напуска щата. — Предполагам, че там ще се чувстваш добре. — Изведнъж се натъжи от мисълта, че губи добър приятел. Имаше толкова малко, а той бе много важен за нея.

Дейвид я погледна и взе ръцете ѝ в своите:

— Грейс, винаги можеш да разчиташ на мен, когато имаш нужда. Ще ти оставя телефонния си номер, преди да замина. Всичко ще е наред. — Тя кимна, останаха мълчаливи известно време, хванати за ръце, с мисъл за нейното минало и неговото бъдеще и внезапно за един кратък момент момичето от Калифорния изгуби значението си за Дейвид.

— Ще ми липсваш — откровено призна тя и сърцето му се разкъса от мъка. Искаше да ѝ каже, че винаги ще я помни, такава, каквата е, млада и красива, с огромни очи и кожа така съвършена, сякаш бе прозрачна.

— И ти ще ми липсваш. Дори не мога да си представя какъв ще е животът в Калифорния. Според Трејси ще ми хареса. — Ала сега по гласа му се усещаше, че не е толкова сигурен.

— Тя сигурно е много страхотна щом те е накарала да поискаш да се преместиш. — Грейс го погледна право в очите и той трябваше да стане твърд като стомана, за да издържи погледа ѝ.

Засмя се, но си помисли, че сърцето му се къса не защото напуска Илинойс, а заради раздялата с Грейс. Колкото и рядко да я виждаше сега, изпитваше удоволствие от самата мисъл, че тя е достатъчно близо, за да ѝ помогне, ако трябва.

— Обади ми се в Лос Анжелос в случай, че се нуждаеш от нещо. А Моли остава тук и ще идва да те вижда. — Същата сутрин той бе говорил с нея.

— Знам. И тя смята да се омъжва.

Дейвид също бе разбрал. На всички им бе време да уреждат живота си. След осем месеца и Грейс щеше да започне на чисто. Те вече бяха поели своя път. Имаха кариерата си, миналото си и приятелите си. За Грейс животът след излизането от затвора щеше да е ново начало.

Този следобед той остана с нея по-дълго от обичайното и обеща, че ще я посети отново, преди да замине окончателно, но когато се сбогуваха, Грейс знаеше, че това ще е последната им среща. Получи няколко писма след това, а после той замина и ѝ писа от Лос Анжелос, за да ѝ се извини надълго и нашироко, че не е имал време да я посети, преди да отпътува. Ала и двамата разбираха, че просто не му е достигнала смелост. Щеше да е твърде болезнено, а и бе време да я остави. Годеницата му също настояваше. По този въпрос бе съвсем категорична. Но Грейс нямаше откъде да го знае. Писа му няколко писма пролетта и след това престана. Инстинктивно разбра, че отношенията ѝ с Дейвид Глас вече са минало.

Два-три пъти разговаря с Моли по този въпрос, оплака се колко ѝ е тъжно понякога, когато мисли за него. Имаше твърде малко приятели

и загубата на един от тях ѝ причиняваше истинска болка. А и той бе много важен за нея. Ала Дейвид вече имаше друг живот.

— Понякога човек трябва да позволява на приятелите да си отиват — спокойно ѝ говореше Моли. — Знам колко много се грижеше той за теб, Грейс, и ми се струва, че се чувстваше зле, защото не успя да те измъкне и да спечели обжалването впоследствие.

— Той свърши добра работа — с преданост отвърна Грейс. За разлика от повечето затворнички в „Дуайт“ тя не обвиняваше адвоката си заедно с нея влязла в затвора. — Просто ми липсва, това е всичко. Познаваш ли приятелката му?

— Срещали сме се веднъж-дваж — Моли се усмихна. Разбираще, че Грейс няма ни най-малка представа за чувствата на Дейвид към нея след процеса. От една страна, тя му беше като по-малка сестра, а от друга, като несбъдната, но все още желана мечта. Ала годеницата му бе умна. Тя също го бе усетила и според Моли не беше случайно, че поиска да се преместят в Калифорния. — Тя е много умна млада жена — дипломатично отвърна лекарката. Нямах намерение да казва на Грейс, че не я хареса. Вероятно обаче тя бе подходяща за него. Беше умна, с твърд характер и амбициозна, а според хората, които я познаваха — дяволски добра адвокатка.

— А с теб какво става? Кога ще се жените с Ричард? — попита я Грейс.

— Скоро. — Най-сетне през април двамата с Ричард бяха насрочили датата. Щяха да се оженият на първи юли и да заминат на меден месец на Хаваите. В продължение на шест месеца двамата с Ричард се опитваха да уредят отпуските си по едно и също време. А два месеца и половина по-късно Грейс щеше да е на свобода. Трудно бе да се повярва, че са минали близо две години. От една страна, сякаш бе миг, а от друга — цяла вечност.

В деня преди венчавката Моли отиде да посети Грейс, покани я, след като излезе от затвора, преди да замине за Чикаго да им погостува няколко дни. Грейс вече ѝ бе обещала да прекара Деня на благодарността с тях, а може би и Коледа. В деня на сватбата им тя остана почти цял ден в килията си, мислеше за тях, пожелаваше им всичко хубаво. Знаеше всичко за плановете им, в подробности. Беше

виждала роклята на снимка, знаеше кой ще присъства. Известен ѝ бе дори часът на полета до Хаваите. Заминаваха в четири часа от Чикаго за Хонолулу и пристигаха в десет часа местно време. Щяха да отседнат в „Аутригър Уайкики“. Грейс си представяше всичко картинно, когато седна да гледа новините с останалите затворнички в девет часа, точно преди заключването, имаше чувството, че е присъствала на венчавката.

Договаряше с Люана да работят заедно на следващата сутрин, когато с периферното си зрение видя по телевизията някаква самолетна катастрофа. Говореха за самолет на ТУА, който експлодирал и се пръснал във въздуха преди час над Скалистите планини. Все още подробностите бяха неизвестни, но от авиокомпанията допускаха, че става дума за бомба и смятаха, че няма оцелели.

— Какво беше това? — попита Грейс жената до нея. — Къде са били?

— Над Денвър, струва ми се. Смятат, че терористи са го взривили. Полетът е бил от Чикаго за Хонолулу през Сан Франсиско. Грейс усети да я полазват ледени тръпки, сърцето ѝ се разкъсваше от болка. Не можеше да бъде. Не и това. Не беше възможно... не и след всичките тези години. Не и двамата... на медения им месец... единствената ѝ приятелка... единственият човек, на когото можеше да разчита и при когото можеше да отиде. Пребледня като смъртник, дробовете ѝ започнаха да хрипят, Сали забеляза, че изважда инхалатора си. Веднага разбра от какво се страхува Грейс.

— Сигурно не е техният полет. На ден има десетина до Хонолулу. — Сали също знаеше за медения месец на Моли, беше отегчена до смърт от седмици да слуша за сватбата. Но сега и тя се притесни за тях и искаше да вдъхне кураж на Грейс. Наистина бе невероятно да е бил техният самолет. Седмица по-късно, след седем безсънни нощи и безкрайни дни Грейс разбра. Писа до болницата и попита дали Моли е добре и получи писмо, в което ѝ съобщаваха, че доктор Йорк и доктор Хевърсън са загинали в катастрофата, за която е чула, на път за медения им месец. В писмото се казваше, че цялата болница скърби.

След като разбра за случилото се, Грейс си легна и три дни по-късно още не бе станала. Сали и Лю я прикриваха, доколкото можеха. Разправяха, че пак е имала астматичен пристъп и че едва се оправя въпреки хапчетата и инхалатора. Вече нямаше човек, който да не знае

за инхалатора, а и тя не се притесняваше да го използва. След като Лю бдеше над нея, никой не би посмял да го вземе или открадне. Ала този път, когато сестрата дойде в килията, разбра, че не астмата я безпокоеше. Грейс дори не ѝ отговаряше. Само лежеше, вперила поглед в стената, отказваше да стане и дори да отговаря.

Моли бе единствената ѝ приятелка, а Дейвид бе толкова далеч, сега наистина нямаше към кого да се обърне. Грейс отново бе сама, като се изключат двете ѝ приятелки в затвора.

Сестрата ѝ каза, че трябва да се върне на работа на следващия ден и тя бе щастлива, че не я изпратиха в дупката затова, че два дни е отсъствала от работа. Тя обаче продължи да изпробва късмета си. На следващия ден отново не направи усилие да стане въпреки заплахите и молбите на Сали и Люана. Просто лежеше и искаше да е мъртва, както Моли.

Този ден я отведоха в дупката и я оставиха там в тъмното, без дрехи, само с едно хранене за денонощието. Когато се върна, изглеждаше слаба като дъска и бе много бледа, но по очите ѝ Сали видя, че отново е жива, все още с дълбока душевна травма, но бе преодоляла депресията.

От този ден нататък тя никога повече не спомена за Моли. Не говореше за никого от миналото си — нито за Дейвид, нито за Моли, нито за родителите си. Живееше единствено с настоящето, а от време на време отваряше дума за заминаването си в Чикаго.

Най-сетне този ден дойде, а тя не бе сигурна, че е готова за свободата. Нямаше планове, никакви дрехи, нито един приятел, само малко пари, с които да изкара известно време. Беше завършила задочно полувисше образование, в затвора бе помъдряла, бе станала потърпелива и силна. Бе висока и стройна, красива и по-калена от всякога. Люана я караше да вдига тежести и да тича и това наистина оформи фигурата ѝ. Когато напускаше затвора, беше много красива с тъмнокестенявата си коса, опъната назад на конска опашка, облечена в бяла риза и джинси. Приличаше на другите момичета от колежа, толкова бе свежа и млада, едва двайсетгодишна, ала в душата ѝ вече бе натрупан опит, в сърцето си къташе спомена за няколко души, които никога нямаше да забрави, като Моли, Люана и Сали.

— Пазете се — рече им дрезгаво, когато си тръгваше. Тя ги прегърна и ги притисна силно. А Люана я целуна по бузата като малко момиченце, което изпращаха да си играе.

— Внимавай, Грейс. Бъди умна. Оглеждай се, вярвай на интуицията си... отиди някъде, момиче. Бъди личност. Ти можеш да го направиш.

— Обичам те — прошепна Грейс. — Обичам и двете ви много. Нямахте да оцелея без вас. — И наистина бе така. Те я бяха спасили.

Тя целуна Сали по бузата и тя се почувства неудобно.

— Само внимавай да не направиш някоя глупост.

— Ще ви пиша — обеща тя, но Сали поклати глава. Тя знаеше много добре. Беше видяла много приятели да идват и да си отиват. Щом излезеш всичко свършва, до следващия път.

— Недей — грубо отвърна Люана. — Не искаме да ни се обаждаш. Не искаме да ни знаеш. Забрави ни. Върви да живееш Грейс, остави всичко това зад себе си. Започни нов живот... излез оттук и никога не се обръщай назад. Не бива да взимаш със себе си нищо оттук.

— Вие сте мои приятелки — увери ги тя със сълзи в очите, но Люана отново поклати глава.

— Не, не сме, момиче. Ние сме призраци. Ние сме само спомени. Забрави ни веднъж завинаги и бъди щастлива, че вече не си тук. И не се връщай никога, чу ли! — Тя ѝ се закани с пръст, а Грейс се засмя през сълзи.

В думите на Люана имаше много истина, но тя не можеше просто така да ги изостави и да ги забрави. Или може би точно това трябваше да направи? Дали ще се наложи да остави всичко зад себе си, за да върви напред? Би искала да може да попита Моли.

— А сега изчезвай! — Люана леко я побутна напред и след няколко минути тя мина през главния портал с камионетката на път за автобусната гара в града. Те стояха на оградата и ѝ махаха, а тя се обърна и им махаше през прозореца, докато ги изгуби от поглед.

6

От „Дуайт“ до Чикаго пътува с автобус по-малко от два часа. Когато напуснаше изправителния център, ѝ дадоха сто долара в брой. Дейвид ѝ бе открил чекова сметка, преди да се премести на запад. В нея имаше пет хиляди долара, а останалото бяха спестяванията, които тя бе обещала да не пипа.

Когато пристигна в Чикаго нямаше представа нито къде да отседне, нито къде да отиде. Беше казала на управата на затвора за къде заминава и те бяха дали името ѝ на един офицер, който отговаряше за освободени затворници с неизтекла присъда. Трябваше да му се обади до два дни. Имаше името, адреса и телефонния му номер. Луис Маркес. Едно от момичетата в „Дуайт“ я бе посъветвало къде да си намери евтин хотел.

Автогарата в Чикаго бе на „Рандолф“ и „Диърборн“. Хотелите, които търсеше, бяха няколко пресечки по-нататък. Ала когато видя какви хора се навъртат по улицата, желанието ѝ да си потърси подслон там се изпари. Видя проститутки, хора, които наемаха стаи по час, а когато удари звънеца на рецепцията, за да повика администратора, пред нея пробягаха две хлебарки.

— За ден, нощувка или час? — попита я администраторът и избута с ръка хлебарките. Дори в „Дуайт“ не беше толкова зле. Много по-чисто бе.

— Правите ли отстъпка за цяла седмица?

— Разбира се. Шейсет и пет долара за седем нощувки — отвърна той, без да му мигне око, стори ѝ се скъпо, ала тя дори не знаеше къде на друго място да опита.

Настаниха я в единична стая със собствена баня на четвъртия етаж, след това тя излезе да потърси ресторант, за да хапне нещо. Двама безделници я спряха и ѝ поискаха дребни монети, а проститутката на ъгъла я изгледа и се зачуди какво може да прави хлапе като нея в подобен квартал. Никой от тях не можеше да предположи, че „дете като нея“ току-що излиза от „Дуайт“.

Независимо колко долнопробен бе кварталът, тя бе щастлива, че е свободна. Това означаваше всичко — отново да върви по улиците, да гледа небето, да влезе в ресторант, магазин, да си купи вестник, списание, да се вози на автобус. Вечерта тя дори се разходи из Чикаго и остана поразена от красотата на града. След това изпадна в прахосническо настроение и взе такси до хотела.

Проститутките и клиентите им бяха там, но тя не им обърна никакво внимание. Взе ключа си и се качи горе. Заклучи вратата и прочете вестниците, които си бе купила, огледа ги за агенции за работа. На следващия ден с вестник в ръка тя пое по улиците и започна да ги търси.

Посети три агенции, където настояваха да знаят какъв е опитът ѝ, къде е работила преди, къде е била. Казваше им, че е от Уотсика, че е завършила там полувисше училище, а после е изкарала секретарски курсове по стенография и машинопис. Призна, че няма никакъв стаж и поради това — никакви препоръки, а те ѝ отговориха, че не могат да ѝ помогнат да си намери секретарска работа без тях. Най-много като администраторка, сервитьорка или продавачка. На двайсет години, без стаж и препоръки тя не можеше да предложи кой знае какво и те не се притесняваха да ѝ го кажат.

— Мислила ли сте за модел? — попитаха я във втората агенция. От любезност жената ѝ написа две имена. — Има агенции за модели. Може би трябва да говорите с тях. Външният ви вид е подходящ. — Тя се усмихна на Грейс и ѝ обеща да ѝ се обади в хотела, ако се открие място, за което да не се изисква стаж, но не ѝ даде голяма надежда.

След това Грейс отиде да се обади на офицера, ала срещата с него ѝ подежда като посещение в „Дуайт“ или дори по-лошо. Беше невероятно потискащо, а този път Люана и Сали не бяха с нея да я пазят.

Луис Маркес беше дребно, мазно човече с малки кръгли светещи очички, доста оредяла коса и мустаци. Когато Грейс влезе, той изостави заниманието си и я погледна учудено. Не беше виждал в канцеларията си момиче като нея. Срещаше се главно с наркомани, проститутки и случайни търговци на дрога. Рядко се занимаваше с непълнолетни, а още по-рядко му се бе случвало осъден по такива големи обвинения да изглежда като Грейс, толкова млада и почтена.

Вече си беше купила две поли и тъмносиня рокля, която да облича, когато си търси работа, както и черен костюм с розова сатенена яка.

Беше облякла тъмносинята рокля, когато посети Маркес, защото цял ден бе търсила работа, а краката ѝ я боляха от обувките с високи токове.

— Мога ли да ви помогна? — попита той, имаше вид на озадачен, но заинтригуван. Беше сигурен, че тя е сбъркала адреса. Но в същото време се радваше. Беше доволен, че се е объркала.

— Господин Маркес?

— Да? — Погледна я жадно, неспособен да повярва на късмета си. Очите му се разшириха, когато тя бръкна в чантата си и извади познатите формуляри за условно пуснатите на свобода. Той ги погледна отгоре-отгоре и после вдигна поглед към нея, не вярваше на онова, което бе прочел. — Била сте в „Дуайт“? — Тя кимна, изглеждаше спокойна. — Доста неприятно място — той наистина имаше вид на озадачен. — Как се оправяхте там през тези две години?

— Добре — тя му се усмихна. Изглеждаше много зряла за годините си. Всъщност, когато човек я погледнеше в тъмносинята рокля, беше трудно да повярва, че тя е само на двайсет. Приличаше повече на двайсет и пет годишна. Маркес се изненада още повече, когато прегледа бележките по присъдата.

— Непредумишлено убийство, а? Борила си се с приятеля си?

Не ѝ хареса начина, по който я попита, но му отговори, макар и хладно.

— Не. С баща си.

— Разбирам. — Той вече се забавляваше. — Значи човек не бива да ти излиза насреща. — Тя не му отговори, а Маркес я измерваше с кръглите си блестящи очички. Питаше се доколко може да се възползва. — Имаш ли си приятел?

Грейс не знаеше точно как да отговори, нито защо той я пита.

— Имам приятели.

Имаше предвид Люана и Сали. Те бяха единствените ѝ приятели на света. И, разбира се, Дейвид, който бе далеч, в Калифорния. Все още не можеше да се помири със загубата на Моли. Всички те бяха единствените ѝ близки хора. Ала тя не искаше Маркес да си помисли, че няма никого.

— Имаш ли семейство тук?

Този път тя поклати глава.

— Не.

— Къде живееш? — Имаше право да ѝ задава тези въпроси и тя го знаеше. Каза му името на хотела и той кимна и си го записа. — Кварталът не е много подходящ за момиче като теб. Много курви. Сигурно си забелязала. — После очите му проблеснаха дяволито. — Ако те арестуват за нещо, ще се върнеш в „Дуайт“ за още две години. Не бих те посъветвал да си помислиш дори за допълнително печелене на пари. — Тя изпита желание да го зашлеви, но затворът я бе научил да не реагира и да бъде търпелива. Затова не му каза нищо. — Търсиш ли си работа?

— Ходих в три агенции, преглеждам вестниците. Имам някои идеи. Ще ги проверя утре, но исках да се обадя първо на вас. — Нямахме намерение да закъснява, защото можеше да има неприятности, ако не се явеше навреме при него. Не искаше също никога да се върне в „Дуайт“. Нито за две години, нито за две минути.

— Мога да ти осигуря работа при мен — многозначително рече той. Щеше да му е приятно момиче като нея да се навърта наоколо, той бе в идеално положение. Тя щеше да се страхува до смърт от него и щеше да прави каквото той поиска. Колкото повече размишляваше, толкова повече идеята му допаднаше. Ала Грейс бе твърде умна, за да се провали заради някой мъж. Това време бе минало.

— Благодаря ви, господин Маркес — отвърна тя спокойно. — Ако отникъде не излезе нищо, ще ви се обадя.

— Ако не намериш работа, имам право да те върна в затвора — заплаши я той и тя се насили да не му отговори. — И не забравяй, че когато си поискам мога да напиша рапорт срещу тебе. Например, че не можеш да си намериш работа, че не можеш да се издържаш, че не можеш да се въздържаш от дрога, че не изпълняваш условията на условната присъда. Има много начини да те изпратя обратно. — Винаги се намираше някой, който да я заплашва, да се опитва да ѝ трови живота, да я изнудва, за да изпълнява нечии желания безпрекословно. Тя се загледа в него с отвращение, мислеше си каква свиня е той, а Маркес отвори чекмеджето на бюрото си и ѝ подаде пластмасова чашка с капаче, която извади оттам. — Дай ми проба от урина. Тоалетната е срещу кабинета ми.

— Сега ли?

— Разбира се. Защо не? Да не би да си се друсала? — Тресеше го злоба и се надяваше предположението му да излезе вярно.

— Не — отговори тя ядосана. — Защо да ви давам проба? Никога не съм имала проблеми с наркотиците.

— Но си имала проблеми, защото си убила. Била си в пандиза. И си пусната условно под гаранция. Имам право да те питам и да изисквам каквото намеря за необходимо. Сега искам проба за изследване на урината. Съгласна ли си, или отказваш? Мога да те изпратя обратно в затвора затова, знаеше ли.

— Добре, добре. — Тя стана, взе чашката и се запъти към тоалетната, мислейки си какво гадно копеле е Маркес.

— По правило секретарката ми трябва да гледа, докато даваш пробата, но днес тя си тръгна по-рано. Следващия път ще се погрижа тя да те наблюдава. Сега отивай сама.

— Благодаря. — Погледна го със зле прикрита ярост в очите. Ала той сякаш я беше стиснал за гърлото, подобно на всички други недоброжелатели в живота ѝ — родителите ѝ, Франк Уилс, полицията в Уотсика, пазачите в „Дуайт“, дори кучки като Бренда и приятелките ѝ, преди Люана и Сали да ѝ помогнат. Сега обаче нямаше кой да ѝ помогне. Трябваше да се спасява сама и да се отбранява от влечуги като Луис Маркес.

Върна се след пет минути с пълна чашка и внимателно я постави на бюрото му, само бе положила капачето, без да го затвори хубаво. Тайно се надяваше той да я излее чашката върху документацията си.

— Ела след седмица — нехайно ѝ поръча Маркес и продължаваше да я оглежда с очевиден интерес. — И ме информирай за всяка своя стъпка и дали си намерила работа. Не напускай щата. Не си позволявай да заминеш никъде, без да си ми казал.

— Добре. Благодаря.

Тя се изправи да си тръгва, а той продължаваше да оглежда похотливо стройните бедра и дългите ѝ крака, докато Грейс не излезе от канцеларията му. Минута по-късно Маркес изсипа чашката с урината в умивалника си. Изобщо нямаше намерение да ѝ прави тест за наркотици. Просто искаше да я унижи и да ѝ даде да разбере, че може да я накара да прави каквото поиска.

По пътя към хотела си в автобуса Грейс направо кипеше от яд. Луис Маркес бе олицетворение на всичко, срещу което се бе борила в живота си и тя нямаше намерение да се предава точно сега. Нямаше да му позволи да я изпрати обратно. По-скоро би умряла.

Вечерта потърси в справочника „Жълти страници“ адресите и телефоните на всички агенции за фотомодели в града. Хареса ѝ предложението на жената да опита в агенциите за фотомодели, но не като модел. Предпочиташе да работи там като администраторка или нещо в канцеларията. Разполагаше с дълъг списък и ѝ се искаше да разбере коя е най-добрата агенция. Ала нямаше как да узнае. Налагаше се да ги изпробва една по една.

На другата сутрин стана в седем, още беше по нощница и миеше зъбите си, когато чу някой да чука на вратата и се зачуди кой ли би могъл да е. Очакваше да види я проститутка, я жиголо, някой, който е сгрешил стаята. Загърна се с една хавлиена кърпа и отвори вратата с четка за зъби в ръка и разпиляна по раменете коса. За своя изненада видя пред себе си Луис Маркес.

— Да? — В първия миг не се сети кой е той, после си спомни.

— Дойдох да проверя къде живееш. Работата ми го изисква.

— Колко мило. Виждам, че и вие сте станал рано — отвърна му тя с гневен израз. Какво си въобразяваше той? Сякаш баща ѝ отново се появи, и само мисълта за това я накара да потрепери.

— Нали нямаш нищо против, че се отбих? — хитро я попита Маркес. — Искан да съм сигурен, че наистина живееш тук.

— Живея — троснато отговори тя, като държеше вратата широко отворена. Нямаше намерение нито да го кани, нито да го пусне вътре. — А дали имам, или нямам против, зависи от това какво сте си наумил да правите тук. — Задържа погледна си върху него, без да мигне.

— Какво искаш да кажеш?

— Знаете какво. Защо дойдохте тук? Да видите къде живея? Е добре, видяхте. И сега какво? Нямам намерение да сервирам закуска.

— Не ми се прави на умна, малка кучко. Мога да постъпя с теб както си поискам. И не го забравяй.

От начина, по който го каза, в душата ѝ повя хлад, тя пристъпи напред и приближи лицето си към неговото с бясно изражение.

— Убих последния мъж, който си позволи да ми каже това и ми посегна. Не го забравяйте, господин Маркес. Наясно ли сме сега? —

Маркес направо кипеше от яд, но бе тръгнал по грешен път и си даваше сметка за това. Беше дошъл просто за да разбере какво може да получи от нея и доколко тя се страхува от него. Ала Люана бе добра учителка и номерата му не минаваха.

— Внимавай как ми говориш — злобно се сопна той, колебаейки се какво да направи. — Не възнамерявам да имам нищо общо с някаква малка уличница, която е застреляла баща си. Може да се смяташ за много закоравяла, но не ме предизвиквай да ти покажа аз колко съм лош, защото ще пратя мършавия ти задник в „Дуайт“ за още две години и не мисли, че ще ми мигне и окото даже.

— Дори само за да се опитате, трябва да имате причина, Маркес. Няма да постигнете нищо само защото сте се появил в хотела ми в седем часа сутринта. — И двамата отлично знаеха защо е дошъл. Грейс го бе разобличила и той си даваше сметка. Истината бе, че тя го изненада. Маркес си въобразяваше, че тя лесно ще се уплаши и беше доста разочарован. Ала несъмнено си струваше да опита и ако дори за миг бе показала, че отстъпва, той щеше да ѝ се нахвърли. — Мога ли да направя за вас нещо друго? Желаете ли да пишкам в чашка? Много ви благодаря. — Тя го изгледа многозначително и той, без да каже дума, се обърна и забърза надолу по стълбите на хотела. Нямахше да ѝ се размине обаче. Още две години щеше да е обвързана с него и Маркес разполагаше с достатъчно време да я измъчва.

След като той си тръгна, тя облече черния костюм с розовата яка и много грижливо се среса и дооформи облеклото си. Искаше да изглежда достатъчно добре за агенциите. Според нея най-подходящо бе да има вид на резервирана и уверена в себе си, добре облечена, но не дотам впечатляващо, че да конкурира фотомоделите.

В първите две агенции, през които мина, ѝ казаха, че нямат свободни места и като че ли почти не я забелязаха. Третото място, където отиде, бе „Суонсънс“ на Лейк Шор Драйв. Поканиха я в луксозно обзаведена чакалня, навсякъде по стените висяха огромни фотографии на моделите. Офисът бе проектиран от известен дизайнер. Грейс бе много нервна, когато я поканиха в един от кабинетите, за да се срещне с Черил Суонсън. Тя имаше обичая да се среща лично с всички кандидати за работа, същото правеше и съпругът ѝ, Боб. Външният вид на служителите на „Суонсънс“ трябваше да отговаря на определени изисквания. Техните модели бяха най-добрите в града за

всякакви снимки, включително и за рекламни. Всичко в агенцията внушаваше усещането за успех, висок стил и красота. Грейс огледа кабинета, където чакаше Черил и изпита задоволство, че бе облякла тоалета на „Шанел“.

Миг по-късно с широка крачка в стаята влезе висока тъмнокоса жена с елегантен кок на тила. Носеше очила с големи рамки и бе облечена в прилепнала по тялото черна рокля. Не беше красива, но бе впечатляваща.

— Госпожица Адамс? — Тя се усмихна на Грейс и веднага я измери с поглед. Видя ѝ се млада и уплашена, но ѝ изглеждаше умна и според Черил имаше приятен външен вид. — Аз съм Черил Суонсън.

— Здравейте. Благодаря ви, че ме приехте — Грейс се здрависа с нея през бюрото и отново седна, почувства, че астмата може да я задуши и започна да се моли да не получи пристъп. Беше толкова ужасно да излиза в студа, да се моли за интервюта, а после да уговаря работодателите да я наемат. Правеше го вече почти от седмица, но все още нямаше надежда. Съзнаваше, че ако и следващата седмица не си намери работа, Маркес може да ѝ създаде неприятности.

— Разбрах, че се интересувате от мястото за администраторка — обърна се към нея Черил и погледна бележката, която ѝ бе дала секретарката. — Тази работа е важна за нас. Всъщност това е първият човек, когото клиентите виждат и чийто глас чуват. Това е първият им контакт със „Суонсънс“. Важно е всичко, което правите, да ни представя кои сме, какви сме и какво отстояваме. Какво знаете за агенцията? — попита я Черил Суонсън, свали очилата си и разгледа Грейс по-отблизо.

Имаше идеална кожа, големи очи, хубава коса. Като се загледа в нея ѝ мина друга мисъл. Да не би това момиче да се опитва да стане модел, влизайки през задната врата. Всъщност нямаше нужда да постъпва така.

— Интересува ли ви работата на модел, госпожице Адамс?

Може би бе дошла заради това, може би бе замислила всичко предварително, но Грейс бързо поклати глава в знак на отрицание. Това беше последното нещо, което би желала, мъжете да я опипват и да си мислят, че е лесна плячка, защото е модел, или фотографите да я преследват, за да я снимат по бански или без. Не, благодаря.

— Не, не ме интересува. Изобщо. Искам работа в офиса.

— Може би трябва да погледнете по-надалеч — отново ѝ подхвърли Черил. — Грейс... смятам, че трябва да помислите за работа като модел. Станете. — Грейс се изправи неохотно и Черил с удоволствие отбеляза колко е висока. Ала Грейс имаше вид на човек, който ще се разплаче или ще избяга с вик от кабинета.

— Не искам да ставам модел, госпожа Суонсън. Искам просто да отговарям на телефона, да пиша на машина, да изпълнявам поръчките ви или каквото друго се наложи... всичко друго, но не и модел.

— Защо? Повечето момичета дават душа за кариера на модел. — Но не и Грейс. Тя искаше обикновен живот, обикновена работа, истинско семейство. Не искаше да започне живота си, градейки пясъчни кули.

— Не това е, което желая. Искам нещо... по... по... — тя търсеше върнатата дума и я намери — нещо по-солидно.

— Добре — съгласи се с недоволствие Черил, — мястото на администратор е свободно, но аз мисля, че ще е голяма загуба. На колко години сте, между другото?

Първоначално Грейс мислеше да я излъже, но после се отказа.

— На двайсет. Имам полувисше образование, мога да пиша на машина, но не много бързо. Ще бъда старателна, ще работя упорито, кълна се. — Тя се молеше за работата, а Черил не можеше да се възпре да ѝ се усмихва. Срецу себе си виждаше страхотно момиче и щеше да бъде голяма загуба да я оставят да отговаря на телефонните обаждания и да седи зад бюрото. Ала от друга страна, тя можеше да създава представата за онова, което „Суонсънс“ предлагаше. Момичето сякаш бе един от техните модели.

— Кога можете да започнете? — Черил я погледна и на лицето ѝ просия майчинска усмивка. Харесваше я.

— Днес. Веднага. Когато поискате. Току-що пристигам в Чикаго.

— Откъде? — Заинтересува се тя, но Грейс нямаше намерение да ѝ обяснява, че е от Уотсика, защото беше възможно госпожа Суонсън да е чула за смъртта на баща ѝ преди две години, нито щеше да си признае, че идва от „Дуайт“, в случай, че дамата изобщо бе чувала за затвора.

— От Тейлървил — излъга Грейс. Беше малко градче на триста и двайсет километра от Чикаго.

— Там ли живеят родителите ви?

— И двамата починаха, когато бях в гимназията. — Беше достатъчно близо до истината и достатъчно далече, за да не си навлече неприятности.

— Имате ли някакви близки тук? — попита я Черил Суонсън, изглеждаше притеснена за нея.

Ала Грейс само поклати глава.

— Никого.

— Разбира се, ще ви попитам за препоръки, но след като не сте работила досега, май няма смисъл, нали? Най-много да получа писмо от учителя ви в гимназията, а аз мога да преценя на какво сте способна. Добре дошла в семейството, Грейс.

Новата ѝ началничка стана и я потупа по ръката, приветствайки я топло.

— Надявам се задълго да бъдете доволна при нас, задълго, най-малкото докато не решите да станете модел — тя се засмя. Като администратор щеше да получава сто долара седмично и това бе единственото, което Грейс желаше.

Черил я отведе в приемната и я представи на всички. Бяха общо шестима агенти, три секретарки, две счетоводителки и няколко души, които Грейс не разбра точно какви са, а в края на коридора Черил я въведе в разкошен кабинет, обзаведен в сива кожа и я представи на съпруга си. И двамата изглеждаха около четирийсет и пет годишни, а Черил ѝ обясни, че са женени от двайсет години, но нямат деца. Моделите са нашите деца, обясни ѝ тя. Те са нашите бебета.

Боб Суонсън измери Грейс отгоре до долу, погледна я с топла усмивка на лицето, която наистина я накара да се почувства част от семейството, после стана от бюрото си и отиде да се здрависа с нея. Беше висок към един и деветдесет, изглеждаше много солиден, имаше тъмна коса, сини очи и хубост на кинозвезда. Още като дете се бе снимал в Холивуд, после и двамата с Черил бяха работили като модели в Ню Йорк. Накрая се бяха преместили в Чикаго и бяха направили собствена агенция.

— „Администраторка“ ли каза — попита той жена си, — или това е новият ни модел? — Той ѝ се усмихваше лъчезарно и на Грейс ѝ се стори, че най-сетне си е вкъщи. Те бяха наистина чудесни хора.

— Точно така ти казах. — Черил му се усмихна и веднага стана ясно, че те се харесват и работят добре заедно. — Но тя е много

упорита. Иска канцеларска работа.

— Защо си толкова умна? — Той се разсмя и погледна Грейс. Тя бе наистина красиво момиче и жена му бе права. Тя би се справила добре като модел. — На нас ни трябваха години, за да стигнем до този извод. Беше ни трудно.

— Просто знам, че никога не мога да бъда добра като модел. Доволна съм, когато съм зад кулисите и придвижвам работата. — Точно както бе водила цялото домакинство на майка си и както организира домакинството в „Дуайт“. Биваше я да организира, готова бе да работи с часове и да прави каквото трябва, за да се свърши работата.

— Е, добре дошла на борда, Грейс. Залавяй се за работа. — Той пак се върна на бюрото си, помахаше им и се загледа в тях, докато те се отдалечаваха по коридора. У това момиче имаше нещо интересно, реши той, когато я погледна, но още не бе сигурен какво бе то. Гордееше се, че има шесто чувство към хората.

Черил помоли две от секретарките да вземат Грейс под крилото си и да ѝ покажат как работи телефонната система и машините в офиса. По обед вече ѝ се струваше, че е работила цял живот тук. Предишната администраторка бе напуснала предната седмица и междувременно се бяха справяли с временно назначени момичета. За всички бе облекчение присъствието на работлив служител, който да поема телефонните обаждания, да назначава срещите и да регистрира поръчките. Работата бе сложна и изискваше понякога доста вещина, но в края на първата седмица Грейс разбра, че я харесва. Това бе идеалната работа.

Когато в края на седмицата Грейс се обади на Луис Маркес, той нямаше основание да се заяжда за нищо. Имаше добра работа, прилична заплата. Водеше почтен живот и щом намереше малък апартамент, възнамеряваше да се премести. Би искала да живее по-близо до работата, но апартаментите около Лейк Шор Драйв бяха невероятно скъпи. Тъкмо преглеждаше вестника в търсене на жилище, когато се разбра, че четири от моделите чакат да им се обадят по телефона, за да отидат да огледат някакво жилище. Грейс винаги се бе смайвала колко красиви са те и колко прекрасни са взети заедно. Имаха фамозни коси, идеални маникюри, гримът им винаги изглеждала като направен от професионалисти, а дрехите им я караха да им завивда.

Ала тя нямаше никакво желание да върши тяхната работа. Не искаше да търгува с външния си вид, нито със сексуалната си привлекателност, нито да фокусира вниманието върху себе си. Просто нямаше да го понесе емоционално. Не можеше да се справи и тя го съзнаваше. След всичко, което беше преживяла, оцеляването ѝ зависеше от способността ѝ да не привлича внимание. Дори на двайсет години беше твърде късно да промени обстоятелствата. Най-голямото ѝ желание бе да не става център на внимание. Но моделите винаги я включваха в разговорите си. Този път обсъждаха наемането на една къща, която бяха видели. На нея ѝ се стори приказно, но също невъзможно, защото ставаше дума за хиляда долара. Къщата имаше пет спални, а те се нуждаеха само от четири. А може би дори от по-малко, като се има предвид, че едната от тях мислеше да се омъжва.

— Трябва ни още някой — каза едно от момичетата, Дивайна, а в гласа ѝ се усети разочарование. Тя изглеждаше забележително, беше бразилка. — Интересува ли те? — Попита тя Грейс небрежно, но тя не можеше да си представи да живее с тях, нито да си дели наема, който те можеха да уредят.

— Търся си квартира — отвърна тя искрено, — но не мисля, че мога да си позволя наема, който вие плащате — допълни тя навъсено.

— Ако го разделим на пет, се падат по двеста на човек — съвсем целенасочено отбеляза Бригите, двайсет и две годишна, от Германия. — Това ще ти бъде ли по силите, Грейс? — На Грейс ѝ допадна акцента ѝ.

— Ами ако спра да се храня... — Това означаваше да дава половината си заплата и нямаше да ѝ остава почти нищо за храна и забавления или за други нужди. А тя не искаше да пипа спестяванията си, макар да знаеше, че може, ако се наложи. Всъщност да живее на хубаво място в добро обкръжение с приятни хора би си струвало. — Нека помисля.

Едно от двете американски момичета се засмя и погледна часовника си.

— Страхотно. Имаш време до четири часа да вземеш решение. Трябва да отидем отново да разгледаме къщата и да им дадем отговор до четири и трийсет. Искаш ли да дойдеш?

— Бих искала, ако мога да тръгна по това време. Трябва да попитам Черил. — Ала когато Грейс отиде при нея, Черил силно се

развълнува. С ужас беше разбрала, че Грейс живее в долнопробен хотел, докато си търси апартамент. Дори я покани да остане в нейния апартамент, с нея и Боб, на Лейк Шор Драйв, докато намери нещо, но Грейс не прие.

— Слава Богу! — Възкликна Черил и на практика избута Грейс през вратата да тръгне заедно с другите. Те бяха добри момичета и тя реши, че ако Грейс живее с тях, ще склони да стане модел. Черил още не се бе отказала от идеята си, но, от друга страна, бе открила, че изключителните организаторски способности на Грейс бяха Божия благословия.

Къщата се оказа забележителна. Имаше пет големи спални и три бани, прилична кухня, вътрешен двор и потопена в сянка дневна, с изглед към езерото. Имаше всичко, което всяка от тях искаше, и още същия следобед те подписаха договора за наема. Грейс остана дълго време загледана в къщата, не ѝ се вярваше, че сега това е домът ѝ. Беше отчасти мебелирана, имаше диван и няколко стола, комплект за трапезарията и всички други момичета твърдяха, че имат достатъчно неща, за да я напълнят. Грейс трябваше да си купи само легло и малко мебели за своята спалня. Беше невероятно. Имаше работа, дом и приятели. Когато се изправи и погледна към езерото, очите ѝ се изпълниха със сълзи. Тя се обърна и се престори, че разглежда двора, за да не я забележат останалите.

Марджъри, една от новите ѝ съквартирантки, я последва навън. Беше забелязала емоционалния израз на лицето на Грейс и се притесни. Марджъри беше като майка на групата и другите винаги я подиграваха, че ги отрупва с твърде много внимание. Беше само дваайсет и една годишна, но бе най-голямата от седем деца.

— Добре ли си? — попита я. Грейс се обърна и видя, че Марджъри се е запътила към нея с угрижена физиономия, а Грейс въздъхна и се усмихна през сълзи. Беше невъзможно да ги скрие.

— Като... като сън е... това е всичко, за което съм мечтала. Дори много повече. — Единственото ѝ желание беше да можеше да я покаже на Моли. Тя никога не би го повярвала. През последните две години бедното, бито, нещастно същество бе разцъфтяло дори в неприветливо място като Изправителния център „Дуайт“. А сега я чакаше нов живот,

нов свят, беше като сън. Дейвид и Моли бяха прави. Ако упорства, грозотата на миналото завинаги ще остане зад нея. И сега най-сетне то бе отминало.

Няколко дни преди това бе изпратила картички на Люана и Сали, писа им, че с нея всичко е наред и че Чикаго е страхотен град. Но тя ги познаваше твърде добре и двете и подозираше, че никога няма да ѝ отговорят. Все още искаше да им каже, че е в безопасност и е добре, че има сигурно убежище. И че не ги е забравила.

— Стори ми се много разстроена преди няколко минути — продължи Марджъри, но Грейс вече се усмихваше.

— Щастлива съм. Това е като сбъдната мечта за мен. — Марджъри никога нямаше да разбере колко е щастлива. Единственото нещо, което не искаше никой тук да разбере, бе, че е убила баща си и е била в затвора. Държеше да остави това зад гърба си.

— И за мен е като сън — призна Марджъри. — Родителите ми бяха много бедни и аз трябваше да дяля единствения си чифт обувки с две от сестрите си. А те носеха два номера по-малки и мама винаги ги купуваше от техния размер. Никога не съм живяла в подобно място, преди да дойда тук. А сега мога да си го позволя благодарение на „Суонсънс“. — И благодарение на външния си вид и тя го съзнаваше. Възнамеряваше да се премести в Ню Йорк, когато договорът ѝ изтече, и да работи там като модел, мислеше дори за Париж. — Приятно е, нали?

— Страхотно е.

Двете момичета побъбриха още малко и накрая Грейс се върна в хотела и прибра нещата си. Не я интересуваше дали ще спи на пода, докато пристигнат мебелите ѝ. Но не възнамеряваше да прекара още една нощ в този евтин хотел, да трепе хлебарки и да слуша как старците плюят и пускат водата в тоалетните. Премести се на следващия ден, остави чантите си на път за работа. По обед отиде да си купи легло и някои мебели в „Джон Ем Смайт“ на Мичиган авеню. Купи си дори две малки картини. Обещаха да ѝ доставят всичко в събота, а междувреме Грейс бе готова да спи на килима.

Никога през живота си не бе се чувствала по-щастлива, работата ѝ вървеше чудесно. В петък обаче, когато отиде да съобщи новините на Маркес, разбра, че е в беда и него това го радва.

— Преместила си се — нахвърли се той, сочейки я с пръст, почти веднага, след като влезе в кабинета му. От няколко дни я чакаше да се появи от дни. Единствената причина да знае бе, че се отби в хотела отново и те му казаха, че тя е напуснала във вторник.

— Да? И какво? Какъв е проблемът?

— Не си ми съобщила.

— В документите пише, че мога да не се обаждам до пет дни. Преместих се преди три дни и сега ти се представям. Това достатъчно ли е, господин Маркес? — Беше решил да я пипне и тя го знаеше. Но нямаше какво да й каже, тя беше в правото си. Длъжна бе до пет дни да съобщи, че се е преместила, а тя бе напуснала хотела във вторник.

— И какъв е адресът? — изръмжа той срещу нея, готов да го запише, но когато тя го погледна, разбра какво ще се случи.

— Означава ли това, че ще се отбиваш при мен от време на време? — попита го тя, изглеждаше притеснена и това му хареса. Обичаше да я кара да изпитва неудобство, да я хваща неподготвена, да я плаши, ако е възможно. Тя възбуждаше всичките му първични сексуални инстинкти.

— Бих могъл. Както знаеш, имам право да се отбивам. Имаш ли нещо да криеш?

— Да. Теб. — Тя го погледна право в очите и той се изчерви до корена на косите си.

— Какво трябва да означава това? — Той пусна писалката и я погледна с раздразнение.

— Означава, че имам четири съквартирантки, и не искам да знаят къде съм била през последните две години. Ето какво.

— Искаш да кажеш, че не искаш да знаят как си била опандизирана за убийство? — Той сияеше. Сега имаше средство, което да използва, за да я изнудва. Можеше да я заплашва, че ще я изложи пред приятелките ѝ.

— Предполагам, че това имам предвид. От твоите уста звучи очарователно.

— Много е очарователно, сигурен съм, че биха изслушали твоята история в захлас. А, между другото, какво имаш предвид под четири съквартирантки. Звучи като сборище на скъпо платени проститутки.

— Ще ти се. — Тя не се страхуваше от него, но той малко я притесняваше и тя го ненавиждаше от дъното на душата си. — Те са

модели.

— Така казват всички.

— Те са регистрирани в агенцията, в която работя.

— Много лошо. Все едно адресът, ми трябва... освен ако, разбира се, не искаш да те изложат. — Той никога не губеше надежда.

— О, за Бога, Маркес. — Тя му продиктува адреса и той злобно вдигна едната си вежда.

— Лейк Шор Драйв? Как ще плащаш за това?

— Делим си на пет наема и ще ми струва двеста долара. — Нямахте намерение да му казва за парите, които бе получила от сделката с Франк Уилс. Нямахте причина Луис Маркес да знае за това. А истината беше, че със заплатата, която печелеше, ако искаше да икономисва малко, щеше да може да си позволи да плаща.

— Трябва да нагледам това място — озъби й се Маркес и тя вдигна рамене.

— Досетих се, че ще искаш. Да си направим ли среща — попита тя обнадеждена, но той не бе склонен да е толкова сговорчив.

— Просто ще намина.

— Страхотно. Направи ми само една услуга — тя го погледна недоволено, — не им казвай кой си.

— И какво трябва да кажа?

— Не ме интересува, кажи им, че искаш да ми продадеш кола. Кажи им каквото и да било. Но не им казвай, че съм в пробен срок.

— По-добре внимавай, Грейс — той я погледна многозначително и тя разбра мислите му, — или ще ми се наложи да им разкажа всичко. — Когато отново го погледна, без да може да си обясни защо, грозният дребен мъж й напомни за Бренда в затвора. Той й връзваше ръцете. И този път Люана я нямаше, за да й помогне.

Момичетата се разбираха прекрасно. Никога не се караха за сметки, всяка си плащаше своята част от наема, държаха се чудесно помежду си. Купуваха си малки подаръци, най-вече дребни лакомства. Това бяха наистина перфектни отношения. Никога в живота си Грейс не се бе чувствала по-щастлива. Всеки ден си задаваше въпроса дали това е истина, или тя сънува.

Момичетата дори се опитваха да я запознаят със свои приятели, но тя охлади ентузиазма им. Лакомствата си бяха лакомства, но подаряването на мъже не я интересуваше. Нямаше желание да излиза с никого, за да не усложнява живота си. Макар и на двайсет години тя бе съвсем доволна да си седи вечер вкъщи, да чете книга или да гледа телевизия. Всяка малка свобода беше за нея дар и тя не искаше нищо повече от живота. Най-вече любовна връзка. Само мисълта за това я ужасяваше. Нямаше желание да излиза с когото и да било, може би никога вече.

Отначало съквартирантките ѝ я подиграваха, а накрая решиха, че тя има тайна връзка. Две от тях бяха сигурни, че Грейс се вижда с женен мъж, особено, след като тя започна да излиза редовно три пъти в седмицата, в понеделник и четвъртък вечер и цялата неделя. В делничните дни тръгваше направо от работа и се преобличаше там, като твърде често се прибираше у дома след полунощ.

Мислеше си да им каже истината, но в крайна сметка фантазиите, че се среща с някого работеха в нейна полза. Това накара момичетата да я оставят на мира и да престанат да я запознават с приятелите си. Всъщност според нейните изисквания за живота това бе идеалното разрешение.

А истината бе, че срещите три пъти в седмицата бяха сърцето и душата на нейното съществуване. Щом се настани в къщата с момичетата, тя започна да търси място, където да работи три пъти седмично. Не срещу заплащане, а за да се отплати за малкото добро, което бе получила от живота. Чувстваше се твърде преуспяла, за да не

направи нещо да помогне на другите. Така си бе обещавала винаги, когато лежеше на леглото си вечер и бърбеше със Сали или докато работеше с Люана.

Мина цял месец, преди да си намери работа като доброволка. Нямахте кого да попита, но бе прочела много статии, а по телевизията гледа специално предаване за „Сейнт Мери“. Това бе център за жени и деца в кризисно състояние, настанен в една стара сграда, и когато тя за пръв път го посети, беше шокирана от лошите условия. Мазилката се ронеше от стените, от фасунгите висяха голи крушки. Навсякъде викаха и тичаха деца, имаше десетки жени. Повечето от тях изглеждаха бедни, някои бяха бременни, всички бяха отчаяни. Онова, което ги свързваше, бе, че бяха изтърпели някакво насилие, някои от тях бяха стигнали до прага на смъртта. Повечето бяха изплашени, някои бяха загубили ума си или бяха минали през психиатрични заведения.

Мястото се ръководеше от доктор Пол Уайнбърг, млад психолог, който ѝ напомняше за Дейвид Глас, и след първото си посещение там Грейс усети силна тъга по Моли. Толкова ѝ се искаше да може да поговори с нея и да ѝ разкаже за всичко в „Сейнт Мери“. Пребиваването ѝ в центъра бе твърде вълнуващо. Там работеха главно доброволци, имаше само малък персонал от платени служители, повечето от които караха специализация по психология за придобиване на научни степени, други бяха правоспособни медицински сестри. Жените и децата, които живееха в центъра, се нуждаеха от медицински грижи, помощ на психолози, имаха нужда от място, където да живеят, трябваша им дрехи, нежна, изпълнена с обич грижа, имаха потребността от ръка, която да ги измъкне от пропастта, в която се бяха озовали. За Грейс посещенията в „Сейнт Мери“ през седмицата бяха като светлинка в мрака. Това бе място, където душите се възстановяваха и хората идваха на себе си и ставаха такива, каквито винаги е трябвало да бъдат.

Фактът, че им помага, помагаше на самата нея. Посещенията даваха смисъл на живота ѝ. Тя доброволно поемаше три смени от по седем часа седмично, а това бе огромен ангажимент. Ала в „Сейнт Мери“ Грейс намираще вътрешен покой и носеше утеха за изтерзаните души. Пациентките бяха изпитали много от преживяното от нея, същото важеше и за децата. Имаше четиринайсетгодишни бременни

момичета, които бяха изнасилени от бащите или братята или чичовците си, седемгодишни деца с безжизнен поглед и жени, които не вярваха, че отново ще бъдат свободни. Те бяха жертви на насилието, обикновено малтретирани от съпрузите си. Повечето бяха насилвани още като деца и същата съдба имаха собствените им потомци, но нямаха представа как да променят нещата. Ето на това се опитваше да ги научи грижовният персонал на „Сейнт Мери“.

В работата си на доброволка Грейс бе неуморима. Понякога се грижеше за жените, а по-голямата част от времето се отделяше на децата. Събираше ги край себе си, държеше ги в скута си и им разказваше измислени от самата нея приказки или им четеше. Водеше ги вечер в клиниката, за да се посъветва с лекар за травмите им или просто, за да им вземат проби за изследване или да им направят снимки. Това придаваше голям смисъл на живота ѝ. Понякога я болеше. Болеше я ужасно, защото ѝ беше твърде познато.

— Сърцето ти се къса, нали? — попита я една от сестрите седмица преди Коледа. Грейс оставяше на леглото двегодишно момиченце. То бе получило мозъчна травма от баща си, който вече бе в затвора. Беше ѝ странно като си помислеше, че този човек бе в затвора, а собственият ѝ баща, който бе извършил почти толкова голямо зло, бе умрял като герой.

— Да, така е. Всички ми късат сърцето. Но те имат късмет — Грейс се усмихна на сестрата. Тази история ѝ бе позната. Прекалено добре. — Добрали са се до „Сейнт Мери“ и все още има възможност да бъдат спасени от мъченията. Най-малкото, поне за момента, тормозът е свършен факт. — Най-разстройващото бе, че някои от пациентите се връщаха. Имаше жени, които не успяваха да се откъснат от малтретиращите ги съпрузи, и затова се връщаха, вече водеха със себе си и децата. Някои бяха наранявани, други ставаха жертви на убийства, трети никога не се възстановяваха дотам, че травмите да се изличат. Но някои успяваха, те се научаваха как да се спасяват, започваха нов живот и вече знаеха как да се пазят. Грейс им говореше с часове за възможностите, които имат, за свободата, която им принадлежи, за това какво могат да спечелят. Всички те бяха толкова уплашени, толкова заслепени от собствената си болка, толкова дезориентирани от преживяното. Това ѝ навяваше спомена за ситуацията, в която бе изпаднала самата тя преди три години, когато

беше в затвора и Моли се опитваше да ѝ помогне. В известен смисъл Грейс го правеше заради нея, за да върне поне малко от любовта, с която Моли я бе дарила.

— Как върви? — попита я една вечер Пол Уайнбърг, главният психолог и ръководител на програмата. Той работеше рамо до рамо с доброволци и служители, приемаше новите попълнения. Повечето от тях идваха нощем — травмирани, уплашени, наранени физически и душевно, нуждаеха се от всичко, което екипът може да им даде.

— Не е зле — Грейс му се усмихна. Не го познаваше добре, но на пръв поглед го харесваше. Допадаше ѝ упоритата му работа. Същата вечер бяха изпратили две жени в болницата и той сам ги бе откарал, а тя се погрижи за децата им. И двете имаха по четири деца, бе успяла да ги сложи да си легнат всичките. — Тази вечер беше натоварено.

— Така е винаги преди Коледа. През празниците всички губят ума си. Не знам защо мъжете решават, че тъкмо сега е моментът да малтретират жените и децата си.

— Какво, да не би да има обяви? „Бийте жена си сега, до Коледа остават само шест дни.“ — Тя бе уморена, но остроумието ѝ не се бе изгубило. Харесваше ѝ онова, което правеше.

— Нещо подобно. — Той ѝ се усмихна и ѝ сипа чаша кафе. — Някога мислила ли си да се занимаваш само с това? Имам предвид като платена работа?

— Не — отвърна тя искрено, но бе поласкана от въпроса, отпи с удоволствие от горещото кафе. Пол имаше същата гъста къдрава коса като Дейвид Глас и същия мил поглед, но беше по-висок и по-хубав. — Мислила съм си да уча психология. Не съм сигурна обаче, че съм добра в тази област. Но това, с което се занимавам тук, ми харесва. Харесвам хората и мисълта, че имаме значение за тях. Мисля, че засега е достатъчно да работя като доброволка. Нямам нужда да ми се плаща. Просто ми харесва. — Тя отново се усмихна, докато той я проучваше внимателно. Грейс го интригуваше.

— Ти се справяш много добре, Грейс. Затова те попитах. Трябва по-сериозно да помислиш за обучението по психология, когато имаш време. — Бе му направила силно впечатление и той я харесваше.

Този ден тя работи до два след полунощ. Дойдоха още пет-шест жени, имаше твърде много работа, за да си тръгне по-рано. Когато

всички бяха настанени, Пол Уайнбърг ѝ предложи да я откара вкъщи и тя му бе благодарна за предложението, защото бе много уморена.

— Беше страхотна тази вечер — похвали я той искрено и тя му благодари. Той бе изненадан, когато видя къде живее. Повече обитатели на Лейк Шор Драйв не биха си направили труда да работят доброволно три пъти в седмицата в „Сейнт Мери“. — Какъв е случаят? — попита я той, когато спряха пред къщата. — Та това е фантастично място, Грейс, да не би да си богата наследница? — Тя се засмя на въпроса му, разбираше, че се шегува с нея, но той наистина бе любопитен да разбере. Тя се оказваше много интересна млада жена.

— Делим си къщата с още четири момичета. — Би го поканила, но беше много късно. Минаваше два и половина. — Трябва да наминеш някой път, ако можеш да се откъснеш от „Сейнт Мери“. — Тя се държеше приятелски, но той почувства, че не флиртува с него. Отнасяше се като към брат, а неговият интерес към нея съвсем не бе платоничен.

— Понякога успявам да се откъсна — усмихна се той. — А ти? С какво се занимаваш, когато не помагаш на малтретирани жени и деца? — Искаше да знае повече за нея, макар да бе късно и двамата да бяха уморени.

— Работя в агенция за модели — отвърна му тя. Харесваше работата си и се гордееше с нея, той вдигна от учудване едната си вежда.

— Ти си модел? — Не се изненада, но си помисли, че е необичайно за жена, която посвещава толкова много време на себе си, да дава толкова много на другите. А тя даваше много — и на жените, и на децата. Неведнъж я бе наблюдавал.

— Аз съм секретарка — усмихна му се тя, — но съквартирантките ми са модели — и четирите. Винаги си добре дошъл, ще те запозная с тях. — Опитваше се да му покаже, че не проявява никакъв интерес към него. Във всеки случай не като към мъж. Той се зачуди има ли си тя приятел, но не искаше да я пита.

— С удоволствие ще намина да те видя — многозначително рече той. Всъщност нямаше нужда да го прави. Тя ходеше в „Сейнт Мери“ три пъти седмично и той бе винаги там при нейните посещения.

Грейс пое извънредно дежурство на Бъдни вечер и направо не ѝ се вярваше колко много жени придойдоха тази нощ. Работеше неуморно и се прибра вкъщи едва към четири сутринта. Успя на следващия ден да отиде на годишната коледна забава на „Суонсънс“ за моделите и фотографите. Беше приятно и за своя изненада Грейс наистина се забавлява. Единственото, което я притесняваше, бе, че Боб танцува няколко пъти с нея и на нея ѝ мина през ума, че той я притиска твърде силно, а по едно време ѝ се стори, че леко докосна бюста ѝ с пръсти, когато си навеждаше да си вземе ордъовъра. Тя бе сигурна, че това е било случайност и той дори не е обърнал внимание. Но покъсно вечерта една от съквартирантките ѝ изкоментира отношението на Боб към нея и това я притесни. Беше направило впечатление на Марджъри, тяхната майка закрилница. Тя винаги се грижеше за момичетата и познаваше номерата на Боб, защото ги бе изпитала на гърба си.

— Чичо Боб май се отпусна повече тази вечер? — попита тя Грейс, която изглеждаше стресната.

— Какво искаш да кажеш? Той просто се държеше приятелски. Коледа е все пак.

— О, Боже, ти си самата невинност — изпъшка Марджъри, — не ми казвай, че вярваш на думите си.

— Не бъди гадна — защити го Грейс. Не искаше да повярва, че Боб изневерява на Черил. Но той непрекъснато бе заобиколен от изкушения.

— Я не бъди наивна. Да не би да смяташ, че той ѝ е верен? — включи се в разговора им Дивайна. — Миналата година един час се гонихме в кабинета му. Едва не си счупих коляното в проклетата му масичка за кафе, само и само, за да избягам. О, да, чичо Боб е енергичен човек и изглежда ти си следващата му цел.

— По дяволите. — Грейс ги погледна смаяна. — Мислех си, че има нещо, но после реших, че съм си въобразила. Може би е така.

— Сигурно тогава и аз съм си въобразила — изсмя се Марджъри. — Имах чувството, че ще разкъса дрехите ти.

— Знае ли Черил, че той постъпва така? — попита унило Грейс.

Последното нещо, което искаше, бе да бъде хваната натясно и нямаше намерение да отговаря на авансите му, нито да има връзка с

Боб Суонсън. Не искаше да има връзка с когото и да било. Поне не сега, а може би никога. Това бе последното, което желаше.

Пол Уайнбърг й се обажда няколко пъти да я кани на вечеря, но тя все отклоняваше предложенията му. Ала в новогодишната нощ, когато тя пак работеше в „Сейнт Мери“, той настоя да поседят заедно поне за десет минути и да си разделят един сандвич с пуйка.

— Защо ме избягваш? — попита я той, въпросът му я свари с пълна уста. Мина минута, преди тя да успее да му отговори.

— Не те избягвам — отвърна му искрено. Просто не отвърщаше на телефонните му обаждания. Чувстваше се много щастлива да яде сандвич с него в „Сейнт Мери“.

— Разбира се, че ме избягваш — възпротиви се той. — Ангажирана ли си?

— Да — отвърна тя радостно, а неговото лице се натъжи, — със „Сейнт Мери“, с работата ми и със съквартирантките ми. Това е, но е достатъчно. Предостатъчно е. Почти нямам време да прочета вестник или книга, или да ида на кино. Но въпреки това ми харесва.

— Може би трябва да си вземеш отпуск и да не идваш известно време тук. — Той й се усмихна, изпитваше облекчение, че в нейните ангажименти не се включваше приятел. Тя беше чудесно момиче и той искаше да я опознае по-добре. Беше трийсет и две годишен и никога не бе срещал друга като нея. Тя бе умна, приветлива, грижовна, но в същото време срамежлива и резервирана. В известен смисъл изглеждаше старомодна и това му допаднаше. — Трябва да ходиш поне на кино. — Но и той не бе гледал филм от месеци. Известно време се бе срещал с една от сестрите, но не се получи нищо. Хареса Грейс още първия път, когато я видя в „Сейнт Мери“.

— Не искам да взимам отпуск. Така ми харесва. — Тя пак му се усмихна, тъкмо приключваше да се храни.

— Какво правиш тук навръх Нова година? — попита я той, а тя пак му се усмихна.

— Мога да ти задам същия въпрос, нали?

— Аз работя тук — гордо отбеляза той.

— И аз. Ти просто не ми плащаш.

— Все още продължавам да смятам, че трябва да помислиш да станеш професионалистка. — Ала преди тя да отговори каквото и да било, и двамата бяха повикани на различни места. Това бе поредната

нощ, през която тя остана до късно и после видя Пол едва в четвъртък. Същата нощ той отново ѝ предложи да я откара до дома ѝ, но тя предпочете да вземе такси. Не искаше да го насърчава. Най-сетне той отново я притисна в неделя в „Сейнт Мери“.

— Ще обядваш ли с мен?

— Сега? — тя бе озадачена. Трябваше да приемат четири нови семейства.

— Не сега. Следващата седмица, когато поискаш. Държа да се срещнем. — У него имаше нещо момчешко, очевидно изпитваше притеснение, когато я покани.

— Защо? — Думата се изплъзна от устата ѝ и той се засмя на въпроса ѝ.

— Шегуваш ли се? Поглеждала ли си се в огледалото тази седмица? Освен другото си интелигентна, забавна и бих искал да те опозная.

— Няма какво толкова да опознаваш. Всъщност аз съм доста глупава — отговори тя и той отново се изсмя.

— Отказваш ли ми?

— Може би — отвърна тя искрено. — Истината е, че не излизам на срещи.

— Само работиш, така ли? — той я погледна учуден и в отговор тя кимна. — Чудесно. Значи ще се разбираме много добре. И аз също работя през цялото време, но ми се струва, че един от нас трябва да разчупи шаблона.

— Защо? Нали ни е добре? — Изведнъж тя му стори много далечна и малко уплашена, което още повече възбуди любопитството му.

— Ще обядваш ли с мен поне веднъж, за Бога? Просто опитай. Трябва да се храниш. Ако искаш през седмицата ще излезем извън центъра на града. Каквото поискаш. — Но тя не искаше. Харесваше го, но не желаше да се среща с никой мъж и не знаеше как да му го каже.

Накрая отстъпи и се съгласи да обядва с него в събота. Денят бе мразовит и те отидоха в „Ла Скала“ да хапнат спагети.

— Добре, а сега ми кажи истината. Какво те доведе в „Сейнт Мери“?

— Автобусът — засмя се тя и му се стори още по-млада и закачлива.

— Много умно — после Пол внезапно се замисли. — Колко си годишна, между другото? — Мислеше, че двацет и пет-шест годишна, защото с голяма вещина се оправяше с изтормозените жени и деца.

— На двацет — отвърна тя гордо, сякаш бе голямо постижение и той една не изпъшка гласно, когато го чу. Това обясняваше много неща, или поне той си въобразяваше така. — През лятото навършвам двацет и една.

— Страхотно. Караш ме да се чувствам като педофил. През август ще навърша трийсет и три.

— Напомняш ми много на един човек, когото познавах, един мой приятел. Той е адвокат в Калифорния.

— И ти си влюбена в него? — попита унило Пол Уайнбърг. Усещаше, че някъде в живота ѝ се крие обяснението за нейната резервираност. Може би се дължеше отчасти на младостта ѝ, но той разбираше, че има нещо много повече.

Ала тя отново се разсмя и му обясни кой е Дейвид Глас.

— Не, той е женен и има бебе.

— Кой е щастливецът?

— Кой щастливец? — погледна го тя озадачена. — Казах ти, че няма никой.

— Харесваш ли момчетата? — Въпросът бе странен, той си даваше сметка, но в наши дни си струваше да бъде зададен.

— Не знам — отвърна тя честно, погледна го и за миг сърцето му спря, а в следващия миг той разбра нещо друго. — Никога не съм ходила на срещи.

— Никога? — Той не ѝ вярваше.

— Не. Никога.

— Това е постижение за двацетгодишно момиче. — В същото време бе и предизвикателство. — Има ли някаква специална причина? — Бяха им сервирали спагетите и вече похапваха с апетит, а той не спираше да ѝ задава въпроси.

— Няма кой знае какви причини. Струва ми се, че просто не искам.

— Грейс, та това е лудост.

— Нима? — отвърна тя предпазливо. — Може би не е. Може би имам потребност точно така да живея. Никой друг не може да преценява кое е добро за мен.

После като се вгледа в нея, той разбра и осъзна какъв глупак е бил. Ето защо е дошла в „Сейнт Мери“. Да помага на другите така както тя е имала нужда да ѝ помогнат.

— Нещо лошо ли си преживяла? — попита я той предпазливо и тя му се довери, но само донякъде. Не възнамеряваше да споделя с него тайните си.

— Би могло да се каже. Доста неприятно. Но не по-лошо от това, което виждаш всеки ден в „Сейнт Мери“. Все едно си плащам данъка.

— Не е необходимо. Можеш да го преодолееш. Виждаш ли се с някого? Имам предвид с професионалист.

— Виждах се. Бяхме добри приятелки, но тя загина в катастрофа миналото лято. — Стана му жал за нея, когато му каза това, изглеждаше толкова самотна.

— А семейството ти? Помогнаха ли ти?

Тя се усмихна, разбираше, че Пол иска да ѝ помогне, но душевното ѝ възстановяване беше въпрос единствено на време. Знаеше, че само тя може да си помогне.

— Нямам семейство. Но не е толкова лошо, колкото ти изглежда. Имам приятели и страхотна работа. И всички прекрасни хора в „Сейнт Мери“.

— Готов съм да ти помогна, ако кажеш. — Ала терапията, която си представяше той, я плашеше още повече. Макар да знаеше, че ако поиска може да се среща с него като с лекар. Но истината бе, че той искаше да му стане интимна приятелка. А Грейс си даваше сметка, че не е готова и може би никога няма да бъде.

— Ще ти се обадя, ако имам нужда от помощ. — Тя му се усмихна и двамата си поръчаха кафе. Прекараха един чудесен следобед, разходиха се край езерото и разговаряха за много неща. Ала той вече разбираше, че повече няма смисъл да я ухажва. Бе твърде опасно за нея. Само фактът, че усещаше чувствата му, я накара веднага да се отдръпне и да го държи на разстояние.

— Грейс — заговори той, когато стигнаха пред квартирата ѝ. — Никога не съм искал да те обидя. Искам само да съм до теб, ако се нуждаеш от приятел. — После се усмихна като малко момче и стана почти хубав. — Нямам предвид нищо повече от това, но дори за него няма да те насилвам. — Тя бе толкова млада. Поведението ѝ отчасти се

дължеше на липсата на житейски опит. Той не би си позволил да я притиска, ако тя не е готова.

— Благодаря. Прекарах чудесно. — Наистина бе така, двамата обядваха заедно още няколко пъти. Той нямаше намерение съвсем да се предаде, на нея ѝ беше приятно в неговата компания, но това никога нямаше да бъде нещо повече от топло приятелство. В известен смисъл той бе заел мястото на Дейвид в живота ѝ, а може би и това на Моли.

До пролетта животът ѝ течеше спокойно между ангажиментите ѝ в работата, със съквартирантките ѝ и в „Сейнт Мери“. После Луис Маркес отново започна да ѝ създава неприятности. Тя не го знаеше, но той току-що се беше разделил с приятелката си и пак взе да я тормози. Започна да навестява Грейс в квартирата ѝ. Другите се шегуваха с нея заради него. Той никога не обясняваше кой е, Грейс също мълчеше, всъщност каза им, че е приятел на баща ѝ. Ала когато я посещаваше, той задаваше твърде много въпроси на всички момичета. Взимат ли наркотици? Харесва ли им да са модели? Срещат ли се с много момчета? Дори веднъж покани Бригите на среща, а Грейс му вдигна скандал, когато отиде на задължителното посещение в канцеларията му.

— Нямах право да ми причиняваш това. Нямах право да идваш и да тормозиш приятелките ми.

— Мога да тормозя, когато си поискам. Освен това тя ми въртя белтъци половин час. Знам какво искат момичета като нея. Не се заблуждавай, скъпа. Тя не е девственица.

— Не е, но не е и сляпа — подметна му Грейс, беше по-ядосана от всякога. Придобиваше все по-голяма смелост по отношение на него заради безобразното му поведение.

— Бъди ми благодарна, че не им казах кой съм и че си била в затвора.

— Само да си посмял, веднага ще се оплача от теб. Ще те съдя, че си ме поставил в неудобно положение и си нарушил репутацията ми в собствения ми дом и пред колегите.

— Глупости. Няма да съдиш никого.

Тя знаеше, че е така, но искаше да му се противопостави. Разбираше, че подобно на повечето мерзавци той ще се отдръпне, ако тя наистина му окаже натиск. След това той престана да ходи толкова

често, а тя продължаваше да прави задължителните седмични посещения.

Когато през май Бригите замина за три месеца на работа в Токио, те взеха друго момиче на нейно място. Този път беше Мирей, францужойка. Беше от Южна Франция, от Ница, деветнайсетгодишна. Всички много я харесваха. Тя бе пламенна поклонничка на всичко американско, особено на пуканките и сандвичите с кренвирши. Харесваше и американските момчета, макар и не толкова, колкото те нея. Откакто се настани в къщата, излизаше всяка вечер. Така Дивайна, Марджъри, Алисън и Грейс си правеха компания една на друга, когато не бяха заети.

Семейство Суонсън даде прием за четвърти юли във вилата си в Бърлингтън Хилс и всички модели се отправиха натам за целия ден и за вечерта. Грейс покани Пол и той прекара страхотно, флиртувайки с фотомоделите. Нейните съквартирантки го намериха за чудесен и поискаха да знаят дали това е човекът, с когото тя си прекарва времето.

— В известен смисъл — отвърна тя сдържано.

И на тях това им допадна.

А после момичетата отпразнуваха рождения ѝ ден. Изненадата бе голяма, бяха поканили всички от агенцията и, разбира се, и Пол. Това бе двайсет и първият рожден ден на Грейс. По-късно вечерта двамата с Пол бяха седнали във вътрешния двор и тя се замисли колко много се бе променил животът ѝ през последната година. Той не го знаеше, разбира се, но предишните два рождени дни Грейс бе прекарала в затвора. А сега седеше тук, с него, живееше с няколко красиви момчета и работеше в агенция за фотомодели. Понякога се замайваше, като си помислеше за това. Тогава си спомняше за Люана и Сали, за Моли и Дейвид. А когато си даде сметка, че прави точно това, което Люана бе предрекла, се натъжи. Тя постепенно ги забравяше, те избледняваха като спомени, от които понякога сърцето ѝ се свиваше, но само за миг. После се връщаше към обичайните си занимания и се сещаше за тях само за кратко. Всички те вече бяха безвъзвратно изгубено минало. Завинаги. Не беше получавала известие от Дейвид откакто през март се роди синът му, а в един момент престана да пише на Люана и Сали. Те не отговориха на нито едно нейно писмо.

Погледна към небето и видя падаща звезда и без да се колебае затвори очи и помисли за всички скъпи на сърцето ѝ същества, а после

си пожела един ден всичко лошо наистина да бъде зад гърба ѝ. За момента Лу Маркес все още беше тук и заплашваше да разкрие тайните ѝ на приятелките ѝ. Все още имаше някой, който да я държи в окови. Ала тя се надяваше някой ден най-сетне да е свободна, за пръв път в живота си, без да има от кого да се страхува.

— Какво си пожела? — попита я Пол, който се бе загледал в нея. Той никога не бе я насилвал да започне връзката, която не желаше. Но се надяваше, че един ден тя ще бъде готова за него. Знаеше, че когато види падаща звезда трябва да си пожелае нещо. И той си пожела тя да го поиска.

— Мислех си за стари приятели — усмихна му се тя тъжно — и се надявам един ден всичко лошо да бъде далечен спомен. — Сърцето му цялото ѝ принадлежеше, когато чу думите ѝ.

— А сега не е ли така? — Той нямаше представа колко далеч или колко близо са лошите времена. Никога не бе споделяла с него, а и той не бе я принуждавал. — Не са ли минало? — попита я той с нежност.

— Почти... — усмихна му се тя, радостна бе, че той ѝ бе приятел. — ... почти... Може би догодина.

8

Семейство Суонсън продължиха да уговарят Грейс да стане модел, но вместо това тя получи тлъста заплата и бе назначена за секретарка на Черил. Те двамата с Боб се надпреварваха да я хвалят, че върти работата в цялата агенция. Беше експедитивна, бърза, организирана, умна и не бърбеше излишно. Познаваше всички момичета, които работеха за тях, също повечето мъже и всички я харесваха. В квартирата нещата също се развиваха динамично. Бригите вече се бе върнала от Токио, но се бе преместила да живее при един фотограф и бе оставила момичетата. Алисън замина за Лос Анжелис да се снима във филм. Дивайна работеше като модел в Париж. Останаха само Марджъри, Грейс и Мирей, които също възнамеряваха да се преместят при приятелите си. Щом се освободиха места, при тях веднага се настаниха две нови момичета. По Коледа Марджъри обяви годежа си. Но за Грейс не беше проблем да намери нови съквартирантки. В Чикаго постоянно пристигаха момичета, които търсеха работа като модели, и, разбира се, винаги се нуждаеха от жилище.

Луис Маркес, офицерът, който я контролиреше по време на условната присъда, редовно минаваше да я проверява. Поне веднъж месечно той задължаваше Грейс да си прави тест за наркотици. Но за най-голямо негово разочарование тя винаги се оказваше чиста. Искаше да я арестува само от злоба.

— Какво гадно малко лайно е — изкоментира Марджъри, когато той се появи отново след Коледа, за да се запознае с новите ѝ съквартирантки. — Баща ти явно има много прости приятели — продължи тя, ядосана, че той я бе опипал отзад, преструвайки се, че се протяга да вземе пепелника. Той вонеше на цигари и на пот, цялото му облекло беше от изкуствени материи. — Защо не му кажеш да не се мярка повече? — попита я тя потръпвайки от погнуса, след като той си тръгна. Съприкосновението с него предизвикваше желанието да се изкъпеш незабавно. Най-голямото желание на Грейс бе да може да му

каже да не се мярка повече в къщата. Ала нямаше избор. Оставаха ѝ още девет месеца до края на условната присъда и после кошмарът може би щеше да свърши.

През март семейство Суонсън я поканиха да ги придружи в Ню Йорк, но тя трябваше да им откаже. Поиска разрешение от Луис Маркес да замине, но той категорично не се съгласи да я пусне. Наложиха се да ги заблуди, че има друг ангажимент. Испита разочарование, че не може да замине, но все пак продължаваше да си намира занимания. Прекарваше две вечери седмично и неделите в „Сейнт Мери“. Там се виждаше с Пол Уайнбърг, изпитваше към него силна приятелска обич, но вече знаеше, че той се е отказал да я чака и има сериозна връзка с една от медицинските сестри.

От време на време Черил Суонсън се опитваше да ѝ уреди срещи, но Грейс никога не проявяваше интерес. Беше твърде уплашена, дълбоко наранена от всичко случило се. Предложението да излезе с някого винаги ѝ напомняше за ужаса, който бе изпитала с баща си.

Това продължи до един юнски ден, когато в агенцията влезе Маркърс Андерс и попита за Черил. Той беше един от многото представителни мъже, които Грейс бе свикнала да вижда — гъста руса коса, момчешка усмивка и лунички. Не беше нито мъж, нито момче, отначало Грейс реши, че е един от моделите им.

Току-що пристигаше от Детройт и работното му досие беше много впечатляващо. Вършил бе доста работа по поръчка и очевидно вече се приближаваше към върха на професионалната си кариера. Беше си намислил да отиде в Лос Анжелос или в Ню Йорк, но искаше да го направи в най-подходящия момент, за да блесне и това бе доста умно от негова страна. Беше много уравновесен и сигурен в себе си, притежаваше чудесно чувство за хумор. Пошегува се малко с Грейс след интервюто с Черил и обсъди с нея въпроса за квартирата си. Тя му препоръча фирми за недвижими имоти и го представи на някои от моделите, които влязоха в агенцията. Но той изглежда не проявяваше интерес към тях. Непрекъснато виждаше модели. Само Грейс му хвана окото и преди да си тръгне, той я покани да ѝ направи някои снимки, ей така, за забавление, но тя се засмя и поклати глава. И преди бе получавала подобни предложения и ги бе отхвърляла.

— Не, благодаря. Аз се държа надалеч от фотографските светкавици.

— И защо? Да не би да те търсят ченгетата? Криеш ли нещо?

— Точно така. Търсят ме от ФБР — усмихна се тя непринудено. С него бе забавно да се разговаря, но тя не искаше да допусне той или някой друг да я завладее. Много фотографи използваша апаратите си, за да съблазняват жените. — Не са ме арестували само защото нямат моя снимка.

— Умно момиче — възхити ѝ се той, приседна на фотьойла от другата страна на бюрото ѝ и се приведе към нея, от близостта му сякаш дъхът ѝ секна. — Беше млад, здрав и красив. — Но ти ще изглеждаш невероятно на снимките. Имаш приказно телосложение и чудесни очи. — Когато отново я погледна, видя много повече от това, което подозираше. В очите ѝ се четеше тъга, стара, дълбока болка, която съумяваше да скрие от света, но не и от него. Маркърс я съзираше съвсем ясно. Грейс се отдръпна от него, разсмя се и сви неангажиращо рамене, почувства, че той се е приближил твърде много към нея, а тя не желаше да допусне близост. — Защо просто някой път не се позабавляваме да видим какво ще излезе? Направо можеш да изхвърлиш другите момичета от бизнеса. — Това бе единственото, от което той разбираше, и което наистина харесваше. Имаше отдавнашна любовна връзка с фотоапарата.

— Не бих искала да ги плаша — пошегува се Грейс, обърна се и пак го погледна. Беше облечена в тясна черна пола и черен пуловер. След две години работа при семейство Суонсън се беше научила да се облича с характерната за големия град изтънченост.

— Помисли си — Маркърс ѝ се усмихна и изпружи дългите си крака от черния кожен фотьойл в кабинета ѝ. — Ще дойда пак в понеделник.

Ала се обади още на другия ден, само за да си поговорят и да ѝ разкаже за студиата, които бе огледал. Според него всичките били ужасни, а той се чувствал много самотен. Грейс се засмя и се престори, че му съчувства, а той я покани на вечеря.

— Съжалявам. Не мога — отказа тя категорично, беше свикнала да се пази от мъжете. За нея това не представляваше проблем. — Заета съм довечера. — Тя винаги говореше така, сякаш в живота ѝ имаше мъже, но всъщност ставаше дума за малтретирани жени и деца.

— Тогава утре.

— Ще трябва да работя до късно. Правим голяма реклама с девет момичета и Черил иска и аз да присъствам.

— Няма проблем. И аз ще дойда. Хайде, де. — Заприлича ѝ като малко момче и това я развълнува в известен смисъл, въпреки решението ѝ да се държи дистанцирано. — Аз съм нов в града и не познавам никого, самотен съм.

— О, я стига... Маркърс... не се дрѐж като глезено дете.

— Но аз съм — с гордост отвърна той и двамата се разсмяха.

Накрая, въпреки първоначалното си решение, тя отстъпи и той дойде на снимките с тях. В интерес на истината Маркърс доста им помогна. Присъстваха толкова много хора, че никой не забеляза външния човек на снимачната площадка. Всички модели го харесаха. Той бе умен, забавен и не беше арогантен като повечето фотографи. Изглеждаше страхотен, и след като в продължение на седмица всеки ден се отбиваше в агенцията, Грейс най-сетне се умилостиви и му позволи да я изведе на вечеря. Това беше първата ѝ среща откакто бе излизала с Пол Уайнбърг.

Маркърс не можеше да повярва, че е на двацет и една, когато тя му каза, бе толкова зряла за възрастта си, изглеждаше много изискана и това го караше да смята, че е по-голяма. Все още носеше гъстата си кестенява коса пригладена назад, но често я прибираще на кок и когато можеше да си го позволи, се обличаше с дрехи, каквито бе видяла да носят моделите. Но Маркърс бе свикнал с младите момичета, които изглеждаха по-големи, отколкото са в действителност. Веднѐж или два пъти бе имал глупостта да излезе с петнайсетгодишни модели, мислейки ги за доста по-възрастни.

— А ти самата какво правиш, когато не работиш? — попита я той с интерес на вечерята в „Гордън“. Тѐкмо си беше намерил студио, според него това бе една прелестна мансарда с жилищни помещения и повече не му бе необходимо.

— Винаги съм заета. — Бе започнала да кара колело, а една от новите ѝ съквартирантки я учеше да играе тенис. Това бяха развлечения, за които преди никога не бе имала време. Единствените ѝ спортни занимания бяха вдигането на малки тежести и тичането за здраве в затвора, но тя нямаше никакво намерение да му разказва за двете години в „Дуайт“. Не възнамеряваше да казва на никого през

целия си живот. Беше приела с цялото си сърце съвета на Люана и бе оставила всичко зад себе си.

— Имаш ли много приятели? — Попита той, заинтригуван от нея, в неговите очи тя бе много затворена и потайна, но той усещаше, че у нея се крие огън.

— Достатъчно — тя се усмихна, но истината бе коренно противоположна и той вече го бе разбрал. Знаеше, че тя никога не излиза с мъже, че не споделя нищо, че е много срамежлива и работи някъде като доброволка. Попита я за това, докато пиеха кафето и тя му разказа някои неща за „Сейнт Мери“.

— Защо се занимаваш с това? Какво толкова те интересуват тези съсипани жени?

— Те имат огромна нужда от помощ — отвърна тя със сериозен тон. — Жените, изпаднали в подобно положение, смятат, че нямат изход, нямат възможности. Те сякаш са на ръба на горяща сграда и ти си човекът, който може да ги спаси, в противен случай те няма да имат смелостта да изберат свободата. — Тя го знаеше по-добре от всеки друг. Никога не бе си представяла, че има начин да се освободи от ситуацията, в която бе изпаднала самата тя. Искаше ѝ се другите да не прибегват до онези крайни мерки, до които бе стигнала тя.

— Какво те кара да се грижиш толкова много за тях, Грейс? — Мъчеше го силно любопитство, а тя не задоволяваше и частица от него. През цялото време на вечерята той съзнаваше колко е предпазлива и че е настроена приятелски само на външен вид, а всъщност е затворена вътрешно.

— Това е просто нещо, което искам да правя. То означава много за мен, особено работата с децата. Те са толкова безпомощни и толкова наранени от всичко преживяно. — Точно като нея и тя си даваше сметка. Съвсем съзнаваше до каква степен е уплашена и не искаше съдбата и на тези деца да е същата. Работата ѝ беше нейният дар за тях и правеше живота ѝ съдържателен. Знаеше, че нейната болка ще послужи за доброто на някой друг и ще му попречи да измине онези пътища на агонията, по които бе минала тя. — Не знам, струва ми се, че имам талант за това. Мисля си дали пак да не започна да уча и да завърша психология, но като че ли нямам време, с моята работа и другите ми ангажименти... може би някой ден.

— Не ти трябва да учиш психология — ухили се той и тя почувства към него нещо непознато за нея досега. Това я уплаши. Той бе много привлекателен. — Трябва ти мъж — заключи Маркърс.

— Откъде си толкова сигурен? — тя му се усмихна.

Приличаше на голямо красиво дете, когато се протегна и взе ръката ѝ в своята.

— Защото си ужасно самотна въпреки всичко, което говориш, и въпреки че се перчиш колко страхотен е животът ти. Предполагам, че всъщност никога не си имала истински мъж — той присви очи и я погледна преценяващо и Грейс се разсмя. — Обзалагам се, че си девствена. — Тя не отговори нищо и леко отдръпна ръката си. — Прав съм, нали, Грейс? — Той не знаеше толкова много неща и тя сви рамене неангажиращо. — Прав съм — продължи Маркърс уверено, абсолютно сигурен какво точно ѝ трябва. Той усещаше, че ако тя попадне на подходящия мъж, от нея ще излезе изключителна жена.

— Стандартните решения не са отговор за всеки, Маркърс — възрази тя, звучеше като много по-зряла от двайсет и една годишна. — Някои хора са малко по-различни. — Ала Маркърс мислеше, че я познава и че тя просто е уплашена, срамежлива и много млада и вероятно произхождаше от пуританско семейство.

— Разкажи ми за семейството си. Какви са родителите ти?

— Мъртви са — отвърна тя хладно. — Починаха, когато бях в гимназията. — Това до известна степен обясняваше някои неща — преживяла бе голяма загуба и бе самотна от няколко години. Той предположи, че дистанцираността ѝ до известна степен се дължи на това.

— Имаш ли братя или сестри?

— Не. Сама съм. Всъщност нямам никакви роднини.

Нищо чудно, че изглеждаше толкова зряла, очевидно се справяше сама от години, предположи той. Въображението му вече бе обрисувало портрета ѝ.

— Изненадан съм, че не си се втурнала да се ожениш за гаджето си от гимназията — отбеляза той и в гласа му прозираше уважение. — Повечето хора биха постъпили така, ако се озоват съвсем сами на твоята възраст. — Тя бе силно момиче, всъщност изобщо не беше момиче, а жена. И това му харесваше.

— Нямах гадже от гимназията, за което да се омъжа — прозаично отговори тя.

— И какво правеше? Живееше с приятели?

— Може и така да се каже. Живеех с много хора.

В затвора... тя се замисли какво ли би казал той, ако му признае истината. Дори не искаше да си представи реакцията му. Със сигурност щеше да бъде ужасен, ако му каже, че е убила баща си. Неизвестно защо от иронията на ситуацията я напуши смях. Той изобщо нямаше представа коя е тя, нито каква е. Никой не знаеше. Хората, които я познаваха, бяха минало — Моли, Дейвид, Люана и Сали. Тя престана да им изпраща картички, с Дейвид изобщо не беше се чувала. Нямаше смисъл да му пише повече. Животът ѝ вече ѝ принадлежеше. Единственото, което можеше да направи за хората, от които се интересуваеше, и за всички други, бе работата ѝ в „Сейнт Мери“. Така тя се отплащаше на онези, които бяха добри с нея през годините. Те бяха малко, но в тяхна памет тя искаше да помогне на други.

— Сигурно ти е трудно по празниците — отбеляза той със съчувствие. — На Коледа например.

— Вече не — усмихна се тя. Не и след „Дуайт“. Коледа никога вече не би могла да бъде толкова лоша, независимо къде щеше да бъде. — Свиква се.

— Ти си смело момиче, Грейс. — Много по-смела, отколкото той предполагаше. Много, много по-смела.

След вечерята отидоха да пийнат по нещо на едно място, което той бе открил и където имаше стар джубокс и музика от петдесетте години. В неделя излязоха да карат велосипеди край езерото. Беше топъл юнски следобед, всичко наоколо бе цъфнало. И въпреки всички предупреждения, които сама си отправяше, на нея ѝ беше приятно да е с него. Той беше много търпелив към нея и не прибързваше с нищо. Изглежда разбираше, че ѝ трябва време и много топла любеща грижа, преди да стане по-решителна. Ала Маркъс прекарваше с удоволствие времето си с нея и не си позволяваше нищо повече от целувка. Той бе първият мъж, който я бе целувал, като се изключи баща ѝ. Отначало дори това я плашеше, но трябваше да си признае, че ѝ хареса.

Както обикновено Марджъри я засипа с водопад от предупреждения, когато Грейс се прибра вкъщи, след като бе

прекарала с него съботния следобед едва три седмици след пристигането му в града. Излязоха да купят необходимото оборудване за студиото му втора ръка. Агенцията вече бе започнала да възлага работа на Маркърс, а семейство Суонсън бяха много доволни. Той притежаваше голям талант.

— Използвайте го докато можете — казваше им Черил с усмивка — той няма да се задържи дълго при нас. Мога да се обзаложа, че до една година ще е в Ню Йорк или Париж. Твърде добър е, за да остане тук.

Но Марджъри можеше да каже други неща за него. Имал рояк приятелки из целия свят, всичките били модели. Нейна близка от Детройт ѝ бе разказала доста компрометиращи истории за Маркърс.

— Каза ми, че преди няколко години изнасилвил някакво момиче, Грейс. Внимавай. Не му вярвам.

— Това са глупости. Той ми разказа всичко. Била е на шестнайсет години, а е изглеждала на двайсет и една. Според Маркърс всъщност тя го е изнасилила. — Маркърс ѝ каза, че на практика тя е разкъсала дрехите му. Било преди четири години, той бил наивен и глупав. Изглеждалаше ѝ искрено притеснен, докато ѝ разказваше.

— Била е на тринайсет и баща ѝ се опитал да го тикне в затвора — непреклонно продължаваше да я убеждава Марджъри. Тя не харесваше такива истории. Чувах се много неща за сексуален тормоз над млади модели. — Предполага се, че той е платил, за да се измъкне. Имаше още една подобна история, май тя е била с шестнайсетгодишната, за която ти знаеш. А Елоиз твърди, че той работи и за порнографски издания, за да плаща наема си. Май не ми прилича на добро момче.

— Това са глупости — възрази Грейс, защитавайки го яростно. Той не беше такъв човек. Тя имаше чувство към хората. Ако от опита си и работата в агенцията бе научила нещо, това беше да усеща другите. — Момчетата винаги говорят така, когато ревнуват. Вероятно си е падала по него, а той я е отблъснал и тя се е вбесила — сухо отбеляза Грейс, подразнена, че Марджъри е толкова несправедлива към него. Той не заслужаваше подобно отношение. Понякога приятелката ѝ бе твърде сурова съдница и толкова напрегната. Наистина им бе като майка. Ала Грейс повече не се нуждаеше от майчини грижи.

— Елоиз не е такава — възрази Марджъри, защитавайки познатата си от Детройт. — А ти по-добре се пази. Не си толкова умна, за колкото се мислиш. Не си излизала с достатъчно много момчета, за да разпознаваш лошите.

— Не се чуваш какво говориш. — За пръв път Грейс бе силно ядосана на Марджъри, очите ѝ горяха от яд. — Той е наистина много прилично момче, никога не си е позволявал нещо повече от целувка.

— Страхотно. Радвам се за теб. Само те предупреждавам, че има лоша репутация. Вслушай се, Грейс. Не бъди глупава.

— Благодаря ти за предупреждението — каза Грейс с тон, издаващ раздразнение. А пет минути по-късно се прибра в стаята си и затръшна вратата след себе си.

Как можеше да се говорят такива лоши неща за бедния Маркъл. В техния бизнес обаче понякога ставаше така. Хората, които не успяваха да получат работа, обвиняваха фотографите и то точно онези, които искаха да пожънат успех и не говореха клевети за моделите — например, че са наркоманки или че им се натискат. Моделите винаги твърдяха, че са били изнасилени. В този бизнес имаше много такива истории и Грейс го знаеше. Но и на Марджъри някои неща ѝ бяха известни. Грейс обаче не беше толкова глупава, че да дава ухо на тези слухове. А слуховете за порноснимките наистина бяха пълна глупост. Маркъл ѝ беше казал, че дори е работил като сервитьор, за да плаща наема на студиото си в Детройт. Никога не бе отварял дума за порноснимки, но колкото и неприятно да бе това, Грейс усещаше по инстинкт, че би могъл и да го направи. Той бе много открит, откровен човек и поради това, че бе честен, би могъл да признае грешките и миналите си грехове пред нея. През последните години тя не бе вярвала толкова много на никой друг, както на Маркъл.

На четвърти юли отидоха заедно на парти у семейство Суонсън в Барингтън Хилс, където Черил открито го помоли да убеди Грейс да му позволи да ѝ направи няколко снимки. С всеки изминал ден тя все повече се разхубавяваше и Черил смяташе, че Маркъл е човекът, който може да разтопи леда и да я накара да се фотографира. Ала Грейс прие със смях думите им и поклати глава, както винаги, когато станеше дума за това. Изобщо не проявяваше интерес към работата на модел.

Този следобед Маркъл разговаря с повечето модели на партито и изглежда се сприятели с всички, а вечерта Марджъри многозначително

я информира, че си е определил срещи с две от тях и според нея Грейс трябвало да го знае.

— Той не е женен за мен — отвърна тя, защитавайки го както винаги. В края на краищата те нямаха сексуални отношения. Той ѝ бе предложил, но тя му отговори, че още не е готова за такъв ангажимент. Но в интерес на истината бе на път да отстъпи. Трябваше ѝ само още малко време с него, макар вече да му вярваше. Мислеше си, че може би се влюбва в него. Неизвестно защо информацията на Марджъри за другите момичета я тласкаше точно натам. Ала когато го видя на следващия ден, тя не дръзна да го попита, а той отново започна да я моли да я снима.

— Хайде, Грейс... нищо лошо няма да стане... само заради нас... заради мен... толкова си красива... нека ти направя няколко снимки. Няма да ги покажа на никого, ако не ги харесаш. Обещавам. Черил е права. Ще бъдеш приказна като модел.

— Но аз не искам да съм модел — отвърна тя и бе съвсем искрена.

— Защо не, за Бога? Имаш всички необходими качества. Ръст, красота, стил, стройна си, млада си... повечето момичета дават мило и драго да притежават твоите данни и да имат такива възможността. Грейс, бъди разумна... или поне просто опитай. Какво по-лесно от това аз да те снимам? Освен това искам да имам твои фотографии. Виждаме се непрекъснато от един месец и ми липсваш, когато не си край мен. — Той я закачаше, свря лице до шията ѝ и за своя собствена изненада до края на следобеда тя отстъпи — само заради него. Накара го да обещае, че няма да показва снимките на никого. Определиха си среща следващата събота и той я предупреди да не ѝ минава на ум да се отказва.

— Не знам защо си толкова срамежлива. — Смееше се той, докато си приготвяха спагети в неговата мансарда.

Същата вечер стигнаха по-близо от когато и да било до леглото, но накрая тя пак му каза, че се нуждае от още време. Беше в цикъл и не желаше отношенията им да започнат така. Освен това искаше да спечели още малко време, с една седмица нищо нямаше да се промени. Като се имаше предвид отношението ѝ към него, можеше само да стане по-добре.

През цялата седмица се притесняваше за фотосеанса, не ѝ харесваше да е център на вниманието, или да бъде обект на сексуален интерес. Не ѝ беше приятно онова, което символизираше професията. Харесваше ѝ да работи с моделите от агенцията, но никога не бе искала да бъде една от тях. Правеше го наистина единствено заради Маркъс и за забавление. Той се шегуваше с всичко, както и тя с него. Следващата събота Грейс отиде точно в десет часа в студиото, както обеща. Предишната нощ бе дежурила в „Сейнт Мери“, бе работила до късно и се чувстваше уморена.

Когато пристигна, той ѝ направи кафе, вече бе подредил всичко. Беше пригответил бял кожен фотьойл, който отчасти бе покрит с кожа от бяла лисица и поиска от нея да се разположи удобно на него както е по джинси и бяла тениска. Накара я да пусне косата си и тя се разпиля по раменете ѝ, а после поиска да смени тениската с негова бяла колосана риза и малко по малко я убеди да я разкопчее, но снимките, които правеше, бяха на целомъдрени и скромни пози. Тя се изненада колко забавно беше. Фотографира я в хиляди пози на фона на страхотна музика, всяка снимка беше като милувка, а той танцуваше край нея.

Дойде обед, а те още снимаха и той ѝ донесе чаша вино като ѝ обеща да я нахрани с домашно пригответени спагети, щом се почувства уморена.

— Знаеш пътя към сърцето на момичето — засмя се тя, а той се спря на сантиметри от нея и надникна тъжно зад апарата.

— Бих искал да е така... доста усърдно работих за това — призна Маркъс.

Тя се изчерви и придоби много скромнен вид, той продължи да я снима силно развълнуван. Черил щеше да хареса свършената работа.

— Приближавам ли се към теб, Грейс?... Към сърцето ти, искам да кажа — прошепна той чувствено, а тя усети как я залива гореща вълна. Виното я караше да се чувства замаяна и тя си спомни, че дори не си е направила труда да закуси. Беше глупаво да пие вино на празен стомах, а той ѝ бе сипал втора чаша, която тя бе вече преполовила. Нямахме навика да пие вино през деня и бе изненадана колко е силно това. Той я помоли срамежливо да събуе джинсите си, убеждавайки я, че ризата е достатъчно дълга, за да я покрие изцяло. Всъщност тя стигаше до средата на бедрата ѝ, но тя отказа да свали джинсите си.

Накрая, когато той ѝ обеща отново, че дори няма да покаже на Черил снимките, тя изу панталоните си и се излегна върху кожата с голи крака, покрита само от ризата, разкопчана до талията, но без да разкрива нищо. Гърдите ѝ бяха покрити. Тя почувства, че заспива, както си лежеше на стола и когато се събуди, той я целуваше и тя усети ръцете му да я гаят навсякъде. Усещаше устните и дланите му, чуваше прищракването на апарата, виждаше светкавиците, но не можеше да каже какво става, всичко край нея се въртеше, а тя ту се унасяше, ту се будеше. Повдигаше ѝ се, не можеше да помръдне, нито да спре или да стане, да отвори очи, а той продължаваше да я целува. После почувства как я опипва и за миг ѝ се стори, че изпитва познатото чувство на ужас, но когато отвори очите си, разбра, че е сънувала. Маркърс стоеше прав, гледаше я и ѝ се усмихваше. Устата ѝ бе пресъхнала и силно ѝ се повдигаше.

— Какво става? — Тя се почувства уплашена и изтощена, после видя пред очите си звездички, Маркърс стоеше и се смееше.

— Мисля, че виното ти дойде много.

— Съжалявам. — Тя бе съкрушена, а той коленичи до нея и я целуна толкова силно, че отново ѝ се зави свят. Но това ѝ хареса. Чувството бе опияняващо и шеметно, искаше всичко да спре, но не беше в състояние да се съпротивлява.

— Аз изобщо не съжалявам — прошепна той, положил глава между гърдите ѝ. — Страхотна си, когато си пила. — Тя се отпусна назад и затвори очи, а езикът му пълзеше възбуждащо по корема ѝ към бельото, а после си проби път под него и продължаваше все по-надолу и по-надолу, в този миг тя разтвори широко очи и скочи като ужилена. Не можеше. — Хайде, мила... моля те... — Колко още щеше да го кара да чака? — Моля те, Грейс... желая те...

— Не мога — прошепна дрезгаво тя, желаше го, но бе твърде уплашена, за да му се отдаде. Цялото ѝ съзнание бе изпълнено със спомена за нощта, когато баща ѝ умря, стаята се завъртя пред очите ѝ и тя отново усети да ѝ се повдига. Виното бе свършило работата си и изведнъж тя почувства, че ще повърне, а се страхуваше да си признае. Маркърс отново я докосваше и достигаше места, които не бе докосвал никой, освен баща ѝ. — Не мога... — повтори тя. Ала не беше в състояние да събере сила да го спре.

— О, за Бога, защо не? — За пръв път откакто я познаваше, Маркърс изгуби самообладание, но тя почувства, че отново отмалява от виното и без да има признаци, внезапно припадна и изгуби сваят. Когато дойде на себе си, той лежеше до нея на големия бял кожен фотийол, завит с бялата кожа и чисто гол. Тя все още беше с ризата му и с бельо, а той й се усмихваше. Изведнъж я завладя ужас. Не си спомняше нищо, освен че припадна. Не знаеше колко дълго не е била на себе си, нито какво са правила, но очевидно нещо се бе случило.

— Маркърс, какво стана? — попита го тя с уплаха в гласа, още повече й се повдигаше, придърпа ризата, за да се покрие по-добре.

— Едва ли би искала да разбереш. — Той изглежда се забавляваше, смееше се насреща й. Тя бе напълно безчувствена. — Страхотна бе, скъпа. Незабравима. — Сега тонът му бе хладен, безмилостен и гневен.

— Как можа да го кажеш. — Тя се заплака. — Как можа да постъпиш с мен така, когато бях припаднала? — Отново й се повдигна, гърдите й се стягаха от астмата, но тя се чувстваше твърде зле, за да потърси инхалатора си. Не можеше дори да седне и да се огледа наоколо.

— Откъде знаеш какво съм направил? — попита той злобно, крачеше из стаята, изложил на погледа й превъзходното си тяло. — Може би винаги работя така. Много по-спокойно е. — После се обърна с лице към нея, тя можеше да го види целия и затова извърна глава, опитвайки се да не го гледа. Не си бе представяла по този начин първата им близост, не можеше да разбере дали е наранена или разгневена. Изглежда такава бе съдбата й. Изнасилване. Това е искал. — Всъщност — продължи той, приближавайки бавно към нея — нищо не се случило, Грейс. Не съм некрофил. Не си падам да чукам трупове. А ти си точно това, нали? Ти си умряла. Преструваш се, че си жива, съблазняваш мъжете, но когато се стигне до същественото се просваш и се правиш на умряла, а после бръцолеваш извинения.

— Това не са извинения — отговори тя вече седнала, чувстваше се неловко. Намери джинсите си на пода и ги нахлузи, а после се изправи, все още нестабилна. Чувстваше се ужасно. Обърна се да свали ризата и да облече фланелката си. Дори не губи време да си слага сутиена. Чувстваше се твърде зле, за да се притеснява за него. Все едно хиляди чукчета удряха в главата й, виеше й се сваят. — Не

мога да си обясня какво стана, това е всичко — отвърна тя в отговор на обвиненията му. Беше прекалено изтощена, за да възразява, но не я напускаше чувството, че се е случило нещо неприятно. Спомни си, че го целуваше, той ѝ говореше нещо, знаеше, че по някаква причина лежах един до друг, но не се сещаше нищо друго. Крепеше я надеждата, че всичко е кошмар вследствие препиване с вино на празен стомах. В съзнанието ѝ изникваха моменти, в които той я възбуждаше с тялото си. Но не си спомняше да я бе изнасилил. И беше почти сигурна, че не се е случило.

— Дори девствениците в един момент започват да се чукаат. Защо си въобразяваш, че ти си нещо специално? — Маркът още беше бесен. Тя бе обикновена съблазнителка и той вече бе отегчен от това. Имаше много други момичета, които можеха да му принадлежат и той бе твърдо решен да ги притежава всичките. С Грейс Адамс бе дотук.

— Просто съм уплашена, това е всичко. Трудно е да се обясни. — Защо ѝ беше толкова ядосан? И защо тя си спомняше как той се бе надвесил над нея гол?

— Ти не си уплашена — сопна се той, вдигна фотоапарата си, без да направи усилие да се облече. — Ти си психопатка. Когато те докоснах имаше вид на човек, който е готов да убие. Какво става с теб? Да не би да си обратна?

— Не, не съм. — Ала той не бе далеч от истината, че е в състояние да убие някого и тя си даваше сметка затова. Може би ще остане така за цял живот. Може би никога няма да може да се люби нормално с никого. Но тя искаше да разбере повече неща, най-малкото дали се е случило нещо, докато е била в несвяст. Изобщо не беше сигурна какво бе правил той, докато тя бе изгубила съзнание. Не харесваше и смътното чувство, че бе видяла светкавиците да проблясват.

— Кажи ми истината. Какво направи с мен? Люби ли ме? — попита тя с насълзени очи.

— Какво значение има? Казах ти, че не съм направил нищо. Не ми ли вярваш? — След случилото се не можеше да му се довери. Той се бе възползвал от нея, докато тя бе безчувствена. Бе я накарал да се разсъблече, почти гола, но не съвсем, бе свалил също своите дрехи. Когато дойде на себе си, сцената не ѝ се видя благоприлична, но нямаше усещането да е била изнасилена. Иначе щеше да изпита

познато чувство. Този спомен я успокои. Може би не бе направил нищо повече от онова, за което тя си спомняше. Много ласки, целувки и опипване. През повечето време ѝ беше приятно, почти бе готова да се люби с него, но той не бе го направил. Може би затова бе толкова бесен. Това бе просто незадоволеност.

— Как мога да ти вярвам след онова, което току-що направи? — попита го тя тихо, опитвайки се да преодолее наново повдигането.

— Какво съм направил? Опитал съм се да те любя? Не е противозаконно, нали? Хората го правят всеки ден... някои дори го желаят... А ти си на двайсет и една, нали? И какво ще сториш? Ще извикаш ченгетата, защото съм те целунал и съм свалил панталоните си?

Все едно тя се чувстваше изнасилена. Беше я снимал, без тя да желае, примами я да се разсъблече повече, отколкото тя бе склонна и се опита да се възползва от нея сексуално, когато бе пияна. Странното бе, че досега никога не бе се напивала от чаша и половина вино. А дори след часове продължаваше да се чувства отвратително.

— Писна ми да си играеш с мен, Грейс. Похабих много време и търпение, съботни следобеди и вечери със спагети. Трябваше да сме в леглото още преди две седмици. Не съм четиринайсетгодишен. Не се занимавам с подобни глупости. Има толкова много други момичета, които са нормални. — Думите, които ѝ говореше, бяха изпълнени със злоба и сега, когато го наблюдаваше в естествената му среда, толкова самодоволен, най-сетне обул панталоните си, тя осъзна, че той не е мъжът, за когото го е смятала. У него имаше стаена много злост и очевидно изобщо не я обичаше. Беше се държал мило с нея само и само, за да получи каквото искаше.

— Съжалявам, че съм пропиляла толкова много от времето ти — отговори тя хладно.

— И аз — отвърна той равнодушно. — Ще изпратя контактните копия в агенцията. Можеш да поръчаш снимките, които ти харесат.

— Не искам да ги виждам. Можеш да ги изгориш, след като ги направиш.

— Повярвай ми, ще го сторя — язвително рече Маркъс. — А, ти, между другото, си права. От теб ще излезе скапан модел.

— Благодаря — отговори тя тъжно и сложи пуловера си.

Само за един миг той се бе превърнал в непознат. Грейс взе чантата си и тръгна към вратата, хвърли му поглед през рамо. Той стоеше до масата и вадеше филма от фотоапарата си, а тя се чудеше как е възможно да е сгрешила така. Ала както си стоеше и го гледаше, стаята се завъртя пред очите ѝ и тя почти припадна. Не можеше да разбере дали се разболява от грип, или просто е разстроена от всичко случило се.

— Съжалявам, Маркърс — унило рече тя.

Той само вдигна рамене и ѝ обърна гръб, държеше се сякаш той е обиденият. Беше се позабавлявал известно време с нея, но бе дошъл моментът да продължи нататък. В живота му имаше колкото щещ хубавици.

Повече не каза и дума, докато тя излезе, а Грейс буквално пълзеше надолу по стълбите от мансардата, едва се задържа на крака, за да хване такси, но успя да даде на шофьора адреса на квартирата си. Когато пристигнаха, шофьорът трябваше да я разтърси, за да я събуди и ѝ каза колко да плати.

— Съжалявам — успя да избоботи тя с надебелял език, отново ѝ се повдигаше. Наистина беше много зле.

— Добре ли сте, госпожице? — Той гледаше угрижено, когато тя му подаде парите с добър бакшиш и я съпроводи с очи, докато се прибра в къщата. Грейс ходеше на зигзаг.

Когато затвори вратата след себе си и влезе вътре, видя на дивана Марджъри, която веднага вдигна поглед. Правеше маникюра си, ала когато зърна Грейс, се ужаси. Беше толкова бледа, че бе станала зеленикава, изглеждаше сякаш ще припадне всеки миг както се беше запътила към стаята си.

— Хей!... Добре ли си? — попита Марджъри, скочи и тръгна към нея, а тя се свлече в ръцете ѝ. Марджъри ѝ помогна да си легне, а Грейс имаше чувството, че умира.

— Струва ми се, че е грип — неясно успя да обясни тя. — Може би съм била отровена.

— Мислех, че си с Маркърс — намръщено рече Марджъри. — Нали днес щяхте да правите снимки — припомни си тя.

Грейс само кимна. Чувстваше се твърде зле, за да ѝ разказва подробности, а и не беше сигурна, че иска. Отново започна да се унася, както в началото на белия фотьойл и по-късно, когато се събуди и

намери Маркърс гол до себе си. Може би когато сега отвореше очи и Марджъри щеше да е гола. Тя се изсмя високо, но бе със затворени очи, а Марджъри се втренчи в нея и отиде да вземе фенерче и мокра кърпа. Тя се върна след две минути и сложи на челото на Грейс студена влажна кърпа. Грейс отвори за кратко очи.

— Какво се случи? — попита Марджъри с нетърпящ възражение тон.

— Не съм много сигурна — отговори откровено Грейс със затворени очи, а в следващия миг започна безмълвно да плаче. — Беше ужасно.

— Обзалагам се, че е било така — ядосано рече Марджъри. Можеше и сама да се досети, дори Грейс да не бе в състояние да си спомни всичко. Включи фенерчето и нареди на Грейс да отвори очи.

— Не мога — съсипана отвърна тя. — Много ме боли главата. Умирам.

— Отвори ги, като ти казвам. Искam да видя нещо.

— Нищо ми няма на очите... стомахът ми... главата...

— Хайде, отвори ги... само за секунда.

Грейс се опита са отвори очи, а Марджъри ги освети с фенерчето. Сякаш кинжали се забиха в главата на Грейс, но приятелката ѝ бе успяла да види каквото я интересуваше.

— Къде ходи днес?

— Нали ти казах... с Маркърс... — Пак затвори очи, защото стаята се завъртя пред погледа ѝ.

— Какво си яла или пила? — Тишина. — Грейс, кажи ми истината взимала ли си наркотици?

— Разбира се, че не! — Тя отвори очи достатъчно дълго, за да погледне обидено, а после се опита да се изправи на лакти. — Не съм взимала наркотици през живота си.

— Но сега си взела — гневно възрази Марджъри. — Надрусана си до козирката.

— С какво? — Грейс я погледна уплашено.

— Не знам... кокаин... испанска муха... успокоителни... ЛСД... някаква гадна смес. Един Бог знае с какво... какво ти е дал?

— Изпила съм само две чаши вино... дори не довърших втората. — Тя отново се отпусна по гръб на възглавницата. Пак взе да ѝ се повдига и не можеше да седи. Чувстваше се още по-зле, отколкото в

мансардата. Сякаш ефектът от поетата смес достигаше кулминационната си точка.

— Сигурно е добавил нещо във виното. Беше ли ти лошо докато бе при него?

— О, да... — простена Грейс. — Беше толкова странно. — Тя погледна приятелката си и започна да плаче. — Не мога да кажа кое е било сън... и кое реалност... той ме целуваше и правеше разни неща... а после заспах, когато се събудих, той беше гол... но каза, че нищо не се е случило.

— Кучи син, той те е изнасилил! — Марджъри бе готова да го убие заради Грейс и заради всички жени под слънцето. Никога не бе го харесвала. Мразеше копелета като него, особено онези, които се възползваха от деца или наивници. Това бе толкова лесен спорт и толкова дяволски порочен. Грейс продължи, все още бе объркана.

— Не знам дори дали го е направил... не мисля... не си спомням.

— Защо тогава според теб е свалил дрехите си? — с подозрение я запита Марджъри. — Люби ли се с него, преди да припаднеш?

— Не. Само се целувах с него... не исках... бях уплашена... исках... но после се опитах да го възпра. А той страхотно ми се ядоса. Нарече ме психопатка, обвини ме, че само съм го съблазнявала... твърдеше, че не би се любил с мен, защото било все едно... да го направи с труп...

— Но той те е накарал да мислиш, че го е направил, нали? Какъв прекрасен човек. — Марджъри показва цялата си жлъч към Маркъс. — Снима ли те без дрехи?

— Бях с пликчета и с неговата риза, когато припаднах. — Или поне това си спомняше и в това бе облечена, когато се събуди. Не се сещаше да е оставала съвсем без дрехи, дори когато той я опипваше.

— По-добре поискай да ти даде негативите. Ако не се съгласи, кажи му, че ще се обадиш в полицията. Ако искаш, аз ще му звънна да му кажа.

— Не, аз ще се обадя. — Беше твърде огорчена, за да намесва още някого. Достатъчно неприятно бе, че трябваше да разкаже на Марджъри какво се е случило. Ала в същото време нейното присъствие бе утешително. Марджъри донесе на Грейс още една студена влажна кърпа и чаша горещ чай и половин час по-късно тя се

чувстваше по-добре. Приятелката ѝ седеше на пода до леглото и я наблюдаваше.

— Тъкмо бях започнала работа, когато един тип ми причини същото. Сложи ми в питието някакъв наркотик и следващото, което си спомнях, е, че ме караше да правя порноснимки с едно друго момиче, което беше дрогирано като мен.

— Какво направи?

— Баща ми съобщи на полицията и го заплаши, че ще го пребие от бой. Ние все едно не бяхме позирали за снимките, но много момичета го правят. На някои от тях дори не им трябва да се дрогират. Твърде уплашени са, за да се съпротивляват. Ония типове ги заплашват, че никога повече няма да си намерят работа или им говорят Бог знае какво и те се съгласяват.

Грейс я слушаше и кръвта ѝ се смразяваше във вените ѝ. Тя се бе влюбила в него. Бе му повярвала. Ами ако той я е снимал без дрехи, докато беше в несвяст?

— Мислиш ли, че е направил нещо такова? — попита тя с ужас в гласа, беше си припомнила какво бе казала приятелката на Марджъри от Детройт, ала не бе повярвала, че Маркът е снимал порно.

— Имаше ли в студиото още някой? — попита обезпокоена Марджъри.

— Не, бяхме сами. Сигурна съм. Струва ми се, че не бях на себе си само няколко минути.

— Достатъчно дълго, за да свали панталона си — отбеляза гневно Марджъри. — Не, не мисля, че е успял. В най-лошия случай е направил няколко актови фотографии. И без това не може да ги използва без разрешение от теб, освен ако не личи, че на тях си ти. На такава снимка той не може да покаже лицето ти, без да си подписала документа за публикуване. Единствената полза, която би имал, е да те изнудва, а от това няма кой знае какъв смисъл. Какво може да получи от теб? — Тя се усмихна на приятелката си. — Двеста долара? Освен това, за да направи порноснимки му е необходимо време и партньори. Обикновено използват двойка момичета, няколко момчета или поне едно момче. Дори да си дрогирана трябва да си достатъчно на себе си, за да играеш играта. А ти изглежда не си се забавлявала кой знае колко, когато той те е зашеметил с вълшебното си лекарство — Марджъри се засмя, а Грейс се усмихна за пръв път от часове, —

сякаш е надценил жертвата си и ти си се вдървила, вместо да те обземе страстта.

И двете се разсмяха силно, Грейс изпита облекчение, че може да се надсмива над случилото се. Сцената бе твърде неприятна, а разочарованието — горчиво, ала тя не можеше да спре да се чуди, ако той не беше я дрогирал или се бе опитал да я принуди насила дали тя щеше да е способна да го направи? Може би в никакъв случай. Ала тя със сигурност не искаше да опитва наново, най-малкото с Маркъс.

— Не пия много, никога не съм посягала към наркотиците. От това наистина ми се повдига.

— И на мен така ми се стори — усмихна се със съчувствие Марджъри, — направо беше позеленяла, когато си дойде. — После реши, че е уместно да изкаже едно предположение: — Струва ми се, че единственият начин да не се тревожиш за снимките е да му поискаш негативите. А защо не провериш и нещо друго? Искаш ли да отидем набързо до моята лекарка? Тя наистина е чудесна и ще взема да те заведе, Грейс. Мисля, че трябва да знаеш дали те е насиллил. Може би просто само се е забавлявал, но е възможно да е сътворил и куп лоши неща, докато си била в несвяст. Поне ще разбереш.

— Май си спомням... помня, че бях уплашена и го молах да не прави нищо.

— Така постъпва всяка жертва на изнасилване. Но това не спира изнасилвача, освен ако той не реши. Няма ли да се чувстваш по-добре, ако разбереш със сигурност? А ако те е насиллил, можеш да повдигнеш обвинения.

И после какво? Да премине отново през същия кошмар? Тя се ужасяваше само при мисълта, че ще е център на внимание, че ще е обект на новините. Секретарка обвинява моден фотограф в изнасилване... той твърди, че тя искала, позирала за актови снимки... от самата мисъл я полазиха тръпки. Ала Марджъри имаше право. По-добре да знае... ами ако забременее... беше невъзможно, отново я обзе ужас. Отначало се възпротивяваше, но накрая позволи на Марджъри да се обади на лекарката, а в пет часа тръгнаха на преглед. Съзнанието на Грейс вече се бе прояснило, но лекарката потвърди, че е била дрогирана с нещо.

— Няма що, чудесен човек — не се сдържа тя, а Грейс потръпна от допира при гинекологичния преглед. Това ѝ напомни за прегледите в

полицията, след като уби баща си. Лекарката бе стъписана от видяното. Нямаше никакви следи от скорошно сношение, но се забелязваха много стари белези. Тя се досети какво могат да означават те и много внимателно зададе някои въпроси на Грейс. Увери я, че независимо колко груб е бил онзи тип, няма никакви признаци за проникване или еякулация.

— Е, това е нещо. — Оставаше ѝ да се тревожи единствено за снимките. А и думите на Марджъри бяха утешителни. Дори да ѝ бе направил компрометиращи снимки и да беше възможно да я разпознаят на тях, той не би могъл да ги използва без разрешение от нея, а ако не беше възможно да я разпознаят, всичко губеше значението си. С малко повече късмет тя би могла да прибере снимките си от него. Беше ѝ отвратително при мисълта, че той би могъл да я заснеме, ала тя започваше да си мисли, че е устроил всичко, за да я накаже задето на няколко пъти го отблъскваше и не спа с него. Стимулантите обаче не помогнаха, само я уплашиха още повече.

— Грейс, била ли си изнасилвана някога? — попита я лекарката, макар и да знаеше отговора, преди Грейс да кимне утвърдително. — На колко години беше?

— Тринайсет... четиринайсет... петнайсет... шестнайсет... седемнайсет... — Лекарката не беше сигурна какво искаше да ѝ каже момичето.

— Била си изнасилвана четири пъти? — Това бе нещо наистина необичайно. Да не би да е имала психологически проблеми, които са я тласкали неколkokратно да се подлага на риск?

Грейс поклати глава с тъжно изражение.

— Не, бях изнасилвана всеки ден в продължение на четири години... от баща ми...

Настъпи продължителна тишина, докато лекарката възприеме чутото.

— Съжалявам — тихо рече тя.

Понякога се бе натъквала на подобни случаи и сърцето ѝ се бе късало от болка, особено, когато ставаше дума за млади момичета като Грейс.

— И как престана? Някой намеси ли се?

„Да, каза си Грейс, аз“. Тя се бе намесила. И се бе спасила. Иначе никой друг не можеше да ѝ помогне.

— Той умря. Това го спря.

Лекарката кимна.

— Някога имала ли си... ъ-ъ... нормално сношение... с мъж оттогава?

В отговор Грейс само поклати глава.

— Мислех, че точно това се е случило днес. Изглежда той ме е желал твърде много и за да е сигурен, че ще отстъпя, е сложил нещо в питието ми... виждаме се от месец и още нищо не се е случило... аз бях... исках да съм сигурна... бях уплашена... той каза, че аз... каза, че съм била истински уплашена, когато е опитал...

— Сигурна съм, че си била. Дрогирането не е лекът за теб. Ти се нуждаеш от време, от терапия и от точния човек. По всичко личи, че няма да е този — спокойно ѝ обясни гинеколожката.

— И аз преценявам така нещата — Грейс въздъхна, но изпитваше все пак облекчение от новината, че не я е изнасилил. В противен случай старата болка би се събудила.

Лекарката ѝ даде името на един терапевт и Грейс прие, но нямаше намерение да го търси. Не искаше да разговаря повече с никого за миналото си, за баща си, за четирите години, прекарани в Ада, и за двете години в „Дуайт“. Бе разговаряла надълго и нашироко с Моли за всичко. Не искаше да се разкрива отново пред никого. Единственото, от което се нуждаеше, бе онова, което вече имаше. Няколко приятели като Марджъри и съквартирантките ѝ, работата, жените и децата в „Сейнт Мери“, на които да подари сърцето си. Беше ѝ достатъчно, дори и никой друг да не я разбираше.

Благодари на лекарката и си тръгна за вкъщи с Марджъри, за да си отспи от наркотиците. Легна си в осем вечерта и стана чак в два час следобед на следващия ден за изненада на Марджъри.

— Какво ти е дал той? Успокоително за слон?

— Възможно е — усмихна се Грейс.

Чувстваше се по-добре. Преживяното бе ужасно, но ѝ се бяха случвали и по-страшни неща. За щастие тя не униваше. Същия следобед отиде на работа в „Сейнт Мери“, а вечерта се обади на Маркъс. Очакваше да чуе насреща си телефонния секретар, но изпита облекчение, когато той самият вдигна слушалката. Беше доста изненадан, че я чува.

— По-добре ли се чувстваш? — попита я със сарказъм в гласа.

— Това, което направи, беше отвратително — мина тя направо на въпроса. — Наистина ми стана много лошо от онова, което ми даде.

— Съжалявам — бяха само няколко таблетки валиум и малко вълшебен прах, за Бога. Реших, че ти трябва нещо, за да се отпуснеш.

Искаше да го попита доколко се е отпуснала, но вместо това каза:

— Не беше необходимо да го правиш.

— И аз стигнах до същия извод. Напразни усилия. Благодаря ти много, че ме води за носа през последните пет седмици. Наистина ми беше много приятно.

— Не съм те водила за носа. — В гласа ѝ се усещаше обида. — За мен е трудно. Не е лесно да го обясня, но...

— Не си прави труд, Грейс. Всичко разбирам. Не знам каква е твоята история, но очевидно момчетата нямат място в нея или поне момчетата като мен. Разбирам те.

— Не, нищо не разбираш — отвърна тя гневно. Как би могъл да знае?

— Е, може и така да е. Никой няма нужда от това. Имах чувството, че ще ми откъснеш главата, когато те докоснах. — Тя изобщо не си спомняше това, но бе напълно възможно. Очевидно бе изпаднала в паника. — Имаш нужда от добър психоаналитик, не от гадже.

— Благодаря за съвета. А другото, от което имам нужда, са негативите от снимките, които ми направи. Искам ги в понеделник.

— Сериозно? И кой казва, че съм те снимал?

— Хайде да не се лъжем — спокойно рече тя. — Ти ми направи доста снимки докато бях на себе си, а чувах щракането на фотоапарата и усещах светкавиците и когато бях замаяна. Искам си негативите, Маркъс.

— Трябва да видя дали ще ги намеря — хладно отвърна той. — Имам ужасно много боклуци наоколо.

— Слушай, мога да се обадя на полицията и да кажа, че си ме изнасиллил.

— Глупости. Струва ми се, че никой не е влизал в тази твоя бетонна кутия от години, ако изобщо се е случвало някога, затова ще ти е много трудно да докажеш версията си. Не съм направил нищо, освен че те целунах няколко пъти и свалих дрехите си. Страхотно, госпожице Непорочност. Не можеш да ме вкараш в пандиза само

защото съм се съблякъл в собствения си апартамент. А ти дори нито миг не си била без пликчетата. — Тя не знаеше защо, но му повярва и изпита облекчение при думите му.

— А снимките?

— Какво за тях? Купчина снимки, на които си облечена в мъжка риза и си със затворени очи. Много важно. Та ти не беше гола, за Бога. Дори не разтвори нито веднъж ризата. А през повечето време хъркаше.

— Имам астма — отвърна тя напрегнато. — И не давам пет пари колко целомъдрени са снимките. Искам ги. И без това не можеш да направиш нищо, без да ти дам разрешение за публикуване, затова не ти трябва. — Беше благодарна на Марджъри за съвета, който ѝ даваше възможност да го атакува.

— Какво те кара да си мислиш, че не си ми дала разрешение? — подразни я той и сърцето ѝ слезе в петите. — Освен това може би искам да ги запазя за албума си.

— Нямах право върху тях. Да не би да ми казваш, че съм подписала разрешението за публикуване, докато съм била дрогирана? — Тя започваше да се паникьосва.

— Нищо не ти казвам. А заради номерата ти, които трябваше да изтърпя, имам правото на всичко, което искам. Ти не си нищо друго, освен една кокетка, ти, малка кучко. И не протягай ръце към шибаните снимки, не съм ти длъжен с нищо. Изчезвай, ясно ли ти е? — За вечерта вече си беше уговорил среща с едно от другите момичета от агенцията, а Грейс чу всичко за това в понеделник сутрин.

Черил я попита как са минали снимките с Маркърс в събота, а Грейс ѝ отвърна твърде неясно, нещо в смисъл, че се е разболяла от грип и не е могла да се фотографира.

На рождения ѝ ден няколко седмици по-късно, когато навърши двайсет и две години, Боб Суонсън я покани на обяд, за да го отпразнуват. Черил бе заминала за Ню Йорк по работа и Боб я заведе в „Никс Фишмаркет“. Сипа ѝ чаша шампанско и се обърна към нея с усмивка и преценяващ поглед. Грейс винаги го бе привличала и той бе съгласен с жена си, че Господ я е изпратил при тях.

— Между другото, онзи ден се видях с Маркърс Андерс. — Тя се опита да изглежда безразлична и отпи от шампанското си. Беше „Дом

Периньон“, първият алкохол, до който се докосваше, след като Маркъс я бе дрогирал. А дори сега превъзходното френско шампанско я караше да чувства известна слабост.

Боб понижи глас и я погледна, сложи ръката си върху нейната и я стисна.

— Той ми показва някои великолепни твои снимки, Грейс. Ти си се крила от нас... мисля, че наистина имаш бъдеще. Това са най-възбуждащите снимки, които съм виждал от години... не са много моделите, които могат да бъдат така възбуждащи. Ще караш мъжете да се задъхват от желание. — Тя усети, че ѝ се повдига, когато го погледна, и се опита да се престори, че не разбира какво има предвид той. Ала беше безполезно. Това копеле Маркъс изглежда наистина му ги беше показал. Той не ѝ изпрати нито снимките, нито негативите и не отговаряше на обажданията ѝ. Не пожела да ѝ даде категоричен отговор дали наистина докато бе замаяна не е подписала разрешението за публикуване, но тя бе сигурна, че не е. Не беше в състояние да подпише каквото и да било, а и нямаше спомен. Той просто се опитваше да я сплаши.

— Не знам какво имаш предвид, Боб — с леден тон отвърна тя, отпивайки шампанско, опитваше се да не показва, че е притеснена или обезпокоена. — Направихме само няколко, а после ми прилоша. Бях болна от грип.

— Ако така изглеждаш с грип, трябва по-често да боледуваш.

В следващия миг тя усети, че не може повече да издържа и погледна шефа си право в очите. Все едно да се изправи пред гладен лъв. Беше голям мъж с голям апетит, както бе разбрала от доста от фотомоделите.

— Какво точно ти показва той?

— Сигурен съм, че си спомняш снимките, които ти е направил. На тях си облечена в мъжка риза, отворена отпред, главата ти е отметната назад... стори ми се, че издаваш силна страст, все едно току-що си се любила с него или сте на път да го направите.

— Бях облечена, нали?

— Да, съвсем. С ризата си, съвсем облечена. Човек не може да види нищо, което не трябва, но лицето ти изразява всичко. — Поне Маркъс не бе я съблякъл. Беше благодарна за дребните му жестове.

— Сигурно съм била в полусънно състояние. Той ме дрогира.

— Не ми се стори дрогирана. Изглеждаш много чувствена. Грейс, наистина е така. Ти трябва да станеш фотомодел или актриса.

— В порнофилми, може би? — попита тя гневно.

— Разбира се — с готовност отвърна той, — ако това ти допада. Обичаш ли порнофилмите? — попита я Боб с интерес. — Знаеш ли, Грейс, имам идея. — Всъщност идеята му бе хрумнала още преди обяда. Беше се обадил и бе наел апартамент в хотела над ресторанта и в същия този миг горе ги чакаше още шампанско. Маркърс му бе обяснил, че тя изглежда целомъдрена, но всъщност е лесна жена. Боб понижи тон, когато разговаряше с нея и отново стисна ръката ѝ. — Горе ни чака апартамент, най-големият тук. Дори поръчах сатенени чаршафи... хотелът има и видеоканал, който предлага всякакви порнофилми. Може би трябва да видиш някои, преди да навлезеш в бизнеса. — Искаше ѝ се да престане да го слуша, усети, че сълзи давят гърлото ѝ, докато с мъка обуздаваше желанието си да го зашлеви.

— Няма да се кача горе с теб, Боб. Нито сега, нито друг път. И ако това означава, че ще ме уволниш, тогава знай, че си подавам оставката. Не съм нито проститутка, нито порнокралица, нито част от ордъовъра ти, която можеш да вземеш във всеки един момент, когато поискаш.

— Какво означава това? — Той изглеждаше нервиран. — Маркърс ми каза, че ти си най-страстното маце в града и аз реших, че може би ще поискаш да се позабавляваме... Видях онези снимки — той я погледна гневно. — Изглеждаше сякаш ще се изпразниш през обектива му? Да не би да се страхуваш от Черил? Тя никога няма да разбере. Никога не разбира. — Не, но всички други в града знаеха. Искаше ѝ се изкрещи в лицето му. И как беше възможно Маркърс да е такъв подлец.

— Харесвам Черил. Харесвам и теб. Но няма да спя с теб, както не съм спала и с Маркърс. Не знам защо ти е казал това, може би, за да ми го върне. А аз ти обясних, че той ме дрогира. По време на по-голямата част от снимките съм била в полусънно състояние.

— Очевидно в леглото му — Боб изглеждаше силно раздразнен. Изобщо не бе си представял, че тя ще е толкова трудна, след онова, което Маркърс твърдеше за нея. Винаги я бе приемал като много целомъдрена и не би я закачил, ако Маркърс не твърдеше, че тя много се друсва и обича ексцентричния секс, а Боб взе, че му повярва.

— Не в леглото му, а във фотьойл в студиото му.

— С разтворени крака, не мога да не отбележа. — Самата мисъл го възбуждаше.

— Без дрехи? — Тя изглеждаше ужасена от чутото и той се разсмя.

— Не мога да твърдя, тъй като предниците на ризата падаха между краката ти, но посланието бе съвсем ясно. Е, какво ще кажеш? Какво мислиш за малък подарък за рождения ти ден горе заедно с чичо Боб? Това ще е малката ни тайна.

— Съжалявам. — Сълзите бликнаха и потекоха от очите ѝ. Макар и на двайсет и две години тя все още понякога се чувстваше дете. И защо ѝ се случваше все едно и също? Защо мъжете я мразеха толкова много, че единственото, което искаха да правят, бе да я използват? — Просто не мога, Боб — отвърна тя, плачеше на масата, което изглежда го разгневи още повече, защото привлякоха хорското внимание.

— Престани — грубо се сопна той, после присви очи и се приведе към нея. — Нека ти обясня ситуацията другояче, Грейс. Ще се качим горе за час-два да отпразнуваме рождения ти ден или в същия този миг ти ставаш безработна. Сега, какво решаваш — „Честит рожден ден“ или „Честито уволнение“?

Ако не беше толкова неприятно, тя би се разсмяла, ала Грейс не се разсмя, а започна да плаче още по-силно, когато го погледна в очите и успя да му каже:

— Тогава сигурно вече съм безработна. Ще взема заплатата си утре. — Стана от масата, без да каже дума повече. Върна вкъщи обляна в сълзи. На следващия ден отиде в агенцията, за да прибере нещата си и да вземе последната си заплата.

Същия ден Черил се върна от Ню Йорк и когато видя Грейс да влиза, се усмихна широко. Грейс изобщо не знаеше дали Боб ѝ е казал. Ала и без това вече нямаше значение. Тя бе взела решение за себе си. Оставаха ѝ два месеца от условната присъда, а после можеше да прави каквото поиска.

— По-добре ли се чувстваш? — попита я сърдечно Черил. В Ню Йорк бе имала успех. Никога не допускаше пропуски. Понякога съжаляваше, че не живеят там.

— Да, добре съм — тихо отвърна Грейс. Наистина съжаляваше, че ги напуска след двайсет и един месеца работа при тях, ала знаеше,

че няма избор.

— Боб ми каза, че вчера на обяд много неприятно си се натровила с храна и е трябвало да се прибереш. Горкото дете. Черил я погали по ръката и забърза към кабинета си. Изглежда нямаше представа, че Грейс е уволнена или че напуска. В този момент влезе Боб и я погледна безизразно.

— По-добре ли си, Грейс? — попита я той сякаш нищо не беше се случило помежду им. А тя отвърна тихо, така че никой да не ги чуе.

— Дойдох да взема заплата и да прибера нещата си.

— Не е необходимо да го правиш — каза ѝ той, лицето му продължаваше да не издава нищо. — Струва ми се, че и двамата можем да забравим случилото се, нали? — Той я погледна многозначително, тя се поколеба известно време, а после кимна. Нямаше смисъл да се раздухва скандалът, каквото се случило, случило се, но сега тя знаеше какво да прави. Беше дошло време.

Изчака шест седмици до Деня на труда, а после им връчи молба за напускане с месечно предизвестие. Черил бе съсипана, Боб също се престори на съкрушен, а Марджъри се разплака, когато Грейс ѝ каза. Ала само след три седмици условната ѝ присъда изтичаше и тя разбираше, че ѝ е време да напусне Чикаго. Вече бе съвсем сигурна, че снимките, които Маркърс бе направил, не бяха непристойни, дори Боб Суонсън бе признал, че ризата я е скривала изцяло и нищо не я е изложило на показ. Ала фотографиите ѝ бяха повод да изпитва неудобство, а Маркърс искаше да ѝ причини зло. Също и Боб. Маркърс бе готов да лъже и да казва на хората, че тя е евтина проститутка. А Бог знае какво би казал Боб, за да се защити, може би, че е искала да направи кариера чрез него, ако това можеше да му послужи. Беше уморена от хора като тях — от фотографите, които си въобразяваха, че светът е техен, от моделите, които бяха готови да бъдат използвани. Имаше чувството, че не може да направи повече от свършеното дотук за „Сейнт Мери“. Беше време да си тръгне. И го съзнаваше.

Организираха ѝ прощално тържество в агенцията, на което присъстваха много фотографи и модели. Едно от момичетата вече бе дало съгласието си да заеме мястото ѝ в къщата. На следващия ден, след като напусна работа, Грейс отиде при Луис Маркес. С два дни бе

закъсняла да му се обади, понеже бе твърде заета да опакова нещата си и да привърши делата си в агенцията. По закон вече бе извън контрола му, но все пак се отби при него да му се обади.

— Къде заминаваш сега? — попита я той разговорчиво. Тя наистина щеше да му липсва, особено уж случайните му посещения в жилището ѝ.

— За Ню Йорк.

Той вдигна вежди.

— Намери ли си работа там? — Тя се засмя на въпроса. Вече не му дължеше обяснения. Не дължеше нищо на никого. Бе изпълнила всичките си задължения, а Черил ѝ бе дала фантастична препоръка, която Боб също подписа.

— Не още, господин Маркес. Ще си намеря, щом стигна там. Не мисля, че ще ми е много трудно. — Сега вече имаше препоръки и стаж. Разполагаше с всичко необходимо.

— Трябваше да си живееш тук и да станеш модел. Ти си точно толкова красива, колкото другите момичета, но си много по-умна. — Думите му прозвучаха почти любезно.

— Благодаря — би искала да се чувства малко по-непринудена с него, но не можеше. Цели две години той се бе държал гадно и тя не искаше да го види никога повече. Подписа всички необходими документи, но когато му подаваше химикалката, той сграбчи ръката ѝ и тя го погледна с изненада, а после я отдръпна.

— Не искаш ли... знаеш... да направим едно бързо в името на доброто старо време, а, Грейс? — Той се потеше забележимо, а ръката му беше влажна и хлъзгава.

— Не, не искам — отвърна тя спокойно. Той вече не можеше да я уплаши. Не можеше да ѝ направи нищо. Сторила бе всичко, което бе длъжна. А той току-що бе подписал документите, които тя стискаше здраво в ръката си. Тя вече бе просто един обикновен гражданин. Най-сетне миналото бе зад гърба ѝ. И този дребен мерзавец нямаше да може да го възкреси.

— Хайде, Грейс, бъди по-весела. — Маркес заобиколи бюрото и преди тя да може да помръдне, я сграбчи и се опита да я целуне, а тя го отблъсна така силно, че той удари крака си в ръба на бюрото и ѝ се разкрещя. — Още ли се страхуваш от момчетата, а, Грейс? И какво ще

направиш? Ще убиеш следващия, който се опита да те чука? Ще ги убиваш всичките ли?

При тези думи Грейс тръгна към него вместо навън и го сграбчи за врата. Той сигурно бе по-силен от нея, но тя бе доста по-висока, а и го хвана неподготвен.

— Слушай, малко лайно такова, ако отново се опиташ да ме докоснеш, ще съобщи за теб на ченгетата и ще им позволя да те убият. Аз няма да си правя труда този път. Само да си ме докоснал и ще те обвиня в изнасилване и недей да си мислиш, че няма да го направя. И никога повече не се мяркай пред очите ми. — Тя го блъсна силно, а той втрещен я гледаше как взима чантата си и излиза от кабинета му, затръшвайки шумно вратата след себе си. Всичко свърши. Всичко бе история. Преди години Моли ѝ бе обещала, че този момент ще дойде. Животът ѝ вече ѝ принадлежеше.

За Грейс бе трудно да се раздели с Марджъри, тъй като тя бе единствената ѝ приятелка. Тъжно ѝ бе също да напусне хората от „Сейнт Мери“. Пол Уайнбърг ѝ пожела късмет и ѝ събщи, че по Коледа ще се жени. Тя се радваше за него. По много причини обаче беше щастлива, че напуска Чикаго. Беше щастлива също, че се маха от Илинойс и оставя зад гърба си кошмарните спомени. Непрекъснато се страхуваше, че внезапно ще срещне някой от Уотсика и ще бъде разпозната.

Беше сигурна, че в Ню Йорк това няма да се случи.

Този път взе самолет за Ню Йорк, а не автобус, както пристигна от „Дуайт“ в Чикаго. По-голямата част от спестяванията ѝ бяха непокътнати. Нямахме навика да прахосва пари, а семейство Суонсън ѝ плащаше добре. Дори успя да спести още малко и сметката ѝ набъбна до над петдесет хиляди долара. Вече знаеше къде иска да отседне и си направи резервация. Едно от момичетата я бе информирало и бе нарекло мястото „тъпо“, защото не позволявали да се водят момчета, но Грейс държеше точно на това.

От летището взе такси направо към „Барбизон за жени“ на „Лексингтън“ и Шейсет и трета, в момента, в който видя квартала, го хареса. Пълно бе с магазини и елегантни кооперации с апартаменти, беше пренаселено, оживено и елегантно. Беше само на три преки от „Блумингдейлс“ — модната къща, за която бе чуваше от години, някои от момичетата бяха работили за нея, само на една пресечка от Парк авеню и на три от Централ парк.

Мястото ѝ допадна. Прекара съботата бродейки лениво по „Медисън“, оглеждаше магазините, после отиде на зоологическа градина и си купи балон. Беше чудесен октомврийски ден и странно, но тя имаше усещането, че си е най-сетне вкъщи. Никога в живота си не бе се чувствала по-щастлива. В понеделник посети три служби по заетостта, за да си потърси работа. На следващата сутрин и се обади за няколко интервюта. Две бяха за агенции за модели, които тя

отхвърли. Повече не искаше да се занимава с тази работа и с хората, свързани с нея. Агенциите бяха разочаровани, тъй като препоръките ѝ от семейство Суонсън бяха много добри и тя познаваше бизнеса. Третото интервю бе за фирма за пластмаси, което ѝ изглеждаше досадно и затова тя го отказа, а четвъртото бе за много изтъкната адвокатска фирма „Макензи, Брод и Стайнуей“. Преди не бе чувала за тях, но очевидно всички от бранша в Ню Йорк я знаеха.

Облече черната рокля, която предната година бе купила от „Карсън Пири Скот“ в Чикаго, и червеното палто, което намери същата сутрин в „Лорд и Тейлър“. Изглеждаше зашеметяващо. Първо с нея разговаря завеждащият личен състав, а после я изпратиха горе да се срещне с шефа на канцеларията, старшата секретарка и с двама от младшите съдружници. С годините организаторските ѝ умения бяха станали още по-добри, ала все още не бе така точна на диктовките. Те обаче бяха склонни да я наемат, тъй като беше много способна при бързото нахвърляне на бележки и машинописа.

Хареса всички, с които се запозна, включително и двамата младши партньори, за които щеше да работи — Том Шорт и Бил Мартин. И двамата бяха сериозни и суховати, единият бе завършил право в Принстън, а другият се бе дипломирал в Харвардския университет. Всичко изглеждаше предсказуемо и порядъчно, а дори местоположението на фирмата ѝ беше много удобно. Намираше се на Парк авеню и Петдесет и шеста улица, само на осем пресечки от хотела ѝ, макар вече да бе ясно, че скоро нямаше да ѝ е толкова близо, защото трябваше да си намери апартамент.

„Макензи, Брод и Стайнуей“ заемаха десет етажа и имаха над шестстотин служители. Единственото ѝ желание бе да е част от тълпата и то бе изпълнено. Това бе най-безличното работно място, което си бе представяла и то ѝ подходеше идеално. Носеше косата си опъната назад, много малко грим и същите дрехи, с които бе работила в „Суонсънс“ в Чикаго. Беше малко по-шик от необходимото, но шефът на канцеларията реши, че с времето ще промени стила си. Тя бе умно момиче и той наистина я хареса.

Наеха я за помощник — секретарка общо за двама от младшите съдружници. Те имаха право на две сътруднички, колежката на Грейс беше три пъти по-стара и два пъти по-пълна от нея и с радост приемаше всяка помощ, която ѝ се предложеше. Още първия ден каза

на Грейс, че Том и Бил са чудесни момчета и с тях си струва да се работи. И двамата бяха женени и имаха съпруги блондинки, единият живееше в Стамфорд, а другият — в Дариън, имаха по три деца.

В известен смисъл за Грейс бяха като близнаци, но това важеше за повечето мъже във фирмата. Сякаш виждаше море от млади мъже, които работеха там, и в основни линии ѝ изглеждаха по един и същи начин. Не говореха за нищо друго, освен за делата си. Всички пътуваха всекидневно до Кънектикът или Лонг Айланд, повечето от тях играеха скуош, членуваха в клубове, а всичките им секретарки бяха еднакво безизразни. Това бе точно анонимният свят, към който се стремеше Грейс. Сякаш никой не я забеляза, когато започна работа. Тя се приспособи моментално, изпълняваше задълженията си и никой не я разпитваше коя е, къде е работила или откъде идва. Никой не се интересуваше. Това бе Ню Йорк. И на нея ѝ харесваше.

В края на седмицата си намери апартамент. На Осемдесет и четвърта улица и Първо авеню. Можеше да използва метрото до работата или автобуса, а със заплатата, която взимаше, наемът не я затрудняваше. Беше продала леглото и мебелите на момичето, което зае мястото ѝ в Чикаго, затова отиде до „Мейсис“ и си купи някои неща, но тук ги намери много по-скъпи. Една от колежките ѝ каза, че в Бруклин се продавали мебели с отстъпка и една вечер след работа тя се качи на метрото и се запъти натам, усмихвайки се сама на себе си. Никога не бе се чувствала толкова порядъчна и зряла, господарка на съдбата си. За пръв път в живота ѝ никой не я контролираше, нито я заплашваше, нито се опитваше да я нарани. Никой не искаше нищо от нея. Можеше да прави каквото си поиска.

В съботните следобеди пазаруваше, купуваше си храна от „Ей енд Пи“ наблизо, обхождаше галериите по Медисън авеню и Уест Сайд, направи дори малки набези към Сохо. Харесваше ѝ Ню Йорк и всичко в него. Похарчи неизвестно каква сума на Мот стрийт, огледа италианския квартал. Беше очарована след посещението си на два аукциона. Месец след пристигането си имаше работа, свой живот и апартамент. Вече бе набавила голяма част от мебелите си, обзавеждането не беше нито вълнуващо, нито елегантно, но бе удобно. Сградата бе стара, но чиста. Бяха ѝ дали завеси, стените бяха в бежово и подхождаха на всичко, което купи. Апартаментът имаше дневна, малка кухня и ъгълче, оформено като трапезария, тясна спалня и баня.

Това бе всичко, което ѝ бе нужно и ѝ принадлежеше. Никой не можеше да ѝ го отнеме или да го развали.

— Как ти понася Ню Йорк? — попита я шефът на личен състав, когато тя отново го срещна един ден на обяд в закувалнята на фирмата. Тя се хранеше тук само при лошо време или когато беше пред заплата. В повечето случаи по обяд се разхождаше в центъра.

— Харесва ми. — Тя му се усмихна. Беше дребен, възрастен и плешив, казал ѝ бе, че има пет деца.

— Радвам се — засмя се той. — Чувам добри отзиви за теб, Грейс.

— Благодаря.

Най-доброто у него, поне що се отнасяше до нея, беше, че той обичаше жена си и не проявяваше никакъв интерес към Грейс. Всъщност и никой друг не се интересуваше от нея. Никога през живота си не се бе чувствала толкова удобно. Хората работеха и сякаш в съзнанието им нямаше място за секс. Изглежда никой не я забелязваше и особено Том и Бил, двамата младши съдружници, за които работеше. Би могла да се обзаложи, че дори да е пет пъти по-стара, те нямаше да забележат. Бяха любезни с нея, но не мислеха за друго, освен за работа. Понякога оставаха чак до осем-девет вечерта и тя се чудеше дали изобщо виждаха децата си. Идваха дори през почивните дни, когато трябваше да пишат доклади за старшите съдружници.

— Имаш ли планове за Деня на благодарността? — попита я в средата на ноември секретарката, която работеше заедно с нея. Тя беше чудесна по-възрастна жена с плътна талия и пълни крака, но с мило лице и прошарена коса, никога не беше се омъжвала. Казваше се Уинфрид Апгард, всички ѝ викаха Уини.

— Не, но ще измисля нещо — спокойно отвърна Грейс. Почивните дни не бяха силната ѝ страна.

— Няма ли да се прибиращ вкъщи?

Грейс поклати глава и не спомена, че всъщност няма дом. Нейният дом бе апартаментът ѝ, тя беше съвсем самостоятелна.

— Заминавам за Филадельфия да видя майка си иначе щях да те поканя — извини се Уини. Тя приличаше на добрата леля стара мома, изглежда обичаше работата си и хората, с които работеше. Грижеше се за тях като майка орлица, а те непрекъснато се шегуваха с нея. Ала тя неуморно им поръчваше да си обуват гумени ботуши в снега и ги

предупреждаваше за приближаваща буря, когато си тръгнаха за вкъщи късно с кола.

Отношението на Том и Бил към Грейс бе много по-различно, отколкото към Уини. Сякаш се преструваха, че не я виждат. Понякога се питаше дали младостта ѝ не им се виждаше опасна, дали жените им не се дразнеха, дали Уини не беше за тях по-спокойна и по-удобна. Всъщност нямаше значение. Те никога не казваха нищо от личен характер пред Грейс и докато с Уини понякога се шегуваха, към нея винаги се обръщаха с каменни лица все едно изключително много внимаваха да не я опознаят ни най-малко. Беше много по-различно, отколкото с Боб Суонсън, но това най-вече харесваше тя в работата си.

Седмицата преди Деня на благодарността тя няколко дни използва обедната си почивка за лични телефонни разговори. Отдавна се канеше да го направи, но бе заета с подреждането на апартамента. Ала вече беше време отново да започне да дава на другите от себе си. Възнамеряваше да го прави до края на живота си, имаше чувството, че го дължи на хората, които бяха помогнали на нея. Това бе дълг, който никога нямаше да спре да изплаща. Беше време да започне отново с вноските.

Най-сетне намери каквото търсеше.

Ставаше дума за приюта „Сейнт Андрю“, намираще се в Долен Ийст Сайд, на „Деланси“. Ръководеше го млад свещеник, който веднага я покани да отиде и да се срещне с него на следващата сутрин, в събота.

Взе метрото надолу по „Лексингтън“, сменя няколко пъти линиите и най-сетне слезе на „Деланси“, останалата част от пътя извървя пеша. Разходката бе твърде неприятна. По улицата безцелно се мотаеха безделници, край входовете виждаше пияници, които дремеха или направо се бяха изпружили на тротоарите. Вървеше покрай складови помещения и жилищни блокове, магазини с вехти фасади и тежки врати. Навсякъде се виждаха изоставени автомобили и деца с вид на малолетни престъпници, които си търсеха белята. Изпровождаха Грейс с поглед, когато минаваше край тях, но никой не я обезпокои. Най-сетне стигна до „Сейнт Андрю“. Приютът бе настанен в стара каменна къща в доста лошо състояние, боята се лющеше от вратите, имаше и табелка, която се крепеше буквално на магия,

непрекъснато влизаха и излизаха хора, главно жени и деца и няколко млади момичета. Едно от тях беше може би четиринайсетгодишно, но Грейс забеляза, че е в напреднала бременност.

Когато влезе вътре, завари на пропуска три млади момичета. Те не спираха да бърборят, едно от тях се занимаваше с маникюра си. Изобщо вътре цареше невъобразим шум. Сякаш от всяко кътче на сградата се изсипваха гласове и деца, някъде се водеше спор, имаше чернокожи и бели, китайци и пуерториканци. Приютът бе като своеобразна миниатюра на Ню Йорк, все едно някой бе похитил метрото.

Попита по име за младия свещеник и остана да го чака дълго, наблюдаваше какво става около нея, а когато той се появи, тя забеляза, че е облечен в джинси и във вехт бледожълт пуловер.

— Отец Финеган? — попита тя с любопитство. В очите му имаше нещо дяволито и изобщо не приличаше на свещеник. Беше с яркочервена коса и имаше вид на дете. Ала върху светлата му кожа, обсипана с лунички край очите се забелязваха бръчки, които издаваха, че е по-възрастен и не е дете, на каквото приличаше.

— Отец Тим — поправи я той с усмивка. — Госпожица Адамс?

— Грейс — тя също му отвърна с усмивка. Човек не можеше да не му се усмихва. Той наистина имаше жизнерадостен вид.

— Хайде да поговорим някъде — покани я той спокойно, проправяйки си път през няколко деца, които се гонеха из централното фойе.

Сградата изглеждаше сякаш преди това е била жилищен блок и е била преустроена, за да осигури дом на онези, които се нуждаеха от него. По телефона свещеникът ѝ бе казал, че съществуват от пет години и имат голяма нужда от помощ, особено от доброволци. Развълнува се, когато тя му се обади. Тя бе просто едно от многото чудеса, от които имаха потребност.

Заведе я в кухня с три стари миялни машини, които им бяха дарение, и голяма стара мивка. По стените имаше плакати, мебелировката се свеждаше до голяма кръгла маса и няколко стола, виждаха се две големи кани с кафе. Той сипа по една чаша за двамата и я отведе в малка стая с бюро и три стола. Изглежда преди това помещението бе използвано за килер, а сега тук бе кабинетът му. Стаята имаше огромна нужда от преобоядисване и някаква

мебелировка, ала когато човек седнеше и поведеше разговор с него лесно забравяше всичко друго. Той имаше приятно присъствие, но изобщо не го съзнаваше и именно затова всички го обичаха.

— И така, какво ви води насам, Грейс? Извън доброто сърце и наивната природа? — Той пак ѝ се усмихна и отпи от горещото кафе, а очите му палаво играеха.

— И преди съм вършила такава работа в Чикаго. В центъра „Сейнт Мери“. — Спомена името на Пол Уайнбърг като препоръка.

— Знам го много добре. И аз самият съм от Чикаго. От двайсет години обаче съм тук. Познавам „Сейнт Мери“. В известен смисъл сме изградили подобна структура. Тяхната работа е много ефективна. — Тя му разказа по колко души годишно са били обслужвани в „Сейнт Мери“ и че във всеки един момент там живеят по десетина семейства. Да не говорим за хората, които идваха и си отиваха в рамките на един ден и нерядко се връщаха, за да се възползват от спокойствието, което даваше „Сейнт Мери“.

— Ние предлагаме същото и тук — отвърна ѝ той сериозно, като я наблюдаваше. Не можеше да си обясни защо човек като нея иска да се занимава с такава работа. Ала отдавна се бе научил да не подлага на съмнение даровете, които му изпращаше Господ, а да се възползва от тях. Твърдо бе решен да вземе Грейс на работа в „Сейнт Андрю“. — Тук приемаме повече хора. Може би осемдесет-сто на ден, плюс-минус десет души, по-скоро плюс. — Отново на лицето му се появи усмивка. — В един момент бяхме настанили над сто жени, а сме имали случай на два пъти повече деца. Общо взето през повечето време имаме около шейсет жени и петдесет деца. Не връщаме от „Сейнт Андрю“ никого. Това е единственото правило тук. Те идват на вратата ни и остават, това е, което искат. Повечето не се застояват. Или се връщат, или продължават напред и започват нов живот. Средният престой е от седмица максимум до два месеца. Най-често си тръгват до две седмици.

В „Сейнт Мери“ беше почти същото, помисли си Грейс.

— Можете ли да настаните толкова много хора? — Тя бе изненадана. Сградата не изглеждаше толкова голяма, а и в действителност не беше.

— Използваме двайсет апартамента. Пълним ги колкото е възможно, Грейс. Вратите ни са отворени за всички, не само за

католиците — обясни той, — дори не задаваме на хората този въпрос.

— Всъщност... — тя му се усмихна, от него се излъчваше топлина, която докосна душата ѝ. У отец Тим имаше невинност и чистота, която го превръщаше в реално съществуващ светец. Той бе наистина божи служител, Грейс веднага се почувства уверена и благословена, че е до него. — Лекарят, който ръководеше „Сейнт Мери“, бе евреин — отбеляза тя и той се разсмя.

— Не съм стигнал толкова далеч, но кой знае.

— Имате ли лекар тук?

— Предполага се, че това е моя милост. Аз съм йезуит и имам докторат по психология. Ала доктор Тим би звучало малко странно, нали? Отец Тим ми подхожда повече. — Този път се засмяха дружно и той се запъти да сипе по още една чаша кафе от една от двете големи кани.

— На наше разположение са пет монахини, разбира се, не са в техните одежди, работят тук, имаме близо четирийсет доброволци, които идват по различно време. Нуждаем се от всеки от тях, за да може приютът да функционира. Дежурства дават и няколко психиатрични сестри от Нюйоркския университет, много студенти, главно от Колумбийския университет карат тук специализация по психиатрия. Групата е добра и те работят като дяволи... съжалявам, като ангели. — Тя истински го хареса — с неговите лунички и закачливи очи. — А ти, Грейс? Какво те води при нас?

— Тази работа ми харесва. Тя означава много за мен.

— Много ли знаеш за нея? Предполагам, че е така, след като две години си ходила в „Сейнт Мери“.

— Две нощи през седмицата и всяка неделя... повечето празници.

— О-о. — Той бе силно впечатлен и в същото време бе изненадан. Свещеник или не, той виждаше, че тя е млада и красива, твърде млада, за да отдава до такава степен живота си на места като това. После я погледна изпитателно. — Грейс, за теб това специална мисия ли е? — Сякаш знаеше. Изглежда усети.

Тя кимна.

— Да, така ми се струва. Аз... разбирам проблемите.

Не знаеше какво още да му каже, ала той кимна и нежно я докосна.

— Всичко е наред. Изцелението идва по много начини. Да дадеш Божията благословия на другите е един от тях. — Тя кимна, погледът ѝ се замъгли от сълзи. Той несъмнено знаеше. Разбираше. Имаше чувството, че бидейки тук, до него, все едно се е прибрала вкъщи. — Имаме нужда от теб, Грейс. Тук е твоето място. Ти можеш да дариш радост и изцеление на много хора, както и на себе си.

— Благодаря ти, отче — прошепна тя, докато триеше очите си, а той ѝ се усмихваше. Той не настоя да говори повече за това. Вече знаеше всичко, което му бе необходимо. Никой нямаше по-добра представа през какво бяха минали тези жени, съсипани и малтретирани от собствените си съпрузи и бащи, или майки и приятели.

— Сега да се залавяме за работа. — Очите му отново се смееха. — Кога можеш да започнеш? Няма да те пуснем толкова лесно оттук. Току-виж си размислила.

— Веднага?

Тя бе дошла готова да започне, ако той искаше, и това отговаряше напълно на неговото желание. Отведе я обратно в кухнята, където оставиха празните чаши в една от миялните машини, а после тръгнаха по коридора и той започна да я запознава с различни хора. На мястото на трите момичета на пропуска беше дошло двайсетинагодишно момче, студент по медицина в Колумбийския университет, а две жени разговаряха с група малки момиченца, отец Тим ѝ ги представи като сестра Тереза и сестра Юджин, макар на Грейс нито една от двете да не ѝ приличаше на сестра. Бяха дружелюбни жени около трийсетте. Едната бе облечена в анцуг, а другата — в джинси и износен пуловер. Сестра Юджин предложи да заведе Грейс горе, за да ѝ покаже стаите, където са настанени жените, и детската стая, където понякога прибираха децата, ако жените бяха твърде съсипани, за да се грижат дори за самите себе си.

Имаха си и болнично отделение, ръководено от правоспособна сестра, която бе монахиня, но бе облечена в чиста бяла престилка над сини джинси. Светлината бе приглушена и сестра Юджин въведе Грейс на пръсти, като даде знак на дежурната сестра. Грейс погледна към жените на леглата и сърцето ѝ се сви, когато разпозна белезите, с които бе преминал животът ѝ. Безмилостен побой и късащи сърцето синини. Ръцете на две от жените бяха гипсирани, едната имаше изгаряния от цигари по цялото си лице, а другата стенеше, докато

сестрата се опитваше отново да превърже счупените ѝ ребра и слагаше лед на подутите ѝ очи. Съпругът ѝ вече бе в затвора.

— Изпращаме най-лошите случаи в болница — обясни сестра Юджин тихо, когато излязоха от стаята.

Без да се замисли, Грейс се спря и докосна нечия ръка, а жената я погледна с подозрение. И това бе познато на Грейс. Понякога тези жени бяха твърде изтормозени и малтретирани и не можеха да си представят, че никой повече няма да им причини зло.

— Държим тук, които от тях можем, така не се разстройват толкова. Понякога става дума само за синини. Най-тежките случаи отиват в спешното отделение. — Като жената, която бе дошла преди две вечери, съпругът ѝ бе залепил гореща ютия на лицето ѝ, след като я бе ударил със стоманен лост отзад по главата. Почти я бе убил, ала тя бе толкова напласена, че отказваше да предяви обвинения. Властите отделяха и изпращаха децата им във възпитателни домове. Ала за да се оправи, жената би трябвало да желае да се спаси, а повечето нямаха смелостта за това. Изтормозените хора се изолираха сами от света. Нещастieto ги караше да се крият от всички и, Грейс го знаеше добре, дори от тези, които можеха да помогнат.

След това сестра Юджин я заведе при децата и след минута Грейс се оказа заобиколена от малки момиченца и момченца, разказваше им приказки, връзваше панделки на плитките им и стягаше връзките на обувките им докато те ѝ разказваха кои са, а някои споделяха какво им се е случило и защо са дошли тук. Някои не бяха в състояние да говорят. Братчетата или сестричетата им бяха убити от родителите им. На други майките бяха горе, не можеха да се движат от побоя, срамуваха се да ги видят. Това беше болест, която съсипваше семействата и хората, които я преживяваха. Със свито сърце Грейс си даде сметка, че малцина от тях ще пораснат и ще станат пълноценни хора или ще са в състояние да повярват отново на някого.

Същата вечер си тръгна чак след осем часа. На вратата я пресрещна отец Тим, който разгоряваше с един полицаи. Той току-що бе довел двегодишно момиченце, изнасилено от баща си. Грейс потръпваше от случаи като този... тя поне бе на тринайсет... ала в „Сейнт Мери“ бе видяла бебета, изнасилени от бащите си.

— Труден ден, а? — попита я със съчувствие отец Тим, когато полицаят си тръгна.

— Хубав ден — усмихна му се тя.

Прекарала бе по-голямата част от времето с децата, а последните няколко часа бе разговаряла с жени, които току-що бяха пристигнали, изслушваше ги, опитваше се да им вдъхне смелост, за да направят каквото трябва. Никой не можеше да ги замени в това. Полицията можеше да помогне, ала от тях самите зависеше да се спасят. А може би, ако разговаряше с достатъчно от тях, казваше си тя, нямаше да им се наложи да изминат нейния дълъг път. Нямаше да им се наложи да стигат до затвора, за да се освободят. Така тя изплащаше дълговете си, изкупваше греха, който знаеше, че нейната майка никога не би ѝ простила. Ала тя нямаше избор и не съжеляваше за стореното. Просто не искаше някой друг да плати същата цена като нея.

— Организирали сте страхотно работата си — направи му тя комплимент. Харесваше ѝ повече от „Сейнт Мери“. Беше по-оживено и в известен смисъл се усещаше по-голяма сърдечност.

— Не по-страхотно от хората, които работят тук. Мога ли да те заинтригувам да се върнеш? Сестра Юджин казва, че си чудесна.

— Тя също. — Монахинята бе неуморна, работеше целия ден, както и останалите, с които Грейс се срещна. Харесаха ѝ всички, които видя. — Струва ми се, че не можеш да ме отпъдиш. — Вече се бе подписала за две нощи през седмицата и за следващата неделя. — Мога да дежуря също на Деня на благодарността — не принудено предложи тя.

— Няма ли да си вкъщи? — Той я погледна изненадано. Тя бе твърде млада, за да няма семейни ангажименти.

— Нямам дом, където да отида — отвърна тя без колебание. — Няма нищо. Свикнала съм. — Той я погледна в очите и кимна. В тях имаше много повече информация, отколкото в думите ѝ.

— Ще се радваме да си с нас. — Празниците винаги бяха труден период за хората със сложна семейна ситуация, тогава често идваха двойно повече пострадали. — Тук винаги става напрегнато.

— Затова искам да дойда. До следващата седмица, отче — сбогува се тя и се подписа в книгата за смените. Щеше да докладва на сестра Юджин. Вълнуваше се, че дойде тук, точно това бе, което желаше.

— Бог да те благослови, Грейс — рече отец Тим, когато тя тръгна.

— И теб, отче — провикна се Грейс и затвори вратата след себе си.

До метрото разстоянието ѝ се стори дълго, беше ѝ студено и малко се страхуваше, когато минаваше край безделници, пияници и млади хулигани, които си търсеха забавление. Ала никой не я обезпокои и половин час по-късно тя бе съвсем близо до вкъщи, вървеше по Първо авеню към апартамента си. Беше уморена от дългия ден, ала се чувстваше отново възкръснала, сякаш поне в известен смисъл преживяният ужас можеше да ѝ послужи за нещо полезно. Когато знаеше това, за Грейс болката от миналото си струваше. Поне животът ѝ не бе пропилян.

Както обеща, Грейс прекара Деня на благодарността в приюта „Сейнт Андрю“. Дори помогна при приготвянето на пуйката. След това се отдаде на рутинните си задължения, ходеше там във вторник и петък нощем и неделя през целия ден. Петъците винаги бяха натоварени, защото започваха седмичните почивни дни и се изплащаха заплатите. Съпрузите, които бяха склонни към насилие, излизаха и се напиваха, а при завръщането си у дома нанасяха побои на съпругите си. Грейс установи, че в петък никога не си тръгваше преди два след полунощ, а понякога дори по-късно. В неделя се опитваха да се справят с всички жени и деца, които постъпваха през почивните дни. Единствено във вторник през нощта двете със сестра Юджин имаха възможност да си побъбрят. По Коледа двете жени вече се бяха сприятелили. Сестра Юджин дори я попита дали някога е мислила да се посвети на Бог.

— О, Боже, не! Не бих могла да си го представя — Грейс бе встрещена от идеята.

— Не е по-различно от това, което правиш сега — усмихна ѝ се сестра Юджин. — Ти даваш много от себе си на другите... и на Господ... независимо как виждаш нещата.

— Не мисли, че е плод на непорочност — усмихна се Грейс, притеснена от думите на монахинята. — Просто изплащам някои стари дългове. В един момент хората са били добри към мен, доколкото съм им позволила. Бих искала сега да го предам на другите. — Хората, които бяха добри към нея се брояха на пръсти. Няколко души. Ала тя искаше да бъде човек от значение за всеки един с изтерзана душа и тяло. И го постигаше. Но това не беше достатъчно, за да посвети живота си на Господ, можеше да се отдаде само на малтретираните жени и деца.

— Имаш ли си приятел? — попита я веднъж сестра Юджин, кикотейки се като момиче, и Грейс се засмя на въпроса. Сестра Юджин

проявяваше любопитство към живота ѝ, а Грейс рядко даваше информация. Беше много затворена, но така се чувстваше по-сигурна.

— Не съм много веща с мъжете — отвърна Грейс честно. — Те не са моята сила. По-добре да идвам тук и да правя нещо полезно.

И успяваше. Прекара Коледа и Нова година с тях, а понякога, след като бе работила в приюта, на лицето ѝ се изписваше покой. Уини забелязваше това от време на време на работа и смяташе, че се дължи на някой мъж. Изглеждаше много щастлива и в хармония със себе си. Ала покоят идваше от отдаването на работата с изтормозените души, от нощното будуване с малтретирано дете на ръцете, на което напяваше тихо, така както никой преди не бе го ласкал. Повече от всичко искаше да има значение в живота на тези деца и го постигаше.

Накрая, след като бяха работили заедно в продължение на пет месеца, Уини я покани на обяд в неделя. Грейс много се разчувства, но ѝ обясни, че има постоянни неделни задължения. Никога не би ги отменила. Затова се видяха в събота. Срегнаха се в „Шрафтс“ на Медисън авеню, а после отидоха в центъра „Рокфелер“ да погледат кънкьорите.

— С какво се занимаваш в неделя? — попита я с любопитство Уини, бе убедена, че Грейс има приятел. Бе много красиво момиче и толкова млада. Сигурно си имаше някого.

— Работя на улица „Деланси“ в приют за малтретирани жени и деца — обясни тя, докато наблюдаваха как жените с къси полички се въртяха по леда, децата играеха на гоненица с родителите и приятелчетата си, падаха и се заливаха от смях. Изглеждаха толкова щастливи.

— Така ли? — Уини изглеждаше изненадана от признанието на Грейс. — Защо? — Не можеше да си представи такова млада и красиво момиче като Грейс да се занимава с нещо толкова трудно и угнетяващо.

— Правя го, защото го смятам за важно. Работя там три пъти в седмицата. Това е страхотно място. Харесва ми — обясни Грейс с усмивка на Уини.

— Отдавна ли се занимаваш с това? — попита тя изненадано, а Грейс кимна, все още усмихната.

— От дълго време. Работех така и в Чикаго, но тукашният приют е по-добър. Казва се „Сейнт Андрю“. — А после се засмя и ѝ разказа

за сестра Юджин, която ѝ предложи да стане монахиня.

— О, Боже — Уини изглеждаше ужасена, — няма да го направиш, нали?

— Не. Но те изглеждат много щастливи. Все пак това не е за мен. Аз предпочитам да го върша като доброволка.

— Три дни в седмицата са много. Изглежда нямаш кой знае какво време за друго.

— Нямам. И не искам. Работата ми носи удоволствие, както и задълженията ми в „Сейнт Андрю“. В събота имам време за себе си, както и две вечери седмично. Не ми трябва нищо повече.

— Та ти не живееш здравословно — смъмри я Уини. — Момиче на твоята възраст трябва да се забавлява. Нали знаеш, с момчета — сгълча тя Грейс като майка, а Грейс се изсмя. Харесваше я. Приятно ѝ бе да работи с нея. Беше отговорна, отхвърляше много работа и наистина се грижеше за „своите“ партньори и за Грейс. Беше ѝ като майка.

— Добре съм. Честно. Ще имам много време за момчета, когато порасна още — пошегува се Грейс, но Уини поклати глава и помахаше с пръст.

— Това става по-бързо, отколкото ти си мислиш. Цял живот съм се грижила за родителите си, сега майка ми е във Филадельфия заедно с леля ми, а аз съм сама тук. Баща ми почина и аз не успях да се омъжа. Когато той си отиде от този свят, а мама замина за Филадельфия, за да бъде с леля Тина, вече бях твърде възрастна. — Гласът ѝ издаваше такава тъга, че на Грейс ѝ стана мъчно за нея. Предполагаше, че тя се чувства много самотна и точно затова излезе с нея в събота. — Един ден ще съжаляваш, Грейс, ако не се омъжиш и преди това не си имала свой живот.

— Не съм убедена. — Напоследък ѝ бе минавала мисълта, че наистина не иска да се омъжва. Достатъчно се бе опарила, а, макар и мимолетни отношенията ѝ с мъже като Маркърс и Боб Суонсън, а дори с Луис Маркес, я научиха на нещо. Наистина не искаше повече да се забърква с никой като тях. А добрите мъже като Дейвид и Пол все още не я караха да изпитва към тях нещо различно. И двамата бяха чудесни хора, но тя наистина не ги желаше. Беше щастлива да е сама. Не правеше никакви усилия да се среща с мъже, нито да разнообразява живота си с друго, освен с работата в „Сейнт Андрю“.

Ето защо тя буквално се учуди, когато един от другите младши партньори, който работеше в съседния до техния кабинет, един ден я покани на вечеря. Знаеше, че е приятел на съдружниците, с които тя работеше, че неотдавна се е развел и бе много приятен на външен вид. Ала тя не желаше да излиза нито с него, нито с някой друг от работата.

Един ден той се отби при нея по време на обедната почивка и притеснен ѝ прошепна, че я кани на вечеря в петък. Тя му обясни, че в петък вечер има ангажименти като доброволка и не ѝ е възможно, но че е изключително поласкана от поканата. Той си тръгна, очевидно се чувстваше неловко и бе силно притеснен.

Още повече се изненада, когато един от шефовете ѝ я попита на следващия ден следобед, защо е отказала поканата за вечеря на Халам Бол.

— Хал е наистина чудесно момче — обясни ѝ той — и те харесва — все едно това бе всичко необходимо, за да приеме тя срещата. Никой от тях не би могъл да си обясни отказа ѝ.

— Ъ... ъ-ъ... много мило от негова страна, сигурна съм, че е така — започна да заеква тя. — Но не излизам с хора, с които работя на едно място. Подобни отношения не ми харесват — твърдо отказа тя и младшият партньор кимна.

— И аз така му казах. Подозирах, че е нещо подобно. Всъщност, много умно от твоя страна, но не е добре, защото се надявах ти да го харесаш. Той наистина е съсипан от развода си миналото лято.

— Съжалявам — хладно отвърна тя. После Уини я смъмри и ѝ каза, че Халам Бол бил един от най-свестните мъже във фирмата и тя била много глупаво момиче. Предупреди я, че ако не внимава, ще остане стара мома.

— Добре — Грейс ѝ се усмихна. — Нямам търпение това да стане. Тогава никой няма да ме кани, а на мен не ще ми се налага да измислям извинения.

— Ти си луда! — сгълча я Уини. — Глупачка — пъхтеше и си мърмореше тя, а когато следващия месец един от помощниците я покани на среща и Грейс му отказа, Уини съвсем се ядоса. — Ти си най-глупавото момиче, което познавам! — нахвърли ѝ се по-

възрастната жена. — Няма да ти позволя да правиш това! Той е превъзходно момче, дори е висок колкото теб!

Грейс само се засмя на доводите ѝ и отказа да размисли, а след много кратко време вече всички говореха, че Грейс Адамс не излиза с мъже от фирмата. Повечето от тях решиха, че има приятел или е сгодена, а неколцина избраха предизвикателството. Ала тя не промени никога позицията си и отговорът ѝ неизменно бе отрицателен. Независимо колко привлекателни бяха или колко интересни, тя не прие нито една покана. Всъщност се държеше еднакво безразлично към всички мъже. Някои от колегите си чудеха какво става с нея.

— И как точно смяташ да се омъжиш? — почти ѝ изкрещя един ден Уини, когато в късния следобед се готвеха да си тръгват от работа.

— Не смятам да се омъжвам, Уин. Ето това е. — Грейс изглеждаше трогната, но не и развълнувана от грижите на по-възрастната жена.

Уини бе сърдита.

— Тогава трябваше да станеш монахиня! — продължи на висок тон Уини. — Ти на практика вече си.

— Да, госпожо — отвърна Грейс с добродушна усмивка, а Бил, един от „техните“ партньори, вдигна учудено вежди, когато излизаше от кабинета си и ги чу. Подобно на Уини и той смяташе, че Грейс пропуска възможности. Красотата и младостта не бяха за цял живот.

— Биете ли се, дами? — пошегува се той, облече палтото и взе чадъра си. Беше март и от седмици валеше. Ала поне нямаше сняг.

— Тя е проклета глупачка! — възкликна Уини, пъхтеше докато обличаше палтото си и се омота цялата в него, Грейс се втурна да ѝ помогне, а съдружникът им се присмиваше.

— Грейс? Боже мой, Грейс, какво си направила на Уини?

— Не иска да излиза с никого, ето какво! — Уини дръпна гневно палтото си от Грейс и го закопча накриво, а съдружникът и Грейс се опитваха да не се изсмеят. — Ще остане стара мома като мен, а тя е много млада и хубава и не бива да го допуска. — Тогава Грейс видя, че тя почти се е разплакала, наведе се и я целуна по бузата с искрена обич. Понякога все едно ѝ беше майка и най-скъпа приятелка в други моменти.

— Сигурно има приятел — обърна се съдружникът към по-възрастната секретарка. Всъщност напоследък и той бе започнал да се

чуди дали Грейс няма връзка с женен мъж. Постоянните ѝ откази към всички млади мъже в работата, като че ли можеха да се обяснят по този начин. — Вероятно го пази в тайна. — Той изобщо не вярваше, че нейната резервираност е плод на целомъдреност, сигурно имаше нещо друго и неколцина от младшите партньори споделяха неговото мнение.

Уини я погледна, а Грейс се усмихна и замълча, което моментално убеди Уини в правотата на съдружника — в края на краищата сигурно в живота ѝ имаше женен мъж.

Двете жени се разделиха във фойето и си пожелаха лека нощ, а Грейс се запъти към улица „Деланси“ и прекара нощта в грижи за нуждаещите се.

На следващата сутрин дойде на работа уморена и Уини бе вече съвсем сигурна, че шефът им е бил прав и че Грейс е палувала предната нощ. А Грейс имаше чувството, че се разболява от настинка. Дрехите ѝ прогизнаха вечерта от проливния дъжд, докато измина дългото разстояние по „Деланси“, за да стигне до „Сейнт Андрю“. Да не говорим, че изобщо не беше в настроение да направи услугата, която шефът на личен състав ѝ поиска през обедната почивка. В единайсет часа той ѝ се обади и я помоли да отиде до кабинета му. Тя се притесни, Уини се разтревожи. Не можеше да си представи от какво би могъл да се оплаква, освен някой от отхвърлените мъже да беше решил да ѝ причини неприятности. И преди ѝ се бе случвало и това изобщо не би я изненадало.

— Дръж си езика зад зъбите — предупреди я Уини, когато тя тръгна нагоре. Ала той не я викаше, за да се оплаква, а за да я похвали.

Каза ѝ, че чудесно върши работата си и всички в отдела ѝ я харесват, както и двамата съдружници, които обслужва.

— Всъщност — започна той несигурно, — бих искал да те помоля за малка услуга, Грейс. Знам колко неприятно е човек да се откъсва от работата си за известно време, разбирам, че Том и Бил също няма да са доволни. Но снощи госпожица Уотърман е претърпяла злополука в метрото. Подхлъзнала се по стълбите и счупила ябълката си. Няма да я има два, а може би три месеца. Много лошо. Тя е в „Ленъкс хил“ и сестра ѝ ни се обади. Знаеш я, нали? — Грейс напрягаше паметта си, но не можеше да се сети коя е госпожица Уотърман. Очевидно, една от секретарките във фирмата. Не разбираше дали това ще е стъпка нагоре или надолу и за кого е работела.

Надяваше се да не е някой от мъжете, които я бяха канили на вечеря. Тогава би изпаднала в неловка ситуация.

— Не мисля, че я познавам — Грейс го погледна безизразно.

— Работи при господин Макензи — сериозно съобщи шефът на личен състав, сякаш ѝ бе казал всичко. Грейс го гледаше объркана.

— Кой господин Макензи? — попита го тя, продължаваше да не го разбира.

— Господин Чарлс Макензи — с укор в гласа поясни той, сякаш тя бе много глупава. Чарлс Макензи бе един от тримата старши съдружници във фирмата.

— Да не би да се шегувате? — почти изкрещя тя. — Защо аз? Дори не правя диктовките както трябва. — Изведнъж гласът ѝ стана писклив. Чувстваше се добре на своето място и не искаше да бъде подложена на такова напрежение.

— Да, но бързо правиш бележките и партньорите, с които работиш, казват, че си чудесна професионалистка. А господин Макензи е много точен в исканията си.

Изпитваше неудобство, защото не биваше да го казва пред никого, но Чарлс Макензи мразеше свадливите възрастни секретарки, които се оплакваха, ако оставаха до по-късно, и не приемаха постоянните му изисквания. За тази работа бе нужна млада жена, която да издържа на темпото му, но шефът на личен състав не можеше да ѝ обясни всичко това. По правило Макензи предпочиташе секретарки под трийсет години. Дори Грейс бе чула това.

— Искане някоя бърза, която да си върши чудесно работата и да не му се пречка по пътя му, докато я няма госпожица Уотърман. Разбира се, когато тя се върне, ти можеш отново да заемеш старото си място, Грейс. Става дума само за два месеца.

Вероятно той искаше да спи с нея, помисли си тя унило. Познаваше неговия тип мъже. И не желаше да се забърква. Харесваше работата си и искаше да е с Уини. А двамата партньори, за които работеше, изобщо не я притесняваха. Те почти не ѝ обръщаха внимание, затова тя ги харесваше.

— Имам ли избор? — намръщи се тя.

— Не — честно ѝ отговори той. — Тази сутрин му представихме три досиета и той избра твоето. Ще бъде много трудно да му обясним, че ти не желаеш. — Погледна я мрачно. В интерес на истината не

очакваше тя да се противопостави. Щеше да бъде зле и за него ако тя откажеше, а Чарлс Макензи не бе свикнал да не получава онова, което поиска.

— Страхотно. — Тя се облегна назад на стола.

— Сигурен съм, че можем да уредим повишение на заплата, съответно на мястото, което заемаш. — Това обаче не я успокои. Повече от всичко на света тя не искаше да работи за някакъв възрастен мъж, който имаше мерак да се гони с двайсет и двегодишната си секретарка около бюрото. Наистина не желаше това да ѝ се случва. Ако той си го позволише, тя щеше да напусне на момента. Очевидно трябваше да започва да си търси друга работа. Щеше да опита няколко дни и ако той се окажеше мерзавец, тя щеше да си тръгне, но, разбира се, не сподели това с шефа на личен състав. Помисли си го само на ум.

— Чудесно — рече тя с леден тон. — Кога започвам?

— След обедната почивка. Господин Макензи имаше труден предобед, тъй като нямаше кой да му помага.

— Между другото, на колко години е госпожица Уотърман? — Тя бе разбрала думите му.

— Струва ми се на двайсет и пет или на двайсет и шест. Не съм сигурен. Тя е превъзходна. Работи с него от три години.

Може би са имали връзка, реши Грейс, а после са се скарали и сега тя си търси друг работа. Всичко бе възможно. Щеше да разбере сама след час. Шефът на личен състав ѝ поръча да отиде в кабинета на господин Макензи в един часа. Тя слезе да прибере нещата си и събщи на Уини.

— Прекрасно! — възкликна от сърце Уини. — Ще ми липсваш, но това е голям успех за теб!

Грейс не приемаше нещата така и едва не се разплака, когато едно момиче от машинописното отделение дойде да я замества. Сбогува се с двамата съдружници, за които бе работила близо шест месеца и пое с чантата с нещата си към кабинета на господин Макензи на двайсет и деветия етаж. Уини обеща да ѝ се обади по-късно следобед, за да разбере как се справя.

— Изглежда ми мерзавец — прошепна ѝ Грейс, но Уини беше на обратното мнение.

— Не е. Всички, които работят с него, го обичат.

— Обзалагам се — рязко възрази Грейс и целуна Уини по бузата, преди да тръгне.

Все едно напускаше дома си.

Когато се качи горе, бе в отврагително настроение. Дразнеше я произволът на ситуацията. Нямаше време да обядва и ужасно я болеше глава. Освен това май наистина се разболяваше от дългата разходка под дъжда предишната вечер. А дори новият ѝ офис със забележителната гледка към Парк авеню, която се разкриваше от прозорците му, не я ободри. Отнасяха се към нея като към кралска особа и дори три от секретарките, които работеха наблизко, си направиха труда да дойдат да се запознаят с нея. Все едно се намираще в малък клуб и ако беше в по-добре настроение, би признала, че всички бяха много мили.

Прегледа някои документи, които ѝ бе оставил шефът на личен състав и списък инструкции от новия ѝ началник за следобедните ѝ задачи. Бяха главно проучвателни обаждания и някои лични също, уговаряне на среща с шивача му, с фризьора и резервация за „21“ за следващата вечер за двама души. Колко секси, мина ѝ през ума, когато прочете списъка. После се захвана с телефона.

Когато той се върна от обяд в два и половина, тя се бе обадила навсякъде, където той искаше, беше приключила наполовина проучването и бе приела няколко съобщения. Във всички случаи беше дала и получила необходимата информация и нямаше нужда той отново да звъни, само за да разбере интересуващите го решения. Много бе изненадан от бързината ѝ, но не толкова, колкото тя от него. „Старецът“, когото очакваше да види, бе четирийсет и две годишен мъж, висок, широкоплещест, с дълбоки зелени очи, лъскава черна коса, посребряла на слепоочията. Имаше масивна челюст, която му придаваше вид на филмова звезда и изобщо не беше високомерен. Сякаш дори не си даваше сметка, че е хубав. Влезе много тихо след работен обяд с един от другите партньори на долните етажи. Беше непринуден и дружелюбен, когато се здрависа с нея и я похвали за бързо свършената работа.

— Ти наистина си толкова добра, колкото ми казаха, Грейс. — Усмихна ѝ се топло и тя незабавно се закле да не му се дава. Нямаше да отстъпи заради външния му вид или заради поста му, независимо какво е правила госпожица Уотърман с него. Що се отнасяше до Грейс,

тя нямаше да бъде част от обслужването. Беше изключително официална с него и не особено любезна.

През следващите две седмици тя уреждаше всичките му срещи, както служебните, така и личните, оправяше се с обажданията, присъстваше с него на деловите му разговори, водеше точни бележки и се утвърди като почти идеалната секретарка.

— Добра е, нали? — попита собственически Том Шорт, когато видя за няколко минути преди една среща Макензи сам.

— Да — отвърна старшият партньор предпазливо и без ентузиазъм, както забеляза Том.

— Харесваш ли я? — Том веднага усети колебанието му.

— Честно ли? Не. Много е несговорчива и цял ден е яхнала метлата. Тя е най-напрегнатото човешко същество, което познавам. Направо имам желанието да я зaley с кофа вода.

— Грейс? — Старият ѝ шеф бе озадачен. — Тя е толкова приятна и лесна за контакт.

— Възможно е просто да не ме харесва. Господи, нямам търпение Уотърман да се върне.

Четири седмици по-късно обаче Елизабет Уотърман им съобщи новини, които ги разстроиха дълбоко и двамата. Тя бе мислила дълго, но след злополуката и отношението на хората към нея, докато лежала просната в метрото със счупена ябълка и крак, тя решила да напусне Ню Йорк завинаги и когато оздравее, да се върне във Флорида, откъдето всъщност беше.

— Предполагам, че тази новина не е добра и за двама ни — открито каза Чарлс Макензи на Грейс, когато чу за Уотърман.

В продължение на шест седмици Грейс беше вършила безукорно работата си при него, но извън нея не му бе казала и дума. Той се отнасяше с нея дружелюбно и не се заяждаше, но всеки път, когато го видеше и забележеше отново колко е хубав и колко не принудено се държи с нея и с всички останали, тя го намразваше още повече. Беше си внушила, че познава мъжете от неговия тип, според нея той просто чакаше възможност да ѝ се нахвърли и да упражни сексуален тормоз, подобно на Боб Суонсън, ала тя нямаше да се даде. Никога повече. И със сигурност нямаше да отстъпи пред него. Седмица след седмица тя ставаше свидетел как в „Сейнт Андрю“ прииждаха жени и това ѝ

напомняше отново и отново колко лоши са мъжете, колко опасни са и колко неприятности могат да ти донесат, ако им повярваш.

— Не се чувстваш добре тук, нали, Грейс? — Попита я най-сетне с любезен тон Чарлс Макензи и тя отново забеляза колко зелени са очите му и си помисли колко много жени са се влюбвали в него през живота му, включително Елизабет Уотърман, а един Господ знае кои други още.

— Може би не съм точната секретарка за вас — отвърна тя тихо. — Нямам опита, от който се нуждаете. Никога преди не съм работила в такава адвокатска фирма, нито за толкова важна особа като вас. — Тя му се усмихна, но продължаваше да изглежда напрегната както винаги.

— С какво си се занимавала преди това? — Той бе забравил.

— Две години работих в агенция за модели — отвърна тя, чудеше се каква е целта му. Може би щеше да нанесе удара сега. Би трябвало най-сетне. Поне всички го правеха.

— Като модел? — попита я, не беше никак изненадан, ала тя поклати глава в отговор.

— Не, като секретарка.

— Там трябва да е било доста по-интересно, отколкото в адвокатската фирма. Моята работа не е толкова вълнуваща. — Той се усмихна и ѝ се стори изненадващо млад. Знаеше, че е бил женен за известна актриса, но не са имали деца. Бяха разведени от две години и според повечето сведения той излизаше с много жени. Поне тя беше направила доста резервации за вечеря за него, но не всички бяха за среща с жени. Някой път вечеряше с партньори и клиенти.

— Повечето професии не са толкова интересни — рече разсъдително Грейс, изненадана, че той е готов да прекара толкова много време с нея. — Поне моята в агенцията не беше нищо особено. Всъщност — започна тя, защото ѝ мина друга мисъл, — тази работа ми харесва повече. Хората тук са много по-приятни.

— Тогава аз съм причината — отбеляза той малко тъжно, сякаш тя бе наранила чувствата му.

— Какво искате да кажете? — Тя не го разбираше.

— Е, очевидно не изпитваш удоволствие от работата и след като харесваш адвокатската фирма, значи причината за неудовлетворението ти съм аз. Ако трябва да бъда честен с теб, Грейс, имам чувството, че не ти допада да работиш с мен. Изпитвам усещането, че те правя

нещастна всеки път, когато вляза в кабинета. — Тя се изчерви от неудобство при думите му.

— Не... аз... наистина съжалявам... не исках да създавам такова впечатление...

— Тогава каква е причината? — Той искаше да се изясни с нея. Беше най-добрата секретарка, която някога бе имал. — Мога ли да направя нещо, за да изгладя отношенията ни? След като Елизабет напуска за постоянно, или ще трябва да се сработим, или да се разделим, нали?

Грейс кимна, притеснена, че неприязънта ѝ към него се оказваше толкова видна. Той наистина не бе направил нищо лошо. Враждебността ѝ се основаваше единствено на представата, която тя си бе изградила за него. Истината бе, че той не бе такъв флиртаджия, за какъвто го смяташе Грейс. Само неговият брак с прочутата актриса, твърде изложен на вниманието на обществото, му бе спечелил тази репутация.

— Наистина съжалявам, господин Макензи. Ще се опитам да облекча нещата за вас оттук насетне.

— Аз също — отвърна той любезно и когато той излезе от кабинета, тя се почувства до известна степен виновна. Угризенията ѝ нараснаха в деня, когато Елизабет Уотърман дойде с патерици да се сбогува с него. Тя каза, че се чувствала все едно напуска дома си отново и че той бе най-милият човек, когото познавала. Плака, когато се сбогува с Чарлс Макензи и с всички от фирмата. Грейс не остана с чувството, че Елизабет приключва любовна връзка, а усети, че тя наистина напуска с мъка много обичан работодател.

— Какво става горе? — попита я Уини един следобед.

— Всичко е наред. — Грейс изпитваше притеснение да ѝ признае колко нелюбезна е била. Тя не бе завързала никакви приятелства на двайсет и деветия етаж засега, а старите ѝ шефове разбраха от няколко души колко неговорчиво се държи. Знаеше много добре каква репутация си бе спечелила и си даваше сметка, че я заслужава. Стана ѝ още по-неудобно, защото Уини беше чула от много хора, че Грейс се държала строго с господин Макензи.

След като той поговори с нея, тя направи усилия да е по-любезна с него и поне наистина започна да изпитва удоволствие от работата си. Вече се бе примирила с факта, че няма да се върне при Уини и двамата

младши съдружници. Не се съпротивляваше повече и си беше признала, че работата с него бе много по-интересна, когато изведнъж през май Чарлс Макензи ѝ каза, че ще заминава за Лос Анжелос и тя трябва да го придружи. Тя едва не получи нервен припадък и цялата се тресеше, когато каза на Уини, че възнамерява да откаже да пътува с него.

— Защо, за Бога? Грейс, това е възможност!

За какво? Да легне с шефа си? Не! Нямаше да го направи. В представите ѝ всичко бе предварително измислено и тя щеше да попадне в капан. Ала когато на следващия ден се запъти да му каже, че няма да пътува, той ѝ благодари, че е много любезно от нейна страна да отдели от свободното си време и да го придружи, тя се почувства неловко и не посмя да му откаже. Мина ѝ през ум дори да напусне, но за своя голяма изненада вместо това отиде в „Сейнт Андрю“ да разговаря с отец Тим за пътуването.

— От какво се страхуваш, Грейс? — попита я той внимателно. Страхът бе сложил отпечатъка си върху нея и тя си даваше сметка.

— Страхувам се... о, не знам — притесняваше се да му каже, ала знаеше, че трябва заради себе си, — че той ще е като всички други мъже в живота ми и ще опита да се възползва от мен или още по-лошо. Когато пристигнах тук, най-сетне се бях освободила от кошмара, а сега с това глупаво пътуване до Калифорния всичко започва отново.

— Той показвал ли е някога, че иска да се възползва от теб — попита я спокойно отец Тим, — проявявал ли е сексуален интерес? — Той разбираше за какво иде реч и от какво се страхува тя.

— Всъщност, не — призна тя, но все още бе унила.

— Дори и малко? Бъди честна към себе си. Трябва да различиш истината от въображаемото.

— Е, добре, не, дори и най-малко.

— Тогава какво те кара да мислиш, че сега той ще се промени?

— Не знам. Хората не взимат секретарките си, когато пътуват, освен ако не искат... разбираш ме. — Той се усмихна заради целомъдрения ѝ подход в разговора с него. В живота си бе чувал много по-лоши неща, много по-шокиращи случки. Дори нейната собствена история не би го шокирала.

— Някои хора взимат секретарките при пътуване без „разбираш ме“. Може би той наистина се нуждае от помощта ти. А ако се държи

лошо, ти си голямо момиче, качи се на самолета и се върни. И край.

— Може и така да направя. — Тя размисли върху този вариант и кимна утвърдително.

— Ти държиш всичко в ръцете си. На това учим хората тук. Ти го знаеш по-добре от всеки друг. Можеш да си тръгнеш във всеки един момент, когато пожелаеш.

— Добре. Може би ще замина с него. — Тя въздъхна и го погледна с благодарност, без все още да е напълно убедена.

— Постъпи както смяташ за правилно, Грейс. Но не взимай решения, под влияние на страха. Те не водят човека доникъде. Постъпи както е добре за теб.

— Благодаря ти, отче. — На следващата сутрин каза на Чарлс Макензи, че е напълно готова да замине за Калифорния с него. Все още таеше лоши предчувствия за пътуването, но няколко пъти си повтори, че ако той не се държи както трябва, тя ще си купи билет и ще се прибере. Така бе най-просто, а и тя имаше кредитна карта и нямаше за какво да се безпокои.

Той мина да я вземе с лимузина за летището и когато тя излезе, носеше малка чанта и изглеждаше много нервна. Чарлс Макензи се обади от колата на няколко души и ѝ продиктува бележки. Побъбри с нея няколко минути, после чете вестник. Не изглеждаше да проявява особен интерес към нея, а тя можеше да се закълне, че едно от телефонните обаждания беше на жена. Знаеше, че има някаква видна персона от женски пол, която му се обаждаше често на работа и изглежда той я харесваше. Ала Грейс нямаше чувството, че той е лудо влюбен в някоя поне за момента.

Летяха за Лос Анжелос в първа класа и той работи почти през целия път, а Грейс гледа филм. Целта на пътуването му беше да приключи финансовата част на голяма филмова сделка на свой клиент. Същият клиент имаше адвокат от бранша на Западния бряг, но Макензи представляваше големите пари в сделката и беше интересно да се наблюдава как работи.

Още по-интересно стана, когато пристигнаха в Лос Анжелос. Кацнаха следобед, местно време, и се запътиха направо към кантората на другия адвокат, а Грейс бе очарована от срещите през деня. Те продължиха до шест часа, което бе девет часа за нея и за Чарлс

Макензи по нийоркско време. След това той имаше среща за вечеря и я остави в хотела, като ѝ каза да си поръча каквото иска в стаята си. Бяха отседнали в хотел „Бевърли хилс“ и тя трябваше да признае, че бе развълнувана от срещата си с четири кинозвезди, които минаха през фойето.

Опита се да открие номера на Дейвид Глас вечерта, но не го намери нито в Бевърли хилс, нито в Лос Анжелос и беше разочарована. Не бе го чувала от години, но би ѝ било приятно да го види. Имаше обаче чувството, че жена му бе поискала от него да прекрати връзката си с нея. Бе го доловила от на пръв поглед незначителни неща, които откри в писмата му. Нямаше вест от него от раждането на първото му дете. Би било добре, ако можеше да му съобщи, че тя се справя добре, че има добра работа и е щастлива в новия си живот. Надяваше се при него всичко да е наред и съжаляваше, че не може да го намери. Все още понякога мислеше за него, а от време на време много ѝ липсваше.

Поръча си храна в стаята и гледа телевизия, а после поиска да ѝ донесат касетка с един филм, който искаше да гледа от години, но все нямаше време. Беше комедия и тя се смя високо на глас сама в стаята си. После затвори всички прозорци и врати и дори сложи веригата. Донякъде очакваше Чарлс Макензи да почука на вратата ѝ, когато се прибере и да се опита да влезе, но необезпокоявана тя спа непробудно до седем часа сутринта.

Той се обади и ѝ определи среща в ресторанта на хотела, на закуска ѝ разказа какви срещи предстоят за днешния ден и какво се очаква от нея. Подобно на Грейс, Чарлс Макензи бе много организиран и изпитваше удоволствие от работата си, винаги улесняваше нещата, като ѝ обясняваше най-подробно как точно ще се развиват събитията.

— Вчера отхвърли много работа — похвали я той, изглеждаше много стилно в сив костюм и колосана бяла риза. Приличаше повече на нийоркчанин, отколкото на жител на Лос Анжелос. Тя бе в розова копринена рокля, наметната през раменете с подходящ пуловер. Беше купила роклята преди две години в Чикаго и в нея нямаше толкова строг вид, колкото дрехите, с които ходеше на работа в адвокатската фирма.

— Много си хубава днес — отбеляза той мимоходом, а тя се скова цялата, ала той не забеляза нищо. — Снощи видя ли някои

кинозвезди във фойето?

В този миг, забравила за думите му по повод външния ѝ вид, тя се оживи и му разказа за четиримата, които бе срещнала, и за филма, който я накарал да се смее на висок глас. В един миг те почти се сприятелиха и той го почувства. Тя се отпусна малко, което го улесни. Беше много трудно да контактува с нея, след като бе толкова напрегната, понякога се чудеше защо е такава, но никога не се осмели да я попита.

— И аз обичам този филм — разсмя се той, когато се сети за него. — Гледал съм го три пъти, когато излезе. Мразя потискащите филми.

— И аз — призна тя, в този момент пристигна и закуската им. Той си бе поръчал бъркани яйца с бекон, а тя — овесени ядки.

— Не се храниш достатъчно — думите му прозвучаха бащински.

— А вие внимавайте за холестерина — сгълча го тя, защото макар той да бе съвсем слаб, яйцата и беконата не бяха полезни.

— О, Боже, спести ми го. Жена ми беше вегетарианка и будистка. Всички в Холивуд са такива. Струваше си да се разведе само за да мога на спокойствие отново да ям сандвичи със сирене. — Той се усмихна на Грейс и тя се засмя въпреки вътрешните си резерви.

— Дълго ли бяхте женен?

— Достатъчно дълго — ухили се той, — седем години. — Беше разведен от две. Раздялата му излезе близо милион долара, но си струваше въпреки финансовото затруднение, в което изпадна. Оттогава никой не бе завладявал сериозно сърцето му и единственото, за което искрено съжаляваше, бе, че няма деца. — Бях на трийсет и три, когато се ожених за нея и по онова време бях сигурен, че да съм съпруг на Мишел Ендрюс бе осъществяване на всичките ми молитви. Оказа се, че да си женен за най-известната филмова звезда на Щатите не е толкова лесно, колкото си представях. Тези хора плащат висока цена за славата си. По-висока, отколкото ние, останалите, си представяме. Печатът е настроен враждебно към тях, публиката иска да притежава душите им... не можеш да оцелееш по друг начин, освен да се отдадеш на религия или наркотици, а нито едно от тях не е идеалното разрешение, що се отнася до мен. Само да се обърнем и веднага излизаше поредното заглавие, поредният скандал. Беше трудно да се

живее по този начин и в крайна сметка платихме данъка си. Сега сме добри приятели, но преди три години не беше така.

От списание „Пийпъл“ Грейс знаеше, че оттогава тя се омъжвала два пъти, първо за млада рок звезда, после за импресариото си.

— Освен това аз бях твърде консервативен за нея. Твърде скован. Твърде отегчителен. — Грейс смяташе, че всъщност той е предложил на съпругата си единствената стабилност, която бе имала и би имала и в бъдеще. — А ти? Омъжена ли си? Сгодена? Разведена седем пъти? На колко години си, все забравям. На двайсет и три?

— Почти — изчерви се тя, — ще ги навърша през юли. Не, нито съм омъжена, нито съм сгодена. Твърде умна съм и за двете, много благодаря.

— О, да, бабче, я ми изнеси една лекция. — Той се разсмя и тя се опита да не мисли колко привлекателен е. Наистина не желаше да го опознава. — На двайсет и две ти си твърде млада дори, за да се срещаш с някого. Надявам се, че не го правиш. — Той се шегуваше, но бе улучил истината и го почувства.

— Не излизам с никого.

— Наистина? Сериозно?

— Може би.

— Да не би да смяташ да станеш монахиня, когато пораснеш и приключиш с кариерата си в адвокатската фирма? — Той бе заинтригуван, защото тя се разкриваше малко по малко. Без съмнение беше интересно момиче. Интелигентна и умна и също забавна, ако поискаше да го покаже, което не ставаше често.

— Имам приятелка, която наистина ме убеждава да стана монахиня.

— Коя е тя? Трябва да си поговоря с тази приятелка. В наши дни монахините изобщо не са на мода. Не го ли знаеш?

— Изглежда не — Грейс отново се засмя, — тя е монахиня. Сестра Юджин. Страхотна е.

— О, Боже, ти си религиозна фанатичка. Знаех си. Защо съм орисан с хора като теб... жена ми искаше да домъкна от Тибет Далай лама, за да живеел с нас... вие всички сте луди! — Той се престори, че я отпъжда, докато сервитьорът наливаше кафе и Грейс му се смееше.

— Не съм религиозна фанатичка, кълна се. Понякога обаче е привлекателно. Животът им е толкова прост.

— И толкова откъснат от реалността. Можеш да помагаш на света, без да се отказваш от него — сериозно отбеляза той. Позицията му по този въпрос бе категорична. Той обичаше да помага на хората, без да заема крайни позиции. — Откъде познаваш тази монахиня? — Той продължаваше да проявява любопитство, а и двамата трябваше да тръгнат от хотела едва след десет минути.

— Работим заедно на едно място, където ходя като доброволка.

— И къде е това? — Докато разговаряше с него, тя забеляза, че той е гладко избръснат и всичко по него е безупречно, но се опита да не обръща внимание. Това бе само бизнес.

— Казва се „Сейнт Андрю“, в Долен Ийст Сайд. Приют за малтретирани жени и деца.

— Ти работиш там? — Той бе силно изненадан, тя представляваше нещо повече, отколкото бе очаквал, макар да бе млада и понякога да беше раздражителна. Започваше да я харесва все повече.

— Да. Работя там три пъти седмично. Това е невероятно място. Те приемат стотици хора.

— Никога не съм допускарал, че може да се занимаваш с подобно нещо — честно призна Чарлс.

— Защо не? — изненада се тя на свой ред.

— Защото това е огромен ангажимент, много работа. Повечето момичета на твоите години биха отишли на дискотека.

— Никога през живота си не съм ходила.

— Ще те заведе, но съм твърде стар и майка ти вероятно няма да те пусне с мен — предложи той, без изобщо да й внушава чувството за заплаха и този път дори Грейс не реагира. Ала тя не му каза, че всъщност няма майка.

Лимузината дойде да ги отведе на срещите няколко минути след десет часа. На следващия ден те сключиха сделката навреме, за да заминат за Ню Йорк с полета в девет вечерта и се прибраха в шест часа на следващата сутрин. Когато се приземяваха, той й каза да си вземе почивен ден. Двата дни бяха доста натоварени, а в самолета не бяха мигнали. Той продължи да работи, а тя му помагаше.

— А вие взимате ли си почивен ден? — попита го тя.

— Не мога. В десет имам среща с „Арко“ и ми предстои доста работа. Освен това ще обядвам с партньорите, а има и някои жалби, които искам да обработя.

— Тогава и аз идвам на работа.

— Не бъди глупава. Мога да се справя заедно с госпожа Макферсън или с някое момиче от машинописното бюро.

— Щом вие работите, значи и аз съм там. Нямам нужда от почивен ден. Ще спя довечера. — Тя бе съвсем категорична.

— Радостите на младостта. Сигурна ли си? — Той я погледна сериозно. Тя се превръщаше в такава, каквато другите твърдяха, че е — лоялна, усърдна и приятна за компания. Доста време трябваше да мине.

Остави я пред тях на път за вкъщи и ѝ поръча да не бърза, а ако промени решението си, да не се притеснява. Ала тя отиде на работа преди него. Бе напечатала всички бележки от самолета и необходимите справки за срещата му в десет часа бяха на бюрото му, както и няколко досиета, които знаеше, че ще му потрябват. Кафето му бе приготвено точно както го обичаше.

— О-о! — Той ѝ се усмихна. — С какво заслужих всичко това?

— Вие ме понасяхте през последните три месеца. Държах се много лошо, за което съжалявам. — В Калифорния той бе перфектен джентълмен и тя бе готова да се сприятели с него.

— Но сега не се държиш вече лошо. Предполагам, че съм доказал себе си. И двамата го направихме. — Изглежда разбираше всичко идеално и ѝ бе истински благодарен за достойнствата на работата ѝ и за вниманието, което незабавно обръщаше на подробностите.

Същия следобед в три и половина той насила я накара да се прибере вкъщи и я заплаши, че ако не го послуша, ще я уволни. Ала нещо се бе променило в отношенията им и двамата го знаеха. Вече бяха съюзници, а не врагове и тя бе готова да му помага.

Тази година юни бе невероятен в Ню Йорк. Беше топло, растителността бе пищна, дните бяха горещи, приятно подухваше вятър, а нощите бяха благоуханни. В такива нощи хората седяха на стълбите пред къщите си или висяха по прозорците. В такова време хората се влюбваха или мечтаеха да намерят някого, в когото да се влюбят.

През този месец в живота на Чарлс Макензи имаше две жени и Грейс знаеше за тях, макар да не бе сигурна, че ги харесва.

За едната казваше, че е израснал с нея, беше разведена и имаше две деца в колеж. Другата беше продуцент на сензационно бродуейско шоу. Той изглежда имаше силно влечение към театралното изкуство. Дори даде на Грейс два билета за пиесата, тя заведе Уини и двете останаха много доволни.

— Какъв е той всъщност? — попита я след това Уини, когато вървяха към „Сардис“, за да хапнат кейк със сладка извара.

— Добър... много, много добър... — призна Грейс. — Трябваше ми много време, за да го кажа. Непрекъснато си мислех, че ще ме нападне и ще разкъса дрехите ми и го бях намразила за това дори преди да се опита.

— Е, направи ли го? — попита Уини с надежда. Тя пламенно желаше Грейс да се влюби в някого.

— Разбира се, че не. Той е перфектен джентълмен. — Тя й разказа за Калифорния.

— Много лошо. — Уини беше разочарована. Чрез Грейс тя преживяваше всичко, което бе пропуснала в живота, тя бе единствената й връзка с младостта, дъщерята, която никога не бе имала. Искаше тя да постигне велики неща. И най-вече хубав съпруг.

— След него тичат рой жени. Не мисля обаче, че е луд по някоя. Струва ми се, че бившата му жена наистина е изгорила душата му. Той не говори много и е доста сдържан относно нея, но останах с впечатлението, че тя е отнесла със себе си част от него. — Не само

финансово, но и нещо от сърцето му, което никога нямаше да се възстанови.

— Едно от момичетата от четиринайсетия казва, че му е струвало близо милион долара — прошепна Уини.

— Имах предвид емоционално — отбеляза сериозно Грейс. — Във всеки случай, той е чудесен човек. Освен това се претрепва от работа. Стои до много късно. — Винаги ѝ поръчваше такси или лимузина, когато оставаше до късно с него, а в дните, когато знаеше, че ще отива в „Сейнт Андрю“, я освобождаваше по-рано. — Много е внимателен. — Откакто му бе казала за „Сейнт Ендрю“, той все се притесняваше. Според него кварталът бе твърде опасен, за да ходи и да се прибира оттам с метрото късно вечер. Не приемаше дори, че в неделя не може да ѝ се случи нищо.

— Поне взимай такси — мърмеше я той. Ала това щеше да ѝ струва цяло състояние. А и го правеше от месеци, без да е имала проблеми.

Уини ѝ съобщи, че жената на Том е родила още едно бебе. Двете се разсмяха, чудеха се колко време остава на жената на Бил и тя да си има още едно. Двамата мъже бяха като двойници.

След като си тръгнаха от ресторанта, взеха такси и Грейс остави първо Уини, по пътя към дома си мислеше колко много обича вече работата си.

През юни Чарлс отново замина за Калифорния, но този път не я взе. Пътуването беше само за един ден и той прецени, че не си струва и тя да се разкарва. Върна се през почивните дни и в събота тя работи с него във фирмата. Задържаха се до шест часа вечерта, той ѝ се извини, че след това не може да я заведе на вечеря. Имаше среща, но се чувстваше неудобно задето бе ангажирал целия ѝ ден и не можеше да ѝ предложи нищо в замяна.

— Следващата седмица заведи някой приятел в „21“, но сметката пиши на мое име — поръча ѝ той, беше доволен от идеята си, — а ако искаш, можеш да го направиш още тази вечер. — Грейс си знаеше, че ще заведе Уини и възрастната жена ще бъде във възторг.

— Не е необходимо да правиш това за мен — срамежливо отбеляза Грейс.

— Да, но искам. Трябва да получавам нещо за усърдието си. Би трябвало за работа с шефа да ти се дават надбавки. Не знам точно какви, но съм сигурен, че вечерята в „21“ трябва да е една от тях, затова си направи резервация. — Никога не беше ѝ предлагал да я изведе и точно затова тя го харесваше. Вече се чувстваше напълно спокойна с него. Отново му благодари, преди да си тръгнат. Имаше усещането, че срещата му е с нова позната и неизвестно защо бе останала с впечатлението, че тя е адвокатка в конкурентна фирма. Напоследък зачестиха съобщенията за него от „Спилбърг и Стайн“.

Същата вечер си остана вкъщи и гледа телевизия, но се обади на Уини и ѝ съобщи за вечерята в „21“, а Уини толкова се развълнува, че каза как нямало да спи, докато дойде денят за ресторанта.

На следващия ден Грейс както обикновено се запъти към „Сейнт Андрю“. Времето още беше топло, по улиците имаше много хора и поради това тя се чувстваше някак си по-сигурна.

Денят ѝ се бе сторил дълъг и бе много натоварен, защото работи с новите попълнения. В топлото време прииждаха на групи. А за нанесения им побой винаги се намираха нови извинения.

Вечеря в кухнята със сестра Юджин и с отец Тим, разказваше им за филмовите звезди, които беше видяла във фойето на хотела в Калифорния.

— Всичко ли беше наред? — попита я той. Не бяха имали време да разговарят, макар от завръщането ѝ да бе минал месец. Но той предположи, че не е имало проблеми, иначе тя би му казала.

— Беше страхотно. — Тя сияеше.

Тръгна си към единайсет часа, по-късно, отколкото си отиваше обикновено в неделите. Мислеше да вземе такси, но времето беше много топло и тя реши в края на краищата да отиде на метрото. Не бе изминала дори една пресечка, когато някой я сграбчи за ръката и я повлече със сила към някакъв вход. За миг успя да види, че е висок, слаб чернокож мъж и заподозря, че е наркоман или просто джебчия. Стомахът ѝ се сви, докато крадешком го оглеждаше, той я притисна към вратата на входа.

— Въобразяваш си, че си умна кучка, така ли? Мислиш си, че знаеш всичко... — Стисна я за гърлото, но тя не отклони поглед от очите му. Изглежда не искаше парите ѝ. Очевидно целта му бе да ѝ причини зло.

— Не знам нищо — отвърна тя спокойно, не искаше да го плаши, а той почти я задушаваше в яростта си. — Хайде, човече... ти не искаш да направиш това.

— О, да, искам. — В следващия миг с едно-единствено движение той измъкна дълъг, тънък нож и го притисна към гърлото ѝ с професионален жест. Без да мръдне и сантиметър, тя за миг си спомни за времето, прекарано в затвора. Ала сега нямаше кой да я спаси... нямаше я Люана... нито Сали...

— Не го прави... прибери чантата ми. Има петдесет долара, това е всичко, което имам... и часовника. — Тя протегна ръка. Беше прощален подарък от Черил, който ѝ бе дала в Чикаго. Ниска цена, на която сега можеше да откупи живота си.

— Не искам шибания ти часовник, кучко... Искам Исела.

— Исела? — Нямаше представа за кого говори той. Вонеше на евтино уиски и пот, когато се наведе над нея с острия като бръснач нож, опрян в гърлото ѝ.

— Жена ми... ти взе жена ми... и сега тя не иска да се върне... вика, че щяла да си ходи в Кливланд.

Ставаше дума за „Сейнт Андрю“ и за една от тамошните пациентки, на които бе помогнала.

— Не съм я взела... не съм направила нищо... може би трябва да поговориш с нея... може би ако се оправяш, тя ще се върне...

— Ти ми отне децата... — Той вече плачеше, сякаш цялото му тяло потръпваше, а тя трескаво преравяше паметта си за жена на име Исела, ала не можеше да си спомни нищо. Беше се срещнала с толкова много жени там. Чудеше се дали е виждала тази. Обикновено тя си спомняше всяка една. Но не и Исела.

— Никой не може да ти вземе децата... нито жена ти... трябва да поговориш с тях... имаш нужда от помощ... как се казваш? — Може би ако го наричаше по име, нямаше да я убие.

— Сам... к'во ти пука кой съм?

— Интересувам се. — После ѝ мина една мисъл, която можеше да се окаже спасението ѝ. — Аз съм монахиня... Отдала съм живота си на Господ заради хора като теб, Сам... Била съм в затворите... Била съм на много места... няма да направиш на никого добро, ако ме нараниш.

— Ти си монахиня? — направо изкрещя в лицето ѝ той. — Мамка му... никой не ми каза... мамка му... — Той ритна силно вратата зад нея, но никой не се отзова. Никой не ги виждаше. На „Деланси“ нямаше кой да се притече на помощ. — К'во се бъркаш в работите ми? Що си ѝ казала да си ходи вкъщи?

— За да не я нараняваш повече. Ти не искаш да я нараниш, Сам... не искаш да нараниш никого...

— Мамка му. — Той истински се разплака. — Шибана монахиня — той се изплю в лицето ѝ, — мислиш, че можеш да правиш к'вото си искаш, за Бога. Мамка му на Бога... мамка ти... мамка ви на всички, кучко... — Пак я сграбчи за гърлото и удари силно главата ѝ във вратата, тя имаше чувството, че е пълна с пясък, за миг всичко стана сиво и мъгляво. Тя започна да се свлича, усети, че ѝ нанася здрав удар в стомаха, а после отново и отново, някой я налагаше по лицето и тя не можеше да го спре. Не можеше и да извика. Не можеше да изрече името му. Юмручен дъжд се посипа върху лицето, главата, стомаха, гърба ѝ, после всичко спря. Тя го чу да тича, чу го пак да крещи по неин адрес, после той изчезна, а тя лежеше във входа и опитваше вкуса на собствената си кръв.

Полицайте я откриха през нощта при късните си патрулни обиколки, паднала във входа. Побутнаха я с прътовете си, както правеха с пияниците, а после един от тях видя кръвта по пръта си, която проблесна на уличната светлина.

— По дяволите — изруга той и повика партньора си, — бързо се обади за линейка, бързо! — Офицерът коленичи до Грейс и опипа пулса ѝ. Едва се чувстваше, но все още го имаше. А като я преобърна бавно по гръб, той видя колко зле е пребита. Лицето ѝ бе покрито с кръв, косата ѝ се бе сплъстила. Не знаеше дали няма счупени кости или вътрешни наранявания, задъхваше се дори както бе в безсъзнание. След минута при него дойде и партньорът му.

— Какво става?

— Лошо... облеклото ѝ не е като за този квартал. Един Господ знае откъде идва. — Той отвори ръчната ѝ чанта и погледна в портфейла ѝ, докато чакаха да дойде линейка от „Белвю“. — Живее на Осемдесет и четвърта, доста далече от дома си е дошла. Трябвало е да внимава, а не да върви оттук пеша.

— Надолу по улицата има приют — сети се полицаят, който извика линейката, а другият отново провери пулса ѝ и пъкна чантата под главата ѝ, когато я изнесоха внимателно на улицата. — Може да е работила там. Ако искаш ще проверя, когато ти се качиш на линейката. — Единият от тях трябваше да я придружи, за да подготви рапорта, ако тя изобщо оцелееше толкова дълго. Не им изглеждаше никак добре, пулсът ѝ отслабваше, дишането ѝ едва се чувстваше.

Линейката дойде след по-малко от десет минути, с пусната сирена, а санитарите бързо я качиха отзад, подадоха ѝ кислород и прибраха платформата в колата.

— Имате ли представа доколко тежко е състоянието ѝ? — попита едно от ченгетата санитаря. Грейс бе в безсъзнание и не бе помръднала, откакто бяха я намерили. Само се задъхваше, а те ѝ подаваха кислород с маска.

— Не изглежда добре — честно отвърна санитарят. — Има нараняване на главата. Това може да означава всичко. — От смърт до забавяне на движенията или постоянна кома. Те не можеха да кажат точно. Видът ѝ бе ужасен на светлината, докато се носеха към „Белвю“.

Лицето ѝ бе смазано до неузнаваемост, очите ѝ бяха подути и затворени, на врата ѝ имаше рана от нож, а когато разтвориха ризата и джинсите ѝ установиха колко лоши са синините там. Нападателят почти я бе убил.

— Много е зле — прошепна санитарят на полицая. — На края на силите си е. Дали онзи я е познавал? Как се казва?

Полицаят пак отвори портфейла ѝ и прочете името ѝ високо на един от санитарите. Щяха да имат много работа. Трябваше да я поддържат жива, докато стигнат до „Белвю“.

— Хайде, Грейс... отвори очи... добре си... ние няма да те нараним... водим те в болницата, Грейс... Грейс... Грейс... по дяволите... — Правеха ѝ венозно преливане и непрекъснато контролираха кръвното ѝ налягане, което започна да пада рязко. — Ще я изпуснем — обърна се санитарят към колежата си. Кръвното налягане падаше, падаше, падаше... и после изчезна, но санитарите действаха незабавно, единият от тях, само с един замах я освободи от сутиена, взе дефибрилатор и го сложи на гърдите ѝ.

— Отдръпнете се — предупреди той полицаия, а в този момент линейката навлезе в алеята към болницата, — измъкнах я. — Тялото ѝ прие силния токов удар и сърцето ѝ отново започна да бие, а шофьорът вече отваряше вратите и се видя как към линейката тичаха двама помощници от спешното отделение.

— Преди секунда сърцето ѝ бе спряло — обясни санитарят, който бе използвал дефибрилатора, и покри голият ѝ гръден кош със сакото ѝ. — Струва ми се, че имаме работа с вътрешен кръвоизлив... нараняване на главата... — Каза им всичко, което знаеше и беше видял, докато петимата тичешком влязоха в спешното отделение и продължиха край носилките на колела. Когато влязоха вътре, кръвното ѝ налягане отново започна да пада, ала този път сърцето ѝ не спря. Продължиха да правят венозно преливане, дойде главният лекар с три сестри и започна да дава нареждания, а санитарите и полицаят отидоха в приемната да попълват документите.

— Господи, тя е смляна от бой — каза един от санитарите на полицаия. — Знаете ли какво се е случило?

— Средностатистическо нийоркско хулиганство — отвърна унило полицаят. От шофьорската ѝ книжка разбра, че е двайсет и две годишна. Беше твърде млада, за да даде живота си на някакъв нападател. Всъщност никоя възраст не бе подходяща за това, да не говорим за младо същество като нея. Не можеше да се каже дали е била красива или дали ще е, дори дали изобщо ще оживее, което изглеждаше съмнително.

— Прилича ми на нещо повече от хулиганство — отбеляза санитарят, — никой не може да пребие така някого, освен ако му няма зъб за нещо. Може би е бил приятелят ѝ.

— Във вход на „Деланси“? Не ми изглежда възможно. Облечена е в маркови джинси, адресът ѝ е в Горен Ийст Сайд. Станала е обект на престъпление.

Когато другият полицаи отиде в „Сейнт Андрю“, отец Тим веднага си помисли, че Грейс Адамс я е сполетяло нещо повече от лош късмет. Предния ден от полицията му съобщиха, че една жена, на име Исела Джоунс, е била убита същия ден от съпруга си, той убил и двете им деца, а после изчезнал. Полицаят бе казал на отец Тим да предупреди сестрите и социалните работници, че този човек е престъпник и се крие. Възможно бе никога да не се появи в „Сейнт

Андрю“. Но нищо чудно да ги обвинява, че са насърчили Исела да го напусне и да се опита да се върне в Кливланд. Но изобщо не бе му хрумвало да предупреди Грейс. Когато Исела дойде при тях заедно с децата си, пребита и уплашена, Грейс беше в Калифорния. Отец Тим предупреди другите и им каза да съобщят, на когото видят и да се пазят от мъж на име Сам Джоунс. Възнамеряваха да сложат на дъската съобщение, за да информират всички, ала имаха толкова много работа през последните два дни, че така и не направиха нищо.

Когато отец Тим чу какво се е случило на Грейс, той бе сигурен, че инцидентът има нещо общо с предупреждението на полицията. Разпратиха по всички канали полицейска снимка и описание на Сам Джоунс. Той се бе забърквал в много престъпления преди това и имаше доста дебело криминално досие. Ако успееш да го намерят, убийството на жена му и децата му щеше да го отстрани от обществото завинаги, да не говорим за онова, което бе причинил на Грейс във входа на „Деланси“.

Отец Тим изглеждаше много притеснен, когато попита:

— Много ли е зле?

— Беше много зле, когато я оставих в линейката, отче. Съжалявам.

— И аз. — В очите му имаше сълзи, когато събличаше черната тениска и грабна черна риза с бяла свещеническа яка. — Можете ли да ме закарате до болницата?

— Разбира се, отче. — Отец Тим припряно обясни на сестра Юджин къде отива и с бърза крачка се отправи към патрулната кола заедно с полицаия. След четири минути бяха в „Белвю“. Грейс все още беше в спешното отделение, а целият екип лекари и сестри се суетеше край нея. Ала засега нямаше окуражителни резултати. Животът едва мъждукаше в нея.

— Как е тя? — попита отец Тим сестрата в приемната.

— В критично състояние. Това е всичко, което знам. После тя го погледна, в края на краищата той бе свещеник, а Грейс вероятно нямаше да оживее. Така й бе казал един от интернистите. Имаше толкова вътрешни наранявания, че положението й бе почти безнадеждно. — Искате ли да я видите? — Той кимна, чувстваше се отговорен за случилото се. Сам Джоунс бе проследил Грейс и почти я бе убил.

Отец Том последва сестрата в отделението и бе шокиран от видяното. Сестрите се въртяха около нея заедно с двама интернисти и главният лекар. Беше почти гола, увита в чаршафи, цялото ѝ тяло бе почерняло от синините и отоците. Лицето ѝ приличаше на тъмнолилав патладжан. Беше покрита с торбички с лед, цялата бинтована, навсякъде около нея бяха разпръснати монитори, скенери, системи и инструменти. По-лоша гледка не бе виждал и след като главният лекар го подкани, той ѝ даде последно причастие. Изобщо не знаеше към коя религия принадлежи, ала това нямаше значение. Беше дете на Господ и Той единствен знаеше колко много Му е дала. Отец Тим се разплака, докато стоеше в ъгъла и се молеше за нея. Минаха часове, преди да спрат да обработват израненото ѝ тяло и да му разрешат да я види. Главата ѝ бе цялата бинтована, имаше шевове по лицето и шията ѝ. С ножа Сам бе наранил врата ѝ, а лицето ѝ бе размазал с юмруци. Едната ѝ ръка бе счупена, също и пет ребра. Щяха да я оперират веднага щом се стабилизираше малко. От скенера разбраха, че далакът ѝ е разкъсан, бъбреците ѝ бяха пострадали и имаше счупен таз.

— Има ли нещо, което да не е съсипал? — попита печално отец Тим.

— Не много. — Лекарят бе свикнал, но този път дори на него му се видя лошо. Едва бе оцеляла. — Виж, краката ѝ изглеждат добре — засмя се лекарят и свещеникът също направи усилие да се усмихне.

Операцията започна в шест часа и свърши едва по обед. Вече бе дошла и сестра Юджин и двамата с отец Тим седяха мълчаливо и се молеха за нея, когато при тях дойде главният лекар.

— Вие ли сте близките ѝ? — попита той, объркан от свещеническата яка. Отначало помисли, че това е свещеникът на болницата, но сега разбра, че той е тук специално заради Грейс, както и жената с него.

— Да, аз съм — отвърна отец Тим без колебание. — Как е тя?

— Преживя операцията. Извадихме ѝ далака, оправихме бъбреците ѝ и сложихме пирон на тазовата кост. Това момиче е късметлия, защото успяхме да направим всичко това наведнъж. А пластичният хирург поработи върху лицето ѝ и се кълне, че нищо няма да ѝ личи. Голямата въпросителна сега е нараняването на главата. Всичко изглежда наред на енцефалограмата, ала човек никога не знае. Понякога се случва всичко да изглежда наред, а болният никога повече

да не се събуди и да остане в кома. Все още не знаем нищо. Ще научим повече през следващите няколко дни, отче, съжалявам. — Той го докосна по ръката и кимна на младата монахиня, преди да се оттегли да почива. Момичето беше тежък случай, но поне беше оцеляла и не бяха я изпуснали. В някои мигове бе само на една крачка от смъртта. Но Грейс бе извадила късмет.

Преди лекарят да си тръгне, отец Тим му благодари и го попита кога могат да я видят, а той им отговори, че щом излезе от реанимацията след няколко часа, ще я качат горе в интензивното. Двамата със сестра Юджин отидоха в закусвалнята да хапнат нещо, тя каза на отец Тим, че трябва да се прибере вкъщи да си почине, ала той не искаше да си тръгне.

— Мислех си, че може би трябва да се обадим в работата ѝ. Никой, освен нас не знае какво ѝ се е случило. Сигурно се чудят защо ли не е отишла.

Наистина бе точно така. Чарлс Макензи накара една от секретарките да я потърси вкъщи и тя ѝ звъни пет-шест пъти, но никой не отговаряше. Нищо чудно още да не бе завършила романтично преживяване от почивните дни, но той продължаваше да твърди, че тя не е такава. Нямаше представа на кой друг да се обади, възможно бе да се е подхлъзнала и да е ударила главата си във ваната. Дори мислеше да намери старшият полицейски офицер в районния участък, ала реши да изчака да мине обяд. Когато се върна след почивката, съобщи му, че го търси отец Тимъти Финеган и секретарката, която прие обаждането, каза, че е за Грейс.

— Свържете ме — каза той и вдигна телефона с внезапно обзело го неприятно чувство.

— Ало?

— Господин Макензи?

— Да, отче, какво мога да направя за вас?

— Опасявам се, нищо. Става дума за Грейс.

Чарлс почувства, че кръвта му се смразява. Нямаше нужда от повече думи, за да разбере, че ѝ се е случило нещо ужасно.

— Тя добре ли е?

Настъпи безкрайна тишина.

— Страхувам се, че не. Миналата нощ е преживяла ужасно произшествие. Била е нападната и пребита, след като си е тръгнала от

приюта „Сейнт Андрю“, където работи доброволно. Било е късно и... още не знаем подробностите, но се страхуваме, че може да е бил побеснелият съпруг на една от нашите пациентки. В събота той е убил жена си и децата си. Не сме сигурни, че той е нападнал Грейс. Ала който и да е бил, е нанесъл побоя, с цел да я убие.

— Къде е тя? — Ръката на Чарлс трепереше, когато вземаше химикалката и бележника си.

— В „Белвю“. Тъкмо излезе от операция.

— Доколко е зле? — Толкова бе несправедливо това да се случи на младо, енергично и красиво същество като нея.

— Доста зле. Загуби далака си, макар лекарят да казва, че може да живее без него. Увредени са бъбреците, счупени са тазът ѝ и няколко ребра. Лицето ѝ е лошо засегнато, наранил е и гърлото ѝ, макар и повърхностно. Най-лошото е, че има травма на главата. Сега това е най-голямата грижа. Казват, че трябва да се изчака, за да се види какви ще са последиците. Съжалявам, че се обаждам с толкова лоши новини. Просто реших, че трябва да знаете. — А после, без сам да разбира защо реши да му каже друго, чувстваше, че Чарлс трябва да го научи: — Тя мисли много за вас, господин Макензи. Смята, че сте изключителен човек.

— Аз също много мисля за нея. Има ли нещо, което можем да направим за нея на този етап?

— Да се молим.

— Ще се моля, отче, ще се моля. И благодаря ви. Обадете ми се щом има някаква промяна, нали?

— Разбира се.

В момента, в който затвори, Чарлс Макензи се обади на шефа на „Белвю“, неврохирург, когото познаваше добре и го помоли веднага да провери какво става с Грейс. Шефът на болницата обеща да я сложи в отделна стая и да се погрижи тя да има лични медицински сестри. Ала първо щеше да остане в интензивното, където бяха специалистите по травмите.

Чарлс не можеше да повярва на ушите си, когато се обади в болницата. Спомни си, че я предупреждаваше колко е опасен кварталът и че трябва да взима таксите. А сега ето какво се бе случило. До края на следобедта беше не на себе си, в пет часа се обади и попита няма ли някаква подобрение. Тя вече беше в интензивното, ала нямаше

новини. Положението ѝ продължаваше да е критично. В шест часа той все още беше във фирмата, когато го потърси приятелят му, неврохирургът.

— Не можеш да си представиш какво ѝ е причинил онзи тип, Чарлс. Това е нечовешко.

— Ще се оправи ли? — попита го тъжно Чарлс.

Мисълта подобно нещо да сполети нея или който и да било друг му беше ненавистна. С изненада установи колко много я е заобичал. Тя бе много млада, можеше да му е дъщеря, даде си сметка той, чувстваше се странно.

— Може и да се оправи — отговори лекарят. — Засега е трудно да се каже. Другите наранявания ще минат, но проблемът е главата. Възможно е дори да няма последици, но има и лош вариант. Всичко зависи от това дали ще дойде на себе си през следващите няколко дни. Не се нуждае от мозъчна операция, за щастие, ала известно време ще има оток. Трябва да сме търпеливи. Приятелка ли ти е?

— Секретарката ми.

— Какъв срам. Тя е направо дете, както видях от картона ѝ. И май няма семейство, нали?

— Не знам точно. Не говори за това. Никога не е споделяла с мен. — Замисли се каква ли е ситуацията при нея. Никога не говореше за личния си живот и за семейството. Не знаеше почти нищо за нея.

— Разговарях с монахинята, която седи при нея. Свещеникът, който е бил преди това, очевидно си е отишъл да си почива. Сестрата твърди, че тя си няма никой на света. Това е доста трудно за младо момиче като нея. Според сестрата тя е много красива, макар че сега това е трудно да се каже. Пластичният хирург обаче я е оперирал и тя ще се оправи. Само главата ни тревожи.

Когато затвори, на Чарлс му прилоша. Беше твърде много, за да го понесе. И как така тя нямала семейство? Как е възможно да е сама на двайсет и една години. За него това бе неразбираемо. С нея имаше само свещеник и монахиня. Трудно бе за вярване, че си няма никого, но вероятно беше точно така.

Той остана на бюрото още един час, опитваше се да работи, ала не стигаше доникъде, накрая не издържа.

В седем часа взе такси за „Белвю“ и отиде право в интензивното. Сестра Юджин също вече си бе тръгнала, макар че от „Сейнт Андрю“

се обаждаха периодично да чуют новините, а отец Тим бе обещал да се върне през нощта, когато нещата в приюта малко се успокоят. С нея бяха останали само сестри и от сутринта до момента нищо не бе се променило.

Чарлс отиде и поседя малко до нея, не можеше да повярва, че тя може да изглежда така. Щеше да е напълно неузнаваема, ако не бяха дългите ѝ тънки пръсти. Той поддържа ръката ѝ в своята и нежно я погали.

— Здравей, Грейс, дойдох да те видя. — Той говореше тихо, за да не безпокои никого, ала искаше да ѝ каже нещо, макар шансът тя да го чуе да бе незначителен, въпреки че в нейното състояние не изглеждаше да е възможно. — Ще се справиш, ще видиш... и не забравяй за вечерята в „21“. Ако побързаш и се справиш, аз лично ще те заведа... знаеш ли, ще е прекрасно, ако отвориш очи заради нас... така не е толкова вълнуващо... отвори очи... точно така, Грейс... отвори очи... — Той продължи да нарежда успокояващо и тъкмо мислеше да си тръгне, когато ресниците ѝ потрепнаха и той даде знак на сестрите. Сърцето му се разтуптя от видяното. Оцеляването ѝ бе от жизненоважно значение за него. Той искаше тя да живее. Едва я познаваше, ала не искаше да я загуби. — Мисля, че помръдна клепачи — обясни той.

— Вероятно е просто рефлекторно — отвърна сестрата със съчувствена усмивка. Ала после отново ресниците ѝ потрепнаха и сестрата стана, за да я наблюдава.

— Раздвижи очи, Грейс — тихо продължи той. — Хайде, знам, че можеш. Можеш. — И тя успя. За кратко ги отвори, простена и пак ги затвори. Искаше му се да изкрещи от вълнение. — Какво означава това? — попита той сестрата.

— Че започва да идва на себе си. — Тя му се усмихна. — Ще извикам лекаря.

— Това бе страхотно, Грейс — похвали я той, галеше пръстите ѝ отново, пламенно желаше тя да оживее, само, за да докаже, че може и за да не даде живота си на един престъпник, който не го заслужаваше. — Хайде, Грейс... не можеш само да лежиш и да спиш... имаме работа... какво стана с писмото, което ми обеща... — Говореше каквото му дойде на ум, а после едва не се разрева, когато тя се намръщи, отвори отново очи и се вгледа безизразно в него.

— ... Какво... писмо?... — успя да изрече тя през посинените си подпухнали устни, после отново затвори очи и Чарлс не се сдържа и се заплака. Сълзите се търкаляха по бузите му, а той не откъсваше поглед от нея. Тя го бе чула. Когато лекарят дойде, Чарлс му обясни какво е станало. Направиха ѝ още една енцефалограма, мозъчните ѝ вълни бяха нормални, реакциите ѝ бавно се възвръщаха. Тя извъртя глава, когато те се опитаха да насочат светлина в очите ѝ, стенеше и плачеше, когато я докосваха. Цялата бе една голяма болка, но според лекарите това бе много добър признак. Докато се оправи щеше да премине през много трудни състояния.

В полунощ Чарлс все още бе там, нямаше сили да я остави. Сега изглежда вече бе ясно, че мозъкът ѝ не е увреден. Щяха да правят още тестове и трябваше да са сигурни, че няма друга скрита травма, ала изглежда щеше да се възстанови и да се оправи.

Дойде и отец Тим, той също беше в интензивното, когато лекарят съобщи на Чарлс, че прогнозата е доста добра. А после двамата мъже излязоха в коридора да поговорят, докато една от сестрите обслужи Грейс и ѝ бие болкоуспокояваща инжекция. Тя страдаше много от синините и операцията, от травмите по главата и лицето.

— Боже мой, тя ще се оправи — рече отец Тим с радостен и развълнуван вид. Беше се молил за нея цял ден и бе отслужил две литургии. А всички монахини се молиха цяла нощ. — Какво чудесно момиче е тя. — Същата вечер по-рано бяха заловили Сам Джоунс и му предявиха обвинения за убийство на жена му и децата му и за опит за убийство на Грейс Адамс. Той призна, че я е нападнал, защото била първата, която видял да излиза от „Сейнт Андрю“ и решил, че оттам започват всичките му неприятности. — Не знаете колко много прави за нас. Тя е светица — говореше отец Тим на Чарлс в коридора.

— Защо ли го прави? — Чарлс го погледна озадачен, двамата седнаха да изпият по едно кафе. Изведнъж се почувстваха като братя и двамата изпитваха облекчение, че Грейс ще се оправи.

— Мисля, че има много неща за Грейс, които не знаем — тихо отвърна отец Тим. — Не смятам, че животът на малтретираните жени и деца е нещо ново за нея. Струва ми се, че тя е момиче, което е страдало много и е оцеляло, а сега иска да помогне на другите да се справят. От нея би станала превъзходна монахиня — усмихна се той, а Чарлс размаха пръст срещу лицето му.

— Да не сте посмял! Тя трябва да се омъжи и да има деца.

— Не съм сигурен, че ще го направи — изказа честно мнението си отец Тим. — Не мисля, че тя иска точно това, ако трябва да сме искрени. Някои от тях се изцеляват, като нея, ала много деца страдат, като онези, за които разбираме, че няма да могат да преминат границата към живота, където ще са пълноценни хора. Струва ми се, че би било чудо, ако стигнат толкова далеч като Грейс и са в състояние да дават толкова много на другите. Може би да се иска повече от това е прекалено.

— Ако е в състояние да дава на много хора, защо да не може да го дава на съпруга си?

— Много по-трудно е. — Отец Тим се усмихна философски, а после реши да му признае нещо. Така можеше да му даде представа за реалното положение. — Тя ужасно се страхуваше да замине за Калифорния с вас. И ще ви е вечно благодарна, че не я обидихте, нито се възползвахте от нея.

— „Да се възползвам“, какво искате да кажете?

— Струва ми се, че тя е страдала силно. Много мъже правят отвратителни неща. Ставаме свидетели на какво ли не всеки ден. Мисля, че тя е очаквала да постъпите зле към нея.

Чарлс Макензи се почувства неудобно от самата мисъл за това и беше ужасен, че е възможно да си е мислила подобно нещо за него, а дори и за друг човек.

— Сигурно за това е била толкова разстроена, когато за пръв път дойде в кабинета ми. Просто не ми е вярвала.

— Вероятно. Не се доверява кой знае колко на никого. И не мисля, че това ще се преодолее. Ала поне не е било плод на лично отношение. Това е различно. Получава се, когато някой, когото истински обичаш, те нарани дотам, че съсипе душата ти... като майка детето си или мъж жена си.

Той бе мъдър човек и Чарлс го слушаше с интерес, чудеше се до каква степен казаното важи за Грейс. Изглежда свещеникът също не знаеше какво точно ѝ се е случило, а Чарлс си мислеше дали той може да греши за нея. Ала изглежда познаваше Грейс по-добре от Чарлс. Онова, което чу за нея, разкъса сърцето му. Не знаеше какви точно ужасни неща ѝ се бяха случили, за да увредят толкова много жената у

нея. Той дори не би могъл да си представи какво е имало зад сдържаната ѝ външност и добре отмерените маниери.

— Знаете ли изобщо нещо за родителите ѝ? — Чарлс вече изпитваше любопитство.

— Тя никога не говори за тях. Знам само, че са мъртви. Изобщо няма семейство. Не мисля обаче, че това я притеснява. Тук е дошла от Чикаго. Никога не говори за роднини или приятели. Струва ми се, че е много самотно момиче, но тя приема самотата си. Интересува се единствено от работата си при вас и от „Сейнт Андрю“. Работи в приюта по двайсет и четири-пет до трийсет часа седмично.

— Тогава не ѝ остава време за нищо друго, освен за сън. Защото за мен работи по четирийсет и пет — петдесет часа.

— Ето това е, господин Макензи.

Чарлс би дал всичко на света, за да може да поговори сега с нея, да ѝ задава въпроси за живота ѝ, да я попита защо всъщност работи в „Сейнт Андрю“. Внезапно тя престана да бъде момичето, с което работеше всеки ден, беше му много по-интересна, искаше да я попита хиляди неща.

После сестрата отново ги пусна при Грейс. Отец Тим остана понастрана, за да даде възможност на Чарлс да поговори с нея за обикновени неща. Той почувства, че интересът на шефа ѝ е по-голям от обичайния, или, отколкото Грейс предполагаше.

Когато Чарлс приседна до леглото ѝ, тя пак не бе със съвсем ясно съзнание, инжекцията я бе замаяла, ала поне не я болеше толкова много.

— Благодаря ви... че дойдохте... — Опита да се усмихне, но устните ѝ все още бяха много подути.

— Съжалявам, че това ти се случи, Грейс. — Трябваше да разговаря с нея за работата ѝ в „Сейнт Андрю“, ала по-късно и ако тя искаше да го чуе. — Хванаха мръсника, който ти причини това.

— Той беше... ядосан... заради жена си... Исела. — Щеше да запомни това име завинаги.

— Надявам се да го обесят — гневно отбеляза Чарлс, а тя отвори очи и отново го погледна. Този път успя леко да се усмихне, но изглеждаше зашеметена. — Защо не поспиш... ще дойда пак утре.

Тя кимна. Отец Тим прекара също няколко минути с нея, а после двамата мъже я оставиха да си почива. Чарлс го закара с такси до

приюта, след това се запъти към дома си с обещанието да поддържа връзка с младия свещеник. Хареса го. Обеща му също да посети приюта. Щеше да отиде и защото искаше да разбере повече неща за Грейс и това бе един от начините да го направи.

Чарлс отиде отново да посети Грейс и през следващите три дни, отмени обедите си, за да е при нея, дори отказа среща със своя приятел продуцента, не искаше да оставя Грейс сама. Когато я преместиха в отделна стая, Чарлс доведе в болницата и Уини. Щом зърна Грейс, тя се разплака, стискаше ръцете ѝ и я целуна по малката част от лицето ѝ, където нямаше бинтове, нито синини. Тя изглеждаше малко по-добре. Голяма част от отоците бяха спаднали, но всичко я болеше и тя разбра, че почти не може да се движи заради ребрата, главата и таза. Бъбреците ѝ се възстановяваха добре, а лекарят каза, че организмът ѝ ще се справя и без далака, ала тя се чувстваше много зле, всеки сантиметър от тялото я болеше, сякаш бе раздробено на части.

В събота, близо седмица след инцидента, сестрата, която Чарлс настоя да наеме, я вдигна от леглото и я накара да отиде до банята. Болеше я много силно и почти припадна, ала отпразнува победата си с чаша плодов сок, когато се върна в леглото. Беше бяла като платно, но се усмихваше, когато Чарлс влезе с огромен букет пролетни цветя. Всеки ден ѝ носеше цветя, списания и сладкиши, също книги. Искаше да я ободри и не знаеше точно какво да направи.

— Защо сте тук? — Тя се притесни като го видя и лицето ѝ придоби най-сетне цвят, защото се изчерви. — Днес е събота, нямате ли си по-добро занимание? — смъмри го тя.

Постепенно вече започваше да се държи както преди. Започваше също да прилича на себе си. Лицето ѝ бе в цветовете на дъгата — синьо, зелено и лилаво, ала отоците почти бяха спаднали, а шевовете заздравяваха толкова добре, че направо ставаха незабележими. След разговора с отец Тим какво може да я е довело в „Сейнт Андрю“, Чарлс си задаваше въпроси единствено за състоянието на духа ѝ. Ала беше твърде рано да я пита за това.

— Не е ли редно да сте заминали през почивните дни? — Тя си спомни, че му бе уреждала да отиде на регатата на Лонг Айланд. Беше му резервирала малка къща в Куог, а щом бе останал в Ню Йорк, значи плановете се бяха провалили.

— Отказах се. — Той бе прям, внимателно оглеждаше лицето ѝ. — Изглеждаш доста добре. — Усмихна се и ѝ подаде списанията, които ѝ бе донесъл. През седмицата ѝ бе изпращал дреболийки, халат, пантофи, специална възглавница за врата ѝ, одеколон. Това я притесняваше, но трябваше да признае, че ѝ беше приятно. Спомена на Уини по телефона и възрастната жена взе доволно да кудкудяка като стара кокошка. Грейс ѝ се присмя и ѝ каза, че се държи възмутително, защото я занимава само мисълта за любовна връзка.

— Разбира се, че е така — призна гордо Уини. Обеща да отиде на посещение при Грейс в неделя.

— Искам да се прибера вкъщи — каза Грейс на Чарлс, изглеждаше мрачна.

— Не мисля, че това е на дневен ред поне за известно време — рече Чарлс с усмивка. Предния ден бяха казали, че престоят ѝ ще продължи общо три седмици, което изобщо не допадна на Грейс, това означаваше също, че и на рождения си ден щеше да е в болницата.

— Искам да се върна на работа. — Бяха я предупредили, че още месец-два ще е на патерици, но тя все едно искаше да се върне на работа щом излезе от болницата. Нямаше какво друго да прави. Искеше също да посещава „Сейнт Андрю“ веднага щом ѝ позволиха.

— Не бъди припряна, Грейс. Защо не си вземеш малко отпуска, когато излезеш и не се позабавляваш някъде?

Ала тя само се изсмя на идеята.

— Къде? На Ривиерата?

Не разполагаше с толкова време да отиде задълго, където и да е. Може би само прекарване на почивните дни в Атлантик Сити. Не очакваше ваканция. Не бе работила във фирмата достатъчно дълго, за да поиска една седмица отпуск. Знаеше, че преди да може да излезе две седмици, трябва да е работила година. И без това, както ѝ бе казал той, фирмата трябваше да плати всичко онова, което застраховката ѝ не покриваше. Трите седмици в „Белвю“ и медицинските манипулации щяха да струват близо петдесет хиляди долара.

— Разбира се, защо да не отидеш на Ривиерата? Можеш да си наемеш яхта — пошегува се с нея Чарлс. — Позабавлявай се малко за промяна. — Тя се разсмя и двамата седнаха да поговорят малко. Беше учудена колко приятен е разговорът с него, а той сякаш нямаше желание да ходи никъде другаде. Все още беше там, когато нейната

сестра отиде да обядва и дори ѝ помогна да стигне накуцвайки до стола, стиснала го здраво под ръка, внимателно нагласи възглавница зад гърба си, когато седна победоносно, но все още бледа и изтощена.

— Защо никога не сте имал деца? — попита тя изведнъж, когато се настаняха и започнаха да бърбят, а той се смути и ѝ сипа чаша джинджифилово пиво. От него щеше да стане страхотен баща, помисли си тя, но не му го каза.

— Жена ми мразеше децата — усмихна се Чарлс. — Тя самата искаше да е детето. Актрисите са такива. А аз се предадох — обясни ѝ той малко притеснено.

— Съжالياват ли? Че нямате деца, искам да кажа? — Това го накара да се почувства много стар, все едно, че сега бе твърде късно и той се засмя, след като за миг се замисли сериозно.

— Понякога. След като Мишел ме напусна, все си мислех, че ще се ожения отново и ще имам деца. Но изглежда няма да стане. Струва ми се, че вече ми е твърде удобно така, за да правя такава радикална стъпка отново.

През последните две години той не си правеше вече труда да си търси сериозна партньорка. Чувстваше се добре с мимолетните си връзки, със свободата и независимостта си. Изкушаваше да продължи така цял живот. Ала въпросът, който тя му зададе, му откри нова възможност.

— А ти? Защо не искаш съпруг и деца? — Вече знаеше за нея много повече, но въпросът му я изненада. За Грейс той бе зададен без основание.

— Какво ви кара да мислите така? — Тя отвърна поглед от него с неудобство, уплашена от въпроса му. Ала когато го погледна отново в очите, прочете в тях, че може да му вярва. — Откъде знаете, че мисля точно така?

— Момиче на твоята възраст не прекарва цялото си време като доброволка и с шейсетгодишни стари моми като Уини, освен ако не отхвърля мисълта за съпруг. Сигурно съм прав? — попита я той и я гледаше многозначително с усмивка.

— Прав сте.

— Защо?

Тя замълча задълго, преди да заговори. Не искаше да го лъже, но и нямаше намерение да му каже истината.

— Това е дълга история.

— Има ли нещо общо с родителите ти? — Очите му проникваха в нейните, но бяха много мили. Той вече бе доказал, че може да му се вярва и че се грижи за нейното добро.

— Да.

— Много лошо ли беше? — Тя кимна и той усети дълбока мъка заради нея. Болеше го като си помислеше, че някой я е наранил. — Някой помогна ли ти?

— Дълго време — не, а и беше твърде късно. Всичко бе свършило.

— Никога не е свършило и никога не е късно. Не бива да живееш с болката до края на живота си, Грейс. Трябва да се освободиш от нея и да имаш бъдеще с някой свестен човек. — Той проявяваше собственическо чувство и искаше тя да има добро, солидно бъдеще.

— Имам настояще, което означава за мен много повече. Освен това никога през живота си не съм имала каквото имам сега. Не искам твърде много от бъдещето — отвърна тихо Грейс с тъжна физиономия.

— Но трябва — той се опита да я амбицира. — Толкова си млада, на практика си на половината на годините ми. Животът ти току-що започва.

Ала тя само поклати глава с усмивка, от която лъхаше зрялост и тъга.

— Повярвайте ми, Чарлс — той бе настоял да го нарича по име откакто бе в болницата, — животът ми не започва. Той е наполовина свършен.

— Това е само чувство. Той няма да е свършен още дълго и точно затова имаш нужда от нещо повече от работата си при мен и в „Сейнт Андрю“.

— Да не би да се опитвате да ме уредите с някого? — Тя се засмя и изпружи дългите си крака. Бе много мил и тя знаеше, че ѝ мисли доброто, ала той нямаше представа какво прави. Тя не беше обикновено двайсет и двегодишно момиче с няколко неприятни спомени и розово бъдеще. Тя се чувстваше повече като оцеляла от смъртен лагер и в известен смисъл бе така. Чарлс Макензи никога не бе се сблъсквал с нещо подобно и не беше сигурен какво да направи за нея.

— Бих искал да познавам някого, с когото си струва да те уредя — отвърна ѝ той с усмивка. Всички негови познати мъже бяха или твърде възрастни, или прекалено глупави. Те не я заслужаваха.

После се прехвърлиха на други теми — например мореплаване, която бе една от любимите му, за летата на Мартас Вайнърд като малък и местата, които бе посетил. Все още имаше къща на Мартас Вайнърд, макар вече рядко да ходеше там. Повече не засегнаха болезнени теми, а в края на следобед той си тръгна и ѝ поръча да си почине. Каза ѝ, че на следващия ден ще се види с приятели в Кънектикът. Тя бе трогната, че той прекарваше толкова много време с нея.

В събота следобед дойдоха Уини и отец Тим, а Грейс тъкмо се готвеше да погледа телевизия, преди да си легне да спи, когато влезе Чарлс, обут в панталон цвят каки и с колосана бяла риза, приличаше на излязъл от реклама на генералния щаб и миришеше на природа.

— Връщаш се в града и реших да намина да те видя — обясни ѝ той, щастлив, че я вижда.

Тя не успя да потисне радостта си и засия цялата. Беше ѝ липсвал този следобед и това малко я обезпокои. В края на краищата той ѝ беше само шеф, а не стар приятел и тя нямаше право да се надява да го види. Наистина не го очакваше, но се зарадва — повече, отколкото си мислеше.

— Забавлявахте ли се в провинцията? — попита тя, изпитваше облекчение, че той вече е при нея.

— Не — отвърна ѝ искрено. — Мислех за теб цял следобед. Ти си много по-забавна от тях.

— Сега съм сигурна, че сте луд.

Той се настани до леглото и ѝ разказа забавни истории за следобед и тя бе разочарована, когато той си тръгна. Вече бе десет час и той реши да я остави да си почива, макар че изобщо не му се тръгваше.

Ала тази нощ, докато си лежеше и мислеше за него, тя изпадна в паника. Какво правеше тя с него? Какво искаше от него? Ако му се разкриеше, той можеше само да я нарани. Тя се насили да си спомни мъката и притеснението заради Маркъс, който в началото също бе добър и търпелив с нея, а после я предаде. Ужасяваше я дори само фактът, че мислеше за Чарлс. Може би за Чарлс Макензи тя бе само

поредното завоевание. Почувства, че гръдният ѝ кош се стяга при мисълта за това, а той сякаш четеше мислите ѝ.

Телефонът до леглото ѝ позвъня. Нямаше представа кой е. Показа се, че е Чарлс, звучеше притеснен:

— Искам да ти кажа нещо... може да решиш, че съм луд, но аз все едно ще ти го кажа... искам да бъда твой приятел, Грейс. Няма да те нараня, но много се тревожа като се опитвам да си представям какво си мислиш. Не знам какво става. Знам само, че непрекъснато мисля за теб и се притеснявам какво ти се е случило в миналото, макар дори и да не мога да си представя... но не искам да те загубя... не искам да те изплаша, да те стресна, да те накарам да се притесняваш за работата си. Нека известно време да сме двама души, които мислят един за друг и ако е така, много бавно да тръгнем напред.

Тя не можеше да повярва на ушите си, но в известен смисъл изпита облекчение от думите му.

— Какво ще правим, Чарлс? — отвърна тя нервно. — А работата ми? Не мога да се преструвам, че не работя при теб. Какво ще стане, когато се върна?

— Ти няма да се върнеш веднага, Грейс. Дотогава ще са ни ясни много неща. Мисля, че и двамата чувстваме нещо, което засега не разбираме. Може би сме само приятели, може би инцидентът с теб ни уплаши и двамата. Може би е нещо повече. Може би никога няма да бъде. Ала ти трябва да знаеш кой съм аз и аз искам да знам коя си ти... искам да знам болката ти... искам да знам какво те кара да се смееш. Искам да съм до теб... да ти помагам...

— А после какво? Ще си отидеш ли от мен? Ще си намериш друга секретарка, която ще събуди интереса ти за няколко седмици и ще я караш да споделя с теб тайните си?

Успокои се, когато той се обади, но беше твърде уплашена, за да си позволи да му повярва.

Чарлс си припомни думите на отец Тим, че някои от оцелелите просто не могат да се справят. Ала той не искаше и с нея да е така, независимо какво щеше да му струва.

— Не е честно — упрекна я Чарлс. — Никога преди не съм изпадал в подобна ситуация. Никога не съм излизал с жена от фирмата или с някоя, която е работила при мен. — И после не принудено се засмя. — А и ти не можеш да кажеш, че излизам с теб. Не можеш да

отидеш никъде, освен от леглото до стола и дори аз не бих проявил лош вкус да те напада.

Тя се засмя на думите му, а гласът ѝ бе дълбок и еротичен както лежеше на леглото, тя искаше да си позволи да му повярва, ала знаеше, че не може... или можеше?

— Просто не знам — Грейс продължаваше да звучи нервно.

— Не е необходимо сега да знаеш каквото и да било... освен дали е удобно да те посещавам. Само това трябва да решиш в момента. Страхувах се, че ще се паникьосаш и ще подлудееш като останеш сама и размислиш.

— Така беше... тази вечер... — призна си тя с усмивка на малко момиченце. — Тъкмо ме бе обзела паниката какво правим с теб.

— Не правим нищо, затова просто затвори и се успокой. А тези дни — говореше нежно и грижовно, — когато се почувствах достатъчно силна, искам да ми разкажеш какво ти се е случило в миналото. Не можеш да очакваш от мен да те разбера, докато се държиш така. Казвала ли си някога на някого? — Той истински се безпокоеше. Как бе възможно тя да живее с всичките си грозни тайни?

— На двама души — сподели тя. — На една чудесна жена, която познавах, терапевтка... тя загина в самолетна катастрофа през медения си месец преди близо три години. И на един мъж, който бе мой адвокат, но не съм разговаряла с него много отдавна.

— Не си имала голям късмет, нали, Грейс?

Тя поклати тъжно глава и сви рамене.

— Не знам... по-късно имах. Не мога да се оплача. — Реши се да направи голяма стъпка. — Имах късмет, когато те срещнах. — Изричането на тези думи почти я задуши и той разбра.

— Не такъв късмет като моя. А сега заспивай, любима... — нежно каза той в слушалката. — Ще дойда по обяд. А може би ще се върна и за вечеря. Може би ще ти донеса нещо от „21“.

— Мислех да водя там Уини следващата седмица — виновно си призна тя.

— Ще имаш много време за това, когато се оправиш. А сега заспивай — прошепна ѝ той, искаше му се да може да я прегърне и да я защити от всичко. Тя го караше да се чувства различно, отколкото с всяка друга жена преди. Единственото му желание бе да се грижи за

нея и да я пази от злото. Бе преживяла толкова ужасни неща, дори и преди седмица. Ала сега той бе решен да промени всичко.

Пожелаха си лека нощ и затвориха, а тя дълго не заспа, увлечена в мисли по него. Плашеше я с думите си, с постоянното си внимание, ала странно, колкото и страшно да бе, харесваше ѝ. Усецаше как стомахът ѝ се свива, не бе чувствала това към никой мъж преди Чарлс Макензи.

На другия ден Чарлс я посети два пъти, а през следващите три седмици идваше по веднъж или два пъти дневно, докато най-сетне я изписаха от „Белвю“. Тя вече се придвижваше по-лесно с патериците и се обслужваше сама, но все още не беше достатъчно издръжлива, както би искала. Лекарят ѝ препоръча да изчака още две седмици, преди да се върне на работа.

Чарлс се справяше с помощта на временни секретарки и Грейс се чувстваше много виновна, ала той най-много настояваше да не бърза да се връща на работа, изобщо да не се появява, докато не се усети готова.

В болницата прекарваха часове заедно. Тя съзнаваше, че за да е с нея той отменяше всичките си ангажименти, ала се преструваше, че не забелязва. Смееха се, разговаряха, играеха карти, той се шегуваше с нея. Не я насилваше да споделя тайните си, помагаше ѝ да се разхожда по коридора и я уверяваше, че не се вижда никакъв белег, а когато тя се оплака колко неприятни са болничните халати, той ѝ купи луксозни нощници от „Пратези“. В известен смисъл тези неща я притесняваха, тя все още бе неспокойна, тревожеше се докъде ще доведе всичко това, ала вече не бе възможно да го спре. Ако той не дойдеше на обяд, тя не се хранеше, а ако го нямаше вечер, чувстваше се толкова самотна, че едва издържаше. Всеки път, когато зърваше лицето му на вратата на болничната стая, тя заприличваше на дете, което е открило единствения си приятел или мечето си, или дори майка си. Той се грижеше за всичко, свързано с нея, говореше с лекари, обаждаше се на консултанти, уреди застраховката ѝ. Никой във фирмата нямаше представа доколко е близък с нея, дори Уини не знаеше по колко време прекарваха заедно. Животът бе научил Грейс да пази тайните си.

Ала щом се прибра вкъщи, тя се уплаши, че всичко ще се промени. Притеснението ѝ продължи обаче два часа, след което той се появи в апартамента ѝ с шампанско, балони и обяд като за пикник.

Преди това я бе докарал в лимузина под наем от болницата и я бе оставил за малко сама, за да свърши някои задачи.

— Какво ще си помислят хората? — попита го тя, докато се возеха в колата от болницата към Осемдесет и четвърта улица. Тя си въобразяваше, че едва ли не всички знаят как шефът ѝ стои по цял ден при нея и това ще се появи написано на улични плакати.

— Да ти кажа право, не мисля, че някой изобщо го интересува. Освен нас. Всички са заети и скапват живота си. Да ти кажа право, аз не мисля, че ние разсипваме нашия. Ти си най-хубавото нещо, което се е случвало в живота ми. — Повтори ѝ същото, когато се върна с обяда. Освен това донесе със себе си малка синя кутийка, в която имаше тънка златна гривна.

— А това защо? — попита тя, стъписана от щедростта му. Беше я взел от „Тифани“, подхождаше ѝ чудесно, ала тя не бе сигурна дали трябва да я приеме.

Той се разсмя.

— Знаеш ли какъв ден е днес?

Тя поклати глава. Беше изгубила представа за датите, докато бе в болницата. Прекара там четвърти юли, но не обърна голямо внимание.

— Днес е рожденият ти ден, глупаво момиче. Затова ги накарах да те изпишат днес вместо в понеделник. Не можеш да останеш в болницата на рождения си ден! — Сълзи напълниха очите ѝ, когато разбра какво е направил той, дори бе донесъл малка торта от „Грийнбъргс“. Беше цялата шоколадова, много богата, невероятно сладка и вкусна.

— Как направи всичко това за мен? — Тя се почувства засрамена, но много доволна. След нападението само я глезеше. Никой не бе се държал така мило към нея през целия ѝ живот.

— С лекота — отвърна той. — Нямам деца. Може би трябва да те осиновя. Това е идея. И по всяка вероятност това ще опрости нещата за теб, нали? — Тя се засмя на предложението. Сигурно щеше да е полесно, отколкото да трябва да се справя с чувствата и страховете си от евентуална връзка с него.

След като се върна в апартамента, отношенията им се промениха на пръв поглед незабележимо. Бяха много по-интимни, по-близки и им ставаше все по-трудно да се преструват, че са просто приятели. Изведнъж се оказаха насаме без сестрите наоколо, които да присъстват

на срещите им или да ги прекъсват. Отначало Грейс се срамуваше, а той се правеше, че не забелязва. Беше донесъл смешна касинка на медицинска сестра заедно с тортата, обяда и подаръка, сложи си я и я накара да си легне, за да почива. Гледа заедно с нея телевизия и приготи вечеря в малката ѝ кухня. Тя настояваше да помага, но въпреки протестите ѝ той я настани да седне на стол и да гледа.

— Не съм безпомощна, разбери — възпротиви се тя бурно.

— Безпомощна си. Не забравяй, шефът съм аз — разпореди се той и тя се засмя. Беше толкова приятно да е с него и толкова удобно. След вечеря се изтегнаха на леглото ѝ, разговаряха, той държеше ръката ѝ, но бе много уплашен да стигне малко по-далече и се питаше какво ще се случи, ако го направи. Най-сетне, след като му бе невъзможно да издържа повече, той се обърна и я попита за онова, което искаше да разбере от седмици.

— Страхуваш ли се от мен, Грейс? Имам предвид физически... не искам да правя нищо, което ще те уплаши или нарани.

Тя бе трогната от въпроса му. От два часа лежеше до нея на леглото и държеше ръката ѝ. Бяха като стари приятели, ала помежду им несъмнено протичаше ток. А сега уплашеният бе Чарлс. Не искаше да прави нищо, което би застрашило връзката им или заради което би я загубил.

— Понякога се страхувам от мъжете — откровено отговори тя.

— Някой ти е причинил нещо ужасно, нали? — Грейс кимна в отговор. — Непознат? — Тя поклати глава и последва дълга пауза.

— Баща ми. — Имаше и други неща и тя знаеше, че ще трябва да му ги обясни. Тя въздъхна, взе ръката му и целуна пръстите му. — През целия ми живот хората са се опитвали да ме наранят или да се възползват от мен. След... след смъртта му... първият ми шеф се опита да ме съблазни. Беше женен, не знам... беше толкова противно. Той просто смяташе, че има право да ме използва. Друг мъж, с който имах делови отношения, се опита да стори същото. — Говореше за Луис Маркес, все още не искаше да обяснява всичко докрай на Чарлс, макар да си даваше сметка, че ако връзката им стане сериозна, ще ѝ се наложи. — Този мъж ме заплашваше, че ако не спя с него, ще загубя работата си. Идваше в жилището ми. Беше отвратително... имаше един друг, с когото излизах. Но и той направи същото — използва ме, измами ме, не даваше пет пари. Сложи нещо в питието ми и на мен ми

стана много лошо. Но в крайна сметка не ме изнасили. Отначало бях уплашена, че може би го е направил, след като ме е дрогирал, но не беше. Само дето след това ме направи на глупачка. Беше истинско копеле.

Чарлс я гледаше изумен. Не можеше да си представи, че хората бяха способни на подобни низости. Особено към някой, когото познаваше. Беше потресаващо.

— Как разбра, че не те е изнасилил? — попита я той с мъка в гласа, не го напускаше мисълта какво е преживяла тя.

— Съквартирантката ми ме заведе при позната лекарка. Нищо не се бе случило. Ала той се престори, че е станало и разказа на всички. Казал на шефа ми, той затова започна да ме задиря и очакваше да спя с него. По тази причина напуснах работата си и Чикаго.

— За мой късмет — усмихна се той и я прегърна през раменете, притегли я по-близо.

— Това са единствените мъже, с които съм имала нещо общо. Излизах само с онзи тип в Чикаго, който после ме измами. В гимназията не съм имала гадже... заради баща ми...

— Кой колеж завърши? — попита той и при спомена тя се засмя.

— В Дуайт, Илинойс — отвърна тя честно.

— И с кого излизах там? — Този път тя се разсмя силно, като си спомни какъв избор имаше.

— С никого. Това беше един вид девически колеж. — Ала тя си даде сметка, че скоро ще трябва да му каже. Не искаше това да става точно на рождения ѝ ден. За нея разказът бе твърде мъчителен, а толкова хубаво си прекарваха. Това бе най-чудесният ѝ рожден ден, независимо, че по тялото ѝ имаше счупвания, шевове и се движеше с патерици. С вечерята, подаръка и милото си отношение той компенсираше всичко преживяно и много години самота.

Не искаше да я насилва повече, ала държеше да разбере съвсем точно друго.

— Прав ли съм като смятам, че не си девствена?

— Прав си — тя го погледна, хубостта ѝ спираше дъха му, както бе облечена в син сатенен халат, купен от него.

— Просто се питах... но от дълго време не е имало никой, нали?

Тя кимна.

— Обещавам ти, някой път ще поговорим за това... само не тази вечер... — Той също предпочиташе да не разговарят на рождения ѝ ден. Правилно допускаше, че за нея ще е трудно, а не искаше да разваля вечерта ѝ.

— Когато бъдеш готова... просто исках да знам... никога не бих направил нещо, което да те уплаши. — Ала когато изрече думите и я видя обърната с лице към него, го обзе силен и непреодолим копнеж към нея. Нежно взе лицето ѝ в длани и много внимателно я целуна. В началото тя му се стори предпазлива, но после почувства, че му отвърща. Той лежеше до нея и я държеше в обятията си, отново я целуна, желаше я страстно, ала не си позволи ръцете му да тръгнат по тялото ѝ.

— Благодаря ти — прошепна тя и този път сама го целуна. — За това, че си толкова добър и търпелив с мен.

— Не предизвиквай съдбата — почти изстена той, след като отново я целуна. Нямахше да е никак лесно. Ала той бе твърдо решен да я върне към нормалния живот. Беше си дал дума да я спаси — каквото и да му струваше и независимо след колко време.

Напусна апартамента късно през нощта, след като я бе сложил в леглото и тя почти бе заспала. Целуна я отново и си тръгна. Беше взел от нея ключ, за да не ѝ се налага да става и да заключва вратата след него. На следващата сутрин тя тъкмо се оправяше в банята и вчесваше косата си, когато се сепна, чувайки го да влиза в жилището. Носеше портокалов сок и кифли с извара, както и вестник „Ню Йорк Таймс“, направи ѝ бъркани яйца с бекон.

— Имат много холестерин, това е полезно за теб, повярвай ми. — Тя му се усмихна, а той я накара да се облече. Изведе я на кратка разходка по Първо авеню, а когато се умори, я върна обратно. Същия следобед гледа бейзболен мач, докато тя спеше в прегръдката му. Изглеждаше толкова красива и спокойна. А когато тя се събуди и го погледна, се запита възможно ли е да е толкова щастлива.

— Какво правите тук, господин Макензи? — Усмихна му се сънено тя, а той се приведе и я целуна.

— Дойдох, за да поработиш върху диктовките.

— Не се шегувай.

За вечерта поръчаха пица, той бе донесъл да си свърши малко работа, но категорично отказа тя да му помага. След като свърши,

видя, че тя го наблюдава, чувстваше се виновна. Твърде далеч бяха стигнали, за да продължава да пази тайните си от него, макар да знаеше, че никога няма да я принуди да му разкаже.

— Струва ми се, че трябва да ти разкажа някои неща, Чарлс — започна тя тихо след няколко минути. — Имаш право да знаеш. След като ги чуеш, може би ще промениш отношението си към мен. — Беше време да го направи, преди да са стигнали по-далеч. Не всеки щеше да поиска жена, извършила убийство. Всъщност, според нея, повечето мъже не биха я пожелали. Може би така щеше да стане и с Чарлс.

Той взе ръцете ѝ в своите, преди тя да започне и я погледна право в очите.

— Искам да знаеш, че каквото и да се е случило, каквото и да са ти направили, каквото и да си сторила, те обичам. Искам да чуеш това сега... и по-късно. — За пръв път ѝ признаваше, че я обича и това я накара да се разплаче, преди да започне да говори. Ала сега искаше той да я слуша и да разбере какво изпитва, след като е чул всичко. Възможно бе тогава отношенията им да се променят.

— И аз те обичам, Чарлс — каза му тя, държеше го за ръцете, очите ѝ бяха затворени, по бузите ѝ се стичаха сълзи. — Ала има много неща, които трябва да научиш за мен. — Тя си пое дълбоко дъх, опипа инхалатора в джоба си и започна от самото начало. — Когато бях малко момиченце, баща ми биеше майка ми непрекъснато... наистина непрекъснато... всяка вечер... с всичка сила... бях свикнала да чувам виковете ѝ и ударите на юмруците му по нея... на сутринта виждах синините... тя винаги лъжеше и се преструваше, че нищо не е станало. Ала всяка вечер, когато той се прибираше, тя викаше и плачеше, а той отново я биеше. Когато се случват подобни неща, след известно време преставаш да водиш какъвто и да било живот. Не можеш да имаш приятели, защото те могат да разберат. Не можеш да кажеш на никого, защото могат да направят нещо на баща ти — тъжно отбеляза тя. — А и майка ми ме молеше да не казвам, затова започнах да лъжа, да прикривам, да се преструвам, че не знам и да се правя все едно нищо лошо не се е случило, така малко по малко човек се превръща в жив мъртвец. Това е всичко, което помня от детството си.

Тя отново въздъхна. Беше ѝ трудно да му разказва, но трябваше. А той стисна ръката ѝ още по-силно.

— После мама се разболя от рак — продължи Грейс. — Бях на тринайсет години. Имаше рак на матката, трябваше да я облъчат и... — тя се поколеба, търсейки точните думи, не го познаваше толкова добре. — Предполагам, че това я е променило... така че... — Очите ѝ плувнаха в сълзи и тя почувства астмата да я задушават, но нямаше да допусне пристъп. Даваше си сметка, че е длъжна да му разкаже. Сега животът ѝ зависеше от това толкова, колкото от момента, в който отвори очи в „Белвю“. — Тогава майка ми дойде при мен и ми каза, че трябва да се „погрижа“ за баща си, „да бъде добра с него“, да бъде „неговото специално малко момиче“ и така той ще ме обича повече от всякога. — Чарлс изглеждаше сериозно разтревожен от онова, което чуваше. — Отначало не разбрах какво има предвид, а после двамата с татко дойдоха в стаята ми една вечер и тя ме държа, за да спи той с мен.

— О, Боже. — Очите му се напълниха със сълзи, докато я слушаше.

— Държеше ме всяка нощ, докато не разбрах, че нямам избор. Длъжна бях да го правя. Ако се съпротивлявах, независимо че тя бе много болна, той щеше да я пребие. Нямах приятели, не можех да кажа на никого. Мразех себе си, мразех тялото си. Обличах се с износени стари дрехи, защото не исках никой да ме гледа. Чувствах се мръсна, беше ме срам, знаех, че това, което правя, е лошо, ала ако не го правех, той щеше да бие нея, също и мен. Понякога ме налагаше без причина, а после ме изнасилваше. Всъщност всеки път, когато спеше с мен, ме изнасилваше. Обичаше насието, обичаше да ме наранява, също и майка ми. Веднъж, когато не исках да го правя, защото... — тя почервеня, отново се почувства на четиринайсет, — защото бях... в цикъл... той би майка ми толкова много, че тя плака цяла седмица. По това време рактът бе обхванал костите ѝ и тя направо умираше от болка. След този случай безропотно го правех всеки път, когато поискаше, независимо какво ми причиняваше. — Тя си пое дълбоко въздух. Почти бе свършила. Бе чул най-лошото или по-голямата част от него, Чарлс плачеше безутешно. Тя нежно изтри сълзите от бузите му и го целуна.

— О, Грейс, съжалявам. — Силно желаше да отнеме болката от нея, да изтрие миналото, да промени бъдещето ѝ.

— Няма нищо... всичко е наред вече... — После тя продължи. — Майка ми умря след четири години. Отидохме на погребението, после дойдоха много хора. Стотици. Всички обичаха и ценяха баща ми. Той бе адвокат и приятел с целия град. Играеше с тях голф, ходеше на вечери в „Ротари клуб“ и на други подобни места във висшето общество. Той бил най-прекрасният човек в града, твърдяха хората. Човек, когото всички обичаха и комуто вярваха. Никой не знаеше какъв е всъщност. Той беше болен, много болен мъж, същинско копеле.

— В деня на погребението хората цял следобед разговаряха, пиха и ядоха, опитваха се да го успокоят. Ала него не го тревожеше нищо. Той имаше мен. Не знам защо, но в съзнанието ми всичко бе обвързано с майка ми. Правех го заради нея, за да не я малтретира той. Реших, че след като тя се помина, той ще си намери друга. Но, разбира се, той не искаше това. Имаше мен. Защо му трябваше друга? Поне не веднага. Когато всички си тръгнаха, аз изчистих, измих чиниите, прибрах всичко и заключих вратата на стаята си. Той дойде, заплашваше ме, че ще разбие вратата, взе нож и го използва като шперц, за да отвори ключалката. Повлече ме в неговата стая, нещо, което не бе правил преди. Винаги идваше в моята стая. Да отида в неговата спалня означаваше да се превъплътя в нея, сякаш завинаги щеше да е така и нямаше да се свърши до неговата или до моята смърт. Внезапно разбрах, че не мога да го направя. — Тя пак започна да се задушавя, а Чарлс бе спрял да плаче, изумен от всичко чуто. — Не знам точно какво се е случило после. Той наистина ме малтретира същата вечер, удря ме, би ме и победи, завинаги бях негова и си позволяваше да ми нанася побой, да ме изнасилва и измъчва. После си спомних за пистолета, който майка ми държеше в нощното си шкафче. Не знаех какво точно щях да направя с него, да го ударя, да го изплаша или да го застрелям. Не помня нищо друго, освен че той ми причиняваше много силна болка и че бях уплашена и губех разсъдъка си от ужас, болка и страх. Той видя пистолета и се опита да ми го вземе, а следващото, което помня, е, че оръжието гръмна и кръвта му потече върху мен. Застреляла го бях в гърлото, бях прекъснала гръбначния му мозък и бях засегнала единия му дроб. Той падна върху мен, кървеше много силно, после не помня нищо, докато не дойде полицията. Не съм сигурна какво съм направила. Предполагам, че съм извикала полицията, защото след това разговарях с тях, загърната в одеяло.

— Каза ли им какво ти е сторил? — попита той обезпокоен, искаше да промени хода на събитията и се измъчваше, че е невъзможно.

— Разбира се, че не. Не можех да причиня това на майка ми. Нито на него. Мислех си, че му дължа пълно мълчание. Предполагам, че бях също толкова луда, колкото и той, но по мой собствен начин. Точно това става с децата и жените в такива ситуации. Те никога не си признават. Готови са по-скоро да умрат. Когато същата вечер ме арестуваха, повикаха психиатърка да разговаря с мен и тя ме изпрати на изследване в болницата, където откриха, че той ме е изнасилил или по-точно, че „някой е имал сношение“ с мен, според районния прокурор.

— Каза ли им изобщо истината?

— Не веднага. Моли, психиатърката, ме убеждаваше да ѝ кажа. Тя знаеше. Ала аз я лъжех. Той продължаваше да ми е баща. Накрая обаче адвокатът ми преодоля съпротивата ми и аз им разказах.

— А после какво? Предполагам, че са те пуснали.

— Нищо подобно. Обвинението измисли версията, че съм искала да получа парите на баща си, затова съм го убила, за да взема всичко. „Всичко“ се свеждаше до една неголяма, но напълно ипотекрирана къща и половината от адвокатската му практика, която бе доста поограничена от твоята. Все едно, няхах право на наследство, след като го бях убила. Няхах приятели. Не бях споделяла с никого. Учителите ми свидетелстваха, че съм разсеяна и странна, съучениците ми казаха, че не ме познават. Беше лесно да се повярва, че аз просто съм се нахвърлила и съм го убила. Неговият партньор излъга и твърдеше, че след погребението съм го разпитвала за татковите пари. Не бях разменила и дума с него, но той твърдеше, че татко му дължи много пари. Накрая той прибра всичко и ми остави петдесет хиляди долара с условието да напусна града и да не предявявам никакви претенции. Така и направих — между другото, още пазя парите. Не знам защо, но не мога да ги харча.

— Районният прокурор реши обаче, че аз съм убила баща си заради парите и че вероятно съм била с някой друг, а когато съм се прибрала вкъщи, баща ми се е ядосал и ми се е скарал, затова съм го убила. — Тя се усмихна горчиво при спомена за всяка подробност. — Обвинението дори представи версията, че съм се опитала да съблазня

баща си. Намериха нощницата ми на пода, където той я хвърли, след като я разкъса, и твърдяха, че вероятно съм му се предлагала, а когато той не ме е пожелал, съм го застреляла. Обвиниха ме в убийство първа степен, за което присъдата е смъртно наказание. Бях седемнайсетгодишна, но ме съдиха като пълнолетна. Освен Моли и Дейвид, адвокатата ми, никой друг не ми повярва. Баща ми беше твърде добър, твърде идеален, твърде обичан от обществото. Всички ме мразеха заедно съм го убила. Дори признаването на истината не ме спаси. Беше твърде късно. Всички го обичаха.

— Осъдиха ме за непредумишлено убийство и получих две години затвор и две — условно. Изкарах близо две пълни години в изправителния център „Дуайт“, където — тя му се усмихна тъжно — завърших задочно колеж и придобих степен административен помощник. Всъщност то си беше истинско образование. Ако не бяха две затворнички — Люана и Сали, които бяха любовници, досега да съм мъртва. Една вечер ме похити затворническа банда, възнамеряваха да ме насилват сексуално и да ме превърнат в тяхна робиня, но Сали, моята съкилийничка, и Люана, приятелката ѝ, ги спряха. Те бяха най-безмилостните, но и най-чудесните жени, които познавам и те ме спасиха. След това никой не смееше да ме докосне, а те също се държаха добре. Дори не знам къде са сега. Люана вероятно още е в затвора, а Сали би трябвало да е излязла, освен ако не е направила някоя глупост, за да остане с Люана. Когато ме освобождаваха, те ми поръчаха да ги забравя и да оставя всичко зад себе си.

— Повече никога не се върнах вкъщи, а когато отидох в Чикаго, служителят, който трябваше да ме контролира по време на условната присъда, ме заплашваше да ме върне обратно в затвора, ако не спя с него. Някак си успях да се справя. А ти знаеш в общи линии останалото. Разказах ти го предишната вечер. Работих в Чикаго две години, докато изтече условната присъда. Никой нямаше представа къде съм била, нито откъде съм родом. Дори не им минаваше през ум, че съм била в затвора, нито че съм убила баща си. Не знаеха нищо. Ти си първият човек, на когото разказвам, след Дейвид и Моли. — Когато свърши се почувства изтощена, но на душата ѝ олекна. Испитваше облекчение, че сподели с него всичко.

— А отец Тим? Той знае ли?

— Само предполага, но никога не съм му казвала нищо. Не мисля, че е необходимо. Работих в „Сейнт Мери“ в Чикаго и сега в „Сейнт Андрю“, защото по този начин изплащам греха си. А и защото така мога да предотвратя възможността на някое нещастно дете да му се случи същото като на мен.

— Господи, Господи... Грейс... как си преживяла всичко това? — Той я прегърна още по-силно, притискаше главата ѝ към гърдите си, неспособен дори да започне да проумява болката и злото, през които бе преминала. Единственото му желание сега беше вечно да я държи в ръцете си.

— Ами, просто го преживях — отговори му тя, — в известен смисъл обаче не съм. Излизала съм само с един мъж. Не съм правила секс с друг, освен с баща си. И не съм сигурна, че ще мога. Мъжът, който ме дрогира, ми каза, че направо съм била готова да го убия, когато се е опитал да ме докосне с ръка, и сигурно съм щяла да го направя. Струва ми се, че сексът никога повече няма да е част от живота ми. — И въпреки това... тя го целуна, той изобщо не я плашеше. Питаше се дали може да се научи да му вярва. Всъщност, ако той продължаваше да я желае след онова, което чу. Тя потърси очите му, искаше да открие някакъв признак за порицание, ала видя само тъга и съчувствие.

— Бих искал аз да го убия вместо теб. Как са могли да те изпратят в затвора заради това? Как са могли да са толкова слепи и подли?

— Понякога се случва така. — Тя не изпитваше горест. Отдавна бе приела фактите такива, каквито са. Ала съзнаваше, че ако сега той я предаде и разкаже на хората за миналото ѝ, животът ѝ в Ню Йорк ще бъде съсипан. Отново щеше да ѝ се наложи да се мести, а тя не искаше. Разкриването означаваше, че тя му има огромно доверие, ала си струваше.

— Какво те кара да мислиш, че никога повече няма да можеш да бъдеш интимна с някого? Опитвала си изобщо?

— Не. Но не мога да си го представя, без да възродя кошмара.

— Ти си се разделила с миналото и си го загърбила. Защо да не преодолееш и това? Дължиш го на себе си, Грейс, и на онзи, който те обича. В случая, на мен — усмихна се той, а после ѝ зададе друг въпрос:

— Би ли отишла на терапевт, ако имаш нужда? — попита я той внимателно, но тя не бе сигурна. Странно, но имаше чувството, че това би било предателство към Моли.

— Може би — отвърна тя несигурно, възможно бе дори терапията да не помогне.

— Имам чувството, че си по-силна, отколкото смяташ. Не знам защо, но си мисля, че в противен случай надали щеше да преживееш всичко. Струва ми се, че просто си уплашена, а и кой не би бил на твое място. Освен това, виждаш ли, не си стогодишна.

— На двайсет и три съм — гордо обяви тя все едно бе голямо постижение, а той се засмя и я целуна.

— Не се впечатлявам, хлапе. Аз съм почти двайсет години по-стар от теб. — През есента щеше да навърши четирийсет и три години и тя го знаеше.

После тя го погледна много сериозно.

— Кажи ми честно. Ще можеш ли да възприемеш моята история?

— Не виждам защо не. Вината е точно толкова твоя колкото и за нападението върху теб на улица „Деланси“. Ти си жертва, Грейс, на двама болни хора, които са те използвали. Ти не си направила нищо. Дори когато си била с него, не си имала избор. Всеки на твое място би направил същото. Всяко дете може да бъде тероризирано с мисълта, че помага на умиращата си майка. Как е било възможно да се противопоставиш? Никак. Ти си била просто жертва. Изглежда си продължила да бъдеш жертва докато напуснеш Чикаго и дойдеш в Ню Йорк през октомври миналата година. Не мислиш ли, че е време да промениш това положение? Минали са десет години от началото на кошмара. Това е почти половината ти живот. Не ти ли се струва, че вече имаш право на нормален живот? Мисля, че вече си го отвоювала — каза ѝ той и я целуна силно, изразявайки всички емоции, които изпитваше към нея. Нямахше колебание относно чувствата си към нея.

Обичаше я от цялата си душа, искаше да приеме миналото ѝ в замяна за бъдещето ѝ.

— Обичам те. Влюбен съм в теб. Не ме интересува каква си, нито какво ти се е случило, само съжалявам, че си преживяла толкова много болка и страдания. Бих искал да премахна всичко това, да залича спомена за него, но не съм в състояние. Приемам те такава,

каквато си, обичам те такава, каквато си, и единственото, което искам, е онова, което можем да си дадем един на друг. Искам да благодаря на щастливата си звезда за деня, в който влезе в кабинета ми. Не мога да повярвам, че съм бил толкова благословен да те намеря.

— Аз съм щастливата — рече тя, благоговееше пред отношението му. Не можеше да повярва на думите му. — Защо ми казваш всичко това? — попита тя, бе на път да се разплаче. Невъзможно ѝ бе да го възприеме.

— Казвам ти го, защото е така. Защо не се отпуснеш и не спреш за малко да се притесняваш, да се насладиш на момента? Дълго време е имало за какво да се безпокоиш. Сега е мой ред. Ще се притеснявам и за двама ни. Става ли? — попита той, отново се приближи към нея и изтри сълзите от очите ѝ. — Става ли?

— Добре, Чарлс... обичам те.

— Не толкова, колкото аз те обичам — рече той, отново я взе в обятията си, силно я прегърна и я целуна. А след малко се засмя тихо.

— Какво смешно има? — прошепна тя, докосна устните му с върховете на пръстите си, което го възбуди още повече. Той умираше от желание да я обладае, ала знаеше, че ще мине време, преди това да се случи помежду им.

Чарлс се усмихваше, когато ѝ отговори:

— Помислих си, че въпреки деликатното ти психическо състояние единственото, което те спасява от моята страст, е пиронът в тазовата ти кост. Честно казано май само това ме спира.

— Засрами се — пошегува се тя и внезапно си зададе въпроса дали иска да бъде спасена. Това бе интересен въпрос.

През следващите две седмици Чарлс се грижеше за нея, постоянно идваше в апартамента, щом му беше възможно, а през почивните дни спеше до нея на леглото. Грейс изпитваше спокойствие да лежи до него и да се събужда сутрин в прегръдката му. Разказваше ѝ истории от детството си, за родителите си, които не бяха вече живи, но които той обичаше много и които също бяха го дарили с любов. Той бе единствено дете, бе имал хубав живот и си даваше сметка за това. А тя му разказваше забавни случки с Люана и Сали. Спомените, които двамата обменяха, бяха коренно различни. След първата седмица той нае лимузина и я закара за почивните дни в Кънектикът. Обядваха в

„Кобс Мил Ин“ в Уестън, където бе превъзходно и се прибраха в Ню Йорк отпочинали и в същото време изтощени.

Лекарите я увериха, че се поправя отлично и след една седмица може да се върне на работа, но Чарлс я убеди да удължи с още толкова отпуска си. А тя зададе на лекарите един важен въпрос и бе удовлетворена от отговора. Посети и приятелите си в „Сейнт Андрю“, отиде там с такси през деня, а те се развълнуваха силно, когато я видяха. Обеща им скоро отново да се върне на работа, но не и преди септември, когато щеше да се раздели с патериците.

В края на следващата седмица Чарлс я заведе в Хамптънс. Отседнаха в уютна малка странноприемница, а уханието на морето бе омайващо. Пристигнаха късно вечерта в петък и тя го накара да я заведе на разходка на плажа, нищо че беше с патерици. Седна на пясъка и се вслуша в шума на океана, а той се настани до нея.

— Не знаеш колко прекрасно е за мен. Преди да дойда в Ню Йорк, никога не бях виждала океана.

— Почакай само да зърнеш Мартас Вайнярд.

Той ѝ обеща да я заведе там за Деня на труда, ала тя продължаваше да се тревожи за бъдещето им. И какво щяха да правят следващата седмица, когато тя се връщаше на работа? Трябваше да запазят връзката си в тайна. Мисълта за това ѝ бе странна. Не беше още любовна връзка, но бе нещо много повече от приятелство.

— За какво мислиш? — попита я той спокойно, докато седяха в тъмнината на плажа.

— За теб — провокира го тя, но на него и това му бе приятно.

— Какво за мен?

— Мислех си кога ли ще спим заедно — рече тя простичко, а той я загледа смутен.

— Какво означава това? Между другото — усмихна се той, — смятах, че вече го правим. Ти дори хъркаш понякога.

— Знаеш какво имам предвид. — Тя го побутна леко и той се засмя. Беше толкова прекрасна.

— Искаш да кажеш... — Той вдигна вежди и се престори на изненадан. — Да не би да предлагаш...

— Да, така мисля. — Изчерви се тя. — Вчера се видях с ортопеда и той ми каза, че съм добре... сега ни остава да се притесняваме за главата, а не за таза ми.

Чарлс започна да се смее, беше благодарен, че имаха на разположение всички тези седмици, за да се опознаят, без да им пречат усложненията от нейното минало и техния сексуален живот. Беше минал малко повече от месец, а имаха чувството, че са били винаги заедно. Бяха напълно непринудени и отпуснати един с друг.

— Това покана ли е? — попита той с усмивка, която би разтопила всяко сърце, а нейното отдавна копнееше за него и като го гледаше, направо се предаде. — Или си играеш с мен?

— Може би и двете. — Ала тя мислеше за това от няколко дни и бе решила да опита. Трябваше да знае какво ще се случи и дали има шанс за бъдещето.

— Да не би това да е сигнал, че трябва да скоча от горещия пясък и да те повлека за косата към нашата стая, като зарежа патериците ти тук?

— Звучи привлекателно. — С нея той се чувстваше млад, въпреки сериозността на миналото ѝ тя го караше да се смее непрекъснато и това му допадаше. Беше толкова различно от времето с първата му жена. Тя беше много напрегната, погълната от себе си и нервна. С Грейс животът бе съвсем различен. Тя бе спокойна, интелигентна, пожертвователна и грижлива. Беше преживяла толкова много и въпреки това бе мила и нежна. А имаше и чувство за хумор.

— Хайде да отиваме в хотела. — Той ѝ подаде ръка да стане и те тръгнаха бавно обратно, после спряха да ядат сладолед.

— Обичаш ли бананов сплит? — попита го тя небрежно, докато ближеше сладоледа, а той се усмихна.

В едни моменти приличаше на дете, а в други — на световната жена. Харесваше му контраста и комбинацията. Това бе предимството на младостта ѝ, а то носеше безкрайни възможности и обещаваше привлекателно бъдеще. Искаше да има деца от нея, да живее с нея, да се люби с нея... но първо трябваше да яде сладолед с нея.

— Да, обичам бананов сплит — отвърна той усмихнат. — Защо?

— И аз. Хайде да ядем утре.

— Добре. Можем ли да се връщаме? — Отне им четири часа, за да стигнат до Хамптънс заради натовареното движение от Ню Йорк, вече приближаваше полунощ.

— Да, вече можем да се връщаме в хотела. — Тя му се усмихна, отново загадъчна и женствена. Сякаш зад облаците надничаха

различни същества. Обичаше нейната игривост и това, че още не е съвсем пораснала.

Стаята им в странноприемницата беше с тапети на рози и мебели във викториански стил. Имаше малък мраморен умивалник, а леглото бе с балдахин, много хубаво. Чарлс бе поръчал в стаята да се изстудява шампанско и да поставят голям букет от любимите ѝ цветя — люляк и рози.

— Помислил си за всичко. — Целуна го, когато затвориха вратата на стаята.

— Да — отвърна той, горд от себе си, — дори не мога да поръчам на секретарката си да се погрижи.

— По-добре недей. — Гледаше го щастлива как налива шампанско и ѝ подава чашата, ала тя отпи само една малка глътка и седна. Беше твърде развълнувана, за да пие. Все едно бяха в меден месец, но очакването беше страшно и за двамата, особено като не знаеха чии призраци ще ги навестят.

— Уплашена ли си? — прошепна той докато си лягаха — той по пликчета, тя по нощница.

Тя кимна.

— И аз — призна той, а тя зарови лице във врата му и се сгуши в него.

Чарлс угаси светлината. В противоположния край на стаята остана да свети само една свещ. Беше незабравимо романтично.

— Какво ще правим сега? — прошепна тя в ухото му след минута.

— Хайде да спим — прошепна и той.

— Наистина ли? — попита тя, беше озадачена и той се разсмя.

— Не... не точно...

Той я целуна, направо искаше вече да е свършил, но не смееше да посегне, не беше сигурен как да подходи, какво да направи, не искаше да събуди болката от множеството ѝ рани. Беше малко потрудно, отколкото очакваше. Ала докато се целуваха, той забрави за счупените ѝ кости и грозотата на миналото бавно си отиваше от нея. Нямаше спомени, време, други хора, съществуваше само Чарлс и невероятната му нежност, безкрайната му страст и любов към нея, той се приближаваше все повече към нея и телата им се постепенно се сливаха, докато се превърнаха изведнъж в едно и тя усети как се

разтваря в него и не може да издържа повече. Беше толкова съвършено, после внезапно двамата експлодираха едновременно и Грейс се отпусна в ръцете му напълно замаяна. Никога не бе изпитвала нещо толкова невероятно. Нямаше нищо общо със случилото се преди, нямаше спомен, нито болка, нямаше нищо друго, освен Чарлс и споделената им любов. Малко по-късно Грейс бе тази, която го пожела, която го възбуждаше и играеше с него, докато го докара на ръба на възбудата.

— О, Боже — каза той след това, — много си млада за мен, ще ме убиеш... но каква смърт! — А след това се сепна дали не е направил погрешна стъпка и я погледна ужасен, но тя се засмя. Всичко беше наред за тяхно общо учудване.

На следващия ден го накара да ѝ купи бананов сплит и прекараха почивните дни чудесно. Повечето време останаха в стаята си, откриваха се един друг, а през останалите часове бяха на плажа, на слънце. Когато се върнаха в Ню Йорк в неделя вечерта, отидоха в нейното легло и отново се любиха, за да са сигурни, че магията няма да се загуби в апартамента ѝ. Чарлс дори реши, че е още по-добре.

— Между другото — той се преобърна сънено след това и ѝ прошепна, — уволнена си, Грейс.

Тя тъкмо се унасяше, но при думите му се сепна. Какво ѝ казваше той? Защо го правеше. Тя погледна уплашено.

— Какво? — почти изкрещя Грейс в тъмното и той изненадан отвори очи. — Какво искаш да кажеш?

Тя го гледаше втренчено.

— Чу ме. Уволнена си.

Той се усмихваше щастливо.

— Защо? — Тя бе на път да се разплаче. Беше ѝ приятно да работи за него, особено сега, а същата седмица предстоеше да се върне на работа. Не беше честно. Какво правеше той?

— Не спя със секретарките си — обясни той и после се ухили доволно. — Не ме гледай толкова уплашено. Имам на ум нова работа за теб. Едно стъпало по-високо или на мен поне така ми се струва, зависи как го приемаш ти. Какво ще кажеш да станеш моя жена? — Той бе съвсем разбуден вече, а тя се вцепени. Трепереше, когато го попита:

— Сериозно ли говориш?

— Не. Шегувам се. А ти какво си мислиш? Разбира се, че говоря сериозно. Ще приемеш ли?

— Наистина? — Тя не можеше да повярва, гледаше го с недоверие, а той й се смееше.

— Разбира се, че наистина!

— О-о!

— Е?

— С удоволствие. — Наведе се и го целуна, а той я сграбчи пламенно.

13

Грейс повече не се върна на работа, те се ожениха шест седмици по-късно, през септември. Заминаха за две седмици на меден месец в Сейнт Бартс, после тя премести малкото си вещи при него. Чарлс обитаваше малка, но много елегантна градска къща на Шейсет и девета улица в Източен Ню Йорк. Живееха там от седмица, когато се стигна до първия им спор, който обаче доста се разгорещи. Тя настояваше да се върне на доброволната работа в „Сейнт Андрю“, той се страхуваше и искаше да я спре.

— Да не си луда? Помниш ли какво се случи последния път, когато отиде там? Категорично не! — Той беше непреклонен. Можеше да прави каквото поиска, но не и това. Нямахше намерение да промени мнението си.

— Това беше злополука — продължаваше да настоява тя, но Чарлс се заинати още повече.

— Това не беше злополука. Тези жени имат опасни съпрузи. А ти ги съветваш как да се отърват от тях и онези типове като нищо ще тръгнат след теб, както стана със Сам Джоунс. — По това време за нападението срещу Грейс и убийството на жена му и децата му той вече бе получил по-лека присъда от очакваната и дори щеше да бъде освободен по-рано от затвора. А доколкото им бе известно, вече бе в Синг Синг. — Няма да отидеш. Ако трябва, ще разговарям с отец Тим, Грейс, забрави за това.

— И с какво се очаква да се занимавам? — попита тя през сълзи. Беше на двайсет и три години и изобщо нямаше какво да прави, докато той се прибере от работа в шест часа. Не й позволяваше да работи и в адвокатската фирма. Можеше понякога да обядва с Уини, но това не запълваше времето й. А и Уини възнамеряваше да се премести във Филадельфия, за да е по-близо до майка си.

— Ще ходиш по магазините. Ще учиш. Ще намерим благотворителна организация и ти ще си в ръководството. Ще ходиш на кино. Ще ядеш бананов сплит. — Чарлс бе неотстъпчив. Опитваше

се да се прибира всеки ден за обяд при нея, но понякога не можеше, а когато Грейс се обърна към отец Тим за подкрепа, той ѝ я отказа. Въпреки желанието си и независимо колко добра бе тя в работата си, отец Тим подкрепи Чарлс за това решение. Вече ѝ струвало твърде висока цена, а и беше време да престане да плаща за греховете на другите. Сега тя имаше собствен живот.

— Радвай се на съпруга си, бъди разумна, Грейс, заслужаваш го — мъдро ѝ каза свещеникът, но Грейс все още недоволстваше и търсеше нови занимания.

Мислеше да кандидатства в някоя школа, но през ноември това стана спорен въпрос, шест седмици след сватбата им.

— Защо имаш толкова доволен вид? Приличаш на котка, която е погълнала канарче. — Чарлс тъкмо се бе прибрал вкъщи да обядва с нея. Той ставаше известен във фирмата с продължителните си обеди и партньорите му се шегуваха, че да имаш млада жена означава да работиш много. Ала той си даваше сметка, че му завиждат и биха дали всичко да са в неговата кожа... или боксерки. — Сега какво си намислила? — попита той, чудеше се дали не е намерила какво да прави. Тя бе нещастна от седмици заради забраната му за „Сейнт Андрю“. — Къде си ходила днес?

— На лекар.

— Как е тазът ти?

— Чудесно. Зараснал е много добре. — Тя се бе усмихнала широко, а той се смееше. Изглеждаше много миловидна, когато криеше някаква тайна. — Има обаче още нещо.

Лицето му стана сериозно.

— Нещо не е наред ли?

— Не. — Тя продължаваше да се усмихва, целуна го по устните и започна да разкопчава панталона му. Като се има предвид колко предпазливи бяха в секса в началото, наистина бяха напреднали доста оттогава. — Ще имаме бебе — прошепна тя, когато той се възбуди и тъкмо се готвеше да я хвърли на леглото, а той я погледна сепнато.

— Така ли? Сега?

— Не сега, глупчо. През юни. Изглежда съм забременяла в Сейнт Бартс.

— Оу! — Той щеше да стане баща за пръв път, на четирийсет и три години, и това окончателно го извади от релси. Никога през живота

си не бе изпитвал подобно щастие, нямаше търпение да съобщи на целия свят. — Можем ли да се любим?

— Да не би да се шегуваш? — засмя се тя. — Можем да се любим до юни.

— Сигурна ли си, че няма да му навредим?

— Обещавам.

Любиха се както винаги, вместо да обядват, а после той си взе сандвич от улицата и се върна във фирмата. Животът му бе много по-прекрасен от когато и да било, много по-хубав, отколкото, когато бе женен за кинозвезда, много по-вълшебен от всяка любовна връзка, която бе имал като момче. Тя беше идеалната жена за него и той я обожаваше.

Прекараха Коледа в Сейнт Мориц, а на Великден искаше да я заведе на Хаваите, но вместо това отидоха в Палм Бийч, защото беше по-близо, а тя бе вече в седмия месец.

Караше лека бременност и всичко вървеше гладко. Докторът малко се безпокоеше какво ще стане с таза ѝ при раждането. Ако се появяха признаци дори за най-малката опасност, щяха да ѝ направят цезарово сечение. Ала Чарлс отхвърли тази възможност, обещавахе да присъства и през май двамата тръгнаха на курсове в болницата „Ленъкс хил“. Тя вече бе обзавела детската стая и двамата се разхождаха дълго нощно време по Медисън авеню или по Парк авеню, говореха за живота си, за добрата си съдба, за бебето. Все още не можеха да го приемат реално и двамата бяха учудени, че, поне в леглото, миналото ѝ никога не ги безпокоеше.

Веднъж той я попита как би се чувствала, ако историята излезе наяве — за баща ѝ, за затвора, и тя честно му отговори, че би ѝ било много неприятно.

— Защо? — Тя не можеше да разбере по каква причина ѝ задава този въпрос.

— Защото понякога тези неща се разкриват — философски отбеляза той.

Бе научил това от предишния си брак, от постоянното ѝ присъствие на първата му жена в таблоидите. Техният развод бе отразен нашироко, писаха какво ли не — че жена му се дрогира, че е

лесбийка, че той бил педераст. Накрая изведнъж ги оставиха на мира и всеки тръгна по пътя си. Ала историята на Грейс би била несъмнено далеч по-интересна за вестниците, ако се разкриеше. За щастие и двамата не бяха обект на общественото внимание, не бяха такива видни личности. Той бе просто обикновен гражданин, тъй като отдавна не бе женен за звезда, а Грейс бе просто негова съпруга. Всичко бе наред.

Получи първите болки, когато една вечер се прибираха към къщи. Гледаха витрините по Медисън авеню, когато коремът я присви. След малко тя разбра какво става. Обади се на лекаря и той им каза, че има още време, защото първите бебета обикновено се раждат по-бавно.

— Добре ли си? — пита я Чарлс хиляди пъти, докато тя лежеше на леглото, гледаше телевизия и ядеше желирани бонбони. — Сигурна ли си, че това трябва да правиш? — попита я той нервно.

Чувстваше се ужасно стар, когато я гледаше, страхуваше се, че може да страда или да роди, преди да са напуснали къщата. Напоследък коремът ѝ изглеждаше огромен. Ала тя изглеждаше спокойна докато гледаше по телевизията любимите си предавания, пиеше джинджифилово пиво и ядеше сладолед. Чак към полунощ започна да изпитва по-силни болки и докато траеха, дори не можеше да говори, тогава той разбра, че е време да я отведе в болницата и да се обади на лекаря.

Позвъни му отново и той му поръча да тръгват. Когато Чарлс ѝ помагаше да слязат по стълбите, тя му се сопна няколко пъти, а той ѝ се усмихваше. Това бе нещо истинско. Съвсем скоро щяха да имат бебе. Най-вълнуващата случка в неговия и в нейния живот. А когато я вкараха в родилното, тя бе се успокоила, но вече бе стресната колко много боли при контракциите и колко силни са те. Накрая в два след полунощ тя се задъхваше и се оплакваше, че не може да издържа повече.

Чарлс правеше всичко, на което го бяха учили, но нищо не помагаше и той започваше да се притеснява, че ще се стигне до цезарово сечение. С увеличаването на болката тя взе да крещи и да го стиска за ръката, а той бе готов на всичко, само и само да сложи край на страданията ѝ. Продължаваше да моли сестрите да ѝ дадат някакво лекарство.

— Всичко е наред, господин Макензи. Жена ви се справя чудесно.

Жена му имаше вид на човек готов да умре, викаше силно, най-сетне я отведеха в родилната зала, защото започваха напъните. Чарлс си мислеше, че никога през живота си не е виждал нещо толкова болезнено и безкрайно съжالياваше, че е забременяла. Единственото, което искаше, бе да я прегърне и да спре болката. Ала нищо не можеше да ѝ помогне, а лекарят не ѝ даваше лекарство. Беше привърженик на раждането по естествен път, което било по-добро и за майката, и за детето. Чарлс бе готов да го убие като гледаше какво преживява Грейс.

Напъните продължиха един час и към пет сутринта Грейс бе извън себе си от болка, губеше разсъдък от мъчението при всяка контракция. Той я гледаше и се закле да не го допусне никога повече. Искеше да ѝ се извини, че я е подложил на това. Даде си дума, ако тя и бебето бъдат живи и здрави, това да не се случва никога повече. Дори бе готов да обещае, че никога вече няма да я докосне с пръст, когато тя наддаде ужасяващ вик, последван от протяжно стенание и изведнъж той се намери лице в лице със сина си, когото бяха решили да нарекат Андрю Чарлс Макензи. Имаше големи сини очи като Грейс и тъмноредвена коса, но всичко друго бе на Чарлс, дори деликатните му пръсти. Баща му имаше чувството, че се вижда в огледало. Смееше се и плачеше едновременно докато гледаше бебето.

— О, Боже... толкова е красив — изрече Чарлс, благоговеейки пред сина си, наведе се и целуна жена си. Тя лежеше просната след толкова изморителни усилия, но изведнъж събра сили, погледна възторжено и се усмихна на съпруга си.

— Добре ли е бебето? — питаше тя непрекъснато.

Когато го изчистиха и провериха пак дробовете му, го дадоха на майка му, положиха го върху гърдите ѝ и той веднага се сгуши в нея, а Чарлс ги гледаше с умиление.

— Грейс... как мога да ти благодаря? — питаше я той, чудеше се как е могъл да живее толкова дълго без това бебе. И колко смела бе тя, за да направи всичко това за него. Никога не бе се чувствал толкова развълнуван, нито така влюбен в някой, както в Грейс в този миг.

После я изпратиха в стаята ѝ, а малкият Андрю лежеше до нея и за учудване на Чарлс ги изписаха още на следващата сутрин. Тя бе здрава и млада, бебето бе добре и тежеше малко под четири килограма.

Освен това раждането бе протекло нормално. Нямало причина да не ги пуснат вкъщи, обясни акушерката. А Чарлс разбра, че трябва да опознава цял един нов свят. Беше уплашен, че бебето се появи толкова скоро в къщи, но Грейс се справяше сякаш беше напълно естествено и се държеше съвсем непринудено със сина си от първия миг на раждането му. На Чарлс му трябваха няколко дни, но след седмица и неговите движения станаха съвсем отработени и той безспирно се хвалеше на всички с бебето.

Единственото, за което приятелите му не му завиждаха, бяха безсънните нощи. Всеки ден отиваше на работа с чувството, че цяла нощ е въртял колело в клетка на хамстер. Господарят Андрю се будеше на всеки два часа и заспиваше отново след приблизително един час, а Чарлс — след още малко време. Той изчисли, че всъщност спи на порции по петнайсет минути и на нощ му се събират два часа и половина сън, което бе приблизително пет часа и половина по-малко от необходимото. Ала все едно, бе му приятно и той бе луд по жена си и детето си.

За целия юли наеха къща в Ист Хамптън, където Грейс отпразнува рождения си ден. Чарлс ходеше два-три пъти седмично, а и тя пътуваше напред-назад с бебето, за да са по-често заедно. През август той си взе две седмици отпуск и те заминаха за Мартас Вайнърд в старата му къща. Грейс мислеше, че никога не е била по-щастлива, а през октомври разбра, че отново е бременна. Чарлс бе много доволен, както и тя.

— Защо да нямаме близнаци този път и да приключим веднъж завинаги? — попита той добродушно. Наистина се радваше на сина им. Чарлс вече успяваше да спи непробудно по четири-пет часа и това му се виждаше много. Не можеше да се начуди колко бързо може да се промени животът на човек.

Второто им бебе не се забави много и Чарлс отново обещавахе на боговете, че никога повече няма да докосне жена си, но този път лекарят най-сетне отстъпи и ѝ даде лекарство. То не помогна много, но все пак беше нещо. Деветнайсет часа, след началото на болките на бял

свят се появи Абигейл Макензи и погледна учудено баща си. Той се разтопи в момента, в който я видя. Беше миниатюра на майка си, само че имаше черната коса на баща си. Беше истинска красавица. Веднага стана обект на внимание, защото се роди на двайсет и петия рожден ден на майка си. Чарлс беше вече на четирийсет пет и преживяваше най-щастливите си години.

Грейс бе непрекъснато заета с децата. Ходеше на детски площадки, в детски групи за игра и музикални школи за предучилищна възраст. Беше напълно посветила времето си на тях. Притесняваше се, да не би да е досадно на Чарлс, но той изглежда харесваше начина им на живот. Всичко това бе ново за него и онези, които го познаваха, му завиждаха за младата красива жена, за младото семейство и той живееше с чувството, че е постигнал всичко на този свят.

Грейс така и не се върна към благотворителната си дейност, макар че все още говореше за това. Малко след раждането на Андрю тя направи дарение за негово здраве на приюта „Сейнт Андрю“. Даде им всичко, което ѝ бе отпуснал Франк Уилс. Не би могла да намери по-добро предназначение на парите. В известен смисъл за нея това бяха кървави пари, реликва от един живот, който ѝ бе донесъл само нещастие. Беше сигурна, че отец Тим ще ги използва както трябва. Направи друго, по-малко дарение, когато се роди Абигейл. Ала отдавна не бе ходила на посещение в приюта. Беше твърде ангажирана със съпруга и децата си.

Три години след раждането на Абигейл Грейс прекарваше всеки миг с тях, а вечерите — с Чарлс, ходеха на вечери с партньори и на партита. Понякога посещаваха театри, той ѝ откри операта и тя установи, че това изкуство ѝ допада. Тя цъфтеше и понякога чувстваше вина, защото знаеше, че на друго място хората не бяха толкова щастливи и страдаха както тя в миналото. А сега бе толкова щастлива и свободна.

От време на време си мислеше какво ли е станало с Люана и Сали и с жените, на които се бе опитала да помогне в „Сейнт Андрю“. Ала изглежда вече нямаше време за такива неща. Понякога се сещаше и за Дейвид в Калифорния и се питаше къде ли е сега. Животът ѝ се струваше толкова отдалечен от тези неспокойни години. Имаше мигове, когато дори ѝ бе трудно да си спомни, че преди да се омъжи за Чарлс е живяла коренно различно. Сякаш отново се бе родила в деня на тяхната среща.

Когато Абигейл тръгна на детска градина, тя пожела още едно бебе, но този път не се получаваше. Беше на двацет и осем години и лекарят ѝ обясни, че е трудно да се каже защо веднъж е по-лесно да забременее от друг път. Ала тя си даваше сметка, че след всичко преживяно бе щастлива, че е забременяла втори път и бе благодарна, че има две деца. От време на време стоеше и се усмихваше докато ги наблюдаваше. После с Андрю отиваха в кухнята и правеха малки кейчета или двете с Абигейл изрязваха хартиени кукли, майсторяха герданчета или картинки от спагети. Приятно ѝ беше да е с тях, никога не се отегчаваше, нито се уморяваше от децата си.

Един предобед седеше в кухнята, четеше вестник и пиеше кафе, докато чакаше да дойде време да ги прибере от детската градина. Зърна едно заглавие в „Ню Йорк Таймс“, от което стомахът ѝ се сви. Нюйоркски психиатър бе убил осиновеното си дете, шестгодишно момиченце, а съсипаната му истерична жена стояла безпомощна и го гледала. Очите ѝ се насълзиха, докато четеше за случилото се. Беше невероятно, та той бе образован човек с голяма практика и преподавател в известен медицински колеж. А бе убил малкото им момиченце. Бяха я осиновили, след като първородното им дете бе загинало преди две години в злополука, която сега се подлагаше на съмнение. Грейс се разплака, когато прочете за това, искаше ѝ се да успокои малкото момиченце, представяше си виковете му, докато баща му го биеше. Преживяваше всичко толкова картинно, че когато тръгна за училище, още плачеше. Докато вървяха с децата към къщи, тя мълчеше. Андрю попита майка си какво е станало.

— Нищо — каза първоначално тя, после размисли. Искаше да е откровена с него. — Тъжна съм.

— Защо, мамо? — Той бе на четири години, но бе най-съобразителното малко момченце, което познаваше. Приличаше напълно на Чарлс, като се изключи червената коса и сините очи, но чертите и изражението бяха на баща му. Не можеше да не се усмихне, когато го погледнеше, но днес, когато видя децата си, ѝ стана дори още по-мъчно за убитото малко момиченце. — Защо си тъжна? — настояваше Андрю и очите ѝ се напълниха със сълзи, когато му отговаряше.

— Някакъв мъж е наранил едно малко момиченце и се натъжих, когато го чух.

— Тя в болницата ли е? — попита той сериозно. Обичаше линейките, полицейските коли и сирените, макар че го плашеха малко. Но преди всичко го очароваха. Той бе енергично дете.

Грейс не знаеше какво да му каже, дали да не му спести, че детето е умряло. Това бе твърде много за едно четиригодишно момченце.

— Сигурно, Андрю. Изглежда тя е много болна.

— Нека ѝ направим картинка. — Грейс кимна и завъртя главата си, за да не я види той, че плаче. За това малко момиченце вече нямаше да има картинки... нито любещи ръце... нито кой да го спаси.

През следващите няколко дни обществеността на Ню Йорк се разбуни. Хората бяха шокирани и ядосани. Учителите в частното училище, където тя бе учила в първи клас, се защитаваха, твърдейки, че не са подозирали нищо. Тя била крехко дете и лесно получавала синини, а и никога не казвала какво става вкъщи. Като чу това Грейс, се разгневи. Децата никога не си признаваха, че ги малтретират вкъщи, те по правило защитаваха мъчителите си. А учителите го знаеха и трябваше да бъдат непрекъснато нащрек.

В продължение на дни хората оставяха цветя и букети пред сградата на Парк авеню, където детето бе живяло, а когато Грейс и Чарлс минаха оттам на път за вечеря у приятели, Грейс усети, че ридание стиска гърлото ѝ при гледката на голямо розово сърце, направено от малки рози и името на момиченцето изписано на розова панделка върху него.

— Не мога да го понеса — плачеше тя в носната кърпичка, която той ѝ даде. — Аз знам какво е — прошепна тя... защо хората не разбират? Защо не виждат? Защо не спират тези безобразия? Защо никой не е подозирал какво става зад затворените врати, където са извършвани зверства? Истинската трагедия бе в това, че понякога хората знаят и не предприемат нищо. Тя искаше да се пребори именно с това безразличие. Искаше да разтърси хората и да ги събуди.

Чарлс я прегърна през раменете. Болеше го при мисълта какво е преживяла и това го караше да бъде добър с нея всеки ден, да се грижи за всичко и той се справяше.

— Искам да се върна на работа — каза му тя, докато пътуваха в таксито, той я погледна, беше озадачен.

— В някоя фирма? — Не можеше да си представи, че отново искаше да се занимава с това. Беше толкова щастлива вкъщи с техните деца.

Ала тя му се усмихна и поклати глава, после отново издуха носа си.

— Разбира се, че не... освен ако нямаш нужда от нова секретарка — пошегува се тя и той грейна в усмивка.

— Доколкото знам, не. И какво ти е хрумнало?

— Мислех за това малко момиченце... искам да работя отново с малтретираните жени и деца. — Смъртта отново напомни на Грейс за дълга ѝ да помага на преминалите през същия ад като нея. Тя бе избягала и бе намерила по-добро място в живота си, ала не можеше да ги забрави. Знаеше, че винаги ще има потребността да им протяга ръка, да им предлага помощта си.

— Но не в „Сейнт Андрю“ — отвърна той твърдо.

Никога нямаше да ѝ позволи да се върне там на работа, можеше само да го посещава, откакто бяха женени. Предишната година отец Тим бе преместен в Бостън, за да организира подобен приют и там. Получиха от него коледна картичка. Ала Грейс имаше нещо друго на ум. Нещо по-сложно и по-перспективно.

— Какво ще кажеш да основа някаква организация — бе разсъждавала върху това два дни, опитваше се да измисли как да помага и наистина да има голяма полза, — която да обхване хората не само от гетата, но и от районите, където живее средната класа и където малтретирането винаги предизвиква изненада и е скрито. Може да

бъде образователна, да се обучават възпитатели, родители, свещеници и социални работници и всички, които работят с деца, как да се справят с проблема, когато се изправят пред него... да бъде обърната към обществеността, към хора като теб и мен, към нашите съседи и всички членове на обществото, които всеки ден се сблъскват с малтретирани деца, но не го знаят.

— Това звучи доста мащабно — спокойно рече той, — но е голяма идея. Съществува ли някаква програма, на която можеш да стъпиш?

— Възможно е да има. — Преди пет години нямаше, бяха организирани само отделни приюти като „Сейнт Андрю“. А различните комитети в помощ на жертвите на насилието, за които тя бе чувала, бяха лошо управлявани и неефективни. — Наистина не знам откъде да започна. Може би трябва да направя някои проучвания.

— А може би трябва да престанеш да се тревожиш толкова много — усмихна ѝ се той в таксито, наведе се и я целуна. — Последният път, когато отдаде голямото си сърце на идеите си, беше пребита. Според мен е време да оставиш другите хора да се погрижат за това. Не искам отново да пострадаш.

— Ако не бяха ме пребили, нямаше да се ожениш за мен — доволно отбеляза тя и той се засмя.

— Недей да бъдеш толкова сигурна. Бях ти хвърлил вече око. Само не можех да разбера защо ме мразиш толкова много.

— Не те мразех. Страхувах се от теб. Това е различно.

И двамата се усмигнаха при спомена за дните, когато се запознаха и се влюбиха. Оттогава отношенията им не се бяха променили, бяха по-влюбени от всякога.

А когато същата вечер се върнаха от вечеря, Грейс отново заговори за идеята си. Настояваше със седмици и накрая Чарлс не издържа.

— Добре, добре... разбирам. Искаш да помогнеш. Откъде да започнем? Нека направим нещо.

Накрая той се зае да разговаря с няколко приятели и с партньори от фирмата, техните съпруги също проявиха интерес, а други имаха полезни препоръки и предложения. След два месеца Грейс

разполагаше с много проучвания и материал и знаеше точно какво иска да направи. Свърза се с психолог и с директор на училище и реши, че има онова, от което се нуждае. Дори откри сестра Юджин от „Сейнт Андрю“ и тя ѝ даде имената на някои хора, които бяха готови да работят от сърце и нямаше да очакват за това кой знае какви пари. Нуждаеше се от доброволци, психолози, учители, бизнесмени, жени и дори от жертви. Щеше да събере екип от хора, които са готови да работят в обществото и да обясняват на хората каквото знаят за всички видове малтретиране на деца.

Създаде организацията и ѝ даде обикновено име — „Помогнете на децата!“, отначало я управляваше от дома си, а след шест месеца нае офис на Лексингтън авеню на две пресечки от дома им. По това време имаше екип от двайсет и един души, които установяваха контакти с училища, родителски групи, учителски асоциации, с хора, които упражняваха извънкласна дейност като обучение по балет или бейзбол. Изненада се колко много поръчки имаха. Първия път, когато отиде да разговаря с хората, трепереше като лист. Разказа на група непознати как самата тя е била малтретирана като дете, как никой не е обърнал внимание, как никой не е искал да види какво става, как всички са мислели, че баща ѝ е най-прекрасният човек в света.

— Възможно е да бил такъв — гласът ѝ трепереше, тя успяваше да се пребори със сълзите, — но не и към мен и майка ми. — Не им каза, че го е убила, за да се спаси. Ала разказът ѝ трогна дълбоко всички присъстващи. После слушателите споделиха подобни истории, някои от първа ръка, други — за техни ученици или пациенти. Ала когато хората бяха организирани да говорят за това, тяхното послание бе мощно. Това бе послание, което излизаше направо от сърцето — помогнете на децата! Това бе целта им.

Следващата ѝ стъпка бе да открие гореща линия за хора, които знаеха за малтретирани приятели или съседи, за родители, които искаха помощ, или деца, изпаднали в трудна ситуация. Направи всичко възможно да събере средства за реклами и да купи билбордове, на които бе изписан номерът на горещата линия, успяваше да поддържа двайсет и четири часово дежурство на телефона, което бе немалък подвиг.

Стана ѝ малко по-леко, когато след година и половина Абигейл тръгна на детска градина, защото ѝ оставаше повече време за

„Помогнете на децата!“ макар че ѝ липсваше това, че няма да я прибира вкъщи в единайсет и трийсет. Успя да организира работата си така, че да прекара следобедите с децата. По това време „Помогнете на децата!“ се беше разраснала и имаше оживен офис, беше финансирана от пет фондации. Бяха в процес на събиране на пари, а творци на свободна практика помагаша за рекламите. Искаше да организира телевизионна кампания, която да навлезе по-дълбоко в обществото. Отново и отново се опитваше да се докосне до децата, които са били малтретирани и до хората, които са знаели за това. Все по-малко я занимаваше контакта с родителите, които са тормозили децата си. Повечето от тях бяха твърде болни дори за да поискат помощ и беше рядкост те самите да помолят за това. Беше по-лесно да стигне до целта чрез наблюдателите.

Трудно ѝ бе да прецени какви резултати постига, освен че горещата им линия бе претоварена денонощно с обажданията на отчаяни хора. Обикновено бяха съседи, приятели, учители, които не знаеха дали да се намесят, а напоследък звъняха все повече деца, които разказваха потресаващи истории. Грейс и Чарлс отговаряха на телефоните, защото седмично бяха поели две дълги смени, а много често Чарлс се прибираше вкъщи и преживяваше чутото. Не беше възможно да не се погрижиш за тези деца. Единствените хора, които не го правеха, бяха родителите им.

Грейс бе толкова заета, че не забелязваше как летят дните, бе пощастлива от всякога. Бе много учудена, когато получи писмо с похвали за стореното от първата дама на Съединените щати. В него се казваше, че хора като Грейс имат значение за света, подобно на майка Тереза.

— Да не би да се шегува? — засмя се смутено Грейс, когато показа на Чарлс писмото.

Беше притеснително, но вълнуващо. За нея най-важно беше да помага на тези деца, но бе приятно да получи признание. И Чарлс беше щедър на похвали. Бе доволен от нея и искрено се вълнуваше, когато ги поканиха на вечеря в Белия дом. Беше по повод Годината на детето и ръководителите на държавата искаха да наградят Грейс за приноса ѝ с „Помогнете на децата!“.

— Не мога да приема — изпитваше неудобство тя, — помисли за всички хора, които създадоха „Помогнете на децата!“, помисли за хората, които работят сега с нас. — Не плащаха почти на никого,

всички отдаваха сърцата и душите си, а някои щедро бъркаха и в джобовете си. — Защо аз да получа цялото признание? — Струваше ѝ се несправедливо и тя отказваше да отиде на вечерята. Според нея наградата трябваше да получи „Помогнете на децата!“ като организация, а не тя, като отделна личност.

— Помисли кой положи началото — рече ѝ Чарлс усмихнат.

Тя нямаше представа какво бе значението ѝ за света и той харесваше това у нея. Бе превърнала житейската си болка в благословия за мнозина. Всеки момент на щастие, който можеше да ѝ дари, му носеше радост. Чарлс никога не бе се чувствал по-щастлив и я обичаше силно. Тя бе добра съпруга, прекрасна жена, той изпитваше дълбоко уважение към нея.

— Мисля, че трябва да отидем във Вашингтон. На мен поне със сигурност ще ми е приятно. Знаеш ли какво, ще прибера наградата и ще им кажа, че идеята за „Помогнете на децата!“ е била моя.

Той се шегуваше с нея и тя започна да се смее. Спори с него две седмици, но вече бе приела поканата и накрая, макар и с ропот те наеха позната жена, която да помага на тяхната икономка, и в един снежен следобед през декември отлетяха за Вашингтон. Тя твърдеше, че това било лошо предзнаменование, но щом наближиха Пенсилвания авеню, разбра, че не е била права. Коледното дърво на Белия дом проблясваше весело пред тях и гледката ѝ напомни картина на Норман Рокуел.

Вътре ги въведоха морски пехотинци и Грейс имаше чувството, че коленете ѝ се подгъват, когато се здрависа с президента и с първата дама. На приема присъстваха няколко души, които Чарлс познаваше, но той не пусна ръката на Грейс, даваше ѝ кураж, представи я на няколко адвокати и на конгресмени, които му бяха отдавнашни познати. Стар приятел от Ню Йорк се пошегува с Чарлс няма ли да събере смелост и да се хвърли в дълбоките води на политиката. Някога бе работил като съдружник във фирмата на Чарлс.

— Не мисля, че това е за мен. Твърде зает съм да водя децата на училище и да отговарям на телефоните на Грейс — отвърна Чарлс с усмивка, ала прекарваше добре и дори побъбри за малко с президента, който каза, че познава фирмата на Чарлс и му направи комплимент за разрешаването на труден казус предишната година, в който бяха намесени и държавни контракти.

След вечеря танцуваха, чудесен детски хор изпълни коледни песни. Това бяха най-талантливите деца, които Грейс бе виждала и за миг ѝ домъчня за техните рожби.

Преди да си тръгнат конгресменът пак издири Чарлс и го посъветва отново да помисли.

— Политическата арена се нуждае от теб, Чарлс. Ще се радвам да поговорим по този въпрос винаги, когато пожелаеш. — Чарлс му отговори, че е щастлив в своята адвокатска фирма. — Светът на политиката е много по-голям от Парк авеню и Уолстрийт. А хората са склонни да се свиват в черупката си. Ти можеш да направиш много добрини, предстои разрешаването на важни проблеми. Ще ти се обадя — обеща приятелят му и се отдалечи от тях, а към полунощ Чарлс и Грейс се върнаха в „Уилард“. Вечерта бе прекрасна, тя бе получила паметен плакат за безрезервното ѝ отношение към децата.

— Трябва да го покажа на децата следващия път, когато ми кажат колко съм лоша — усмихна се тя и седна на масата в хотелския им апартамент.

В крайна сметка се радваше, че дойде. Наистина ѝ бе приятно, а после, когато си легнаха и разговаряха за хората, които срещнаха, и колко впечатляващо бе да си в компанията на президента и първата дама, тя попита Чарлс за неговия приятел конгресмена.

— Роджър ли? — рече той безразлично. — Беше партньор във фирмата. Той е добър човек, винаги съм го харесвал.

— А какво ще кажеш за другото? — Бе любопитна каква ще е реакцията на Чарлс.

— За политиката? — Погледна я с изненада. — Не, не ме интересува.

— Защо не? Ти ще си страхотен.

— Може би един ден ще се кандидатирам за президент. Ти ще си прекрасна първа дама — пошегува се той, а после се обърна към нея изпълнен с любов, целуна я жадно и както винаги тя побърза да отвърне на страстта му.

Върнаха се в Ню Йорк в два часа на следващия ден следобед. Чарлс беше в празнично настроение и реши да не ходи на работа. Прибраха се с Грейс къщи и децата много им се зарадваха. Скачаха около тях и искаха да разберат какво са им донесли родителите им от пътуването.

— Абсолютно нищо — излъга Чарлс с празен поглед, а те се разпищяха пронизително, защото не им повярваха. Децата им ги познаваха по-добре. Бяха купили играчки и сувенири за тях на летището. Когато Чарлс пътуваше по работа, а това ставаше рядко, той никога не се връщаше с празни ръце. Грейс им разказа за Белия дом, за децата, които пяха там и за осветеното коледно дърво на моравата отпред.

— Какво пяха? — поиска да знае Андрю, а малката госпожица Абигейл се поинтересува съвсем по женски в какво са били облечени. Синът и дъщеря им вече бяха съответно на шест и пет години.

Следващата седмица бе Коледа и през почивните дни те купиха елха, която стана чудно красива, когато я украсиха. Двамата с Чарлс поставиха играчките горе, а децата ги слагаха долу, докъдето стигаха, имаше гирлянди от пуканки и червени боровинки, тяхна любима традиция.

Щом ги пуснаха във ваканция, Грейс ги заведе на кънки в „Рокфелър плаза“, също да видят Дядо Коледа в „Сакс“ и красиво украсените витрини на Пето авеню, после се отбиха в работата на татко и го отведоха на обяд. Отидоха в „Серендипити“ на Шейсета улица между Второ и Трето авеню и си поръчаха огромни сандвичи и гигантски сладоледени шейкове. Грейс поиска бананов сплит и Чарлс се разсмя, като си припомни банановия сплит, който ѝ купи, когато за пръв път заминаха заедно през почивните дни. Този път тя го изяде целия и той я похвали, че е станала член на клуб „Празна чиния“.

— Шегуваш ли се с мен? — усмихна му се широко тя, на носа си имаше разбита сметана. Абигейл се изкикоти като я погледна, дори на Андрю му хареса.

— Разбира се, че не. Мисля, че е прекрасно, че не си похабила и частичка от десерта — засмя се Чарлс, чувстваше се щастлив и млад.

— Бъди добър или ще си поръчам още един. — Тя бе стройна както винаги, но това продължи до след Нова година, когато съобщи, че вече не може да влиза в дрехите си. Беше дежурила на горещата линия няколко пъти през седмицата, в която бяха почивните дни, знаеше колко важно е това време за семействата в беда и за безпомощните деца и желаше да направи колкото може повече. И подобно на останалите, докато дежуреше на телефоните похапваше бисквити и пуканки, особено по Коледа.

— Чувствам се огромна — констатира тя нещастна, докато закопчаваше джинсите си за разходка в парка с него в края на лениво прекараните почивни дни.

— Повечето жени биха дали мило и драго да са „огромни“ като теб. — Въпреки че бе родила две деца и бе навършила вече трийсет години, тя все още изглеждаше като фотомодел. А той току-що бе изпълнил петдесет и бе красив както винаги.

Бяха приятна на вид двойка, която се разхождаше. Тя носеше топла обемна шапка от лисича кожа и същото късо палто, които той ѝ бе подарил за Коледа. Беше много подходящо за суровата нюйоркска зима.

В парка имаше сняг, те оставиха децата за няколко часа с бавачката вкъщи, защото икономката им я нямаше. Обичаха понякога в неделя да се разхождат дълго, друг път взимаха такси до Сохо и посещаваха някое кафене, или обядваха, разглеждаха галерии с картини или скулптури.

Ала този следобед те изпитваха удоволствие само да се разхождат и накрая стигнаха до хотел „Плаза“. Решиха да се отбият и да изпият по един горещ шоколад в Палм Корт. Влязоха в елегантния стар хотел хванати за ръка, увлечени в спокоен разговор.

— Децата никога няма да ни простят, ако разберат — виновно рече Грейс. Те обичаха Палм Корт. Беше много романтично да е сама с него. Говореше за плановете си за „Помогнете на децата!“ за следващата година, възнамеряваше още да разшири дейността ѝ. Непрекъснато се стремеше да обхване повече хора. Докато разговаряше с него, тя погълна пълна чиния със сладки и изпи два горещи шоколада с разбита сметана. Когато свърши, почувства се зле и съжаляваше, че е яла толкова много.

— Същата си като Андрю — смееше ѝ се Чарлс. Приятно му бе да е с нея, тя беше като момиче, в същото време бе истинска жена.

Когато си тръгнаха от „Плаза“, той хвана файтон, който да ги закара до вкъщи, те се прегърнаха на задната седалка, целуваха се, шепнеха си и се кикотеха под тежките одеяла подобно на юноши или на младоженци. Щом стигнаха до вкъщи, се втурнаха вътре да извикат децата, за да погалят коня. После файтонджията се съгласи да направи още едно кръгче. Когато се прибраха, бавачката си тръгна, а Грейс приготви спагети за вечеря.

През следващите няколко седмици бе заета, имаше нови планове, занимаваше се с децата. С изненада установи, че непрекъснато се чувства изтощена, дотолкова, че се отказа от две смени на горещата линия, което не беше характерно за нея. А когато Чарлс го забеляза, той се притесни и я попита:

— Добре ли си? — Понякога той се тревожеше, че рано или късно травмите в юношеството ѝ и побоят близо до „Сейнт Андрю“ ще дадат отражение върху здравето ѝ, затова, когато не ѝ беше добре, той истински се притесняваше.

— Разбира се, че съм добре — отвърна тя, ала тъмните кръгове под очите ѝ и бледността ѝ не го убеждаваха. Тя почти нямаше пристъпи от астма, ала започваше да изглежда както при първата им среща. Малко по-разсеяна и малко по-сериозна и не напълно здрава.

— Искам да отидеш на лекар — настоя той.

— Добре съм — упорстваше тя.

— Наистина трябва да отидеш — твърдо каза той.

— Добре, добре.

Ала тя не направи нищо, извинявайки се, че е много заета. Накрая той ѝ записа час и ѝ каза, че ще я заведе лично, ако тя не отиде още на следващата сутрин. Беше минал месец от Коледа и тя беше в разгара на голяма кампания за събиране на средства за „Помогнете на децата!“. Дневно трябваше да води хиляди телефонни разговори и да посещава милиони хора.

— За Бога — реагира тя нервно, когато той я подсети за часа при лекаря на следващата сутрин, — просто съм уморена, това е всичко. Голяма работа. Защо си толкова разтревожен? — сопна му се тя, а той я хвана за раменете и я обърна към себе си.

— Имаш ли представа колко важна си за мен и за това семейство? Обичам те, Грейс. Не си прави шега със здравето си. Нуждая се от теб.

— Добре — отвърна тя тихо. — Ще отида. — От край време мразеше да ходи на лекар. Лекарите ѝ напомняха за лошите преживявания, за изнасилванията, за смъртта на майка ѝ, за нощта, когато уби баща си, а дори и за престоя ѝ в „Белвю“ след нападението

при „Сейнт Андрю“. За Грейс лекарите винаги бяха свързани с нещо неприятно, като се изключи раждането на децата ѝ.

— Имаш ли представа какво може да не е наред? Как се чувстваш? — разпитваше я учтиво семейният им лекар.

Той бе мъж на средна възраст с интелигентно лице и с приятен характер. Не знаеше нищо за миналото на Грейс, нито за неприязънта ѝ към лекарите.

— Чувствам се добре. Просто съм уморена, а Чарлс го приема истерично — усмихна се тя.

— Има право да е загрижен. Друго, освен умора? — Тя се замисли и сви рамене.

— Нищо друго. Малко замаяност, главоболие. — Тя го представяше като нещо незначително, но истината бе, че напоследък често ѝ се виеше свят, а на няколко пъти усещаше, че ѝ се повдига. Помисли, че се дължи на нервното напрежение около събирането на средства за организацията. — Много съм заета.

— Може би се нуждаеш от почивка. — Той се усмихна.

Предписа ѝ витамини, провери пулса ѝ, който бе добре. Не искаше да ѝ прави сериозни изследвания. Срещу себе си виждаше млада и здрава жена, кръвното ѝ налягане бе ниско, което обясняваше замаяността и главоболието.

— Яж повече червено месо — препоръча ѝ той, — а също и спанак. Прати много поздрави на Чарлс.

Тя се обади отвън по телефона на съпруга си, за да го успокои, че всичко е наред. След като се почувства по-добре от обичайното, тръгна пеш към къщи на свежия януарски въздух. Беше студено и мразовито, в същото време слънчево и тя се чувстваше чудесно, дори бе енергична, укоряваше се, че е било глупаво да отива на лекар. Усмихна се сама на себе си, когато си помисли колко много се грижеше Чарлс за нея и колко щастлива е, в този момент зави зад ъгъла и се насочи към къщата им. Имаше усещането, че главата ѝ е празна, но не повече, отколкото и друг път, ала когато стигна входната врата, установи, че е толкова замаяна, че не може да стои на краката си. Тя се опита да се стабилизира, но в следващия миг разбра, че се е вкопчила в някакъв възрастен мъж, който я гледа странно. Погледна го с невиждащи очи,

направи две стъпки към дома си, изрече нещо неразбираемо, после припадна и се свлече на тротоара.

Когато Грейс дойде в съзнание на улицата пред дома си, видя над себе си надвесени трима души. Възрастният мъж, когото тя почти бе повлякла със себе си, бе отишъл до телефонната будка и бе набрал деветстотин и единайсет, ала по времето, когато полицаите дойдоха, тя вече идваше в съзнание и седна на тротоара. Беше повече притеснена, отколкото наранена, но още бе твърде замаяна, за да се изправи.

— Какво се е случило тук? — попита любезно първият полицай. Той бе едър дружелюбен мъж, беше проникателен и веднага си изясни ситуацията. Доколкото виждаше, жената не беше нито пияна, нито дрогирана, беше много хубава и добре облечена. — Искате ли да извикаме линейка? Или вашия лекар?

— Не, наистина, добре съм — отказа тя и събра сили да се изправи. — Не знам какво се случи. Просто ми се зави свят.

Този ден не бе закусила, но не се чувстваше зле.

— Вие наистина трябва да отидете на лекар, мадам. С удоволствие ще ви закараме до Нюйоркската болница. Наблизо е — учтиво предложи той.

— Добре съм, повярвайте. Живея тук. — Тя посочи къщата само на няколко метра от нея.

Почти бе се оправила. Благодарил я на възрастния мъж и се извини, че едва не го е съборила. Той я потупа бащински по ръката и ѝ препоръча да дремне и да хапне добре на обяд, а после полицаите я придружиха до дома ѝ, когато влязоха им направи впечатление елегантната обстановка.

— Искате ли да се обадим на някого? На съпруга ви? На приятели? На съседи?

— Не... аз... — Звънът на телефона ги прекъсна и тя се обади от апарата в коридора. Беше Чарлс.

— Какво ти каза лекарят?

— Че съм добре — отвърна тя наивно, без изобщо да отчете факта, че малко преди това бе припаднала на тротоара.

— Искате ли да останем малко? — попита дежурният полицай, а тя поклати глава.

— Кой говори там? Има ли някой? — Тя се страхуваше да му каже какво се бе случило.

— Нищо няма, просто... лекарят каза, че съм в страхотна форма. И...

— Кой разговаряше с теб? — Той имаше шесто чувство към нея и усети, че нещо не е наред.

— Тук има един полицай, Чарлс — въздъхна тя, чувстваше се глупаво, но отново взе да й прилошава. Полицаят видя как лицето ѝ посивя, после тя пак започна да се свлича и той я подкрепи. Грейс нямаше представа какво става, но се чувстваше ужасно. Беше ѝ твърде зле, за да говори с Чарлс и тя остави слушалката, после се отпусна на пода и скри глава между коленете си. Единият полицай отиде да ѝ донесе чаша вода, другият вдигна слушалката, която тя бе оставила на пода до себе си.

— Ало? Ало? Какво става там? — Чарлс беше обезумял от притеснение.

— Тук е офицер Мейсън. С кого говоря? — попита полицаят спокойно, а Грейс го гледаше безпомощна да му се противопостави.

— Името ми е Чарлс Макензи и при вас е съпругата ми. Какво става?

— Тя е добре, сър. Имаше малък проблем... припадна точно пред къщата ви. Ние я доведохме вътре, но ми се струва, че пак е малко замаяна. Вероятно стомашна инфекция, сега има епидемия.

— Как е тя? — Чарлс пребледня, стана и грабна палтото си, в същото време продължаваше да говори с полицая в къщата си.

— Струва ми се добре. Не иска да я заведем в болницата. Ние ѝ предложихме.

— Няма значение. Можете ли да я отведете до „Ленъкс хил“?

— С удоволствие.

— Ще ви чакам там след десет минути.

Полицаят я погледна усмихнат, след като затвори.

— Съпругът ви настоява да ви заведем в „Ленъкс хил“, госпожо Макензи.

— Не искам да отида. — Приличаше на дете и полицаят ѝ се усмихна добродушно.

— Той бе съвсем категоричен. Ще ви чака там.

— Добре съм. Наистина.

— Сигурно е така. Но нищо не пречи да се провери. Наоколо пъплят гадни вируси. Вчера една жена припадна в „Блумингдейлс“ от хонконгски грип. Отдавна ли ви е зле? — попита той, докато я придружаваше към вратата, към тях се присъедини и партньорът му.

— Наистина съм добре — упорстваше тя, а полицаят заключи вратата на жилището и я поведе към патрулната кола. После изведнъж тя си даде сметка, че изглежда сякаш я арестуват. Щеше да ѝ е смешно, ако внезапно не си спомни за нощта, когато уби баща си, и преди да са стигнали до „Ленъкс хил“, тя получи астматичен пристъп, първия от две години. А дори не беше взела инхалатора си. Беше станала толкова уверена, че почти винаги го оставяше вкъщи.

Те я въведоха вътре и обясниха на сестрата в спешното отделение за астмата ѝ. От болницата бързо ѝ донесоха инхалатор. Когато Чарлс пристигна, тя бе смъртно бледа от астматичния пристъп и от лекарството, а ръцете ѝ трепереха.

— Какво стана? — Той изглеждаше уплашен, а тя му отвърна шепнешком.

— Полицейската кола ме изнерви.

— Затова ли припадна? — Чарлс имаше вид на объркан от случилото се, тя поклати глава.

— Затова получих астматичен пристъп.

— А защо припадна?

— Не знам.

Полицаяте ги оставиха и едва след час ги прие един от лекарите в спешното отделение. Тя вече се беше поправила, дишането ѝ се бе нормализирало и не ѝ се виеше свят. Чарлс ѝ донесе пилешки бульон от машината, малко сладки и сандвич. Апетитът ѝ бе добър, обясни тя на лекаря, който я прегледа.

— Отличен — потвърди Чарлс.

Лекарят я прегледа внимателно, а после ѝ зададе конкретен въпрос. Той самият смяташе, че вероятно е грип, но имаше и друго предположение.

— Възможно ли е да сте бременна?

— Не мисля. — Не беше използвала средства против забременяване от раждането на Абигейл, а тя щеше да навърши шест

години през юли. Въпреки това Грейс не бе забременявала. — Съмнявам се.

— Взимате ли хапчета? — Тя поклати глава. — Тогава защо да не сте бременна? Има ли някаква причина? — Той погледна Чарлс.

— Не мисля така — твърдо отрече Грейс. Би искала да има още едно дете, но смяташе, че не може да забременее. След шест години, възможно ли бе?

— Да, но според мен си бременна — усмихна ѝ се Чарлс. Той никога не би си и помислил, но тя имаше всички симптоми. — Можете ли да проверите? — попита той лекаря.

— По-добре купете тест от дрогерията на ъгъла. Обзалагам се, че вие сте прав, а тя — не. — Усмихна се на Грейс. — Изглежда отричат е очевидното. Вие имате всички симптоми. Повдигане, световъртеж, увеличен апетит, умора, сънливост, чувствате се напълняла, последният път не сте имала мензис и сте решила, че е от нерви. От професионална гледна точка не е така. Моето предположение е, че ще имате дете. Мога да се обадя на вашия акушер-гинеколог да ви прегледа, ако желаете, но по-лесно е да си купите тест и да се обадите на вашия лекар.

— Благодаря ви — тя бе като вцепенена. Дори не ѝ бе минало на ум. Толкова дълго се бе надявала да имат друго дете и накрая се бе отказала, убедена, че никога не може да се случи.

Отидоха до ъгъла и купиха тест, после се прибраха вкъщи с такси, Чарлс я притискаше към себе си, благодарен бе, че не се е случило нищо страшно. Когато полицаят отговори на телефона им, той изпадна в паника и се страхуваше от най-лошото.

Тя направи всичко по предписанията на теста и после изчакаха точно пет минути по часовника на Чарлс, тя се усмихваше, докато чакаха. И двамата бяха убедени, че е бременна и беше точно така.

— Кога се е случило според теб? — попита тя, стоеше сковано. Все още не можеше да повярва.

— Бих се обзаложил, че е станало след вечерята в Белия дом — засмя се Чарлс и я целуна.

Той беше прав. На следващия ден Грейс отиде на гинеколог, бебето трябваше да се роди в края на септември. Чарлс вдигна шум, че щял да е стар човек, когато то се роди. Щеше да е на петдесет и една, но Грейс не искаше и да чуе оплакванията му, че е „възрастен“.

— Ти си като децата — тя цялата сияеше.

И двамата бяха развълнувани и щастливи. Роди им се хубаво малко момченце, което приличаше и на двамата, само че имаше светло руса коса, каквато според тях нямаше нито в нейната, нито в неговата фамилия. Той бе изключително дете, приличаше на швед. Нарекoха го Матю, а децата се влюбиха в него от първия миг. Аби непрекъснато го носеше на ръце и го наричаше „моето бебе“.

С трите деца къщата им на Шейсет и девета улица започна да се пръска по шевовете и през зимата те я продадоха и купиха нова в Гринич. Беше хубава бяла къща с ограда от колове и огромен заден двор. Чарлс донесе за децата хубав шоколадов на цвят лабрадор. Животът бе идеален.

„Помогнете на децата!“ продължи да процъфтява, а Грейс ходеше два пъти седмично до града, за да проверява как върви работата и отвори по-малък офис в Кънектикът, където прекарваше предобедите си. В повечето случаи взимаше със себе си бебето в количката му.

За тях животът в Кънектикът бе удобен. Децата обичаха новото си училище. Абигейл и Андрю бяха съответно в първи и във втори клас. През лятото на следващата година на Чарлс се обади Роджър Маршал, бившият му партньор, конгресменът.

Роджър отново поиска от Чарлс да обмисли навлизането си в политиката. От следващата година в Кънектикът се освобождаваше едно място, защото един старши конгресмен се пенсионираше. Чарлс не можеше да си представи, че ще се кандидатира, бе твърде зает във фирмата и харесваше работата си. Работата в Конгреса, ако спечелеше, щеше да означава да се преместят във Вашингтон поне за известно време, а това щеше да е трудно за Грейс и за децата. Всички политически кампании бяха скъпи и изтощителни. Обядваха и разговаряха за това и Чарлс отклони предложението. Ала когато един от младшите конгресмени от района получи инфаркт и почина покъсно през същата година, Роджър отново се обади и този път за изненада на Чарлс Грейс го накара да помисли по въпроса.

— Не говориш сериозно — погледна я Чарлс внимателно, — ти не искаш такъв живот, нали? — Веднъж бе живял на прицела на обществеността, когато бе женен за първата си жена, и повече нямаше желание. Трябваше да признае обаче, че администрацията винаги го бе интригувала, особено във Вашингтон.

Накрая каза на Роджър, че ще помисли. И наистина изпълни обещанието си. Решението му обаче бе отрицателно, Грейс спори дълго с него, че той може да се превърне в значима личност и ще му бъде приятно. Тя си мислеше, че това може да означава много за него. Неведнъж напоследък той й бе признавал, че вече не вижда предизвикателство в работата си в адвокатската фирма. Чувстваше се стар в навечерието на петдесет и третия си рожден ден. Единственото, което имаше значение за него, бяха децата и тя.

— Имаш нужда от нещо ново в живота, Чарлс — убеждаваше го тя. — Нещо, което да те вълнува.

— Имам теб — усмихна се той, — ти си достатъчно вълнуваща за един мъж. Млада жена и три деца могат да ме поддържат енергичен през следващите петдесет години. Освен това ти едва ли наистина си склонна да приемеш цялото напрежение в живота ни, нали? Ще бъде трудно за теб и за децата. Все едно да живееш в аквариум.

— Ако ти го желаеш, ще се справим. Вашингтон не е на луната. Не е толкова далече. Можем да задържим тази къща и да прекарваме част от времето си тук. Когато Конгресът е в сесия, е възможно да пътуваш.

Той се смееше на всичките й планове.

— Не съм сигурен, че ще се наложи да се тревожим за това. Има вероятност и да не спечеля. Аз съм непознатата личност, никой не ме знае.

— Ти си уважаван човек в тази общност, имаш чудесни идеи, почтен си и проявяваш искрен интерес към нашата страна.

— Да разчитам ли на гласа ти? — попита я той и я целуна.

— Винаги.

Той отговори на Роджър, че ще се кандидатира и започна да събира хора, които да му помагат за кампанията. Стартираха сериозно през юни и Грейс правеше всичко — от лепене на марки до здрависване с много хора и обикаляне от врата на врата с листовки. Те организираха същинска кампания на „обикновения човек“ и макар да

не криеха, че Чарлс бе от заможно семейство и богат, бе също очевидно, че е грижовен, искрен и добронамерен. Той бе честен човек и взимаше присърце благополучието на страната си. Обществеността му вярваше и за изненада на самия Чарлс средствата за масова информация също го харесаха. Те отразяваха всичко, което правеше и бяха много точни.

— И защо не? — Грейс бе учудена, че Чарлс толкова се изненадва от благоразположението на печата, но истината бе, че той познаваше новинарите много по-добре от нея.

— Защото невинаги са толкова честни. Почакай. Те ще ме хванат натясно рано или късно.

— Недей да бъдеш такъв циник.

Тя стоеше настрана от кампанията, доколкото можеше, беше до него само, когато той имаше нужда, вършеше проучвателна работа, дори да се налагаше да взима и децата със себе си. Ала нямаше желание да излиза на предна линия. Чарлс бе кандидатът и онова, което отстояваше, беше важно. Тя никога не забравяше това.

Почти нямаше време за собствените си задачи и „Помогнете на децата!“ трябваше да се бори сама почти през цялата кампания на мъжа ѝ. Все още поемаше смени на горещата линия, когато ѝ беше възможно, ала работеше за Чарлс повече от когато и да било и ѝ правеше впечатление, че новото занимание му харесва. Беше въодушевен, ходеха на пикници и барбекюта, на щатски панаири, той разговаряше с политически групировки и фермери, с бизнесмени. Съвсем очевидно бе, че истински желае да им помогне. Те му вярваха и харесваха позицията му. Грейс също им допаднаше. Работата ѝ с „Помогнете на децата!“ беше добре позната, но беше ясно, че съпругът и децата ѝ бяха най-важни за нея и това също привличаше избирателите.

През ноември той спечели със съкрушително високи резултати. Прехвърли дела си от фирмата в тръст и преди да замине, колегите му организираха голямо парти в негова чест в „Пиер“. После двамата с Грейс и децата отпътуваха за Вашингтон да намерят къща. Щяха да се местят след Коледа. Децата трябваше да сменят училищата си, те бяха

стреснати, но развълнувани. За тях промяната бе голяма. Откриха превъзходна къща в Джорджтаун на Ар стрийт.

Грейс записа децата в „Ситуел френдс“. През януари Абигейл и Андрю тръгнаха съответно в трети и четвърти клас и Грейс намери група за игра, където включи Матю. Той бе едва двегодишен.

Връщаха се в Кънектикът за празниците и ваканциите, когато Конгресът не беше в сесия и децата не ходеха на училище. Чарлс предпочиташе да е близо до избирателите си и старите си приятели, но всеки миг в Конгреса му носеше удоволствие. Той прокарваше нови закони, когато имаше възможност, и намираще безкрайните заседания на комисиите, в които участваше, за очарователни и плодотворни. През втората година от мандата му Грейс основа филиал на „Помогнете на децата!“ във Вашингтон по подобие на организациите в Ню Йорк и Кънектикът. През повечето време тя се обаждаше на телефоните, появи се няколко пъти по телевизията, говори по радиото. Като жена на конгресмен имаше по-голямо влияние отпреди и изпитваше удоволствие да го използва за благородни цели.

Те имаха доста забавления и посещаваха политически събития. Редовно ги канеха в Белия дом. За тях спокойните години бяха свършили. И въпреки това все още успяваха да водят живот далеч от вниманието на обществото в Кънектикът. И макар той да бе политик на изборна длъжност, животът им остана съвсем обикновен. Не бяха хора, които обичат да се изтъкват. Той бе активно работещ конгресмен, който оставаше дълбоко свързан с домашните си корени, а Грейс бе дискретна и трудолюбива в своята сфера и се занимаваше непрекъснато с децата.

Изкараха във Вашингтон близо три мандата, пет години, когато Чарлс получи предложение, много по-интересно от предишното. Да бъде конгресмен означаваше много за него, бе придобил ценен опит, но той разбра също, че може да има много по-голяма власт и повече влияние върху съдбата на страната си на друг пост. Сенатът го привличаше много, той имаше доста приятели там. А този път с него се свързаха хора близки до президента, които искаха да знаят дали е склонен да се кандидатира за Сената.

Веднага съобщи на Грейс и те разговаряха за това дълго. Той го желаше, ала в същото време се страхуваше. Щеше да е подложен на по-голям натиск, трябваше да отговаря на по-големи изисквания, да поема по-големи отговорности и да е изложен много повече на общественото внимание. Като конгресмен хората го харесваха, но до голяма степен той бе един от народа. Като сенатор щеше да бъде възприеман от мнозина като източник на зъл умисъл и заплаха. Всички, които се стремяха към президентския пост, щяха да го следят и да се опитват да го премахнат от пътя си.

— Това ще бъде мръсна работа — обясняваше той искрено и се притесняваше и за нея. Засега я бяха оставили на мира. Беше известна с добрата си работа, стабилния си брак, семейното си чувство и рядко бе обект на обществено внимание. Като жена на сенатор щеше да е под светлините на рампата, а кой знае до какво можеше да доведе това. — Не искам да направя нещо, което ще те нарани — рече Чарлс, изглеждаше притеснен. Тя и семейството му бяха първа грижа, а тя го обичаше още повече заради това.

— Недей да бъдеш смешен. Не се страхувам. Нямам какво да крия — заяви тя, без да помисли, а той се усмихна и тогава тя се досети. — Добре де, имам. Но все още никой не е разбрал. Още не се е появил никой, който да говори за миналото ми. Аз платих дълга си. Какво биха могли да кажат?

Беше толкова отдавна. Тя бе на трийсет и осем години. Неприятностите ѝ бяха далеч зад нея... двайсет и една години... всичко бе свършило и до голяма степен за Грейс миналото бе като далечен сън.

— Много хора вероятно не си дават сметка коя си, имаш друго име, вече си зряла жена. Но като станеш жена на сенатор, те могат да започнат да ровят в биографията ти, Грейс. Готова ли си за това?

— Не, но ще позволиш ли това да те спре? Нали искаш този пост? — попита го тя, седяха в спалнята си и разговаряха късно вечерта, той кимна утвърдително. — Тогава не позволявай нищо да те спре. Имаш право на това. Ти си добър професионалист. Не се страхувай да държиш живота ни в ръцете си — смело му каза тя. — Нямаме от какво да се страхуваме.

Те вярваха в това и две седмици по-късно той обяви, че през ноември ще се кандидатира за Сената.

Надпреварата бе напрегната, трябваше да се пребори с труден съперник, който обаче бе прекарал доста време в Сената и хората смятаха, че е време за промяна. А Чарлс Макензи бе много привлекателен. Списъкът на свършеното от него беше впечатляващ, имаше доста добри постижения, чиста репутация и много приятели. Освен това изглеждаше превъзходно, хората харесваха семейството му и това несъмнено щеше да му е от полза в изборите.

Кампанията започна с пресконференция и от самото начало Грейс видя разликата с кампанията за конгресмен. Задаваха му въпроси за живота му, за адвокатската фирма, за личните му ценности, за доходите му, за данъците, служителите му и децата. После започнаха да питат за Грейс, за ангажиментите ѝ в „Помогнете на децата!“ и за „Сейнт Андрю“ преди това. Странно откъде знаеха за даренията, които бе направила. Въпреки че я бяха разследвали, те изглежда я харесваха. От списанията ѝ се обаждаха за интервюта и искаха да я снимат, отначало тя им отказваше. Не искаше да бъде на първа линия в кампанията. Желанието ѝ бе да му помага както преди, да работи упорито и да стои зад него. Ала не това искаше печатът. Имаха петдесет и осем годишен кандидат за сенатор с вид на филмова звезда и красива жена, която бе двайсет години по-млада от него.

— Но аз не искам да давам интервюта — оплакваше се тя една сутрин на закуска. — Ти си кандидатът, а не аз. Какво искат от мен, за Бога? — попита тя, докато му сипваше втора чаша кафе. Имаха икономка, която идваше за половин ден, но Грейс все още предпочиташе да бъде сама с Чарлс и децата и всяка сутрин лично приготвяше закуската.

— Предупредих те, че ще е така — спокойно отвърна Чарлс по повод печата. Изглежда нищо не можеше да го извади от равновесие, дори когато материалите за него не бяха ласкави, както често ставаше напоследък. Такава бе природата на политическия звяр и той го знаеше. Щом влезеш в кръга, ти започваш да им принадлежиш и те могат да правят каквото си поискат. Мирните дни, когато беше конгресмен и трябваше да се притеснява само за избирателите и местния печат, бяха минало. Сега той си имаше работа с националния печат, с техните искания и закачки, любовни връзки и омраза. Освен

това — усмихна ѝ се той и допи кафето си, — ако беше грозна, те нямаше да ти обръщат внимание. Може би трябва да престанеш да изглеждаш така — каза той и се наведе да я целуне.

Взимаше децата от училище, както преди. Матю, най-малкият, бе вече във втори клас. Андрю тъкмо бе влязъл в гимназията. Все още ходеха в едно и също училище и бяха стигнали до положението повечето им приятели да са във Вашингтон, а не в Кънектикът, но и на двете места си бяха вкъщи.

До юни всичко вървеше гладко, кампанията се развиваше добре, Чарлс бе доволен. Готвеха се да се върнат за лятото в Гринич, когато един следобед Чарлс се появи неочаквано в къщата, беше много блед. За миг Грейс реши, че се е случило нещо с някое от децата. Чу го да влиза и побърза надолу по стълбите към предверието, където той тъкмо оставяше куфарчето си.

— Какво е станало? — попита тя, без да си поеме дъх. Може би се бяха обадили първо на него... кой бе... Енди, Абигейл или Мат?

— Имам лоши новини — каза ѝ той, гледаше я с нещастно изражение, после бързо пристъпи към нея.

— О, Боже, какво? — Тя стисна ръката му инстинктивно и когато го пусна му бе направила белег с пръстите си.

— Обади ми се наш човек от Асошиейтед прес... — значи не бяха децата. — Грейс... те знаят за баща ти и че си била в „Дуайт“. — Беше съкрушен, че трябва да ѝ го каже, но искаше да я подготви. Само дето ужасно съжеляваше, че я постави в такова положение и сега тя можеше да пострада. Даде си сметка, че не трябваше никога да се кандидатира за сенатор. Беше постъпил глупаво и егоистично, бе наивен да мисли, че ще преминат през кампанията невредими. А сега печатът щеше да ги съсипе.

— О — успя само да възкликне тя, втренчена в него. — Аз... добре. — После го погледна с безпокойство. — Доколко това ще засегне теб?

— Не знам. Това няма значение. Не исках ти да се подлагаш на това. — Той я поведе бавно към дневната, прегърнал я през рамо. — Ще пуснат материала в новините в шест часа и искат пресконференция преди това, ако се съгласим.

— Трябва ли? — тя бе силно натъжена.

— Не. Защо да не изчакаме и да видим доколко сериозно е положението и след това да предприемем някакви действия?

— А децата? Какво ще им кажем? — Грейс изглеждаше спокойна, но бе много бледа, а ръцете ѝ буквално се тресяха.

— По-добре да им кажем.

Следобед ги взеха заедно от училище, заведоха ги вкъщи и насядаха заедно с тях около масата.

— Двамата с майка ви имаме да ви кажем нещо — започна Чарлс спокойно.

— Да не би да се развеждате? — Мат ги погледна уплашено, защото напоследък родителите на всичките му приятели се развеждаха.

— Не, разбира се, че не — каза баща му с усмивка по този повод. — Но и това, което ще ви кажем, не е приятно. То е нещо много трудно за майка ви. Но ние смятаме, че трябва да ви кажем. — Чарлс придоби много сериозен вид, когато хвана здраво ръката на Грейс.

— Болна ли си? — попита нервно Андрю, майката на най-добрия му приятел умря от рак.

— Не, добре съм. — Грейс си пое дъх и почувства, че гръдният ѝ кош се стяга за пръв път от много време, дори не знаеше къде за последен път видя инхалатора си. — Става дума за нещо, случило се много отдавна, трудно е да ви обясним и да го разберете. Бихте могли, ако сте били там и сте видели какво се е случило. — Тя се бореше да не заплаче, Чарлс продължаваше да стиска ръката ѝ.

— Когато бях малка, на възрастта на Мат, баща ми се държеше много лошо с майка ми и я биеше — обясни тя спокойно, но с голяма тъга.

— Искаш да кажеш, че я е удрял? — Матю бе разширил очи от учудване, Грейс кимна сериозно.

— Да, той много я удряше и я нараняваше. Биеше я продължително и тя се разболя много, много лошо.

— Защото той я е биел? — отново попита Матю.

— Вероятно не. Просто се разболя. От рак, като майката на Зак. — Всички познаваха приятеля на Андрю. — Боледува дълго, четири години. И докато тя боледуваше, понякога той биеше и мен... правеше и други ужасни неща... продължаваше да бие и майка ми. Въобразявах си, че ако му позволя да ме наранява... — Очите ѝ бяха пълни със

сълзи и тя се задушаваше, а Чарлс стискаше ръката ѝ все по-силно, за да я окуражи. — Мислех, че ако му позволя да нарани мен, няма да нарани нея толкова много... затова му позволявах всичко, което искаше... беше ужасно... а после тя умря. Бях седемнайсетгодишна и в нощта след погребението ѝ... — тя затвори очи, после ги отвори отново, решена да довърши историята, която не искаше нейните деца да научат никога. Ала сега знаеше, че е длъжна да им я разкаже, преди някой друг да го е направил. — В нощта след погребението той отново ме би... много... силно... нарани ме чудовищно и аз бях много уплашена... спомних си за пистолета, който мама държеше в нощното шкафче до леглото си и го сграбчих... мислех само да го сплаша — тя вече ридаеше, а децата я гледаха изумени и безмълвни, — не знам какво съм си мислела... бях толкова уплашена, не исках той да ме наранява повече... боричкахме се за оръжието... то гръмна по случайност и аз го застрелях. Той почина същата нощ. — Тя пое голяма глътка въздух, Андрю я гледаше вцепенен.

— Ти си застреляла баща си? Ти си го убила? — попита Андрю и тя кимна. Имаха право да знаят. Не искаше да им казва за изнасилванията, ако не се наложеше.

— Беше ли в затвора? — поинтересува се Матю, заинтригуван от историята. В нея имаше полицаи и престъпници, беше като онези филми по телевизията. Стори му се интересно, освен в онази част, дето той я е биел.

— Да — отговори тя тихо, погледна дъщеря си, която до момента не бе казала нищо. — Влязох за две години в затвора, после ме пуснаха, но останах в Чикаго, защото имах още две години условна присъда. След което всичко свърши. Преместих се в Ню Йорк, запознах се с баща ви, оженихме се и оттогава живеем щастливо. — Всичко изглеждаше много просто през последните петнайсет години, а сега отново щеше да е трудно. Но нищо не можеше да се направи. Бяха се изложили на показ покрай политическата кариера на Чарлс и сега трябваше да платят висока цена за това.

— Не мога да повярвам — рече Абигейл, вторачена в нея. Ти си била в затвора? Защо никога не си ни казала?

— Не мислех, че ще се наложи, Аби. Не се гордея с тази история. Тя е много болезнена за мен.

— Казваше, че родителите ти са мъртви, но не си казала, че си ги убила — упрекна я Абигейл.

— Не съм убила и двамата, а само него — обясни Грейс.

— Говориш така сякаш си се защитавала — спореше Аби с майка си.

— Така беше.

— Не беше ли самоотбрана? Защо тогава влезе в затвора?

Грейс кимна съкрушена.

— Така е, но те не ми повярваха.

— Не мога да си представя, че си била в затвора — Мислеше за приятелите си, какво щяха да кажат сега, когато чуват историята. Това бе най-лошото, което можеше да си представи.

— И родителите на татко ли си убила? — заинтригуван попита Мат.

— Разбира се, че не. — Грейс му се усмихна. Беше съвсем малък, за да разбере.

— Защо ни го разказваш сега? — попита унило Андрю. Абигейл беше права. Историята бе ужасна. Приятелите им нямаше да я харесат.

— Защото печатът направи разкрития — отвърна вместо нея Чарлс. До този момент не се беше намесвал, искаше да остави Грейс да им разкаже по свой начин и го бе направила добре. Но фактите не можеха да бъдат възприети лесно от никой, камо ли от децата, които чуваха това за майка си. — Ще съобщят довечера по новините и ние искахме да ви кажем първи.

— Е, много благодарим. Десет минути преди това. И как според вас ще отида утре на училище? Няма да отида — избухна Абигейл.

— Нито пък аз — присъедини се Мат, ей така, за всеки случай, а после се обърна към майка си с любопитно изражение. — Много ли кървеше? Искам да кажа, баща ти. — Грейс се засмя въпреки трагичната ситуация, а също и Чарлс. За него беше като телевизионно предаване.

— Това е без значение, Мат — смърти го баща му.

— Вдигаше ли голям шум?

— Матю!

— Не мога да повярвам — Абигейл се разплака. — Не мога да повярвам, че не си ни казала, а сега ще го дадат по новините. Ти си убийца, затворничка.

— Абигейл, ти не разбираш обстоятелствата — обади се Чарлс. — Нямах представа какво е преживяла майка ти. Защо според теб тя проявява толкова голям интерес към малтретирани деца?

— За да се показва — ядосано отвърна Аби. — Освен това, откъде знаеш? Ти не си бил там, нали? Всичко това е заради теб, заради глупавата ти кампания! Ако не бяхме във Вашингтон, нищо нямаше да се случи! — Това бе вярно донякъде и Чарлс се чувстваше достатъчно виновен и без Аби да му го натяква, ала преди да е успял да й отговори, тя изтича нагоре по стълбите и затръшна вратата на стаята си. Грейс стана да я последва, но Чарлс я задържа на мястото й.

— Остави я да се успокои — мъдро я посъветва той, а Андрю ги погледна и извъртя осъдително очи.

— Тя е само една малка кучка, защо й обръщате внимание?

— Защото я обичаме, както и всички вас — отговори Чарлс. — За никого от нас не е лесно. Трябва да го понесем и да се подкрепяме един друг. Ще бъде много трудно, когато печатът започне да разкъсва майка ви.

— Ние ще бъдем до теб, мамо — мило обеща Андрю и стана да я прегърне, а Матю размишляваше върху казаното. На него историята му хареса.

— Може би Аби ще застреля теб, татко — обнадежден отбеляза той и Чарлс не се сдържа да не се разсмее.

— Надявам се да не го направи, Мат. Никой няма да стреля.

— Мама може.

Грейс се усмихна печално и погледна най-малкото си дете.

— Спомни си го другия път, когато ти поръчам да изчистиш стаята си или да си изядеш вечерята.

— Добре — отвърна той с широка усмивка, която откри двата му липсващи зъба отпред. Изненадващо, за разлика от брат си и сестра си, Матю не се разстрои. Но той бе много малък, за да възприеме реално усложнението, което им носеше ситуацията.

Накрая Грейс се качи горе и се опита да поговори с Абигейл, ала тя не пускаше майка си в стаята си, а в шест часа всички се събраха долу, за да гледат телевизия в малкия работен кабинет. Аби слезе безмълвно и се присъедини към тях, седеше в задната част на стаята и не разговаряше с родителите си.

През последните два часа телефонът не спираше да звъни, но Грейс включи секретаря. Нямаше жива душа, с която да искат да разговарят. Имаше отделна спешна линия, по която се обаждаха помощниците на Чарлс. Те звънях на няколко пъти и предупредиха, че според тяхната информация историята ще бъде представена много грозно.

Новината бе съобщена в специален бюлетин със снимка на цял екран от затворническите ѝ фотографии. Грейс бе учудена колко млада изглежда. Беше направо дете, три години по-голяма от Андрю, дори имаше вид на по-млада от Абигейл на снимката.

— О, мамо! Ти ли си това?

— Ш-ш-т, Матю! — смъмриха го всички, гледаха с ужас как цялата история се разкрива.

А тя наистина не беше приятна. Започнаха с новината, че Грейс Макензи, съпругата на конгресмена Чарлс Макензи, кандидат за сенатор в следващите избори, е убила баща си след секс скандал, когато е била седемнайсетгодишна и е била осъдена на две години затвор. Показаха нейни снимки как влиза на процеса с белезници, както и на баща ѝ, който изглеждаше много хубав. Той бил стълб на обществото, а дъщеря му го обвинила в изнасилване и го застреляла. Тя поддържала версията за самоотбрана, но съдебните заседатели не ѝ повярвали. В резултат получила две годишна присъда за убийство по непредпазливост, последвана от две години условно.

После показаха още нейни снимки, как напуска процеса, отново в белезници, заминаването ѝ за „Дуайт“, цялата във вериги, после още една фотография от „Дуайт“. В края на предаването за нея бе създадено впечатлението, че тя е не по-малко покварена от главатарка на банда. Продължиха разказа, че в изправителния център „Дуайт“ е била две години, след което е била освободена през хиляда деветстотин седемдесет и трета година и е живяла две години в Чикаго с условна присъда. Повече не е имала проблеми със закона, доколкото те знаят, но и тази възможност в момента се разследвала.

— Разследва се? Какво, по дяволите, искат да кажат? — попита Грейс, а Чарлс ѝ даде знак да мълчи, искаше да чуе какво още ще кажат.

Обясниха, че хората от града изобщо не вярвали на историята за секс скандала. Последваха кратки интервюта с началника на

полицията, който бе повдигнал обвиненията срещу нея. Бяха го открили след двайсет и една години и той твърдеше, че си спомня съвсем ясно нощта, когато тя била арестувана.

— Обвинителят чувстваше, че тя е опитвала да... — той се усмихна зловещо и на Грейс ѝ се прииска да се хвърли върху него, когато чу: — ... да съблазни баща си и се е ядосала, когато той отказал да се поддаде на изкушението. Тя беше много красиво болно момиче, поне тогава, а сега не знам нищо за нея, разбира се, но вълкът не мени козината си, нали? — Не можеше да повярва на ушите си, как го насърчаваха да говори гадости.

Отново обясниха за всички, които не са гледали в началото, че тя е престъпница, обвинена в убийство. Пак показаха затворническата ѝ снимка. А после пуснаха фотография, на която изглеждаше като слабоумна, с Чарлс, стоеше до него, когато той се заклеваше като конгресмен. Обясниха, че Чарлс сега кандидатства за Сената. Свършиха дотук и се прехвърлиха на друга тема, а Грейс се отпусна на мястото си изумена. Чувстваше се лишена от емоции. Разполагаха с всичко — затворническите снимки, историята, мнението на обществото, изразено от шефа на полицията.

— На практика внушават, че аз съм го изнасилила! Чу ли какво каза това копеле? — Грейс бе вбесена от думите на шефа на полицията, беше я нарекъл „много болна“ и каза, че „съблазнявала“ баща си. — Мога ли да ги съдя?

— Може би — отвърна Чарлс, опитваше се да изглежда спокоен заради нея и децата. — Първо трябва да видим какво ще стане. Ще се вдигне голям шум. Трябва да сме готови.

— Доколко могат да се задълбочат нещата? — попита тя ядосано.

— Много — отбеляза той като познавач. Помощниците му го предупредиха, а и той от опита си преди години знаеше какво е да си в устата на печата.

В седем часа пред дома им инсталираха телевизионни камери. Един от каналите често използваше мегафон, за да ѝ задава въпроси и сега я подканяха да излезе и да поговори с тях. Чарлс се обади на полицията, но те имаха право най-много да изведат журналистите извън тяхната собственост или да ги принудят да стоят от другата страна на улицата, каквото и сториха. В дърветата също дебнеха

оператори, насочили камери към прозорците на спалните им. Чарлс се качи горе и пусна капациите. Бяха под обсада.

— Колко ще продължи това? — попита нещастна Грейс, след като децата си легнаха. Журналистите все още бяха отвън.

— Известно време. Може би по-дълго.

После, когато седяха в кухнята и се гледаха изтощени, той я попита дали тя не иска в един момент да поговори с тях и да разкаже историята от своя гледна точка.

— Трябва ли? Не можем ли да ги съдим за думите им?

— Не знам какво да ти отговоря. Той вече се бе обадил на двама адвокати, специалисти по клевети, но си даде сметка, че и техните телефони може да се следят, а не искаше да говори с тях от къщата си, дори от служебния си кабинет. За момента поне катастрофата бе пълна.

На следващата сутрин журналистите още бяха там, а Чарлс и Грейс отново бяха предупредени да чакат нови предавания по местните и националните канали. Нейното минало беше най-голямата новина за цялата страна.

Интервюираха пазачите в „Дуайт“, които твърдяха, че я познават много добре. И двамата бяха млади и Грейс веднага разбра, че е невъзможно да са я виждали.

— Дори не съм ги зървала — обясни тя на Чарлс, отново започваше да ѝ се повдига. Той остана вкъщи с нея, за да я подкрепя, тя нямаше намерение да излиза, а Аби отказа да стане от леглото. Техен приятел им предложи да заведе Андрю и Мат на училище и Грейс изпита облекчение, че те се съгласиха. Беше ѝ трудно да се справи с Аби и със себе си.

Двамата пазачи от затвора твърдяха, че Грейс е била член на жестока банда и намекнаха, макар и да не го казаха направо, че тя е взимала наркотици в затвора.

— Какво правят с мен тези хора? — Тя избухна в сълзи и закри лицето си с ръце. Не разбираше. Защо разпространяваха такива лъжи за нея?

— Грейс, те искат зрелище. Това е моментна слава за тях. Това е всичко. Искат да ги показват по телевизията, да бъдат звезди като теб.

— Аз не съм звезда, а домакиня — наивно възрази тя.

— За тях си звезда. — Той бе много по-мъдър от нея.

По другия канал пак интервюираха шефа на полицията. А от Уотсика някаква жена, която твърдеше, че е била най-добрата ѝ приятелка в училище и която Грейс също не бе виждала преди, говореше, че Грейс е споделяла с нея колко е влюбена в баща си и как го ревнувала от майка си. Създаваше се впечатление, че е убила баща си от сляпа ревност.

— Всички тези хора ли са луди, или аз? Тази жена изглежда два пъти по-голяма от мен, дори не знам коя е. — Името ѝ също не ѝ говореше нищо.

Интервюираха един от офицерите, който я бе арестувал през нощта на убийството, доста бе остарял, но той призна, че Грейс изглеждаше много уплашена и направо треперела, когато я открили.

— Приличаше ли на изнасилена? — попита журналистката без колебание.

— Знаете ли, трудно бе да се каже, не съм лекар — смутено рече той, — но тя нямаше никакви дрехи по себе си.

— Гола ли беше? — Репортерката погледна право в камерата, привидно шокирана, а полицаят кимна.

— Да, но не се сецам лекарите от болницата да са казвали, че е била изнасилена. Според тях бе имала секс с приятеля си или нещо подобно. Може би баща ѝ ги е заварил.

— Благодаря ви, сержант Джонсън.

После започна предаване по същата тема на още един канал. Показаха Франк Уилс, който изглеждаше още по-неприятен и подъл, отколкото преди двайсет години, ако това бе възможно. Той открито заяви, че Грейс от край време е била странно дете и винаги се е стремяла да притежава парите на баща си.

— Какво? Той прибра всичко, което бе останало и един Господ знае, че то не беше много — изкрещя тя срещу Чарлс, а после отчаяно отпусна главата си назад.

— Грейс, трябва да престанеш да се ядосваш за всичко, което говорят. Ти много добре знаеш, че няма да кажат истината. И защо им е? — Къде бяха Дейвид Глас и Моли? Защо никой не говореше нищо хубаво за нея? Защо никой не я обичаше? Защо? Защо Моли бе умряла, а Дейвид бе изчезнал? Къде, по дяволите, бяха те сега?

— Не мога да издържа — истерично настояваше тя. Не можеше да се отърве от това, беше непоносимо. Нямаше облекчение, нямаше

възнаграждение за болката и мъченията.

— Трябва да издържиш — спокойно я убеждаваше Чарлс. — Няма да се свърши за двайсет и четири часа. — Чарлс знаеше по-добре от всеки, че ще мине много време, докато страстите се успокоят, след като толкова се бяха разпалили.

— И защо трябва да издържам? — попита тя, отново плачеше.

— Защото хората обичат този боклук. Те са всеядни. Когато бях женен за Мишел, таблоидите никога не ни оставяха на мира, пишеха лъжи, измисляха си истории, правеха всичко, за да я измъчват. Човек просто трябва да го приеме. Така стоят нещата.

— Не мога. Тя е била кинозвезда и се е стремил да е център на внимание. Сигурно си е давала сметка за всичко, което ще я съпътства — Грейс отказваше да приеме, че животът им е сходен.

— И по презумпция това трябва да важи и за мен, защото съм политик.

Остана с него в кабинета около час и плака, а после се качи горе и се опита да разговаря с Аби. Ала Аби не искаше да чуе и дума от нея. Тя бе пуснала телевизора и слушаше същите неща в спалнята на майка си.

— Как си могла да направиш всичко това? — ридаше Аби, а Грейс я гледаше с болка в душата.

— Не съм — оправдаваше се Грейс през сълзи. — Бях нещастна, сама и уплашена. Ужасявах се от него... той ме биеше... изнасилваше ме в продължение на четири години... аз не можех да му попреча. Дори не знам дали съм искала да го убия. Просто го направих. Бях като ранено животно. Всячески се опитвах да се спася от него. Нямах избор, Аби. — Тя хлипаше, а Аби я гледаше и също плачеше. — Повечето от другите неща, които казаха по телевизията, не са верни. — Грейс ги мразеше за това, което причиняваха на дъщеря ѝ. — Нищо от това не е вярно. Дори не познавам тези хора, с изключение на мъжа, който беше партньор на баща ми, но и това, което той говори, също не е вярно. Той прибра всичките пари на баща ми. Не получих почти нищо, а каквото ми дадоха, дарих за благотворителни цели. Прекарах живота си в усилие да се опитвам да давам кураж на хората, пострадали като мен, да им помогна също да оцелеят. Никога няма да забравя какво преживях. И, о, Боже, Аби — тя я прегърна, — толкова те обичам, не искам никога да страдаш заради мен. Сърцето ми се

къса, като те виждам толкова нещастна. Аби, моят живот като дете бе нещастен. Никой не се бе държал мило с мен, докато не срещнах баща ти. Той ми върна живота, даде ми любовта си и ме дари с всички вас. Той е едно от малкото човешки същества, които някога са били мили с мен... Аби — тя се разрида безутешно, а дъщеря ѝ я прегърна — съжалявам, обичам те толкова много... моля те, прости ми...

— Мамо, съжалявам, че бях толкова лоша с теб... съжалявам, мамо...

— Добре, добре... обичам те...

Чарлс ги гледаше от вратата, по лицето му се стичаха сълзи, той се отдалечи на пръсти, за да се обади отново на адвокатите. Ала когато следобед един от тях дойде да ги види, той не им съобщи добри новини. Публичните личности — политици и кинозвезди, нямали право на тайни в личния си живот. Хората можели да говорят за тях каквото си поискат, без да са длъжни да доказват думите си. И ако знаменитостите искали да ги съдят, те трябвало да докажат, че казаното за тях е лъжа, което нерядко бе невъзможно, също така те трябвало да докажат, че в резултат на нечии изказвания са претърпели материални загуби или са намалели средствата им за съществуване и пак те трябвало да докажат, че казаното е било в резултат на зъл умисъл. А съпругите или съпрузите на политиците, особено, ако те бяха в кампания или се появяваха публично с тях, какъвто очевидно бе случаят на Грейс, страдаха от същата липса на права като политиците. На практика в момента тя нямаше права.

— Което означава — обясни адвокатът, който мина да ги види, — че не можете да направите нищо срещу по-голямата част от онова, което хората говорят. Ако те твърдят, че сте убила баща си, а вие не сте, това е друга работа, макар да имат право да кажат, че вие сте била осъдена. Но ако те твърдят, че сте била в банда в затвора, вие трябва да докажете, че не е вярно. А как ще го направите, госпожо Макензи? Ще получите показания под клетва от другите, които са били там по това време? Вие трябва да докажете, че тези твърдения са преднамерени, с цел да ви причинят вреда и че те са засегнали реално способността ви да припечелвате, за да се издържате.

— С други думи те могат да ми направят всичко и ако аз не докажа, че лъжат и всичко, което споменахте, не мога да направя нищо. Така ли е?

— Точно така. Ситуацията не е никак благоприятна. Но всички, които са обект на обществения интерес, са в същото положение като вас. За жалост живеем във времето на таблоидите. Общоприетото мнение на средствата за масова информация е, че хората търсят не само мръсотия, но и кръв. Медиите искат да създават личностите и да ги съсипват, те са готови да разкъсат хората и да ги подхвърлят за храна на публиката парче по парче. Това не е лично отношение, а е свързано с икономиката. Те правят пари от вашето тяло. Те са хищници. Плащат до сто и петдесет хиляди долара за нечия житейска история, а после я представят като новина. А ненадеждни източници, на които се плащат тези пари, биха говорили каквото и да било, за да се задържат в центъра на вниманието и да печелят пари. В състояние са да излъжат, че сте танцувала гола на гроба на баща си и те са ви видели, ако това ще ги извади на телевизионния екран и ще им донесе пари. Такава е реалността. А така нареченият сериозен печат се държи по същия начин в наши дни. Вече на практика няма такъв печат. Отвратително е. Нахвърлят се върху невинни хора като вас и семейството ви и ги съсипват и измъчват. Това е най-злостната игра, а най-трудна за доказване е „злата умисъл“. Това дори вече не е умисъл, а алчност и пълно безразличие към състоянието на човека.

— Вие сте си платила за стореното. Достатъчно сте страдала. Била сте на седемнайсет години. Не трябваше да минавате през всичко това — нито вие, нито съпругът ви, още по-малко децата. Ала аз мога да сторя много малко, за да ви помогна. Ще следим събитията внимателно и ако се появи нещо, за което можем да съдим някого, ще го направим. Ала вие трябва да сте готова също за неприятен изход от положението. Процесите само още повече насърчават раздухването на истерията. Акулите обичат кръвта във водата.

— Не ми звучите много окуражаващо, господин Голдсмит — обади се Чарлс, имаше вид на отчаян.

— Наистина е така — усмихна се той тъжно. Харесваше Чарлс и съчувстваше на Грейс. Но законите не бяха направени да защитават хора като тях. Законите бяха направени да ги превърнат в жертви.

Подхранването на истерията продължи седмици. Макар и неохотно, децата се върнаха на училище. За щастие след седмица излизаха във ваканция и семейството щеше да се премести за лятото в Кънектикът. Ала и там беше същото. Още таблоиди, още преса, още

фотографи. Още интервюта по телевизията с хора, които твърдяха, че са били най-добрите ѝ приятели, но за които тя дори не бе чувала. Единственото хубаво нещо бе, че Дейвид Глас излезе от неизвестност. Той ѝ се обади, живееше във Ван Нуйс и имаше четири деца. Ужасно съжаляваше за случилото се с нея. Сърцето му се късало като знаел каква болка ѝ причинявали. Ала никой не беше в състояние да спре печата, лъжите, клюките. А той знаеше, както и тя, че дори да се появи да говори в нейна полза, всяка негова дума щеше да бъде изопачена. С радост бе узнал, извън шума на пресата, че е щастливо омъжена и има деца. Той се извини, че толкова дълго не се е обаждал. Вече беше старши съдружник във фирмата на покойния си тъст. После най-откровено си призна, че Трейси, жена му, е ревнувала силно от Грейс, когато се преместили в Калифорния. Ето защо той спрял да ѝ пише. Но сега се радваше да я чуе, чувствал се длъжен да се обади и Грейс бе щастлива да го чуе. И двамата бяха единодушни, че печатът не иска факти. Търсеше само скандали и мръсотия. Най-доволни щяха да бъдат да разберат, че е правила орална любов с пазачите или че е спала с жени в затвора. Изобщо не ги интересуваше колко уязвима е била, колко тероризирана, колко травмирана, колко уплашена, колко млада и колко скромна. Търсеха само грозотата. Дейвид и Чарлс смятаха, че най-доброто е да се държат настрана, докато атаките отслабнат, и изобщо да не коментират.

Дори след месец фурорът се вихреше със същата сила. Големите таблоиди не спираха да пускат големи статии за нея. Жълтите телевизионни програми бяха интервюирали всички без чистачите в затвора, и Грейс почувства, че е време да се появи и да каже нещо. Двамата с Чарлс прекараха цял ден с мениджъра на кампанията на съпруга ѝ и накрая се договориха тя да даде пресконференция. Може би това щеше да ги спре.

— Няма да ги спре, знаеш го — каза Чарлс. Но може би ако беше добре организирано поне нямаше да навреди.

Решиха да даде интервю през седмицата преди рождения ѝ ден в голямо телевизионно шоу по една от най-авторитетните телевизионни мрежи. Беше рекламирано активно, от предния ден пред дома им започнаха да се появяват телевизионни камери. Това бе мъчение за техните деца. Те се притесняваха от всички наоколо, не ходеха никъде, не говореха с приятели. Грейс ги разбираше много добре. Всеки път,

когато отиваше да пазарува, някой се приближаваше към нея и подемаше на пръв поглед безобиден разговор, който в крайна сметка стигаше до въпроси и отговори за пребиваването ѝ в затвора. Нямаше значение дали първите думи бяха за пъпеши или автомобили, те винаги стигаха до едно и също място, питаха дали баща ѝ наистина я е изнасилил или колко травмиращо е било за нея да го убие, или — имало ли е много лесбийки в затвора.

— Шегуваш ли се? — попита невярващо Чарлс. Случваше ѝ се най-вече, когато беше сама или с децата. Грейс постоянно се оплакваше на Чарлс. Една жена се приближи към нея на бензиностанцията и съвсем неочаквано изкрещя:

— Бум, улучи го, нали, Грейс?

— Понякога се чувствам като Бони и Клайд.

От време на време тя се забавляваше. Наистина бе абсурдно и макар да повдигаха въпроса и пред него, никога не го разпитваха толкова много, нито бяха така злобни, както към Грейс. Сякаш искаха да я измъчват. Тя дори получи много гневно писмо от Черил Суонсън в Чикаго, в което се казваше, че тя вече се е пенсионирала и двамата с Боб са се развели, което не бе изненада за Грейс, но тя не можела да разбере защо Грейс никога не е споделила, че е била в затвора.

— Защото нямаше да ме наеме — обясни тя на Чарлс и му подаде писмото да го види и той. Получаваше много подобни писма, както и много странни обаждания, също един празен лист, на който с кръв бе написано „Убийца“, който те предадоха в полицията. Пристигна и едно мило писмо от Уини, от Филадельфия, която ѝ предлагаше любовта и подкрепата си, и друго от отец Тим, който вече беше във Флорида като свещеник в отдалечен район. Изпращаше ѝ обичта си и се молеше за нея, напомняше ѝ, че е дете на Господ и че Той я обича.

Непрекъснато си спомняше за това в деня на интервюто. Предаването бе внимателно подготвено, а хората на Чарлс за връзки с обществеността прегледаха въпросите или поне така си мислеха. Странно, но въпросите, които бяха одобрили за интервюто, изчезнаха и първото, което попитаха Грейс, бе, как се чувства една жена, когато прави секс с баща си.

— Как съм се чувствала? — Тя погледна интервюиращата с учудване. — Как съм се чувствала? Работил ли сте някога с жертви на

малтретиране? Виждала ли сте какво причиняват насилниците на децата? Изнасилват ги, осакатяват ги... убиват ги... измъчват ги, горят ги с цигари по ръчичките и по лицето... горят ги на радиатори... правят отвратителни неща... питал ли сте някого от тях как се е чувствал, когато са му излези вряща вода върху лицето или когато ръката му е била извадена от ябълката? Децата се чувстват много зле, когато хората им причиняват подобни неща. Това означава, че никой не ги обича, че са в постоянна опасност... означава, че живеят в ужас всеки момент от деня. Ето така се чувства човек... така се чувствах и аз. — Изказването ѝ бе силно въздействащо и интервюиращата се почувства неудобно, когато Грейс замълча.

— Всъщност аз... ние... аз съм сигурна, че всички ваши поддръжници си задават въпроса как се чувствате, след като пред обществеността бе разкрито, че сте била в затвора.

— Тъжна... нещастна... бях жертва на ужасни престъпления, извършени в името на свещения дълг към семейството. На свой ред и аз направих ужасно нещо, като убих баща си. Но аз платих за това преди, платих и след това. Мисля, че разкриването му по този начин, със скандален и сензационен подход към мъката, преживяна от нашето семейство, измъчването на децата ми и на съпруга ми не е в интерес на никого. То е организирано така, че да ни притесни, а не за да информира обществеността. — Тогава тя заговори за хората, които са давали интервюта с твърдението, че я познават, а тя не ги е виждала никога, за лъжите, които са казали само и само, за да станат център на внимание. Не спомена таблоида по име, но каза, че един от тях е публикувал шокиращи лъжи във всичките си заглавия. На това интервюиращата се усмихна.

— Не може да очаквате хората да вярват на това, което четат в таблоидите, госпожо Макензи.

— Защо тогава го публикуват? — Грейс бе непреклонна.

Интервюиращата зададе хиляди неудачни въпроси, но накрая я накара да им разкаже за „Помогнете на децата!“ и за работата си с малтретираните деца. Грейс говори за „Сейнт Мери“ и „Сейнт Андрю“ и за „Помогнете на децата!“. Призова всички деца никога да не допускат да преживеят същото като нея. Въпреки журналистическите разследвания и липсата на човешко отношение от страна на медиите, независимо от фалшификатите, тя направи интервюто силно

вълнуващо и предизвикващо съчувствие. След това всички я поздравиха, най-горд с нея беше Чарлс. Те прекараха спокойна вечер, след като телевизионните работници си тръгнаха, и разговаряха за случилото се. За Грейс периодът бе много тежък, но поне сега хората знаеха и нейната истина.

Прекараха рождения ѝ ден вкъщи, а Абигейл покани приятели. Но само защото родителите ѝ настояха. Това бе и нейният рожден ден. Грейс седеше притихнала до басейна с Чарлс. Все още се чувстваше неспокойна и мисълта ѝ бе отвлечена, не ѝ се ходеше никъде. Хората продължаваха да я безпокоят, дори на опашките в банката или в обществените тоалетни. Беше по-щастлива вкъщи, зад стените, мразеше да излиза навън, дори с Чарлс.

През август сякаш всичко се нормализира. Вече нямаше фотографии отвън и образът ѝ от седмици не беше се появявал на първите страници на таблоидите.

— Изглежда популярността ти намаля — пошегува се Чарлс.

Беше успял да си вземе една седмица отпуск, за да е с нея и се радваше на това. Астмата ѝ отново се влоши, за пръв път от години и тя се чувстваше болна. Той бе сигурен, че е от стреса, но този път тя първа се досети какво е. Беше бременна.

— При целия този тормоз? Как успя?

Отначало той бе шокиран, но беше и щастлив. През всичките им години заедно най-голяма радост им бяха донесли децата. Той се притесняваше какво ще стане с нея заради кампанията. Бебето трябваше да се роди през март, тя беше във втория месец, което означаваше, че ще участва в кампанията през първите месеци от бременността си. По време на изборите щеше да е в петия месец. Чарлс от сърце желаше всичко да мине леко при нея, тя да съумее да не се изморява толкова много, както и да не обръща прекалено голямо внимание на печата след завръщането им във Вашингтон. После той изрече гласно това, което го мъчеше.

— Ще бъда на петдесет и девет години, когато бебето се роди. Ще съм навършил осемдесет, когато тя или той се дипломира в колежа. О, Боже, Грейс. — Тя се усмихна тъжно и го смъмри.

— О, стига. Започвам да приемам ролята на по-възрастната жена в живота ти, затова не ми се оплаквай. Приличаш на трийсетгодишен.

— И наистина бе така. На трийсетгодишен — не, но за четирийсетгодишен можеше да мине като нищо. Времето почти не беше го докоснало, а на трийсет и девет и тя не изглеждаше зле.

През септември се преместиха във Вашингтон. Въпреки кампанията, лятото бе спокойно. Бяха излизали само с близки приятели в Гринич и заради скандала, който започна през юни, и бременността й Чарлс изкара цялата кампания без нея.

Абигейл влезе в гимназията, а Андрю щеше да е втора година там, имаше си нова приятелка, дъщерята на френския посланик. Мат беше в трети клас с всички обичайни вълнения за възрастта му — необходимите пособия за училище, дали да има топъл обяд, или да си носи от къщи. За Мат все още всеки ден бе голямо приключение.

Още не им бяха казали за бебето, Грейс смяташе, че е твърде рано. Беше бременна в третия месец и бяха решили да почакаат до рождения ден на Мат през септември. Грейс планираше голямо тържество по този повод. Малко по малко тя започна да придружава Чарлс. Беше трудно отново да се изложи на показ и да знае, че грозното й минало е било предмет на разговор на всички големи вечери. Но от седмици не бяха писали нищо за нея и тя се чувстваше виновна, че не прави нужното за кампанията на съпруга си.

Беше горещ септемврийски съботен следобед, деня преди тържеството на Матю, и Грейс купуваше всичко необходимо от „Сътън Плейс Гуърмей“ — сладолед, пластмасови ножове и вилици, безалкохолни напитки. Докато стоеше на касата и чакаше да плати, погледът й попадна на нещо, откакто направо щеше да припадне. Токущо бяха донесли най-новото издание на таблоида „Трил“ и този път Чарлс не беше предупреден. На първа страница се виждаше нейна фотография — гола, с отметната назад глава и затворени очи. Два черни правоъгълника покриваха гърдите и лонната й кост и като се изключи това, фотографът не оставяше нищо на въображението. Краката й бяха широко разтворени и тя сякаш беше в екстаз. Заглавието бе: „Съпруга на сенатор правила порно снимки в Чикаго“. Тя си помисли да хвърли вестниците, събра ги всичките и подаде стодоларова банкнота с треперееща ръка. В момента не си даваше сметка какво прави.

— Всичките ли ги искате? — Младият служител я погледна изненадан и тя кимна. Дъхът ѝ направо спираше. Но инхалаторът вече беше неотлъчно с нея.

— Имате ли още? — попита тя с дрезгав глас.

Той кимна.

— Разбира се. Отзад. И тях ли искате?

— Да. — Тя купи петдесет екземпляра от „Трил“ и нещата, които ѝ трябваха за Мат, и се втурна към колата си все едно току-що бе прибрала целия тираж и щеше да го скрие. Когато подкара към къщи, тя плачеше на волана и си даде сметка колко глупава е била. Не можеше да ги изкупи. Все едно да изпразва океан с чаена чаша.

Щом стигна, втурна се вкъщи, Чарлс седеше в кухнята и беше като вцепенен, държеше в ръцете си таблоида. Главният му помощник току-що го беше видял и му го беше купил. Изобщо не ги бяха предупредили. Помощникът видя изражението на лицето на Грейс и си тръгна веднага, а Чарлс за пръв път я погледна шокиран. Никога не бе го виждала да се чувства предаден или да изгуби търпение и видът му направо я уби.

— Какво е това, Грейс?

— Не знам. — Тя плачеше, седна до него, цялата трепереше. — Не знам...

— Не може да си ти. — Но приличаше на нея. Лицето ѝ се виждаше. Макар очите ѝ да бяха затворени, човек спокойно можеше да я разпознае. А после изведнъж тя се сети... сигурно ѝ е свалил дрехите... сигурно ги е свалил всичките... Единственото, което носеше, бе черна панделка около шията ѝ. Сигурно ѝ я беше сложил докато е спяла, за да изглежда по-еротично. Името на фотографа, изписано под снимката, беше Маркърс Андерс. Побледня още повече, когато го видя. Чарлс забеляза промяната. Разбираше, че има нещо. — Знаеш ли кой ги е правил?

Тя кимна, искаше да умре от неудобство заради него. Единственото ѝ желание бе, в името на неговото добро, да не бе го срещала никога, нито да бе раждала деца.

— Какво е това, Грейс? — За пръв път от шестнайсет години тонът му бе леден. — Кога си правила това?

— Не съм сигурна, че съм го правила — отвърна тя, задушаваше се от собствените си думи, приседна до кухненската маса. — Аз... аз

излизах с един фотограф няколко пъти в Чикаго. Казах ти за него. Настояваше да ме снима, от агенцията, където работех също искаха... — Тя се запъваше и той я погледна шокиран.

— Искали са да снимаш порно? Що за агенция е била?

— За фотомодели — животът си отиваше от нея. Нямах да има сили да се пребори с това, не можеше повече да се защитава. Ако той поискаше, тя щеше да го напусне. Щеше да направи всичко, което той поиска. — Искаха да стана модел и той обеща да ми направи снимки, като каталог. Бяхме приятели. Вярвах му, харесвах го. Беше първият мъж, с когото излизах. Бях двайсет и една годишна. Нямах опит. Съквартирантките ми не го одобряваха, бяха много по-умни от мен. Той ме заведе в студиото си, пусна музика, сипа ми вино... и всъщност ме дрогира. Споменах ти за това в началото. — Ала той вече не помнеше. — Предполагам, че съм припаднала. Направо бях в безсъзнание, сигурно ме е снимал тогава, но бях облечена в мъжка риза. Не съм сваляла дрехите си.

— Откъде си сигурна?

Тя го погледна открито. Никога не беше го лъгала.

— Не знам. Не знам нищо. Първоначално мислех, че ме е изнасилил, но не беше. Моята съквартирантка ме заведе при своя позната лекарка и тя каза, че нищо не се е случило. Опитах се да иззема от него негативите, но той не ми ги даде. Накрая съквартирантките ми ме посъветваха да забравя за тях. За да ги използва, трябваше да има разрешение за публикуване, ако можех да бъда разпозната, а ако не можеше, и без това нямаше да има значение. Исках да си ги върна, но знаех, че не мога. В един момент той дори ме заблуждаваше, че съм подписала разрешение за публикуване, но ми създаде впечатлението, че всъщност не съм. Не виждам и как бих могла. Бях толкова зашеметена от това, което ми даде да изпия, че едва гледах, когато си тръгнах.

— След това показал снимките на шефа на агенцията и той се опита да ме съблазни. Говореше ми, че снимките били много възбуждащи, но и той потвърди, че на тях съм по риза, затова реших, че не се е случило нищо страшно. Никога не видях снимките, нито фотографа. Тогава не съм и помислила, че ще изпадна в това положение, че ще съм омъжена за важна персона и ще бъдем уязвими. — Сега съпругът ѝ можеше да прави каквото поиска. Снимките

наистина бяха отблъскващи. Все едно — същинско порно. На себе си имаше само черна панделка, която никога преди това не бе виждала, вързана на шията ѝ. Когато се вгледа във фотографията, видя, че има вид на дрогирана. В собствените си очи се виждаше в безсъзнание. Но човек, който не я познаваше и очакваше да види нещо непристойно, би останал напълно задоволен от тази снимка. Не можеше да повярва, че човешко същество е способно на това. Маркърс бе съсипал живота ѝ само с една снимка. Тя седеше, гледаше Чарлс, цялото ѝ тяло се бе превило от мъка, когато виждаше болката, изписана на лицето му. Да убие баща си в самоотбрана не беше хубаво, но как сега щеше да обясни на избирателите, на средствата за масова информация, на децата им тази снимка?

— Не знам какво да кажа. Не мога да повярвам, че си направила подобно нещо. — Той бе съкрушен, брадичката му трепереше от непролятите сълзи. Дори нямаше сили да я погледне, обърна се настрана и заплака. Каквото и друго да бе направил, не би ѝ подействало така лошо. Би предпочела да я удари.

— Не съм го направила, Чарлс — едва промълви тя, плачеше. Сигурна бе, че снимките на Маркърс бяха съсипали брака им. — Бях дрогирана.

— Каква глупачка си била... каква глупачка... — Не можеше да отрече. — И какво копеле трябва да е бил той, за да ти причини това.

Тя кимна през сълзи, неспособна да каже каквото и да било в своя защита. Миг по-късно Чарлс взе вестника и се качи горе в спалнята им сам. Тя не го последва. Не беше на себе си, но знаеше, че в понеделник, след тържеството на Матю ще трябва да го напусне. Длъжна бе да ги напусне всичките. Нямаше право да ги подлага на ново изпитание.

Снимката се появи в новините вечерта и историята така се раздуха, че им звъняха от всички телевизии и радиостанции. Помощниците му като обезумели се опитваха да обяснят, че може би е грешка, че момичето само прилича на нея и че, не, госпожа Макензи я няма за коментар. На следващия ден дори се появи интервю с Маркърс. Беше побелял, изглеждаше зле, но каза с похотлива усмивка, че на снимките наистина е Грейс Макензи и той има подписано от нея разрешение за публикуване. Показа го на всички да го видят и обясни, че му е позирала в Чикаго преди осемнайсет години.

— Тя наистина бе възбуждащо гадже — допълни той, усмихвайки се. И от фотографска гледна точка сигурно бе изглеждала точно така.

— Беше ли тя във финансова нужда по онова време? — попита журналистката, преструваше се, че я разбира защо го е направила.

— Не. Просто ѝ харесваше — той продължаваше да се усмихва. — Някои жени са такива.

— Даде ли ви тя разрешение да използвате фотографиите с търговска цел?

— Разбира се. — Той дори се направи на обиден от въпроса. Отново показаха снимката, а после минаха на друга тема, а Грейс гледаше екрана, изпълнена с неприкрита омраза. Никога не бе му давала разрешение, а когато по обед се обади Голдсмит, адвокатът по клеветите, тя му каза категорично, че не е подписвала разрешение на Маркър Андерс.

— Ще видим какво можем да направим, Грейс. Но ако си позирала за тази снимка и си му дала разрешение, не сме в състояние да сторим нищо.

— Не съм подписвала. Не съм подписвала нищо.

— Може би го е фалшифицирал. Ще направя всичко възможно. Но ти не можеш да върнеш нещата назад, Грейс. Всички я видяха. Тя е на показ. Не можеш да си я вземеш, нито да я унищожиш. Ако си позирала преди осемнайсет години, е трябвало да знаеш, че ще излезе в един момент и ще се появи, за да те преследва. — А после разтревожено я попита: — Има ли и други? Знаеш ли колко е заснел?

— Нямам представа — изпъшка тя, когато го каза.

— Ако вестникът ги е купил от него добросъвестно и той им е представил разрешение за публикуване и им е предоставил правото върху тях, тогава „Трил“ е защитен.

— Защо всички други, освен мен са защитени? Защо аз винаги съм виновната?

Все едно пак бе бита и изнасилена. Отново бе жертва. Не беше по-различно от времето, когато баща ѝ я изнасилваше нощ след нощ. Само че сега вече не го правеше баща ѝ, а всички останали. Не беше честно. Не беше честно само защото Чарлс бе влязъл в политиката те да имат правото да съсипват нея и семейството ѝ. Бяха живели прекрасно шестнайсет години, а сега всичко се превърна в кошмар.

Все едно всичко се връщаше в началната точка на кръга и тя отново бе в затвора. Отново бе безпомощна срещу лъжите. Истината не означаваше нищо. Всичко, което бе направила, което бе преживяла, което бе изградила, бе пропиляно.

Същия следобед тя видя копие от разрешението за публикуване и нямаше съмнение, че тя го бе подписала. Почеркът бе неравен, буквите малко криви, но дори тя позна подписа си. Не можеше да повярва. Очевидно я бе принудил да го направи, когато е била в несвяст.

Тържеството на Матю мина унило, всички или бяха чули, или бяха видели таблоида. Родителите, които довеждаха децата си, я гледаха странно или поне Грейс си мислеше така, Чарлс също ги приветстваше, но двамата почти не бяха разговаряли от предишната вечер, а той бе прекарал нощта в стаята за гости. Искаше да има време да размишлява и да възприеме случилото се.

Същата сутрин бяха обяснили на децата за снимките. Матю всъщност не разбираше какво става, но това не важеше за Андрю и Абигейл. Андрю имаше измъчен вид, а Абигейл отново избухна в сълзи. Не можеше да повярва, че майка ѝ ги подлагаше на всичко това. Как си позволяваше?

— От къде на къде ще ни учиш как да се държим, ще ни говориш за нравственост и да не спя с момчета, когато ти си правила подобни неща? Предполагам, че си била принудена, както те е принуждавал и баща ти? Кой те принуди този път, мамо? — Грейс изгуби контрол и удари на Абигейл плесница, а после дълго ѝ се извинява. Но вече не можеше да издържа. Беше уморена от лъжите, от цената, която трябваше да плати.

— Не съм го правила, Абигейл. Поне не съзнателно. Бях дрогирана и измамена от един фотограф в Чикаго, когато бях много млада и глупава. Но що се отнася до мен, никога не съм позирала за тази снимка.

— Да, сигурно. — Това беше повече, отколкото Грейс можеше да издържи. Нямаше намерение да продължава да спори с тях. Половин час по-късно Абигейл излезе да се види с приятелка, Андрю отиде на среща с новото си гадже.

Матю се радваше на тържеството, след това Грейс му приготви вечеря. Аби се обади да каже, че ще остане да спи при приятелката си и Грейс не се възпротиви. Андрю се прибра в девет, но не ги обезпокои.

Чарлс отново работеше в библиотеката и Грейс знаеше какво трябва да направи. Когато Чарлс влезе в спалнята им, за да вземе някои документи, преструвайки се, че не е угрижен, с изненада видя тя да приготвя куфара си.

— Какво означава това? — попита небрежно той.

— Мисля, че преживя достатъчно и вече стига — отвърна тя спокойно, с гръб към него. Приготвяше два големи куфара и изведнъж той се притесни. Беше се държал зле с нея, но имаше право да е разстроен. Всеки би бил шокиран. Ала желанието му бе да остави миналото ѝ да отмре. Не ѝ го беше казал още, но беше започнал да идва на себе си. Някои неща бяха по-трудни от други. Човек просто имаше нужда от време, за да ги възприеме. Той мислеше, че тя ще разбере това, но очевидно не беше прав.

— Къде отиваш? — попита я тихо.

— Не знам. Може би в Ню Йорк.

— Ще търсиш работа? — Той се усмихна, но тя не го видя.

— Да, като порно кралица. Сега имам голям резерв.

— Хайде, Грейс — той се приближи към нея, — не бъди глупава.

— Глупава? — тя се обърна към него. — Така ли смяташ? Мислиш, че този боклук е глупост? Мислиш, че е глупост да съсипваш кариерата на съпруга си и да стигнеш дотам, че децата ти да те мразят?

— Те не те мразят. Те не разбират. Никой от нас не разбира. Трудно е да се разбере защо всички искат да ти причинят зло.

— Просто искат. Така са правили през целия ми живот. Вече би трябвало да съм свикнала с това. Не е толкова страшно. И не се тревожи, без мен ще спечелиш изборите. — Усещаше се, че е обидена и ядосана, и победена.

— Това не е толкова важно за мен, колкото си ти — нежно рече той.

— Глупости — твърдо възрази тя, ала в този момент се мразеше за всичко, което му бе причинила, за това, че продължаваше да го обича, за това, че си въобразяваше, че може да загърби миналото. Не

можеше да загърби нищо. Всичко това я следваше, като тракащи тенекии, вързани зад нея, които разтръбяваха за всичко мръсно.

Чарлс отново слезе долу, реши, че тя има нужда да остане сама, и двамата изкараха нощта разделени, всеки в своето ъгълче.

На следващата сутрин приготви закуска за него, Андрю и Мат, а Чарлс отново ѝ каза да не отива никъде. Имаше предвид предишната вечер и куфара, но пред момчетата тя се престори, че не го разбира. После всички излязоха. Чарлс имаше много важни срещи, трябваше също да отбива атаките на вестниците и до обед нямаше време да ѝ се обади, а когато позвъни, не му отговори никой.

По това време Грейс отдавна бе напуснала къщата. Предишната нощ бе написала писмо до всеки един от тях, седнала в леглото, плачеше, сълзите замъгляваха погледа ѝ и тя трябваше да започва наново, само и само да им каже колко много ги обича и колко съжالياва за болката, която им е причинила. Поръчваше на всяко от децата да се грижи за баща си и да бъде добро към него. Най-трудно бе писмото до Мат. Той беше още твърде малък. Вероятно нямаше да разбере защо ги е напуснала. Правеше го заради тях. Тя бе примамката, която бе довела акулите, сега трябваше да отиде колкото е възможно по-далеч от тях, за да не ги обижда никой. Щеше да остане няколко дни в Ню Йорк, само колкото да дойде на себе си, бе оставила всички писма на Чарлс, да им ги раздаде.

След Ню Йорк възнамеряваше да замине за Лос Анжелис. Можеше да си намери работа, докато се роди бебето. После щеше да го даде на Чарлс... или може би да го задържи. Беше разстроена и объркана, ридаеше, когато си тръгна. Икономката я видя да излиза и чу воплите ѝ в гаража, но се притесняваше да отиде при нея и да се намесва. Знаеше защо плаче Грейс или поне така си мислеше. Самата тя плака, когато видя таблоидите.

Но Грейс не взе колата. Тя извика такси и го изчака пред къщата заедно с багажа. Икономката видя таксито да потегля, но не бе сигурна кой бе вътре. Мислеше, че Грейс още е в гаража и се приготвя да свърши някои неща, преди да вземе Матю. Всъщност тя се бе обадила на приятелка да го прибере и бе оставила в спалнята им дълго, тъжно писмо за Чарлс, заедно с писмата за децата.

Шофьорът на таксито потегли с висока скорост към летище „Далас“, не спираше да бърбори през цялото време. Бе от Иран и ѝ

разказваше колко е щастлив в Съединените щати и че жена му има бебе. Говореше безспирно, но Грейс не си даваше труд да го слуша. Започна да ѝ прилошава, когато видя, че той има снимката и от първа страница на „Трил“ на предната седалка на таксито, поглеждаше през рамо, за да си говори с нея и налетя право на едно друго такси, а две коли зад него го удариха силно. Отне им половин час да се разберат. Пристигна автопатрул, нямаше ранени, затова размениха телефоните, номерата на шофьорските си книжки и имената на застрахованите лица. На Грейс ѝ се стори цяла вечност. Но все едно нямаше какво да направи. Щеше да използва сезонен билет и винаги можеше да хване следващия самолет.

— Добре ли сте? — попита я притеснен шофьорът. Той се страхуваше някой да не се оплаче на шефа му, но тя му обеща да не го прави. — Хей — той посочи „Трил“ и тя усети да я обзема паниката, — приличате на нея! — Той искаше да ѝ направи комплимент, но Грейс не бе доволна. — Хубаво момиче, а? Хубава жена! — Той гледаше възхитено снимката, на която трябваше да е Грейс, но когато тя я погледна, ѝ се стори, че вижда там друга жена. — Женена е за конгресмен — продължи шофьорът. — Щастливец! — Дали хората гледаха по този начин на това, запита се тя. Щастливец? Много лошо, че Чарлс не мислеше така, но кой можеше да го обвинява?

Остави я на летището и тя усети лека болка във врата вследствие удара с колата, чувстваше се малко вдървена, но не беше нищо особено. Не искаше да му причинява безпокойство. Успя да хване полета. Едва когато се приземиха в Ню Йорк, тя видя, че кърви. Не беше толкова лошо. Ако успееше да се добере до хотела и да си почине, щеше да се оправи. Беше ѝ се случвало по време на бременността с Андрю и с Матю, лекарят ѝ препоръча почивка и кръвенето винаги спираше бързо.

Даде на шофьора адреса на хотел „Карлайл“ на Седемдесет и шеста улица и Медисън авеню в източната част. Беше направила резервация от самолета. Беше само на пет пресечки от бившето ѝ работно място и тя го харесваше. Беше отсядала веднъж там с Чарлс и имаше хубави спомени. Всъщност всички спомени с него бяха хубави. До юни животът им бе идиличен.

Регистрира се на рецепцията. Очакваха я, записа се под името Грейс Адамс. Дадоха ѝ малка стая с тапети за рози, а пиколото донесе

куфарите ѝ. Тя му даде бакшиш и той си тръгна, но никой не обърна внимание колко много прилича на порно кралицата от таблоидите.

Когато се излегна, замисли се дали Чарлс се е прибрал и е намерил писмото ѝ. Беше сигурна, че не трябва да му звъни. По-добре да остави нещата така, ако се обадеше и говореше с всички тях, особено с Чарлс или Мат, нямаше да издържи.

Лежеше изтощена на леглото и мислеше за тях, чувстваше се изчерпана и буквално износена, а вратът още я болеше, усещаше непрекъснатата спазматична болка ниско в корема и в гърба. Знаеше, че не бива да се притеснява. Нямаше сила да отиде до банята. Продължаваше да лежи, бе отпаднала, бе много тъжна, стаята бавно се завъртя и накрая тя потъна в пълен мрак.

Събуди се към четири сутринта и този път спазмите бяха много силни и болезнени. Тя се преобърна и изпъшка от болка. Едва издържаше. Дълго време лежа свита на кълбо, а после погледна леглото под себе си. Беше прогизнало от кръв, а също и панталона ѝ. Разбираше, че веднага трябва да предприеме нещо, преди отново да е припаднала. Ала като се опита да стане я сръза остра болка и тя изгуби съзнание. Грабна чантата си и припъзля до вратата, сложи шлифера си и здраво го омота около себе си. Клатушкайки се тръгна по коридора и извика асансьора. Слизаше надолу превита одве, но пиколата от асансьора не я попитаха нищо.

Знаеше, че болницата е съвсем наблизко и трябваше да побърза да стигне там. Видя, че пиколата я оглеждат, както и администраторът на рецепцията, после излезе навън на свежия септемврийски въздух и се почувства по-добре.

— Такси, госпожо? — попита я портиерът, ала тя поклати глава и се опита да се изправи, но не можа. Пронизваща болка спря дъха ѝ и изведнъж спазъм с невероятна сила подгъна коленете ѝ, портиерът се протегна и я подхвана. — Добре ли сте?

— Добре съм... добре съм... малък проблем — Отначало той я помисли за пияна, но когато видя лицето ѝ разбра, че я боли. Тя му се стори смътно позната. Имаха толкова много редовни клиенти и кинозвезди, понякога бе трудно да разбереш кого познаваш и кого — не. — Аз само отивах... до болницата...

— Защо не вземете такси? Ето има едно тук. Той ще ви преведе през Парк авеню и ще ви закара. Бих ви отвел аз, но не мога да оставя

вратата — извини се той и тя се съгласи да вземе такси. Просто не можеше да върви. Портиерът поръча да я отведат в „Ленъкс хил“, а тя подаде на него и на шофьора по пет долара.

— Благодаря, ще се оправя — увери ги тя, но изглеждаше много зле. След като прекосиха Парк авеню и паркираха пред спешното отделение, шофьорът се обърна към нея и отначало не я видя. Беше се изхлузила от седалката и лежеше в безсъзнание на пода на таксито.

Когато вкараха Грейс в залата на спешното отделение, тя видя над главата ѝ да се въртят светлини и чу шумове. Сякаш потракваха метални инструменти, някои я повика по име. Повтаряха го много пъти и правеха нещо ужасно с нея, от което силно я болеше. Опита се да седне и да ги спре. Какво правеха... те я убиваха... беше чудовищно... защо не престанат... никога през живота си не бе изпитвала такава ужасна болка. Тя изкрещя, после отново около нея настъпи пълен мрак и тишина.

Телефонът звънеше в къщата във Вашингтон. Беше пет и половина сутринта. Ала Чарлс не спеше. Не беше мигнал цялата нощ, молеше се тя да му се обади. Беше се държал като глупак. Изобщо не беше реагирал правилно, но всички бяха изтощени от постоянната атака на таблоидите. Беше шокиращо. Ала последното, което искаше, бе да я загуби. Беше казал на децата, че е заминала за Ню Йорк на конференция на „Помогнете на децата!“ и ще се върне до няколко дни, което му осигуряваше малко време да я открие. Нямаше представа къде е. Цяла нощ звъня до къщата в Кънектикът, но тя не бе там. Обади се в „Карлайл“ в Ню Йорк, ала в хотела не бе регистриран никой под името Макензи. Зачуди се дали не се крие в хотел някъде във Вашингтон. Когато телефонът иззвъня, той се надяваше да чуе нея, но не бе тя.

— Господин Макензи? — Гласът бе непознат. Името му бе записано на личната ѝ карта в портфейла ѝ, просто като Чарлс Макензи. Шофьорската ѝ книжка беше на името на Грейс Адамс Макензи.

— Да? — Той се питаше дали не звъни някой маниак и дори малко съжеляваше, че вдигна. След публикуването на снимките ѝ отново започнаха да ги атакуват с писма и по телефона.

— При нас е Грейс Макензи. — Съобщи му някой с равен тон.

— Кой сте вие? — Отвлечена ли беше? Мъртва ли бе?... О, Боже...

— Обаждам се от болницата „Ленъкс хил“ в Ню Йорк. Госпожа Макензи току-що бе оперирана. — ... О, Боже... не... станала е злополука... — Докара я шофьор на такси, беше със силен кръвоизлив. — О, не... бебето... все едно някаква ръка го стисна за сърцето, ала единствената му мисъл сега бе за Грейс.

— Тя добре ли е? — Гласът му бе дрезгав, на уплашен човек, но сестрата не звучеше окуражително.

— Загубила е много кръв. Но не сме правили кръвопреливане още. — Направиха всичко възможно, за да го избегнат. — Състоянието ѝ е стабилно, определено е като задоволително. — После за миг в гласа ѝ се промъкна нотка на съчувствие. — Тя загуби бебето. Съжалявам.

— Благодаря ви. — Трябваше да дойде на себе си и да реши какво да прави. — В съзнание ли е? Мога ли да разговарям с нея?

— В реанимация е. Ще бъде там до осем и половина — девет. Искат да повишат кръвното ѝ налягане, преди да я изпратят в стаята, а засега то е доста ниско. Не мисля, че ще я преместят преди този час.

— Не може да се изпише сама, нали?

— Не мисля. — Сестрата беше изненадана от въпроса. — Според мен няма да е в състояние. В чантата ѝ има ключ от хотел „Карлайл“. Обадих се там, но те ми казаха, че е сама.

— Благодаря ви. Много ви благодаря, че ми се обадохте. Ще бъда при вас възможно най-скоро.

Той скочи от леглото щом затвори и надраска набързо бележка на децата, че има някаква среща рано. Облече се за пет минути, дори не се обръсна и подкара към летището. Пристигна там в шест и половина и хвана полета в седем. Някои от стюардесите го познаха, но никоя не каза нищо. Донесоха му вестници, сок, датски сладкиш, чаша кафе, както и на всички останали пътници и го оставиха на мира. През повечето време на полета той гледа навън през илюминатора.

Приземиха се в осем и половина и Чарлс пристигна в „Ленъкс хил“ малко след девет часа. Когато дойде тъкмо местеха Грейс в стая. Той последва носилката и тя го погледна изненадано, когато видя, но бе много изтощена.

— Как се озова тук? — имаше вид на обърквана, а очите ѝ се затваряха, сестрата и санитарката напуснаха стаята. Лицето на Грейс

бе посивяло и тя буквално бе на края на силите си.

— Летях — усмихна се той, стоеше до нея и нежно взе ръката ѝ в своята. Нямаше представа дали е разбрала за бебето.

— Май паднах — неясно си спомни тя.

— Къде?

— Не помня... бях в такси във Вашингтон и някой ни удари... — Не беше сигурна дали е било сън или не. — После ужасно ме болеше... — Погледна го, внезапно се притесни. — Къде съм?

— В „Ленъкс хил“. В Ню Йорк — успокои я той, седеше на стол до нея, не изпусна ръката ѝ нито за миг. Беше уплашен от вида ѝ и бързаше да говори с лекаря.

— Как съм се озовала тук?

— Изглежда те е докарал шофьор на такси. Припаднала си в таксито. Предполагам, че пак си била пияна. — Той ѝ се усмихна, а тя, без да каже дума, се разплака отново. Пипна корема си и усети, че е плосък. На три месеца в него вече растеше малка подутина и сега изведнъж я нямаше. После тя си спомни за ужасната болка предишната нощ и за кръвоизлива. Никой не ѝ беше казал нищо за бебето. — Грейс... любима, обичам те... обичам те повече от всичко. Искам да го знаеш. Не мога да те загубя. — Тя плачеше все по-силно за него, за бебето, което изгубиха, за децата им. Бяха в толкова трудна ситуация, а сега бе и тъжно.

— Изгубила съм бебето... нали? — Тя очакваше от него потвърждение и той кимна. После и двамата заплакаха, той я държеше.

— Толкова съжалявам. Трябваше да съм достатъчно умен, за да прозра, че ти наистина ще си отидеш. Мислех, че блъфираш, че имаш нужда да останеш сама през нощта. Направо щях да умра, когато прочетох писмото ти.

— Даде ли писмата ми на децата?

— Не — призна си той. — Задържах ги. Искях да те открия и да те върна. Но ако бях достатъчно умен да те задържа, нямаше да се случи злополуката... — Той бе убеден, че вината е негова.

— Ш-ш-т... може би е последица от целия стрес, който преживяхме... освен това не му беше времето, след всичко случило се.

— Винаги му е времето... искам да имаме още едно бебе — с обич ѝ рече той. Не го интересуваше колко са възрастни и двамата обичаха децата си. — Искам да си върнем нашия живот.

— И аз — прошепна тя.

Поговориха още малко, той галеше косата ѝ и я целуваше по лицето, тя най-сетне заспа и Чарлс се отправи да намери лекаря. Ала той не му каза нищо окуражително. Тя бе загубила голямо количество кръв и лекарят смяташе, че няма да се чувства добре още известно време и докато не бъде в достатъчно добро състояние да забременее, той не го препоръчва. Беше забелязал, че има учудващо много белези и истински бе изненадан, че е забременявала толкова пъти. Чарлс обаче премълча и не му даде никакво обяснение. Лекарят предложи да я преместят в хотела, където да почива няколко дни, а после да се върне в дома си във Вашингтон и да остане на легло поне още седмица, а може би и две. След спонтанен аборт в третия месец с кръвоизлив не можеше да се възстанови така лесно.

Същия следобед отидоха от болницата в хотела и Грейс бе учудена колко е слаба. Едва ходеше, а Чарлс я внесе на ръце в хотела до стаята ѝ и я сложи в леглото, после поръча храна от обслужването по стайте. Беше тъжна, но двамата бяха щастливи заедно и стаята бе много уютна. Чарлс се обади на помощниците си във Вашингтон и им каза, че два дни няма го има, а после звънна на икономката и ѝ поръча да обясни на децата, че е с майка им в Ню Йорк и ще се върне след два дни. Тя обеща да остане с тях, докато той се върне и да кара с колата Мат до училище. Всичко бе наред.

— Лесно и просто. Сега остава да се оправиш и да се опиташ да забравиш случилото се.

Ала след като излязоха от болницата, сестрата в приемната попита лекаря:

— Знаете ли кои бяха? — Той нямаше представа. Името не му говореше нищо. — Това беше конгресменът Макензи от Кънектикът и неговата жена порно кралица. Не четете ли таблоиди?

— Не — не беше особено впечатлен. Порно кралица или не, жената бе имала голям късмет, че не умря от кръвоизлив. Само се запита дали нейната „порно“ дейност имаше нещо общо с белезите, които забеляза. Ала нямаше време да мисли върху това, целия следобед оперира. Тя не беше негов проблем.

В хотела Чарлс я накара да спи колкото е възможно повече и на следващата сутрин Грейс се чувстваше по-добре. Изяде си закуската и седна на стола, поиска да излезе с него на разходка, но още нямаше

сила. Не можеше да повярва, че се чувства толкова отпаднала. Обади се на бившия си гинеколог в Ню Йорк и той бе така любезен да дойде да я прегледа. Предписа ѝ таблетки, витамини и ѝ каза да има търпение. А когато излязоха в коридора, Чарлс го попита за онова, което лекарят в „Ленъкс хил“ бе казал за белезите. Но на нейния доктор това не му направи впечатление. Имаше ги от години и никога не бяха ѝ създавали проблеми.

— Сега тя трябва да се успокои, Чарлс. Изглежда е изгубила много кръв. Вероятно е съвсем анемична.

— Знам. Напоследък ѝ беше много трудно.

— Разбрах. Видях какво става. Не го заслужавате. Съжалявам.

Той му благодари и лекарят си тръгна, а те се свиха на канапето и гледаха стари филми, поръчваха си храна по телефона, а на следващия ден той я качи на лимузина и я закара на летището, където я настани в количка. Отначало си мислеше да я закара с кола до Вашингтон, но после му се стори, че ще е по-уморително за нея. Със самолет бе по-бързо. Летяха в първа класа, той отново взе количка, когато пристигнаха във Вашингтон и побърза да я изведе от летището. Тя обаче енергично започна да му маха да спре, когато минаха покрай един вестникарски щанд. И двамата застинаха от това, което видяха.

Нов брой на таблоида започваше със заглавието „Съпругата на сенатор заминава тайно за Ню Йорк да абортира“. Грейс избухна в сълзи в момента, в който го видя, и дори не си даде труда да си купи вестник, за да го прочете. Имаше голяма нейна снимка на първа страница от парти на Конгреса, състояло се преди месеци. Той я изведе от летището възможно най-бързо и подкара количката към мястото, където преди два дни бе паркирал колата си. Тя продължаваше да плаче, когато той с напрегнато изражение ѝ отвори вратата. Щяха ли най-сетне да я оставят на спокойствие и да не ги безпокоят повече? Очевидно не.

Помогна ѝ да се качи в колата и мина от другата страна, настани се на шофьорското място и се обърна към нея с изражение, което би трогнало всяка душа.

— Обичам те. Не трябва да им позволяваш да ни съсипят... ти... ние трябва да го преживеем.

— Знам — отвърна тя, но не можеше да спре да плаче.

Поне този път в новините в шест часа не удостоиха историята с коментар. Това беше типично таблоиден материал. Казаха за това на децата вечерта, но им обясниха, че не е вярно. Увериха ги, че Грейс е заминала за Ню Йорк и е претърпяла злополука с такси, което донякъде не бе лъжа. Наистина се бе случило, но във Вашингтон, и тя бе загубила бебето по нещастна случайност. Грейс смяташе, че децата няма защо да знаят, затова не им съобщиха за аборта.

На следващия ден все още се чувстваше слаба, но децата бяха много добри с нея, дори Аби ѝ донесе закуска в стаята, а по обяд Грейс слезе долу да изпие чаша чай и случайно погледна през прозореца. Отвън имаше протестиращи, които носеха плакати с надписи: „Убийца!“, „Убийца на бебета!“, „Специалистка по абортите“. Имаше снимки на абортирани зародиши и в момента, в който Грейс ги видя, получи астматичен пристъп. Тя се обади по пейджъра на Чарлс и когато той се свърза с нея, беше ужасен и ѝ поръча незабавно да извика полиция. Полицаяте дойдоха след половин час, но протестиращите само се изместиха от другата страна на улицата в мирна демонстрация. По това време се появи и снимачен екип и циркът стана пълен. Малко след това се прибра Чарлс, започваше да си задава въпроса някога ще заживеят ли отново спокойно. Отказа всякакъв коментар пред снимачния екип и им обясни, че жена му е претърпяла катастрофа с кола и е зле и че ще им бъде много благодарен, ако се оттеглят, но думите му бяха последвани от подсвиркване и викове.

Този следобед, когато децата се прибраха вкъщи, демонстрантите си бяха отишли, но снимачният екип още бе там, а Грейс, смъртно бледа, приготвяше вечерята.

Чарлс се опита да я накара да се качи горе, но тя решително отказа.

— Стига толкова. Няма да им позволя да съсипят живота ни. Връщаме се към нормалните си задължения. — Макар че очевидно още бе слаба, тя бе твърдо решена и той ѝ се възхищаваше. Побутна стол под нея и ѝ предложи да приготвя вечерята седнала.

— Не можеш ли да почакаш една седмица, преди да започнеш да демонстрираш сила? — попита я той.

— Не, не мога — тя бе непреклонна.

За изненада на всички, вечерята бе много приятна. Изглежда Аби се бе успокоила, след като Грейс бе отсъствала и ако не друго, беше готова да ѝ помага и ѝ съчувстваше. Не беше ясно какво, но нещо я бе променило. Може би бе изпитала голяма мъка и си бе дала сметка колко много се нуждаят един от друг. Андрю се подиграваше с вампирите пред къщата им и сподели, че е изкушен да си направи шега с тях, като им покаже голо дупето си от прозореца на спалнята и всички се разсмяха, дори и Грейс, макар че тя го помоли да не го прави.

— Не е необходимо да виждаме плътта и на друг Макензи в таблоидите — печално отбеляза тя.

После, докато оправяше, Аби я попита тихо:

— Това за аборта не е вярно, нали, мамо? — Изглеждаше малко притеснена.

— Не, скъпа, не.

— И аз така си помислих.

— Никога не бих направила аборт. Обичам баща ти много и бих искала да имаме още едно бебе.

— Мислиш ли, че ще можеш?

— Може би. Не знам. В момента обстановката е много неприятна. Горкият татко е под силен натиск.

— Ти също — за пръв път Аби ѝ съчувстваше. — Разговарях за това с майката на Никол и тя каза, че наистина съжалява за теб и че почти винаги те разпространяват лъжи и съсипват живота на хората. Това ме накара да си дам сметка колко трудно ти е на теб. Не искам да влошавам състоянието ти. — Очите ѝ се бяха насълзили докато говореше.

— Не си го влошила. — Грейс се наведе и я целуна.

— Съжалявам, мамо. — Те останаха за дълго прегърнати, а после се качиха горе, хванати за ръце и Чарлс ги изпроводи с поглед усмихнат.

През следващите няколко дни животът бе спокоен, като се изключат някои враждебни писма за мнимия аборт. В края на седмицата „Трил“ публикува поредната фотография на Маркъс. Отново бе с черната кадифена панделка около шията и пак без дрехи. Беше почти същата снимка, която бяха публикували, само малко по-различна поза и по-предизвикателна. Вече не я шокира, само я ядоса. Разбира

се, предполагаемото „разрешение“ от нея се отнасяше и до тази фотография.

— Какво трябва да очакваме? Цял албум? — направо бе побесняла.

Ала Голдсмит им съобщи, че нямат право да обжалват, налице бяха същите условия като предния път. Имало „разрешение“ с нейния подпис, Маркър притежавал авторско право върху снимките, а тя била така наречената знаменитост заради човека, за кого била омъжена и това му давало право да публикува каквото искал. Като знаменитости те няхаха право на частен живот, така че не можеха да се оплакват от „нарушаване на спокойствието“ и не можеха да докажат загуба на приходи, нито реален умисъл.

— Мислиш ли, че трябва да се обадим на онова копеле Маркър и да се опитаме да изкупим останалите снимки? — попита тя Чарлс, но той поклати глава.

— Не може. Ще изглежда все едно даваме подкуп, а и той може да не ти ги продаде. Възможно е пак да остави някои, без да знаеш. Вероятно „Трил“ му плаща доста за това. Такива снимки на личност като теб сигурно струват доста.

— Много мило от негова страна, може би трябва да получавам комисиона.

Тя бе много ядосана, но не можеше да направи нищо. През следващата седмица отиде на някои събития от кампанията на Чарлс заедно с него. Беше трудно да се прецени каква вреда бяха причинили таблоидите, хората все още я приветстваха топло. Ала за всички беше притеснително и смуцаващо.

Две седмици по-късно бе публикувана трета снимка и този път, когато Мат се върна от училище, плачеше. А при въпроса на Грейс какво се е случило, той отговори, че един от приятелите му я е нарекъл с лоша дума. Когато ѝ разказа, тя имаше чувството, че са я зашлевили.

— Коя бе думата? — Тя се опита да изглежда спокойна, но не беше.

— Знаеш — унило рече той. — Онази, с „п“.

Тя му се усмихна тъжно.

— Не започва с „п“. Освен ако нямаш предвид проститутка.

— Не беше тази — унило отвърна той. Не искаше да ѝ я каже.

— Скъпи, съжалявам. — Тя го прегърна и отново ѝ се прииска да избяга. Ала знаеше, че това вече не бе възможно. Трябваше да се изправи срещу тях.

Това му се случи отново в училище, на следващия ден пак. Същата вечер Чарлс и Грейс се скараха по този повод. Тя искаше да отведе децата в Кънектикът, а той ѝ каза, че не може повече да бяга. Трябваше да остане и да се бори, а тя заяви, че отказва да съсипва семейството си заради „проклетата му кампания“. Но не кампанията бе причината и те и двамата го знаеха. Бяха объркани от собствената си безпомощност, имаха нужда да крещят на всички, тъй като не бяха в състояние да предотвратят случващото се.

Ала Матю не разбираше това и когато Грейс отиде да го завие, не го намери. Попита Аби къде е отишъл, а тя вдигна рамене и посочи стаята му. Разговаряше по телефона с Никол и не бе го виждала. Андрю също не знаеше къде е. Тя слезе при Чарлс в кабинета, все още му бе ядосана, но го попита не знае ли къде е Матю.

— Не е ли горе? — Те се спогледаха, той изведнъж долови загрижеността на Грейс и двамата се втурнаха да го търсят усилено. Никъде го нямаше. — Не може да е излязъл — предположи Чарлс, бе силно обезпокоен. — Би трябвало да го видим.

— Не, не е задължително. — А после му прошепна: — Мислиш ли, че е чул как се караме?

— Нищо чудно. — Чарлс сякаш бе по-обезпокоен от нея. Притесняваше се да не го похитят, ако Мат броди някъде по улиците. Вашингтон бе опасен град по тъмно. А когато се качиха горе, намериха бележка, която той им бе оставил в неговата стая.

Не се карайте повече заради мен. Отивам си.

С обич,
Мат.

Мамо и татко, обичам ви. Кажете довиждане от мен на Кисис.

Кисис беше техният шоколадов лабрадор.

— Къде е отишъл според теб? — Грейс изглеждаше паникьосана, когато го попита.

— Не знам. Ще се обадя на полицията. — Лицето на Чарлс издаваше върховно напрежение и брадичката му трепереше.

— Това ще излезе във всички таблоиди — нервно отбеляза тя.

— Не ме интересува. Искам да го намеря още тази вечер, преди да се е случило нещо.

И двамата бяха силно притеснени, а от полицията ги увериха, че ще го намерят колкото е възможно по-скоро. Казаха, че децата на неговата възраст по правило през цялото време вървят и обикновено не се отдалечават много от дома си. Поискаха списък на най-близките му приятели и негова снимка, изпратиха патрулната кола на обиколка. Чарлс и Грейс останаха да го чакат вкъщи, в случай, че се прибере. Полицаяте го доведоха след половин час. Купувал си сладкиши в един денонощен магазин две пресечки по-надолу и много се самосъжалявал. Те го разпознали веднага, а той не се съпротивлявал да се върне вкъщи. Той бил готов.

— Защо направи това? — попита го Грейс, която още бе разтреперана от постъпката му. Тя не можеше да повярва. Никое от децата им не беше бягало. Но и те бяха подложени на огромно напрежение.

— Не исках двамата с татко да се карате заради мен — тъжно рече Мат. Но навън бе толкова страшно и той се радваше, че се е върнал.

— Ние не се карахме заради теб, а просто разговаряхме.

— Не е вярно, карахте се.

— Всички понякога се карат — обясни му Чарлс и го притегли на коленете си, след като седна.

Полицаяте току-що си бяха тръгнали и бяха обещали на Чарлс да не казват на вестниците. В живота им трябваше да има нещо лично, дори това да беше бягството на осемгодишния им син от дома им за половин час. Нямахме вече нищо свещено.

— Ние с мама се обичаме, знаеш го.

— Да, знам го... само че всичко беше толкова притеснително напоследък. В училище говореха такива неща, а мама непрекъснато плачеше. — Той погледна виновно, когато се размисли. Тя плачеше почти непрестанно напоследък, но кой би се сдържал на нейно място.

— Спомни си какво ти казах онзи ден — продължи Чарлс. — Ние трябва да сме силни. Всичките. Да държим един за друг. Не можем да избягаме. Не можем да се предадем. Само трябва да се държим заедно.

— Да, добре — отвърна Мат, не напълно убеден, но щастлив, че отново е вкъщи. Глупаво бе да бяга и той го разбираше.

Майка му го заведе горе и го сложи да си легне, тази нощ всички спаха. Грейс и Чарлс бяха изтощени, а Матю заспа почти в момента, в който помириса възглавницата. Кисис лежеше пред леглото му и леко похъркваше.

Ала през следващата седмица беше публикувана друга фотография, която показваше Грейс, цялото ѝ лице, с поглед вперен в апарата, с безжизнени очи и изненадано изражение на лицето, очите ѝ бяха широко отворени сякаш някой току-що бе направил нещо наистина шокиращо и възхитително чувствено с нея. Това бе най-еротичната серия фотографии, която тя бе виждала и малко по малко, лека-полека те я влудяваха.

Тогава тя се обади на справки, чудеше се защо досега не го е направила. Той не беше в Чикаго, нито в Ню Йорк. Бил във Вашингтон ѝ казаха най-сетне, в „Трил“. Идеално. Защо не се бе досетила досега? Знаеше, че няма никакъв избор. Вече нямаше значение какво ще се случи с нея. Длъжна бе.

Отвори сейфа и взе пистолета на Чарлс, а после се качи в колата и подкара към адреса, който бе записала на парче хартия. Децата бяха на училище, а Чарлс — на работа. Никой не знаеше къде отива, нито какво възнамерява да направи. Но тя знаеше. Беше го планирала и си струваше, каквито и да бяха последиците.

Позвъни на входа на студиото му на Еф стрийт и се изненада, когато вратата се отвори, без някой да попита кой е. Можеше да означава или че са много големи и заети, или извънредно небрежни. При наличието на толкова скъпо оборудване, те би трябвало да са внимателни, но за щастие не бяха.

Беше толкова лесно, не можеше да разбере защо досега не беше се сетила. Вратата бе отворена и вътре нямаше никой, освен Маркърс. Той нямаше дори асистент. Стоеше с гръб към нея, приведен над

фотоапарата, снимаше фруктиера с плодове на масата. Беше сам и дори не я виждаше.

— Здравей, Маркър — гласът ѝ бе непознат за него, бяха минали твърде много години. Беше чувствен и спокоен, звучеше щастлива, че го вижда.

— Кой е?

Той се обърна и я погледна изненадан с лека усмивка, отначало не я позна, чудеше се коя е, хареса му и... тогава се сети коя е и застина.

Тя бе насочила срещу него оръжието и се усмихваше.

— Трябваше да го направя още преди седмица — рече тя простичко. — Не знам защо не се сетих досега. Сега остави апарата, не докосвай копчето му или ще те застрелям, а не искам да развалям фотоапарата ти. Остави го. Веднага. — Тонът ѝ бе рязък и вече нямаше и следа от чувствеността, той внимателно остави апарата на масата зад себе си.

— Хайде, Грейс... не си прави лоша шега... просто припечелвам.

— Не ми харесва начина, по който го правиш — твърдо каза тя.

— Ти си красива на снимките, дължиш ми го.

— Нищо не ти дължа. Ти си просто един плужек. Каза ми, че не си свалял дрехите ми.

— Излъгах те.

— И си ме принудил да подпиша разрешително, в момент, когато съм била в несвяст. — Тонът ѝ бе леден, тя бе бясна от яд, но вече напълно се владееше. Всичко беше напълно обмислено. Този път наистина щеше да е убийство първа степен. Щеше да го убие и когато той я погледна, също го разбра. Беше я тласнал твърде далече и тя се бе хванала. Изобщо не се вълнуваше какво ще ѝ направят този път. Беше го преживяла вече. А сега си струваше.

— Хайде, Грейс, бъди добра. Снимките са страхотни. Слушай какво, има ли значение? Те вече са направени. Ще ти дам останалите негативи.

— Не давам и пет пари. Първо с един изстрел ще ти отнеса топките. А след това ще те убия. Нямам нужда от разрешение. Само от оръжие.

— За Бога, Грейс. Откажи се. Това са само снимки.

— Това е моят живот, който ти прецакваш... децата ми... съпруга ми... брака ми...

— Той все едно е мижитурка. Сигурно е много търпелив с теб... Боже, помня целия този фарс на невинност преди деветнайсет години. Дори дрогирана ти не беше забавна. Ти беше много скучна, Грейс, истинска мъка. — Беше злюбен и ако тя не беше толкова напрегната, би забелязала, че той е силно дрогиран с кокаин. Използваше парите от „Трил“, за да задоволява този свой навик. — Ти си най-скапаното дупе, което познавам — продължи той, но поне за това тя знаеше истината.

— Ти никога не си спал с мен — студено възрази тя.

— Разбира се, че съм. Имам снимки за доказателство.

— Ти си болен. — Тогава той започна да хленчи, че тя нямала право да идва при него и да му се меси как припечелва пари.

— Ти си гадно дребно влечуго — каза му тя и освободи спусъка, а звукът стресна и двамата.

— Няма да го направиш, нали, Грейс? — мънкаше той.

— Ще го направя. Заслужаваш го.

— Ще отидеш пак в затвора — опита се той да я придума, а носът му патетично протече. Последните деветнайсет години не бяха добър период за него. Беше се захващал с доста неща, малко от тях законни.

— Хич не ме интересува, че ще се върна — студено го сряза тя. — Ти ще си мъртъв. И ще си е струвало.

Тогава той падна на колене.

— Хайде... не го прави... ще ти дам всички снимки... и без това щяха да излязат още две... Имам една твоя с някакъв тип, наистина е много хубава... можеш да я вземеш ей така, без нищо... — Той плачеше.

— На кого си дал фотографиите?

За какъв тип говореше Маркърс? В студиото тогава нямаше никого или някой е дошъл, докато е била в несвяст? Беше й противно да си го представи.

— У мен са. В сейфа. Ще ти ги върна.

— Не ти вярвам. Сигурно криеш оръжие там. Не ми трябва.

— Не искаш ли да ги видиш, страхотни са.

— Искам единствено да те видя мъртъв на пода и кръвта ти да изтича — продължи нападателно тя, усети, че ръката ѝ трепери. А

когато го погледна, неизвестно защо изведнъж се сети за Чарлс, а после за Матю... ако убиеше Маркъс, никога повече нямаше да бъде с тях, освен в стаите за посещение в затвора, може би завинаги... При мисълта за това дъхът ѝ спря и изведнъж силно ѝ се прииска да ги прегърна и да ги почувства до себе си... Аби и Андрю също... — Стани! — злобно извика тя на Маркъс. Той се изправи, продължаваше да плаче. — И престани да хленчиш. Ти си нещастно лайно.

— Грейс, моля те, не ме застрелвай.

Тя се отдалечи заднешком към вратата и той разбра, че тя ще стреля оттам, оставаше му единствено да плаче и да ѝ се моли да не го прави.

— И за какво искаш да живееш? — попита тя гневно. Беше вбесена. Не си струваше да си губи времето с него. Нито живота си. Как дори можа да ѝ хрумне, че си струва? — За какво да живее такъв гаден плужек като теб? Само заради парите? За да рушиш живота на другите? Дори не си струва да стрелям по теб. — С тези думи тя се обърна и забърза надолу по стълбите, преди на него дори да му дойде на ум да я последва.

Той прекоси стаята едва когато тя бе излязла от входа и се бе качила в колата си. А Маркъс седна на пода и се разрида безутешно, не можеше да повярва, че беше му се разминало. Беше абсолютно уверен, че тя ще го убие и имаше право до последните пет минути. Когато го видя отново, изправен, хленчещ, дрогиран до козирката, тя се вразуми.

Прибра се вкъщи и върна на място оръжието, а после се обади на Чарлс.

— Искам да те видя — каза тя настойчиво. Нямаше намерение да му разказва по телефона, защото можеше някой да ги подслушва, но искаше той да разбере какво щеше да направи. Беше си изгубила ума. За известно време, но благодарение на Господ се вразуми.

— Може ли да почака до обяд?

— Добре. — Тя още трепереше от случилото се. Вече можеше да е арестувана и да е поела пътя към доживотния затвор. Тя не можеше да повярва, че е била толкова глупава. Но онова, което я бе тласнало към подобна постъпка, бяха лъжите, мъката, унижението и излагането.

— Добре ли си? — той изглежда бе притеснен.

— Добре съм. Много по-добре, отколкото напоследък.

— Какво си направила? — пошегува се той. — Уби ли някого?

- Всъщност, не. — Тя беше малко учудена.
- Ще се срещнем в „Ла Риваж“ в един часа.
- Ще бъда там. Обичам те.

От доста време не бяха обядвали заедно навън и тя се зарадва, когато го видя да влиза. Вече го чакаше. Той си поръча чаша вино, тя никога не пиеше на обяд и рядко на вечеря. После си поръчаха обета. Когато свършиха, тя шепнешком му разказа какво се е случило. Чарлс пребледня, докато я слушаше. Направо се вцепени. Тя знаеше колко неправилно е постъпила, за миг, само за миг, се бе заблудила, че си струва.

— Може би Мат е прав като казва да слушам, защото иначе ще ме застреляш — прошепна на свой ред той и тя се засмя.

— И не го забравяй. — Ала тя си знаеше, че никога няма да направи нищо подобно. Това бе само миг на сляпа лудост, но дори във върховния момент от гнева си тя не стреля и сега беше доволна. Маркърс Андерс не заслужаваше такова усилие.

— Струва ми се, че това до голяма степен обезсмисля онова, което щях да ти кажа. — Той не можеше дори да си представи ужаса, ако тя бе застреляла Маркърс Андерс. Дори не можеше да понесе мисълта, макар че разбираше провокацията. Не беше сигурен какво би направил той самият, ако го срещнеше. Ала благодарение на Бога тя се бе вразумила. Това бе още едно потвърждение, че той постъпваше правилно. Решението дори не бе трудно за него. — Оттеглям се от кампанията, Грейс. Не си струва. Не е хубаво за нас. Достатъчно преживяхме. Не ни трябва повече. Това ти казах в Ню Йорк. Искам да си върнем нашия живот. Оттогава непрекъснато мисля за това. Колко още трябва да платим? Каква ще е цената на славата?

— Сигурен ли си? — Тя се чувстваше неудобно, че той се отказва от политиката заради нея. Нямахше да кандидатства и за конгресмен и ако не участваше в надпреварата за сенатор излизаше от политиката, поне за известно време, а може би дори завинаги. — Какво ще правиш?

— Ще намеря какво — усмихна се той. — Шест години във Вашингтон е дълъг период. Мисля, че ни стига.

— Ще се върнеш ли някога? — попита тя тъжно. — Ще се върнеш ли?

— Може би. Съмнявам се. Цената е твърде висока за някои от нас. Има хора, които никога нямат проблеми. Но ние не сме от тях. Миналото ти е твърде мрачно, много хора проявяват злоба към нас. Мисля дори, че само отношенията ни и децата карат мнозина да завидват. Никак не са малко жалките и нещастни завистници по света. Не може непрекъснато да ни притесняват. Но човек не е в състояние да се пребори с тях завинаги. На петдесет и девет години съм и съм уморен, Грейс. Време е да се прибираме вкъщи. — В момента, когато тя заплашваше Маркърс Андерс, че ще го убие, Чарлс вече свикваше пресконференция за следващия ден. Иронията бе учудваща.

Същата вечер съобщиха на децата, които бяха разочаровани. Бяха свикнали той да е политик и не искаха да се прибират да живеят трайно в Кънектикът. Там им се струваше скучно, особено през лятото.

— Всъщност — призна той за пръв път, — мислих и реших, че промяна в обстановката за известно време ще подейства добре на всички. Може би Европа. Лондон или Франция, а нищо чудно и Швейцария за година-две.

Аби изглеждаше ужасена, а Матю — недоверчив.

— Какво имат в Швейцария, татко?

— Крави — отвърна недоволна Аби. — И шоколад.

— Това не е лошо. Обичам кравите и шоколада. Можем ли да вземем Кисис.

— Да, ако не отидем в Лондон.

— Тогава няма да ходим в Лондон — заяви сериозно Матю.

Всички знаеха, че предпочитанието на Андрю щеше да е Франция, тъй като приятелката му се връщаше в Париж за две години. Баща ѝ беше прехвърлен в тяхното Министерство на външните работи на Ке д'Орсе и тя го бе информирала.

— Мога да работя в парижкия филиал на нашата фирма или в лондонския, ако се върна във фирмата, а бихме могли да живеем скромно, като отглеждаме в някое стопанство сами зеленчуци. Имаме богат избор. — Той им се усмихна. Откакто започнаха атаките на таблоидите непрекъснато мислеше за промяна. Каквото и решение да вземеха за живота си след това, те трябваше да напуснат Вашингтон и

всички го знаеха. В противен случай човекът или семейството, което стоеше зад него трябваше да плати твърде висока цена.

Той се обади на Роджър Маршал и се извини, а Роджър му отговори, че напълно го разбира. Смяташе, че в близко бъдеще може да има някои други интересни възможности, но за Чарлс беше твърде скоро, за да иска да чуе за тях.

На следващата сутрин Чарлс беше любезен и достолепен и изглежда изпитваше облекчение, когато съобщи на насъбралото се множество представители на медиите, че се оттегля от надпреварата за сенатор по лични причини.

— Има ли това нещо общо със снимките, за които жена ви е позирала преди години, конгресмен Макензи? Или защото през юни се разбра, че е била в затвора?

Те продължаваха да бъдат същите копелета. В журналистиката бе настъпила нова ера и тя не бе добра. Имаше времена, когато нищо подобно не би се случило. Всичко това бяха измислици и лъжи, зъл умисъл, реални или не, доказуеми или не. Взимаха камата и тръгваха да извадят нечии вътрешности, все едно чии, важно беше камата да е окървавена и по нея да има вътрешности. Бяха останали с грешното впечатление, че това искаха читателите им.

— Доколкото ми е известно — Чарлс ги погледна в очите, — жена ми никога не е позирала на никой фотограф, сър.

— А аборта? Вярно ли беше?... Ще се върнете ли в Конгреса след две години?... Имате ли на ум други политически цели?... А постове в кабинета? Каза ли президентът нещо, в случай, че бъде преизбран?... Вярно ли е, че се е снимала в порнофилм в Чикаго?

— Благодаря ви, дами и господа, за вашата любезност и вежливост през последните шест години. Довиждане и ви благодаря.

Той остана докрай перфектен джентълмен, какъвто винаги е бил, напусна залата, без дори да погледне назад. След още два месеца свършваше мандатът му като конгресмен и на всичко щеше да се сложи край.

Последната снимка излезе в „Трил“ две седмици след оставката на Чарлс и това беше облекчение, дори за Грейс. Маркърс им ги беше продал преди месец и не можеше да ги оттегли, въпреки че доста хленчи. Сделката си бе сделка, а той ги беше продал и бе изхарчил парите, ала бе много уплашен, че Грейс може да се върне пак с оръжие в ръка и този път сигурно нямаше да го остави жив. Той се страхуваше да излиза от студиото и реши да напусне града. Отказа се и не им продаде снимката с мъжа, за която ѝ бе казал. Беше страхотна фотография, наистина изглеждаха сякаш се любят. Ала заради тази снимка тя със сигурност щеше да го застреля, а и „Трил“ вече не проявяваха интерес. Макензи бе подал оставка и остана в миналото. На кой му пукаше за жена му?

Три дни, след като излезе снимката някой се обади в радиото. Беше някакъв мъж от Ню Йорк, ръководител на фотолаборатория, когото Маркърс Андерс бе завлякъл с много пари. Андерс бе натрупал половин милион благодарение на него, но му ги бе извадил през носа и бе измамил мъжа, който се обади. Освен това човекът знаеше, че Андерс се занимава с нещо непочтено. Отначало бе нормално, но после снимките започнаха да идват една след друга. Измъчиха жената от фотографията до смърт и бедният ѝ мъж се оттегли. Не беше справедливо по много причини. Затова той проговори.

Името му бе Хосе Сервантес и беше най-добрият монтажист в Ню Йорк, а може би и в бизнеса. Правеше прекрасен ретуш за уважавани фотографи и някои любопитни неща, ако му плащаха, както стана и с Маркърс Андерс. Можеше да вземе главата на Маргарет Тачър и да я постави върху раменете на Арнолд Шварценегер. Само ги съединяваше и готово. Фокус, бокус, препаратус! Вълшебство! За снимките на Грейс, обясни той, му трябвала само тънка черна панделка, която сложил на врата ѝ и така главата ѝ подходдала на всяко тяло. Той избрал някои наистина съблазнителни и по-екзотични пози, отначало Маркърс му казал, че е на шега. Едва когато ги видял

отпечатани в „Трил“, той разбрал с какво се занимава фотографът. Още тогава можел да се обади, но не искал да се намесва. Възможно било да го обвинят в измама, макар да нямало нищо незаконно в монтиране на фотографии. Правело се постоянно в рекламите, за шеги, за поздравителни картички, за макети. Само когато някой постъпеше като Маркърс, това беше незаконно. Защото ставаше дума за зъл умисъл, за истинско злодеяние, което всички търсеха, но не откриха. Ала този път го хванаха.

Маркърс Андерс бе решил да я съсипе. Нямахме нищо общо с разгласяването на престоя ѝ в затвора, дори не знаеше за него и бе забравил напълно за снимките ѝ. Ала веднъж видя съобщения за нея в „Трил“, в които се съобщаваше, че убила баща си и била в затвора, и той изрови старите си снимки и ги даде на Хосе да поработи върху тях. Хосе не я разпозна, докато не видя първата статия в „Трил“ и си даде сметка какво прави Маркърс. По това време Маркърс си беше свършил работата. Бяха изцяло фалшиви. Истинските снимки бяха онези, които тя помнеше, в бялата риза на Маркърс, на много от тях дори бе в сините джинси. За постигането на целта бе допринесло изражението на лицето ѝ, както лежеше върху кожата, дрогирана и в полусъзнание. Така тя имаше вид сякаш е правила секс по същото време.

И тази история създаде новини, а „Трил“ бе подведен под съдебна отговорност. Господин Голдсмит, адвокатът, беше доволен и предяви към Маркърс обвинения в измама и умисъл за нанасяне на вреда, но той вече бе изчезнал и се говореше, че е в Европа.

Маркърс и „Трил“ го бяха направили за забавление и за печалби и за да докажат какво могат, изобщо не ги интересуваше, никой не поемаше отговорност — нито фотографът, нито фалшификаторът, нито редакторът, а накрая семейство Макензи бяха жертва.

Ала те отново бяха дошли на себе си, опаковаха вещите си от къщата във Вашингтон и заминаха да карат Коледа в Кънектикът. А после се върнаха да освободят къщата на Ар стрийт. Тя бе продадена незабавно на новоизбран конгресмен от Алабама.

— Ще ти липсва ли Вашингтон? — попита Грейс, докато лежаха на леглото последната нощ в къщата в Джорджтаун.

Той не знаеше дали тя съжالياва, или не. До известна степен не съжالياваше. В друго отношение щеше да ѝ липсва. Притесняваше се, че Чарлс винаги ще живее с чувството за несвършена работа. Ала той

каза, че няма да му липсва. През шестте години бе свършил много неща в Конгреса и си бе извадил безброй важни поуки. Най-съществената бе, че семейството му означава много повече за него от работата му. Знаеше, че е взел правилното решение. Болката, която бяха насъбрали, щеше да им стигне до края на живота. Тя бе направила и децата по-силни и ги сплоти.

Той имаше и други предложения от корпорации в частния сектор, от една-две известни фондации, и разбира се, искаха да го върнат в адвокатската фирма, но той още не беше решил. Заедно с Грейс и децата щяха да направят точно каквото той каза. Щяха да прекарат шест или осем месеца в Европа. Заминаваха за Швейцария, Франция и Англия. Вече бе уредил две училища за времето на престоя — в Женева и в Париж. А Кисис щеше да остане с приятели в Гринич, докато се приберат къщи през лятото. По това време вече бе решил бъдещето на семейството си. Може би, ако беше съгласна, Грейс щеше да има още едно бебе. Ако не, щяха да бъдат щастливи и така. За Чарлс всички врати бяха отворени.

На следващия ден Грейс бе в колата заедно с децата, когато телефонът позвъня. Чарлс проверяваше за последно къщата, да не би да са забравили нещо, но намери само футболната топка на Мат и чифт стари пантофи под задния балкон, иначе всичко бе прибрано. Къщата бе празна.

Обаждаха се от Държавния департамент, беше човек, когото Чарлс почти не познаваше. Известно му бе само, че е близък на президента, но бе имал малко вземане-даване с него, бе също добър приятел на Роджър Маршал.

— Президентът би искал да ви види по някое време днес, ако имате възможност — каза му той, а Чарлс се усмихна и поклати глава. Нямахте да му навреди. Може би просто искаше да му каже довиждане и да му благодари за добре свършената работа, но изглеждаше малко вероятно.

— Ние тъкмо тръгнахме за Кънектикът. Освободихме къщата. Децата са вече в колата.

— Бихте ли се отбили за няколко минути? Сигурен съм, че ще им намерим забавление. Той има петнайсет минути в десет и четирийсет и

пет, ако ви е удобно. — Чарлс искаше да попита защо, но знаеше, че така не се постъпва и не искаше да хлопва вратите след себе си, със сигурност не и на Овалния кабинет.

— Предполагам, че ще можем, ако можете да издържите три шумни деца и едно куче.

— Имаме пет — засмя се той — и прасе, което жена ми купи за Коледа.

— Ще дойдем навреме.

Децата бяха силно впечатлени, че ще се отбиват в Белия дом да се сбогуват.

— Обзалагам се, че не прави това за всеки — гордо отбеляза Мат, силно желаше да се похвали на някого.

— За какво ли е всичко това? — попита Грейс, когато той караше многоместния лек автомобил по Пенсилвания авеню.

Беше сигурен, че тяхната кола щеше да е най-невзрачната пред Белия дом, и открито каза на Грейс, че изобщо няма представа какво щяха да поискат от него.

— Искат след четири години да се кандидатираш за президент — усмихна му се тя широко. — Кажу ми, че нямаш време.

— Да, разбира се. — Той се засмя и ги остави в колата, а един помощник ги покани вътре. Щяха да организират за децата миниобиколка, а млад морски пехотинец изяви желание да разходи Кисис. Цареше приятна приятелска атмосфера, която бе характерна за сегашната администрация. Те обичаха децата, кучетата и хората. И Чарлс.

В Овалния кабинет президентът каза на Чарлс, че съжалява задето се е оттеглил от надпреварата за Сената, но че го разбира. Имаше моменти, когато човек трябваше да вземе решение за собствения си живот, а не за страната. А Чарлс му каза, че цени подкрепата му, но Вашингтон ще му липсва и се надява да се срещнат отново.

— И аз се надявам на същото. — Президентът се усмихна и го попита какви са плановете му, а Чарлс му разказа. Тази седмица щяха да заминат за Швейцария, където възнамеряваха да останат половин месец на ски.

— А какво ще кажете за Франция? — попита президентът, а Чарлс обясни, че ще обиколят Нормандия и Бретан и е уредил за децата училище в Париж. — Кога ще пристигнете там? — Изглеждаше натъжен.

— Вероятно през февруари или март. Ще останем до училищната ваканция през юни. После ще обиколим Англия за месец и ще се приберем. Предполагам, че по това време ще сме готови и аз ще се върна на работа.

— Какво ще кажете за април?

— Сър? — Чарлс не го разбра точно, а президентът се усмихна.

— Попитах ви какво ще кажете да се върнете на работа през април.

— По това време още ще бъда в Париж — отвърна той сдържано. Нямаше никакво намерение да се връща във Вашингтон, преди да е минала поне година или дори две, а в Щатите щяха да си дойдат най-рано през лятото.

— Това не е проблем — продължи президентът. — Сегашният посланик във Франция иска да се върне през април и да се пенсионира. Тази година не беше добре. Какво ще кажете за поста посланик във Франция за две или три години? А после можем да поговорим за следващите избори. След четири години ще имам нужда от добри мъже, Чарлс. Искам да ви видя сред тях.

— Посланик във Франция? — той погледна озадачено. Не можеше дори да си го представи, но звучеше като шанс на живота. — Може би да го обсъдя със съпругата си?

— Разбира се.

— Ще ви се обадя, сър.

— Не бързайте. Постът е добър, Чарлс. Мисля, че ще ви хареса.

— Вероятно на всички ще ни хареса. — Чарлс бе смутен. А задната врата към Вашингтон бе отворена за него, когато поискаше.

Той обеща да информира президента до няколко дни. Двамата мъже се здрависаха, а Чарлс слезе долу, имаше развълнуван вид. Грейс забеляза, че нещо се е случило горе и умираше от любопитство да разбере какво е то. Видя им се цяла вечност, докато качат децата и кучето в колата и когато всички се прибраха, започнаха да го питат какво му е казал президентът.

— Нищо особено — пошегува се той с тях и ги държа в напрежение, докато се отдалечат от Белия дом. — Обичайните неща, сбогом, приятно пътуване, не забравяйте да пишете.

— Татко! — ядоса се Аби, а Грейс приятелски го побутна.

— Няма ли да ни кажеш най-сетне?

— Може би. Какво ще получи срещу това?

— Ще те изхвърля от колата, ако не ни кажеш веднага! — заплаши го тя.

— По-добре я слушай, тате — предупреди го Мат, а кучето започна да лае бясно сякаш и то искаше да разбере.

— Добре, добре. Каза, че ние сме хората, които са се държали най-лошо и той не иска да се връщаме във Вашингтон. — Той се ухили и всички започнаха да викат в един глас и му казаха, че не е забавен. — Толкова лошо сме се държали, че според него трябва да си останем в Европа. — В интерес на истината след шест години в столицата им беше трудно да се сбогуват с приятелите, но бяха развълнувани от мисълта за чужбина, а Андрю нямаше търпение да види приятелката си в Париж.

Тогава Чарлс погледна Грейс, беше любопитен как ще реагира на предложението.

— Предложи ми да стана посланик в Париж — каза ѝ тихо, докато децата продължаваха да вдигат шум зад тях.

— Така ли? — Тя се вцепени. — Сега?

— През април.

— Ти какво му отговори?

— Казах му, че ще те попитам, ще се посъветвам с всички вас и той поръча да му съобщи решението си. Какво мислиш? — Той я поглеждаше, докато караше през Вашингтон и се насочи на север към Гринич.

— Мисля, че ние сме най-щастливите хора — каза тя и наистина мислеше така. Те излязоха почти невредими от пламъците на Ада и бяха все още заедно. — Знаеш ли още какво си мисля? — попита го тя, приведе се към него и прошепна.

— Какво?

Каза го така, че децата да не чуят.

— Май съм бременна — той я погледна усмихнат и също ѝ прошепна, но достатъчно високо, че да го чуе през врявата, която

идваше от задната седалка.

— Ще бъда на осемдесет и две, когато този се дипломира от колежа, може би трябва да престана да броя, предполагам, че ще го наречем Франсоа.

— Франсоаз — поправи го тя и се разсмя.

— Близнаци. Означава ли това, че отиваме? — попита я той учтиво.

— Изглежда да, нали? — На задната седалка децата пееха френски песни с всичка сила, а Анди сияеше.

— Имаш ли нещо против да родиш бебето там? — попита я той тихо. Малко се притесняваше.

— Не — усмихна се тя. — Не мога да се сетя за по-подходящо място от Париж.

— Това „да“ ли означава?

Тя кимна.

— Така ми се струва.

— Президентът каза, че ме иска тук след две или три години, за да говорим за новите избори. Но аз не знам, не съм сигурен, че отново ще пожелаая да преживея всичко това.

— Може би следващия път няма да е така. Може би те ще се уморят.

— След фокуса, който този мерзавец направи със снимките си, дотогава може да сме собственици на „Трил“ — усмихна се той тъжно. Голдсмит щеше да има много работа.

— Можем да го изгорим до основи. Каква чудесна идея. — Усмихна се тя зловеццо.

— Бих искал. — Той се усмихна и се наведе да я целуне. Като слушаше как децата им се смеят и пеят на задната седалка и като гледаше нея, имаше чувството, че кошмарът от изминалите месеци не е бил реалност.

— Оревоар, Вашингтон! — извикаха децата, когато пресякоха река Потомак.

Чарлс погледна към града, където се бяха родили толкова много мечти — и толкова много бяха умрели — и сви рамене:

— Доскоро.

Грейс седна по-близо до него и усмихнатата погледна през прозореца.

Издание:

Даниел Стийл. Горчива орис
ИК „Хемус“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.